

BIBLIOTECA ȘCOLARULUI

Neagoe
BASARAB
ÎNVĂȚĂTURILE
LUI NEAGOE BASARAB
CĂTRE FIUL SĂU THEODOSIE

LITERA

CHIȘINĂU 1998

CZU 859.0-3 Coperta: *Isai Cârnu*
N 31

NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI

Ediția de față reproduce textele după:

Învățăturile lui Neagoie Basarab către fiul său Theodosie. Text ales și stabilit de Florica Moisiș și Dan Zamfirescu. Cu o nouă traducere a originalului slavon de G. Mihăilă. Studiu introductiv și note de Dan Zamfirescu și G. Mihăilă. Editura Minerva. București, 1971.

Învățăturile lui Neagoie Basarab către fiul său Theodosie. Text ales și stabilit de Florica Moisiș și Dan Zamfirescu. Traducerea originalului slavon de G. Mihăilă. Repere istorico-literare de Andrei Rusu. Colecția "Patrimonium". Editura Minerva. București, 1984.

Textele, cu excepția particularităților de limbă și stil ținând de o anumită epocă veche, respectă doar pe cât e posibil normele ortografice în vigoare.

ISBN 9975-904-40-8

© «LITERA», 1997

TABEL CRONOLOGIC

- 1482 (?) Anul probabil de naștere al lui Neagoe Basarab după unii cercetători ai vieții și operei sale.”În Muntenia vine la tron, după Vlad Călugărul, un domn înțelept, pașnic și drept: Radu cel Mare (1495—1508). N-a purtat războaie, a dorit pacea și s-a ocupat îndeosebi de treburile bisericesti și culturale. Astfel, el a chemat la sine pe Nifon, fostul patriarh al Constantinopolului, și, cu ajutorul lui, a reorganizat biserica munteană, hotărând ca, pe lângă mitropolia, cu reședința la Argeș — se va muta la Târgoviște, așa cum voise Nifon, abia pe vremea lui Neagoe Basarab, în 1517 — să fie și doi episcopi: unul la Buzău și celălalt în Oltenia, la Râmnicu Vâlcea. A zidit apoi frumoasa biserică a mănăstirii Dealul, de piatră și cu podoabe de marmură. În sfârșit, a primit la sine pe călugărul Macarie, tipograful care lucrase mai înainte în Peninsula Balcanică, într-o mănăstire lângă Cetinie, și i-a comandat cea dintâi carte tipărită la noi, un Liturghier care a apărut în 1508, în limba slavă, limba cancelariei și a bisericii, în acea vreme” (C. C. Giurescu, D. C. Giurescu, *Istoria românilor*).
- 1500 “Radu cel Mare intervine pe lângă sultan pentru a-l scăpa de surghiun pe patriarhul Constantinopolului Nifon al II-lea și îl aduce în Țara Românească, unde acesta va contribui la reorganizarea bisericii și va înființa episcopia de la Buzău.
- 1500—1559 cca. O serie de manuscrise românești (*Psaltirea Scheiană*, *Psaltirea Voronețeană*, *Codicele Voronețean*, *Psaltirea Hurmuzaki*) reprezentând copii după traducerea românească a textelor sacre, efectuate în această perioadă (sau mai înainte), sunt considerate cele mai vechi texte în limba română. Datarea

lor exactă nu s-a făcut. Traducerea românească s-a efectuat într-o regiune aparținând subdialectului nordic (probabil în Maramureș). Unele particularități lingvistice comune acestor copii, între care rotacismul, au făcut ca ele să fie cunoscute sub denumirea de texte rotacizante. Importanța lor mai constă și în atestarea începuturilor acțiunii de introducere a limbii române în biserică. Textele rotacizante au fost puse la contribuție de către Coresi în tipăriturile sale în limba română.

1501 *dec. 15—1509 iun.19* Neagoe Basarab îndeplinește funcția de mare postelnic în Țara Românească.

1502 *apr. 28* Se încheie traducerea în limba germană, după un intermediar polono-latin, a letopisețului slavon al domniei lui Ștefan cel Mare, *Dy Kronicke des Stephan Voyvoda*. Traducerea este cunoscută și sub numele de *Cronica moldo-germană* sau *Cronica lui Ștefan cel Mare* și descrie evenimentele istoriei Moldovei de la urcarea pe tron a lui Ștefan cel Mare (1457) până la expediția lui Malcoci-Oglu în Polonia (febr. 1499).

Iunie 24 Un Tetraevanghel slavo-român, operă de artă caligrafică, este copiat de ieromonahul Spiridon la Putna din porunca lui Ștefan cel Mare și dăruit de voievod mănăstirii Bistrița.

Iulie 4 Sfințirea mănăstirii Dealului (Târgoviște) ridicată de Radu cel Mare. Importanța culturală a acestei ctitorii constă în impunerea unui stil arhitectonic specific românesc și în activitatea tipografică intensă ce se va desfășura aici.

1504 *iulie 2* Moare Ștefan cel Mare; cu menționarea morții sale se încheie unele dintre primele anale moldovenesti.

1504—1511 *iunie 11* Eustatie protopsaltul de la Putna alcătuieste o carte de cântece în slavonă, cu notație muzicală medio-bizantină. Manuscrisul, păstrat fragmentar la Muzeul de istorie din Moscova și la Academia de Științe din Sankt-Petersburg, conține și nu-meroase însemnări tipiconale sau cu caracter personal, în slavonă, criptografiate (scrise în filță). Manuscrisul atestă existența unei școli de muzică religioasă cu vechi tradiții în Moldova.

- 1504—1551 Cronicile slavone redactate în timpul lui Ștefan cel Mare vor fi continuate de către cronicarul Macarie cu relatarea evenimentelor din timpul domniei lui Bogdan cel Orb, a lui Ștefăniță, a lui Petru Rareș și a fiilor acestuia din urmă. O primă versiune a cronicii, cuprinzând evenimentele de până la 1541 (instalarea lui Petru Rareș în cea de-a doua domnie), scrisă din îndemnul lui Petru Rareș, și al marelui logofăt al acestuia, Toader, a fost continuată de Eftimie; această versiune s-a păstrat în *Letopisețul de la Slatina*, copiat parțial de Isaia. O altă versiune a cronicii lui Macarie, cuprinzând evenimentele dintre 1504—1551, a fost copiată de către Azarie și se pare că a fost folosită de către Grigore Ureche.
- 1505 —1512 Nicolaus Olahus urmează cursurile Școlii capitulare din Oradea.
- 1506 Cu relatarea evenimentelor petrecute în acest an se încheie *Letopisețul de când s-a început Țara Moldovei* (sau *Letopisețul de la Bistrița*), scris în slavonă și păstrat într-un codex în care, alături de letopisețul moldovenesc, se află cronică la Manasses în traducerea slavonă, precum și câteva legende apocrife și hagiografii. Întrucât manuscrisul este deteriorat, se presupune că relatarea evenimentelor din istoria Moldovei nu se oprea la 1506, ci în jurul anului 1525. Este cea mai veche formă păstrată până astăzi a letopisețului Moldovei.
- 1508 *nov. 10* Macarie, meșter tipograf sârb adus din Muntenegru în Țara Românească de către Radu cel Mare, tipărește la mănăstirea Dealului *Liturghierul*. Este prima carte în limba slavonă tipărită pe teritoriul românesc, iar tipografia cu litere chirilice din Țara Românească, una din primele tipografii de acest fel. *Liturghierul* lui Macarie oferă pentru prima dată forma tipărită a slujbelor liturgice în limba slavonă. Traducerea aceasta din greacă în slavonă se pare că a fost făcută de către patriarhul Nifon al II-lea.
- Moare la Athos Nifon al II-lea, pe numele mirenesc Nikola (n. 1435 <40> cca), fost mitropolit al Solunului (1484—1486), patriarh al Constantinopolului (1486—1488; 1496—1498), iar

apoi mitropolit al Ungrovlahiei (1503—1505). Viața sa va face obiectul operei scrise de Gavriil, protosul Athosului; datorită datelor istorice conținute, *Viața patriarhului Nifon* (1517—1521) a fost înglobată în letopisețele Țării Românești.

- 1508 În vremea aceasta, se ridică în Oltenia o familie boierească puternică, aceea a Craioveștilor. Întemeietorul familiei este Neagoe de la Craiova; fiii lui, Barbu, Pârvu, Preda și Radu, ajung să ocupe cele mai înalte dregătorii, în primul rând bănia oltenească, și au o influență considerabilă asupra treburilor publice. Ei ajută, în 1508, pe o rudă a lor, Neagoe, să ocupe tronul” (C. C. Giurescu, D. C. Giurescu, *Istoria românilor*).
- 1510 *apr. 24—1511 nov. 28* Neagoe Basarab îndeplinește funcția de mare comis în Țara Românească.
- 1510 *aug. 26* Apare *Octoihul* (sau *Osmoglasnicul*) tipărit de Macarie, la Târgoviște. Este un tip mixt de *O.* în limba slavonă de redacție medio-bulgară, diferit de cel pe care tot Macarie îl tipărește în 1494 la Cetine (Munteneștii). Profilul literelor își are obârșia în manuscrisele muntene și moldovene. Din punctul de vedere al slujbei Bisericești, prin tipărirea *O.* de la Târgoviște se rea-lizează stabilirea unei practici unitare de cult.
- 1512 Din porunca mitropolitului Feoctist al Moldovei este copiat, pe pergament, la mănăstirea Neamțu, un *Tetraevanghel* slavo-român. Manuscrisul conține și o importantă notă istorică despre expediția și înfrângerea regelui polonez Ioan Albert în Codrii Cozminului (1497).

— Cu ajutorul boierilor Craiovești, Neagoe Basarab ajunge domnitor al Țării Românești:

“Neagoe Basarab era fiul nelegitim al lui Țepeluș Basarab din ramura Dăneștilor, înlocuit în domnie de Vlad Călugărul, tatăl lui Radu cel Mare Basarab din ramura lui Mircea cel Bătrân. Se pare că mama sa, Neaga, s-a căsătorit cu vornicul Pârvu Craiovescu care l-a adoptat, căci izvoarele istorice spun că era “nepotul banului Barbului Craiovescu, feciorul Pârvului”, însă adaugă: “Iar așa îl numea că este fecior de domn”. Desigur,

adoptând un fecior de domn dintr-una din cele două ramuri ale dinastiei, Craioveștii voiau să câștige ascendență asupra celeilalte ramuri, să-și întărească, în eventualitatea urcării pe tron a lui Neagoe, poziția politică. Radu cel Mare fusese un domnitor evlavios (tatăl său se călugărește de tânăr), dar murise afurisit de patriarhul Nifon. Este limpede că acesta se încumetase să mustre pe domn fiindcă avea sprijinul Craioveștilor, care încredinșaseră lui Neagoe sarcina de socotitor (un fel de secretar) al patriarhului. În *Viața patriarhului Nifon* se spune că Neagoe era totodată un ucenic, “fiul sufletesc” al patriarhului, “a cărui învățătură și hrană sufletească dorea întotdeauna s-o primească”.

Noul domn, Mihnea, fiu el însuși nelegitim al lui Vlad Țepeș (cronica îl dă drept “feciorul Dracii, armașul din Mănești”), intră în conflict cu Craioveștii, care, cu ajutor turcesc îl gonesc în Transilvania. Neagoe, acum vătaf de vânători, surprinde la Cotmeana pe fiul lui Mihnea, Mircea, și-l alungă de asemenea din țară.

La tronul Țării Românești vine Vlad cel Tânăr, fratele mai mic al lui Radu cel Mare, sub care Neagoe ajunge comis, bucurându-se mereu de sprijinul Craioveștilor. Aceștia însă încep să fie concurați la curte de cumnatul domnitorului, Bogdan, autorul destituirii lui Nifon, care “ațâță — scrie cronica — pe domn cu mânie asupra Craioveștilor, zicând că Neagoe iaste fecior de domn și-l vor scoate din domnie”. Vlăduț convoacă pe Craiovești și-i pune să jure că Neagoe nu e fiu de domn, amenințând, în cazul confirmării, că le va tăia nasul sau le va scoate ochii. Craioveștii jură formal, dar apoi fug peste Dunăre, se întorc cu ajutor turcesc, nimicesc oastea lui Vlăduț, iar pe el îl prind și-i taie capul, ridicând în locul lui în scaun pe Neagoe Basarab (23 ianuarie 1512)” (Alexandru Piru, *Istoria literaturii române de la origini până la 1830*).

— Cu relatarea evenimentelor din istoria Moldovei din acest an, se încheie *Cronica sârbo-moldovenească*, păstrată în două codice copiate la mănăstirea Neamțului. Interesul acestei cro-

nici constă în faptul că îmbină datele cuprinse în majoritatea analelor moldovenești în limba slavonă cu evenimentele din istoria Serbiei, a Turciei și a Imperiului Bizantin, cea de a treia carte din seria tipăriturilor lui Macarie, un *Evangeliiar*.

1512—1521 A fost un activ protector (donații de bani, odoare, venituri ale unor comunități mănăstirești de la Muntele Sinai, Ierusalim, Asia Mică, Istanbul, din Grecia și mai ales de la Muntele Athos.

Tot Neagoe a clădit vestita biserică de la Curtea de Argeș, opera Meșterului Manole; lucrată din piatră și marmură, împodobită bogat, ea a stârnit admirația tuturor și poate fi socotită ca una din capodoperele arhitecturii din întreaga lume. În această biserică a fost îngropat Neagoe (1521) (C. C. Giurescu D. C. Giurescu, *Istoria românilor*).

“Cu sprijinul militar otoman, Neagoe prinde pe Vlăduț, predecesorul său, și-l decapitează; la începutul cărmuirii taie mai mulți boieri, adversari ai Craioveștilor. În exterior, eforturile lui Neagoe — care ca domn și-a adăugat numele dinastiei, devenind astfel Neagoe Basarab — au urmărit păstrarea păcii cu turcii — fără ca plata tributului să însemne amestecul Porții în cărmuirea internă a statului muntean (ceea ce a și izbutit timp de 9 ani) — precum și stabilirea de contacte cu puterile ostile Imperiului otoman” (C. C. Giurescu, D. C. Giurescu).

1517 — 1521 Gavriil, protosul Athosului, scrie, din porunca lui Neagoe Basarab, *Viața lui Nifon*, patriarhul Țarigradului. Inițial redactată în greaca Bizantină, opera va avea traduceri în slavonă, în greaca populară, în română. Cuprinde și unele date asupra domniilor lui Radu cel Mare, Mihnea cel Rău, Vlad al V-lea și Neagoe Basarab. Aparținând genului hagiografic, lucrarea prezintă importanță din punct de vedere istoric, ceea ce a dus la incorporarea ei în textele letopisețelor Țării Românești, și din punct de vedere literar, datorită unor pitorești descrieri de locuri din Țara Românească și unei interesante galerii de portrete de domnitori, între care se distinge cel al lui Neagoe Basarab.

- 1518 Cu relatarea evenimentelor petrecute în acest an se încheie *Letopisețul de la Putna I*, cronică anonimă în limba slavonă.
- 1518 (19)—1521 cca În acești din urmă ani ai domniei lui Neagoe Basarab sunt redactate *Învățăturile bunului credincios Io Neagoe, voievodul Țării Ungro-Vlahiei carele au învățat pre fiu-său Theodosie vodă*, operă parenetică în care izvoarele bizantine și slave se topesc într-o formă artistică originală desăvârșită.
- 1520 După sfințirea bisericii din Târgoviște, Neagoe Basarab mută în acest oraș sediul mitropoliei Țării Românești. Noua mitropolie devine centrul cultural al țării. Aici se vor tipări o serie de cărți pentru românii din toate provinciile și pentru întreg Răsăritul ortodox.
- 1521 *ian. 29—30* Primul text datat, redactat în limba română, *Scrisoarea lui Neacșu din Câmpulung*, atestă, prin lexicul său și prin fluenta exprimării, faptul că procesul formării limbii române era încheiat de mult și că exista o tradiție a scrisului românesc. Scrisoarea este adresată lui jupan Hanăș Begner (Iohannes Benkner), primarul Brașovului, și se referă la expediția turcească a lui Mahamet beg la Dunăre.

Febr. 13 Tipograful Filip Moldoveanul (Pictor sau Maler) apare atestat în actele orașului Sibiu ca traducător al scrisorilor românești din corespondența sfatului sibian cu domnitorii Țării Românești.

Sept. 15 Moare Neagoe Basarab, domn al Țării Românești (1512—1521), autor al învățăturilor (1518 <19> 1521 cca.) adresate fiului său Theodosie, sprijinitor al culturii românești, ctitor al bisericii episcopale de la Curtea de Argeș” (Mihai Moraru, în *Dicționar cronologic. Literatură română*).

“Domnia de zece ani a lui Neagoe Basarab a continuat politica de centralizare a statului feudal din vremea lui Radu cel Mare. Autoritar cu boierii facțiunile adverse Craioveștilor (a tăiat capul lui Bogdan, a călugărit cu forța pe logofătul Blagodescu și a însemnat la nas pe un pretendent la tron), Neagoe scria

sibienilor pe un ton trufaș: “O să vedeți că sunt domnitor destoinic și are țara aceasta domnitor”, iar brasanvenilor chiar amenințător: “Voi face Țara Bârsei aga și tatăl său, Țepeluș, pe negustorii necinstiți, spânzura pe hoți, ceea ce nu l-a împiedicat, ca și pe Ștefan cel Mare (prezentat de Ureche ca vărsător impulsiv de sânge, dar și sfânt), să fie un domnitor religios, cel mai mare ctitor al perioadei feudale (“ctitor a toată Sfețagoră” îl numește Gavril protul).

Dragostea pentru cultură și rafinamentul artistic al lui Neagoe Basarab se deduc nu numai din faptul că a patronat tipărirea *Evangeliiarului* slavon al lui Macarie și a construit acea capodoperă de arhitectură care este Biserica episcopală a Curții de Argeș, dar și din veșmintele pe care le purta (brocart roșu, cusut cu vulturul de aur bicefal bizantin, coroană imperială de bazileu). Comanda de la Brașov o blană de viezure, una de helge și un colier de mărgăritare și respingea ironic o cădelniță de argint, lucrată la Sibiu în mod necorespunzător. Poetul grec de la curtea sa, Maximos, Trivalis, îl numea într-o epigramă “divinul” și-l așeza în palatele Olimpului. Întreținea pe chirurgul raguzan Hieronim. Trimitea dogelui Veneției un cal în valoare de 200 ducăți, iar papei Leon X, patronul lui Michelangelo, îi cerea în 1519 să-i socotească legați de el, pe fiul său Theodosie și pe supușii săi, “prin alianță perpetuă” cu biserica romană.

Învățăturile, scrise de-a lungul a mai mulți ani, au analogii în literatura bizantină (*Învățăturile lui Vasile Macedoneanul către fiul său Leon, De administrando imperio a lui Constantin Porfirogenetul*) și slavă (*Învățăturile cneazului rus Vladimir Monomah către fiii săi*). Cam în aceeași vreme cu Neagoe, secretarul florentin Niccolo Machiavelli compune vestita sa operă *Principele*. Izvoarele lui Neagoe, câte au putut fi identificate (unele apar citate), sunt în primul rând *Biblia* (în special *Cartea întâi și a doua a lui Samuel, Cartea întâi și a doua a regilor, Cartea a doua a cronicilor*), apoi scrieri mistico-ascetice ca *Umilința lui Simeon cel Nou, Scara lui Ivan Scărariul, Dioptra lui Filip Solitarul, Omiliile lui*

Ioan Zlatoust, Cuvintele lui Efrem Sirul, Cuvintele lui Atanasie Alexandrinul, în sfârșit hagiografii și cărți populare ca Viața Sf. Constantin, Varlaam și Ioasaf, Alexandria, Fiziologul.

Neogoe Basarab a murit în ziua de 15 septembrie 1521. Theodosie, care i-a urmat la tron, a domnit mai puțin de patru luni și a murit la Constantinopol. Alți doi frați, Petru și Ion și o fată, Anghelina, muriseră înainte, iar Stana și Ruxandra au devenit soțiile lui Ștefăniță al Moldovei și respectiv Radu de la Afumați. Ca în legenda meșterului Manole, pierit după zidirea bisericii episcopale de la Curtea de Argeș, *Învățăturile lui Neogoe Basarab către fiul său Theodosie* și-au nimicit autorul, ajungând a fi socotite (pe nedrept) o scriere pseudo-epigrafă, anonimă“ (Alexandru Piru, *Istoria literaturii române de la origini până la 1830*).

“Problema autenticității. Oricare altă operă a literaturii române ar putea fi prezentată începând cu personalitatea autorului și cu epoca reflectată. În cazul *Învățăturilor lui Neogoe Basarab*, tocmai acestea formează, de mai bine de un secol, obiectul unor contestații ce nu par să fi luat sfârșit.[...] Un scurt istoric al problemei poate arăta însă cum scepticismul de care a avut parte opera lui Neogoe Basarab a îmbrăcat, de-a lungul a 125 de ani, forme variate și a implicat probleme adiacente însemnate.

- 1841 [...] La rubrica “Curier”, *Arhiva românească* a lui Kogălniceanu anunța că există în București “manuscrisul foarte interesant *Sfătuirea lui Neogoe Vodă către fiul său*. Este greu de crezut că această compunere să fie tocmai din vremea bunului voievod, dar oare să nu fie o prelucrare a cărții ce, după zisele lui Radu Greceanu, Neogoe Vodă au făcut-o în viața sa?”
- 1843 [...] M. Gaster contestă categoric posibilitatea — în care crezuse Hasdeu și alți cercetători — ca Neogoe să-și fi scris opera în românește. [...] După Gaster, “cu toate că limba este cât se poate de perfectă și frumoasă, totuși nu încapă nici o îndoială cum că acele învățături au fost scrise mai întâi

slavonește de către autorul lor și că au fost traduse în românește pe la 1650, în orice chip, de un meșter în condei”. Descoperirea textului slavon de către Lavrov în 1894 avea să confirme strălucit acest punct de vedere, iar asupra datării traducerii din prima jumătate a secolului al XVII-lea nu mai există astăzi nici o îndoială.

- 1888 [...] Se îndoiește din nou — tot fără a aduce argumente — de autenticitatea *Învățăturilor* filologul Alexandru Philippide [...].

Îndoiala tuturor celor citați mai sus pornea, așadar, din legitima suspiciune față de un text de asemenea amploare și perfecțiune, scris în limba română la începutul secolului al XVI-lea. Dar rațiunea acestei îndoieli dispăre atunci când se constată că e vorba de o traducere din secolul al XVII-lea și că originalul învățăturilor s-a scris în limba de cultură folosită la data respectivă: slavona.

- 1895 [...] Theodor Codrescu încearcă însă, pentru prima oară, să teoretizeze și să argumenteze neautenticitatea *Învățăturilor*. [...] Asupra “autenticității” manuscrisului fost în biblioteca lui Ștefan Cantacuzino (aceiași pe care se bazează ediția de față) nu încapă îndoială. Cu atât mai mult cu cât există alte două manuscrise, unul copiat la 1781 la Rășinari, lângă Sibiu, care păstrează același text. În plus, avem manuscrisul variantei prescurtate, din 1727, adică de la o dată când presupusul falsificator nici nu era născut!

- 1906 În contradicție cu marea majoritate a cercetătorilor români și străini care se ocupaseră de învățături până atunci (Bălcescu, Hasdeu, Sbiera, Xenopol, Ioan Bogdan, Aron Densusianu, Ovid Densusianu, D. Onciul, P. Lavrov, N. Iorga P. Sărcu, A. I. Jațimirski), D. Russo formulă, în 1906, pe un ton peremptoriu, teza că *Învățăturile* sunt opera unui călugăr din secolul al XVII-lea, care pentru alcătuirea lor a plagiat fără jenă literatura teologică bizantină, mijlocită de traduceri slavone. Russo desființa — cel puțin în intenție — *Învățăturile* lui *Neagoe Basarab* ca izvor istoric prețios și monument original

al literaturii române (cum le considerase Bălcescu și Hasdeu), transformându-le într-un conglomerat haotic de texte religioase bizantine, un enorm “plagiat”. Nu era vorba, deci, numai de o translație în timp, ci de o demonetizare a structurii literar-ideologice a operei, întreprinsă cu o stăruință obstinată de-a lungul a trei decenii (ultima lui “contribuție” în această chestiune apare în 1939) și cu o informație și abilitate incontestabile, care au impus și au intimidat pe unii. [...] Ingenioase și juste sunt observațiile aduse în sprijinul autenticității de Anton Balotă și de Pavel Chihaiia. În sfârșit, N. Stoicescu, în studiul [...] *Politica lui Neagoe Basarab și învățăturile către fiul său Theodosie*”, realizează o excelentă argumentație istorică.

Nu mai există, deci, în momentul de față un motiv serios spre a ne îndoii că *Învățăturile* s-au scris în vremea lui Neagoe Basarab. [...]

Ceea ce lipsea unui examen al “problemei autenticității” cu toate elementele în față erau tocmai textul versiunii românești și o traducere de exactitate filologică a originalului slavon” (Dan Zamfirescu și G. Mihăilă).

Editorii precedenți ai acestei opere: Ioan Eclesiarhul (1843), B. P. Hasdeu (1865), P. A. Lavrov (1904), N. Iorga (1910), V. Grecu (1942).

- 1971 Editura Minerva lansează într-o nouă ediție, opera “*Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie*. Text ales și stabilit de Florica Moisil și Dan Zamfirescu. Cu o nouă traducere a originalului slavon de G. Mihăilă. Studiu introductiv și note de Dan Zamfirescu și G. Mihăilă.
- 1972 În Editura Minerva apare volumul omagial *Neagoe Basarab*, publicat de Societatea culturală “Neagoe Basarab” din Curtea de Argeș.
- 1973 “Apare în seria “Universitas” lucrarea *Neagoe Basarab și învățăturile către fiul său Theodosie*. Probleme controversate, de Dan Zamfirescu. Deosebit de interesantă ni se pare releva-

rea importanței culturale în context european a scrierii lui Neagoe Basarab și sublinierea patriotismului înflăcărat ce-o străbate”.

- 1976 Se tipărește lucrarea *Literatura română și spiritul sud-est-european*, de Mircea Muthu, cercetare asupra infiltrațiilor “balcanismului” în literatura și cultura română, de la Neagoe Basarab, până la Eugen Barbu.
- 1977 Edgar Papu: *Din clasicii noștri*. “Contribuții la ideea unui protocronism românesc” — studii asupra valorilor noastre literare cu funcție anticipatorie în plan universal, de la Neagoe Basarab până în perioada interbelică” (I. Opreșan, în *Dicționar cronologic. Literatura română*).
- 1984 La Editura Minerva vede lumina tiparului, în prestigioasa colecție “Patrimoniu” lucrarea *Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie*. Text ales și stabilit de Florica Moisil și Dan Zamfirescu. Repere istorico-literare de Andrei Rusu.

ÎNCEPUTUL ÎNVĂȚĂTURILOR BUNULUI
CREDINCIOS IOAN NEAGOE, VOIEVODUL
ȚĂRII UNGROVLAHIEI, CARELE AU ÎNVĂȚAT
PRE FIU-SĂU THEODOSIE VODĂ

Partea dintâi. Cuvântul 1

Iubitu meu fiiu, mai nainte de toate să cade să cinstești și să lauzi neîncetat pre Dumnezeu cel mare și bun și milos-tiv și ziditorul nostru cel înțelept, și zioa și noaptea și în tot ceasul și în tot locul. Și să foarte cuvine să-l slăvești și să-l mărești neîncetat, cu glas necurmat și cu cântări nepărăsite, ca pre cela ce ne-au făcut și ne-au scos din-tunérec la lumină și den neființă în ființă. O, câtă iaste de multă mila ta, Doamne, și gândul și cugetul tău, care ai spre noi oamenii! O, mare taină și minunată! O, cine va putea spune toate puterile tale și lauda slavei tale! Dumne-zeu, pentru mila sa cea multă, lăcui întru noi oamenii și să arată noao. Dumnezeu fu în ceriu și om pre pământu și într-amândoaă desăvârșit. Și pre om și-l făcu fiiu iubit și moștean împărăției sale. O, mare iaste taina înțelepciunii tale Doamne, care fu spre noi oamenii! Ni dar să mărim pre Dumnezeul nostru și să strigăm dinpreună cu David, zicând: “Chiuiți lui Dumnezeu, tot pământul, slujiți lui Dumnezeu în veselie, intrați înaintea lui cu bucurie și cu veselie și cu curăție. Să știți că acela ne-au făcut, iar nu

noi, și acela iaste Dumnezeul nostru și noi suntem oamenii lui și oile pășunii lui. Intrați prin poarta lui în ispovedanie, în curțile lui, în cântări, mărturisiți-vă lui și lăudați numele lui, că iaste bun și milostiv Domnul și sfânt Dumnezeul nostru. Că iaste mila lui cea mare cu noi în véci, și bunătatea lui cea multă“. Și den nimic ne-au făcut de suntem și făcu toate puterile céle făr’ de trupuri.

Dar pentru ce? Numai ca să lăudăm numele lui, cel ce ne-au făcut, Domnul domnilor și Dumnezeul dumnezeilor. Adusu-ne-au în arătarea și în slava numelui său cel sfânt, ca să-l proslăvească îngerii în ceriurile céle de sus cu numele sfintei și a începătoarei de viață troiță. Așijderea au tocmit și firea ființii noastre ceii omenești și ne-au dat minte și cuvântu și suflet îmbrăcate în trup, și ne-au înfrumusețat cu chip și cu podoabă și ne-au tocmit cu toate dichisile céle bune și ne-au alcătuit trupul cu toate mădulele: cu gură, cu urechi, cu picioare, cu ochi și cu mâini, ca acéstea toate să le întindem și să le lărgim în lauda lui Dumnezeu, iar nu spre lucruri spurcate și scârnave și făr’ de lege, carile nu să cad.

Drept aceia, să cinstim și să slăvim pre ziditorul nostru și să-i mulțămim ca celuia ce ne-au făcut și ne-au cinstit. Trup ne-au dat, ca cu dânsul să slujim Dumnezeului celui puternic și bun și întru nimica să nu lăsăm soarta diavolului, vrăjmașul lui Dumnezeu și pierzătorul sufletelor noastre, să nu-l lăsăm să ne stăpânească el, ci totdeauna să rugăm pre Dumnezeul cel milostiv, pentru că a lui făptură și zidire suntem. Gură ne-au dat ca să o desfacem și să o deschidem și cu mare glas să lăudăm mărirea și puterea lui, iar nu în cuvinte spurcate și în vorbe scârnave, care nu să cad, nici să cuvin, de care apoi vom da și seamă la zioa cea mare și înfricoșată a judecății, la a doao venire a lui Dum-

nezeu. Ochi ne-au dat ca să-i rădicăm în sus și să vedem slava lui Dumnezeu, cu a căruia poruncă să făcură toate, că “acela zise și fură, acela porunci și să zidiră” ceriul, văzduhul, soarile, luna, stelile și altele toate câte sunt văzute și nevăzute și să mulțămim lui Dumnezeu, făcătorul și dătorul tuturor. Limbă ne-au dat ca să slăvim și să trimitem laudă în sus neîncetat numelui său celui sfânt, iar nu să o întoarcem spre bârfele și spre cuvinte deșarte, nici spre patimile cele drăcești, care sunt trupului cu dulceață, iar sufletului cu nevoie și cu muncă, nici să grăiești cele ce sunt spre ațițarea pohtelor trupești. Că și apostolul zice: “Vorbele cele réle strică și putrezescu năravurile cele bune”. Urechile ni le-au făcut în cap ca cu dâsele să ascultăm și să auzim cuvintele lui Dumnezeu și să păzim toată légea și să facem voia lui. Mâini ne-au dat ca să le lărgim și să le întindem spre înălțimea ceriului și să dăm slavă lui Dumnezeu pentru toate făpturile sale și să le lungim spre mila lui. Picioarele ne-au dat, iar nu ca altor dihăanii, care sunt mute și necuvântătoare și umblă pre pământu după cum le iaste firea și voia lor și orîncătro vor să să întoarcă, într-acolo să pornescu și mergu. Ci noao să cade să pășim și să călcăm dreptu spre cele cerești și cu trupul, și cu capul, ca nu cumva să ne lunecăm în lucrurile cele trupești și lumești și putrede și trecătoare, ci să umblăm pre căile cele nevinovate, cum zice fericitul David: “Feriți cei nevinovați, carei umblă în légea Domnului!” Și să pășim și să stăm spre priveghiarea cea de toată noaptea și mai ales la zilile cele mari și la praznicile cele dumnezeiești și în toate zilile vieții noastre. Să păziți precum iaste legea și obiceiul și să vă feriți de toate răotățile și scârnaviile și spurcăciunile și să vă rugați lui Dumnezeu cu frică și cu cutremur, ca să să milostivească spre voi. Și lui Hristos să faceți rugăciuni de

mulțămire, cu cântări pentru toate cele ce ne-au dat, cu rugă curată și cu trup și cu suflet neschimbat și neclătit. În sfintele și dumnezeieștile biserici, așijderea sa aduceți lui Dumnezeu jirtvă fără de sânge și să vă priceștuiți sfintelor și celor fără de moarte dumnezeieștilor taini ale lui Hristos, care cu adevărat sunt trupul și sângele fiiului lui Dumnezeu, ca deaca vă veți priceștui cu sfântul lui trup și sânge, să împărățiți cu dânsul întru împărăția lui cea netrecătoare și viața de veci, precum sângur Domnul Hristos au zis: “Cela ce va mânca trupul meu și va bea sângele meu, fiind vrédnic, acelaia eu îi voiu dărui viața de véci”.

Vezi mila lui Dumnezeu, vezi dragostea lui cu carea au iubit pre noi! Vezi darul lui cu care ne-au dărui! Cât iaste de multă mulțimea milelor tale, Doamne! Că au urcat firea noastră cea omenească mai deasupra decât toate puterile cele cerești. Dumnezeu s-au înălțat și au șezut pre scaunul mărirei puterilor sale. Iar alte făpturi câte sunt supt ceriu și lucrurile ale lui Dumnezeu, toate sunt tocmită și rânduite în treaba și în slujba neamului omenescu: soarele, luna, stélile, vâzduhul, vântul, ploile, pământul și marea și toate câte-s într-însa. Iar pre omul făcu-l viețuitoriu și împărat și biruitor tuturor faptelor sale câte sunt supt cer, și încă nu numai atâta; ci-l făcu soț și moștean și iubit fiiu și-l dărui de fu Dumnezeu și biruitor împărății sale cei cerești, cum iaste scris și zice: “Fiți sfinți, cum sunt și eu sfânt, fiți dumnezei, cum sunt și eu Dumnezeu!” Și iară mai zice: “Eu ziș: toți sunteți dumnezei și fiți fiii celui de sus, iară voi muriți ca oamenii și ca unul din domni cădeți”.

Iar domnii în ce chip cad de la Domnul și Dumnezeu lor? Cad unii din credință, iară alții din fapte. Deacii ei mor. Că oamenii carii sunt suptu stăpâni, cu trupurile mor domnilor și împărăților pământești, iară cu sufletele

ei mor lui Dumnezeu, dacă îi ajunge amarnica moarte și sunt nepocăiți de păcatile lor. Că măcar deși zice că “nu iaste după moarte plângere, nici în iad tânguială și vaete” iar cu adevărat iaste, și acolo sunt țițetile céle cu nevoie și suspinile și gemetile cele grele și oftările céle amară. Că acolo lăcuescu în muncile céle groaznice și fără sfârșit și în focul nestinsu totdeauna să află, avându plângere necurmată și nemângâiată, și nici de un folos le iaste.

Dreptu aceia, iubitul meu fiu, să fii milostiv tuturor oamenilor și tuturor gloatelor, care ți le va da Dumnezeu pre mâna ta, pentru care însuși Domnul Dumnezeu nostru și mântuitorul Iisus Hristos ș-au vărsat sfântul sânge al său. Și să nu omori pre niminea fără’ de judecată dreaptă și fără’ de ispovedanie, ca să nu fii și tu junghiat fără de milă, ca noatenii și ca mieii; că sângile omului nu iaste ca sângile vitelor sau ca altor fieri sau ca al păsărilor, ci iaste într-alt chip, sânge ales și curățit cu sfântul sânge al Domnului nostru Iisus Hristos, care l-au vărsat pre cruce în cetatea Ierusalimului, în zilile lui Pilat de la Pont. Ca nu cumva, pentru pripa, să moară ție cu trupul, iar lui Dumnezeu cu sufletul. Că și noi însine carii suntem, măcară domni, măcară bogați, măcară săraci, tot greșim lui Dumnezeu și suntem vinovați și vom să stăm toți dinpreună la înfricoșata judecată a lui Hristos. Că însuși Hristos pentru sufletele noastre de bună voie a sa s-au dat spre moarte, ca pre noi pre toți să ne facă fiii lui Dumnezeu.

Pilda: Eu ziș: “Toți suntem dumnezei și fiii celui de sus”. *Tâlcul:* Zise Domnul: “Ca un bun, pre toți i-am făcut împărați și domni și puternici, iară ei se-au întorsu în lucruri réle și deșarte”. *Pilda:* “Iar voi muriți ca oamenii”. *Tâlcul:* “Iar voi cugetându céle pământești, periți”. *Pilda:* “Și ca unul din domni cădeți”. *Tâlcul:* “Și satana era domnul îngerilor, iară pentru trufia lui căzu”.

Așijderea și fieștece domnu semeț și nemilostiv va cădea și nu să va scula. Iar de să va tâmpla domnului să cază, iară apoi el să va întoarce și va plânge de căderea sa cu toată inima, are Dumnezeu putere să-l rădice; că Dumnezeu iaste judecătoria, și a lui iaste judecata. Cum iaste zis: “Domnul va judeca marginile pământului, ca un drept ce iaste, și va da putere împăraților noștri, și va înălța cornul unsului său”. Dreptu acéia, “să nu să laude înțeleptul cu înțelepciunea sa, nici putérnicul cu puterea sa, nici bogatul cu bogăția sa. Ci de acéstea să să laude cel ce să lăuda”, măcară de ar fi împărat, măcară domnu, măcar biruitor, “tot să cunoască pre Dumnezeu, care l-au făcut, și cu frică și cu cutremur să facă judecată pre pământu”. “Faceți pace și rugă cu toți, că fără de acéstea niminea nu va putea vedea pre Dumnezeu”.

Vezi, iubitul meu, pre împăratul cel mare, care ne-au iubit și ne-au făcut și pre noi împărați pre pământu, ca și pre sine, și-i iaste voia să fim și în cer; și daca vom vrea noi, vom fi, numai să facem bine și vom fi împărați și vom împărăți în veci. Însă împărățiile și domniile céste după pământu suntu în mâna și voia lui Dumnezeu, și în nevoințele noastre céle bune se-au dat. Iară împărăția cea cerească încă iaste în voia noastră și ne-o va da Dumnezeu, numai de vom vrea. Dară cunoști care iaste împăratul cel mare și putérnic? Acela iaste împăratu împăraților și domnu domnilor și Dumnezeuul dumnezeilor, carele biruiaște vii și morții și au făcut toți vécii. Pentru acéia dă slavă celui ce te-au rădicat din pământu și te-au făcut lui fiu și ceriurilor împărat, și noroadelor și oamenilor biruitor mai mare și poruncitoriu, și te-au pus domnu pre pământu, să judeci oamenilor pe dreptate și săracilor în judecată, cum zice și prorocul grăind: “Doamne, dă judecata ta împăratului și dreptatea ta fiiului împăratului”. Dară de ce împărat

grăiaște prorocul? Grăiaște de împăratul Hristos. Cunoști că “tot darul cel desăvârșit pogoară de sus, de la tatăl” și pre îm-părat, și pre domnu, și pre preot, și pre tot omul carele iaste al lui Dumnezeu.

Drept acéia să cade fiiului împăratului, carile iaste fiiu lui Dumnezeu, să judece dreptu, că și judecata a lui Dumnezeu iaste, iară alt a nimănu. Și vă plecați suptu puternica mâna lui Dumnezeu, cum zice apostolul, ca făcătorului și împăratului vieții și al veacului nostru, cu toată frica și cutremurul, ca într-o vrème să vă înalțe și să trăiți mult pre pământu bun. Acum pricépeți, împăraților, și vă învățați, toți cei ce judecați pământul, lucrați Domnului cu frică și vă bucurați cu cutremur, primiți învățături, ca să nu să mânie cândva Domnul spre voi și să periți din calea dreptului, când se va ațița de pripă urgiia lui. Mâniiați-vă și nu greșiți de cele ce gândiți întru inimile voastre, în paturile voastre vă umiliți. Și iară mai zice prorocul: “ție iaste lăsat săracul, și méserului tu îi fii ajutoriu”. Că și fiiul lui Dumnezeu săracu fu trimis în lume, cum iaste scris. Iar ție și-au dat Dumnezeu împărăția într-această lume scurtă.

Dreptu acéia să cade împăratului și domnului să aibă judecată direaptă și nefățarnică, dinpreună și alte bunătăți toate, că “cinstea împărătească și domnească judecată iubéște”, cum iaste zis; că împărății cei adeveriți nimica nu fac făr’ de judecată, că cu judecata suntu îndreptători și puternici. Tu, Doamne, ca un Dumnezeu ai gătit dreptatea ta și o ai dat-o împăraților și domnilor, iar adeverița o ai împărțitu tuturor oamenilor. Judecata și direptatea în Iacovu o ai făcut-o. Că Hristos iaste judecătoriu și dreptatea și adeverița. Și zice: “Iacovu iaste sluga mea cea aleasă”. Prorocul zice: “Înălțați neîncetatu pre Dumnezeul nostru și vă închinați razimului picioarelor lui”. Măcară de ești

împăratu, măcar domnu, măcară bogat, măcară sărac, tot vă închinați razimului picioarelor lui, că iaste sfânt, și acela iaste domnul și judecătorul cel înțeleptu și înfricoșat și vecinic. Deci, de vei judeca pre cineva cu judecată nedreaptă și fățarnică, Dumnezeu va fi ție și oamenilor tăi judecător cu plată, că zice: “Eu suntu izbânditorul și voi izândi”. Iară prorocul zice: “Jalea și suspinile săracilor le-ai auzit, Doamne, gătirea inimilor lor le-au socotit uréchea ta. Judecă săracului și smeritului, ca să nu mai adaogă după aceea omul de a să mări pre pământu”. Dreptu acéia, ascultă, și ia aminte și socotéște, să nu mai adaogă omul după acéia a să mai înălța. Că iaste zis: “În zadar va fi tur-burarea celor ce să mărescu”. Iar de vei face judecată fățarnică, tu cugetă cându să va lua judecata de la tine și să va da altuia, carile va judeca cu dreptate oamenilor lui Dumnezeu. Și va face izbândă Dumnezeu, precum au zis: “și suspinile săracilor nu vor pieri până în sfârșit”. Că măcară de ești și împăratu sau domnu, iar judecata tot iaste a lui Dumnezeu și cu porunca lui ești pus păstor tu, și tocmitor faptelor lui. Pentru acéia scrie, de zice: “Fraților, judecați pe direptaté și priiatenilor și streinilor și celor mari și celor mici. De niminea să nu-ți fie rușiné, că judecata iaste a lui Dumnezeu”. Ci câtă vréme va fi dată pre mâna ta, fie-ți grijă și frică de slujba care țe-au dat-o Dumnezeu în seama ta, că nici ai adus nimic cu tine într-această lume, nici vei să iai nimic. Ci, cum zice dreptul Iov: “Gol te-ai născut din pântăcile mâne-ta, iar gol te vei duce”, deaca nu vei fi îmbrăcat cu lucrurile céle ce să cad ale bunătății. Că “nimic nu iaste al tău”, cum zice apostolul, ci toate-s ale lui Dumnezeu. Iar, deși ai tu, nu te lăuda, că de la Dumnezeu le-ai luat, ca să dai schiptrul și steagul împărăției și domniei tale cu multă mulțumire, cum și împărății cei mai denainte vréme ș-au

dat împărățiile în mâna lui Dumnezeu tatăl, cu multă îndrăznire și cu multă cinste și cu mare îndreptare. Și cu împărățiile lumii aceștii trecătoare au dobândit împărăția cea netrecătoare a ceriului și au luat cununa bunătăților din mâinile lui Dumnezeu. Și să nu ți să înalță inima, nici să te trufești de lim-bile și de năroadele cele multe, că de la Dumnezeu fu dată putere voao și biruință de la Cel-de-sus. Că toată judecata iaste a lui Dumnezeu și Dumnezeu va să judece oamenii. Dumnezeu iaste judecătoriu dreptu și tare și îndălungu răbdătoriu și nu aduce mânie în toate zilele. Acela iaste milostiv și îndelung răbdătoriu și îndurătoriu și au gătit scaunul său spre judecată, și iaste gata în toată vremea și în tot ceasul să judece lumea cu dreptate și oamenii așijderea. Și pre cei drepți să-i încoruneze, iar pre cei păcătoși să-i muncească.

Minunat iaste Dumnezeu în faptele sale, că cu mare cinste ne cinsti și ne dede minte slobodă și chibzuitoare, și firea omenească cea căzută o au înălțat mai pe deasupra îngerilor, cum ziș și mai sus, după cuvântul prorocului: “Ce iaste omul, că-ți aduseși aminte de dânsul, sau fiiul omului, că-l cercetași?” Vezi câtă dragoste are Dumnezeu cătră oameni și ce făcu pentru dânsii? Făcu toate văzutele și nevăzutele și pentru dânsul să făcu om. Acéstea toate pentru dragostea noastră le făcu, și noi fiind pieriți pentru greșala noastră, el iar ne înnoi. Acéstea toate le socotește prorocul și ni le arată zicând: “Ce iaste omul?” Cum ai zice, omul iaste o nimica, numai ce iaste slăbiciune și urgie și neputință. Iar mila lui Dumnezeu vezi câtă iaste de mare, că de lucrurile cele ce făcu pentru dânsul să miră prorocul și zice: “Ce iaste omul, de ai făcut atâtea măriri pentru dânsul?” Cunoaște dar că câte sunt văzute și nevăzute, toate sunt făcute pentru dânsul. Pentru dânsul fu făcută

vremea de la Adam pân' la venirea lui Hristos, pentru dânsul fu făcut raiul, pentru dânsul împărăția ceriului, pentru dânsul judecățile și caznele și minunile, bunătățile și legile; pentru dânsul fiiul lui Dumnezeu fu om. Cine ar putea spune céle ce au făcut pentru dânsul și céle ce vor să fie! Acestea toate le socotește prorocul și zice: "Ce iaste omul de s-au învrednicit a atâtea bunătăți, dar, și cinste?" Că de ar vrea cineva să știe adevărit și să cunoască câte au fost pentru dânsul și câte va să ia după acéstea, el s-ar umplea de frică și de mirare. Deci, ia aminte, să știi câtă grijă are Dumnezeu pentru oameni, că zice prorocul: "Cu puținel oarece l-ai mai micșorat decât îngerii?" Aici zice prorocul și grăiaște această micșorare, pentru că cu puținel oarece au mai micșoratu Dumnezeu pre omu decât pre îngerii, pentru greșala și călcarea ce greși dentâi strămoșul nostru Adam în rai. Dar cu ce l-au micșorat puținel decât pre îngeri? Micșoratu-l-au cu moartea. "Cu slavă și cu cinste l-ai cununat". Slava o socotește prorocul măriia céia ce o au luat întâi, iar cinstea ce o au luat Dumnezeu, iar care va să o ia după a doao venire a lui Hristos. Că dintâi i-au zis Dumnezeu: "Toate fierile pământului și pasările ceriului și peștii mării să să înfricoșeze și să să teamă de voi, și voi să le stăpâniți". Apoi iar au zis: "Să călcați șarpele și scorpiia".

Însă acum să lăsăm céle vechi și de dă multu și să căutăm spre céste de acum, că slava și cinstea cea mare din légea cea noao iaste, când ai cap pre Hristos, cându din trupu lui te priceștuești, cându ești frate lui și moștnean și întocma cu dânsul, cându ai cinste mai mare decât Moisi, cum zice fericitul Pavel, nu ca cum își acoperea Moisi fața obrazului, că cel înălțat nu să înalță de această slavă în slavă înălțătoare; pentru această slavă spune prorocul mai nainte de vréme. Dar ce iaste mai slăvit decât aceasta, cându

suntem soții cu îngerii și ne-am făcut fiii lui Dumnezeu, și încă nici pre unul al său iubit fiu ce au avut nu l-au cruțat, ci l-au trimis și l-au dat pentru noi. Dar ce slavă poate fi mai mare decât aceasta, când făcu Dumnezeu aceste toate pentru călcarea și păcatul cel dentâi! Că Adam n-ar fi făcut nici bine, nici rău. Dar cum ar fi putut face bine sau rău, nefiind el? Că cum să zidi, îndată dobândi atâta cinste! Iată că și noi, câte răutăți facem, iar Dumnezeu tot ne învrednicéște cu cinste mare și nespasă. Socotéște de vezi, că zice Hristos: “De acum nu vă voi mai zice slugi, că sunteți frații și priiatenii miei”. Și încă nu numai atâtea, ce și îngerii ne slujăscu pentru mântuirea sufletelor noastre și nu suntem moștêni numai pre pământu, ci suntem părtași și bunătăților lui Hristos celor cerești. Acéstea toate le cugetă prorocul și zice că “l-ai încununat cu slavă și cu cinste și l-ai pus mai mare peste faptele mâinilor tale, și toate ai supus suptu picioarele lui. Oile și boii, încă și hierăle câmpilor și păsările cerești și peștii carii trec marea și cărările mării. Doamne, Domnul nostru, cât iaste de minunat numele tău, preste tot pământul!” Iată, măcar deși grăiaște de făpturi, iar de îngeri nu pomenéște, ce spune numai de céle ce suntu pricepătoare, iară în socoteală suntu groase și nedomirite.

Întrebare: Dar ce va să să înțeleagă aceasta? *Răspunsul:* Aceasta iaste biruința pământească, care fu dată lui dinceput și iaste un lucru de minune, căci că omul mai nainte, pân’ ce nu greșise, el fu dăruit cu atâta cinste, iar deaca greși, iată că nu-l urgisi Dumnezeu, nice-l lipsi de cinstea care i-o dedése mai nainte. Ce zice: “cu puținel oarece l-ai mai micșorat decât îngerii”, cum s-ar zice, după ce greși, judecă-l și-l osândi cu moartea. Ci însă, măcar de-l și osândi cu moartea, iar cinstea care i-o dedése întâiu, nu i-o luo.

Aici arată dragostea cea nespasă, care o are Dumnezeu

cătră neamul omenescu. Că omul, deși cunosc el însuși păcatul și vina sa, iar Dumnezeu tot îl lăsă să fie încoronat cu cinstea și cu slava cea dintâi, și mărirea lui nu o strică; iar de-i și luoa ceva puținel de suptu puterea lui, și aceasta pentru folosul lui fu: că, mai nainte de greșală, și fierăle cele zvăpăiate și cumplite le stăpânea omul, iar după greșală puținel de această biruință-l opri. Însă și acum tot biruiaște și stăpânește și pre acélea, ce cu meșteșug și cu frică și cu pază mare, că nici i-au luat toată biruința, nici i-au lăsat-o toată, ci câte i-au fostu de treabă și de slujbă i le-au lăsat, iar câte suntu fiară sălbatece i le-au luat, ca pentru aceasta să-și aducă aminte și să cugete tot omul, pentru păcatul strămoșului Adam, și să cunoască, că pentru acela nu să pleacă noao toate fierile, și iaste și aceasta de mare folos. Dar leul, măcar de s-ar și pleca noao, de ce tréabă ne-ar fi noao, sau pardosul, măcar de ar fi și blându? Așijderea și alte hieri sălbateci și spurcate, fără numai o trufă și o mărire deșartă. Pentr-acéia lăsă Dumnezeu să fie acéstea seméte și neplecate, iară céle ce ne sunt dă treabă, iale să fac plecate și blânde, și le supuse suptu mâinile noastre: boii, ca să arăm cu dânșii, oile, ca să îmbrăcăm goliciunea trupurilor noastre, iar alte dobitoace le lasă ca să poarte ce ne va trebui și să ne hrănim cu dânsele. Așijderea au făcut și pasările ceriului, așijderea au făcut și peștii, să ne fie de mâncare. Că cumu-și gonéște cinevași feciorii săi din moșiile sale, pentru neascultarea lui, iar nu-l opréște din toate, ci totu-i lasă ceva puținel, ca să-l smerească, așa și Dumnezeu, ce însă nu într-acesta chip. Că omul, când își gonéște feciorul, el îl opréște de céle mai multe și-i dă puțină parte; iar Dumnezeu numai ci-i opri oarece cât de puținel, iar mai mult îi déde. Ci și aceasta iaste tocmeala lui Dumnezeu, iar fu pentru folosul omului. Că dintâi toate avu omul supuse

supt mâna lui. Deacii el să semeți. Pentru acéia să schimbară, ca să aibă și el grijă de céle ce-i vor trebui și-i vor fi de hrană în viața lui. Și nu lăsă să nu-i fie toate cu osteneală, nici iar cu odihnă, ci unele ce-i sunt de treabă sunt fără osteneală, iar alte care-i sunt mai de mare treabă lăsă să le cêrce mai cu ma-re osteneală și cu multă nevoie. Ia aminte, de vezi, cum peștii carii umblă în fundul mării și pasărilor carele zboară în slava ceriului, toate cu meșteșug le-au supus Dumnezeu ție, omule, și ți le-au dat.

Întrebare: Dar, căci nu zice de toate céle văzute și nevăzute, și de sădiri și de sămănături, și de pomi și de altele?

Răspunsul: Cât au zis de puținel, iar toate le semnează, și au lăsat celor ce le iaste voia să le știe, să le spue. Iată, iar vine cuvântul să să sfârșască la sfârșitul cel mai dântâi, unde zice: “Doamne, Domnul nostru, cât e de minunat numele tău peste tot pământul!” Aceste cuvinte pui și la început și la sfârșit, deci și noi pururea să ne aflăm zicând așa: “Doamne, Domnul nostru, cât e de minunat numele tău preste tot pământul!” Și să ne mirăm de mila și de dragostea lui, care o are cătră oameni, și de înțelepciunea lui și de gândul cel bun ce-l are spre noi.

Iată, auzindu noi aceste mile și daruri ale lui Dumnezeu, care sunt spre noi, să păzim dreptatea și légea lui Dumnezeu, cum zice prorocul: “Fericiți cei ce păzesc judecata și fac dreptate în toată vrémea”, și mustrează pre cei ce judecă strâmbu! Și iar mai zice: “Până când veți judeca nedreptu și va veți îndoi de féțele păcătoșilor?” Și iar mai zice: “Dumnezeu stătu în ceata dumnezeilor și între dumnezei va să judece. Pentru acéia judecați pre sărac și îndreptați pre mișăl, scoateți pre cel smerit și nemernic și-l izbăviți din mâinele păcătoșului”. Iar de nu, tot cela ce iubéște nedreptatea, acela-și uraște sufletul său, că “Domnul iaste

dreptu și dreptatea au iubit și dreptatea văzu fața lui.” Și iar zice: “Păzește nerăutatea și vezi dreptatea și în gura dreptului să va învăța înțelepciune și limba lui va grăi judecata”. Că de vei păzi judecata cea dreaptă, tu vei fi fericit și vei împărăți pre pământu, iar cu Hristos Dumnezeu încă vei lăcuî în veac.

Dar acuma ajunge-va credința și judecata cea dreaptă, au mai lungi-vom și cu alte bunătăți? Că cu adevărat și acēste bunătăți suntu foarte bune și vrēdnice de-a le lăuda și îngerii, și oamenii. Iar să ascultați și cuvântul lui Iacov apostolul, ce au zis că “măcar de-ar umplea cineva toată légea și toate poruncile lui Dumnezeu, iar de va greși numai într-una și să va zminti, décii în toate iaste vinovat”. Iar noi să rugăm pre Dumnezeul cel milostiv, să ne învrednicească să fim în toate lucrurile desăvârșit și în toate bunătățile întregi și nici într-unile să nu fim lipsiți. Să păzim judecata și să facem dreptate. Mîntea cea întreagă și curăția să ibuim, blânzi și răbdători și îngăduitori să fim tuturor în toată vrēmea și într-alte bunătăți în toate să lăcuim, întru care cine petrec și lăcuescu, fericēște-i Hristos la Sfânta Evanghelie și zice: “Fericți cei săraci cu duhul, că acela iaste împărăția ceriurilor! Fericți cei ce plāngu, că aceia să vor mângăia! Fericți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul! Fericți cei flămânzi și însetoșați pentru dreptate, că aceia să vor sătura! Fericți cei milostivi, că aceia vor fi miluiți! Fericți cei cu inimile curate, că aceia vor vedea pre Dumnezeu!” Și alte bunătăți, care suntu fericite de Hristos, cătră care suntu adaose și alăturate și judecata, și dreptatea. Iar și judecata, măcar de iaste și dreaptă, tot iaste făr’ de milă celor ce nu fac milostenie, că la judecată milosteniia va fi lăudată, cum zice prorocul: “Milostenie și judecată voi cânta ție, Doamne! Cântu și pricep în calea

nevinovățirii. Urât-am pre cei ce fac fârdelége!” Și iar mai zice: “Împărți și dăde celor săraci; dreptatea lui trăiaște în vécii vérilor; cornul lui să va înălța în slavă”.

Iată că suntem datori, noi cești putérnici, să ajutăm celor slabi și să-i îndreptăm, și să nu facem atâta în voia noastră, cât în voia vecinului și săracului și a neputérnicului, că așa zice marele Pavel. Iar Iacov apostol, care să cheamă fratele lui Dumnezeu, zice: “Fratele cel smerit să să laude întru mărirea sa, iar cel bogat întru smereniia sa. Că, cum răsare soarele cu căldură și să veștejescu buruenile, și florile lor să scutură, așa și bogații carii nu să bogățescu întru Dumnezeu, să vor veșteji întru umbletele lor”. Și iar mai zice: “Ni, acum bogaților, plângeți, văietându-vă de întristăciunile ce vin asupra voastră, că bogăția voastră au putrezit, hainile voastre le-au mâncat moliile, aurul și argintul vostru au ruginit și rugina lor fi-va voao mărturie și va topi trupurile voastre ca focul, că i-ați strânsu avuție în zilele céle de apoi”. Iar Hristos au zis: “Mai lesne va intra funea corăbiei prin urechile acului, decât bogatul întru împărăția ceriului”. Petru apostol încă au zis: “Tot omul mai nainte de moarte să să împodobească cu judecată, cu milostenie, cu curăție, cu mintea cea întreagă și cu alte fapte bune, cu toate”. Că “înfricoșat lucru iaste a cădea în mâinile Dumnezeului celui viu”. Iar cel ce să va nevoi cu milostenie, cu rugă și cu alte bunătăți, aceluia i să vor curăți mulțimea păcatelor. Și iar mai zice Hristos la Evanghelie: “Nu îngropareți avuția voastră în pământu, unde o strică viermii și o puterezéște putrejunea și o sapă furii și o fură, ci strângeți avuția voastră în ceriu, unde nici viermii o strică, nici putrejunea o puterezéște și unde furii nu o sapă, nici o fură. Că unde iaste avuția voastră, acolo va fi și inima voastră”.

Iată acum iar făcum vorbă și învățătură *pentru judecată și pentru dreptate și pentru milostenie*, încă și de altele câte am putut, care sunt de folos și să cade a le asculta omul și a le face. Ci fi-va atâta destul? Au iar vom mai adaoge învățătura? Au ba. Că să cade foarte cu de-adinsul să mai învățăm și să spunem, deaca vrème ce zice apostolul că “de va face cineva toată légea și va umplea toate poruncile, iar numai într-una de să va zminti, deaciie în toate iaste vinovat”. Dar noi, carii nu numai ce greșim într-o poruncă de ale lui Dumnezeu, ci de-abia poate se va afla cineva într-această vrème să îngăduiască măcară numai cu o poruncă a lui Dumnezeu și cu o învățătură de céle ce plac lui.

Drept acéia, frate, foarte iaste bine și frumos și să cuvine a le grăi și a povesti de cele ce sunt de folos sufletului și să citim sfintele scripturi și să le socotim, că au zis Dumnezeu că “într-însele vom afla viața de véci”. Și iar au mai zis: “Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pre Dumnezeu”. Iată că nimic nu iaste mai drag lui Dumnezeu decât omul carele iaste curat cu inima și cu sufletul, și iar nimic nu-i iaste mai urât decât curvariul și decât preacurvariul, că aceștea mai osândiți vor fi în ziua judecării, decât toți tâlharii și ucigașii. Pentru că curvariul el însuși să face jertvă junghiată înaintea diavolului, că-și spurcă și trupul și sufletul cu spurcăciune spurcată. Că pentru unii ca aceștea grăiaște fericitul Pavel apostolul și zice: “Oamenii aceștea n-au ispitit să aibă pre Dumnezeu în cugetele lor, pentru acéia și Dumnezeu i-au dat în mintea și în firea cea nebună, ca să facă céle ce nu să cad și céle se sunt pline de toată nedreptatea: curvii, ficleşuguri, răutăți, pizme, ucideri, pohte, înșălăciuni, lucruri réle, urăciuni dumnezeiești, dosăzi, trufii, aflare de réle, neascultări de părinți, neînțelegători, țititori de pizmă și nepaz-

nici de jurământ și nemilostivi, carii nu pricep dreptatea lui Dumnezeu și carii de aceștea vor face lucruri ca acéstea, vrédnici suntu de moarte și vinovați judecătii lui Dumnezeu cei înfricoșate”. Și încă mai zice: “Știm că légea iaste sufletească, iar eu suntu de trup, supus suptu păcate, că ce fac eu nu știu; că nu fac ce-mi iaste voia, ci ce-mi iaste urât, acéia fac; că nu fac binele care voiu, ci fac răul, care nu voiu. Că cei ce suntu trupești, céle trupești cugetă, iar cei ce suntu sufletești, cugetă céle sufletești; că înțelepciunea și cugetul trupescu iaste moartea, iar cugetul sufletescu iaste viața și pacea; pentru că cugetul cel trupescu iaste vrajbă spre Dumnezeu. Dreptu aceia, nime-nia să nu să amăgească, ci de va gândi cineva întru voi, că iaste înțeleptu, el să fie întru toate nebun, ca apoi să fie înțeleptu; că înțelepciunea lumii aceștiiia iaste nebulie la Dumnezeu. Că iaste scris, de zice: “Prinde pre cei înțelepți în meștesugurile lor”. Și iar: “Știe Domnul cugetele omeneshi, că suntu deșarte”. Pentru acéia zice: “Păziți-vă cu deadinsul cum umblați și nu umblați ca cei neînțelepți, ci ca cei preînțelepți, răscumpărând vrémea, că suntu zile réle”. Pentru acéia zice: “nu fireți nebuni, ci să pricépeți ce iaste voia lui Dumnezeu și nu vă îmbătareți de vin, dintru carii să întărâtă curviia, că lăcașul și traiul nostru iaste în ceriuri de unde așteptăm și pre mântuitoriul nostru Iisus Hristos”. “Deci nu vă înșălați, că nici curvarii, nici preacurvarii, nici spurcătorii, nici cei ce curvescu cu bărbați, nici răpitorii, nici bețivii, nici dosăditorii nu vor moșteni împărăția ceriului. Iar poama cea sufletească iaste dragostea, bucuriia, pacea, îndelungă răbdarea, bunătatea, milosteniia, credința, blândéțele, oprirea, curățirea. Deci împotriva acestora nu-i légé. Un Dumnezeu, o credință, un botezu și un tată tuturor, carele iaste preste toate și

întru noi, întru toți”. Goniți pacea!¹. Dreptu aceia, tot omul, sau împărat sau domnu, sau sărac sau mișel, sau buruitoriu, iaste datoriu să să păzească din tinerétele sale în frică și în cutremur de toate spurcăciunile, de curvie și de toate înfierbântările trupești, care sântu din ațâțarea și din îndemnarea diavolului, și de alte necurății de toate. Că zice Dumnezeu: “Oarecine va căuta spre vreo muiare și o va pofti, amu preacurvie făcu cu dânsa în inima sa”. Dar încă celor ce zac spurcatei curvii și a preacurviei și a curviei cu bărbați și într-alte necurății în toate, ce muncă groaznică și cumplită le va fi în ziua Domnului cea mare și înfricoșată! Iar Pavel grăiaște zicându: “Fire-aș vrut să fie toți oamenii ca și mine. Ci să nu vă ispitească satana pentru neoprirea voastră”. Ci fieștecarele să să păzească în toată curăția și în frica lui Dumnezeu și în mintea cea întregă, până ce va ajunge în vréme de vârstă și va trimite Dumnezeu cui ce-i va fi voia sa, să să facă după tocmeala și după obicéiul legii, cum zice Scriptura, că “curată iaste nunta și patul nespurcat (în vrémea sa, când i să cuvine și să trimite de la Dumnezeu). Iar curvarilor și tuturor spurcătorilor va jude-ca Dumnezeu”.

Drept acéia, iubitul meu fiiu, de te vei nevoi să-ți păzești trupul așa, până vei ajunge de vârstă, cum să cade, cu curăție, cu înțelepciune și cu altă bunătățire te vei arăta înaintea lui Dumnezeu, tu te vei face de vei fi și cu trupul și cu sufletul biserică duhului sfânt, cum iaste zis: “Voi sunteți biserică Dumnezeului celui viu”. Deci, dă veți umbla după légea lui Dumnezeu și légea lui o veți face dreaptă săracilor, și veți iubi cu toată inima blândețele și milostenia și cură-

¹ Cu sensul de: “căutați să dobândiți pacea, alergați după pace” (M. Nasta).

ția, cu adevărat fața lui Dumnezeu veți vedea, și ție va da Dumnezeu împărăția duple pământ, și pentru tine o va da și feciorilor tăi, după tine, cum dède și lui Solomon Dumnezeu împărăția, pentru tată-său David. Iar ție și împărății tale să va dărui de la Dumnezeu bătrânețe cinstité și ție să vor adaoge ție anii vieții, cum să adaoseră zilele și anii Ezechiei, împăratului ovreescu, 15 ani, cum vei vedea mai nainte spuindu. Și orîncătro și spre ce vrăjmași de ai tăi vei merge, tot îi vei birui și-i vei pune suptu picioarele tale și te vei întoarce iar cu mare cinste și cu multă bucurie. Așijderea vei birui și pre toți păgânii, carii vor veni asupra ta și-i va da Dumnezeu în mâinile tale, iar câți vor scăpa, cu mare rușine și ocară să vor înturna în țările lor. Iar de nu mă vei asculta, o, iubitul meu fiiu, și de învățăturile lui Dumnezeu nu vei griji, și nu vei face voia și dreptățile lui Dumnezeu, care ne-au învățat și le auzim noi din sfintele scripturi, ce vei începe a face împotriva învățăturilor lui Dumnezeu și cele ce nu să cad, și vei mâniia pre duhul sfânt, cu carele ne-am semnat în ziua acéia ce ne-am curățit de păcatul strămoșului nostru, omul cel ce fu zidit dintâi de mâinile lui Dumnezeu, și vei batjocori lucrurile lui Dumnezeu cu niscare lucrure spurcate și scârnave, ce vei face, pentru nechibzuiala și neînțelepciunea ta, să știi că va lua Dumnezeu domniia de la tine și o va da altuia, carele va face voia și poruncile lui Dumnezeu. Iar zilele tale le va împutîna și le va scurta, cum împutîna și scurtă și zilele Ofniei și ale lui Fineos, feciorii lui Iliia popei și judecătoriau isrăilitenilor, pentru că nu băgară séamă de învățatura tătâne-său, nici păzirá légea lui Dumnezeu. Pentru acéia cu rău să sfârși viața lor, și sufletele și le pierdură. Iar tu, de vei face poruncile lui Dumnezeu, Dumnezeu îți va fi ajutor întru toate, ca și lui Samoil proroc; că și acela era judecătoriau isrăilité-

nilor, și era Dumnezeu cu dânsul în toată vremea. Iar de nu vei face voia lui Dumnezeu, el va lua de la tine domnia, cum au luat și împărăția de la Saul și au dat-o lui David. Iar Saul, deaca mânie pre Dumnezeu, fu tot muncit și căznit de duhul necurat și cât împărați, tot în gâlcevi și în năpăști, și tot era supărat de vrăjmași și de păgâni în toată viața sa. Și așa să petrecu neamul și împărăția de la dânsul pentru fărdelegile lui. Iar tu, de vei face poruncile lui Dumnezeu și vei păzi legea lui, el îți va înmulți vremea împărăției tale, cum au înmulțit ale îngăduitorilor săi, ale lui David, ale Ezechiei, ale lui Ghedeon, carii și ei judeca israiliténii, și ale altora a mulți, carii umbla după voia lui Dumnezeu și au făcut poruncile lui. Iar de nu-ți va fi grijă de poruncile lui Dumnezeu, nici vei băga în seamă învățătura mea, păzesh-tete și te feresh-te, să nu pați cumvași cum au pățit mulți împărați pentru negrijirea și nechibzuirea lor, cum fu Solomon, fie-său Rovoam și Avesalim și alții mulți, și au căzut de la Dumnezeu și ș-au scurtat viața, și împărățiile lor rău s-au petrecut și s-au cheltuit.

Și această să nu le gândești că le grăescu eu din capul meu, ci toate le-am aflat în sfintele scripturi, și ți le grăescu ca să-ți fie de certare și de învățatură și de toată trezviia și chibzuiala și bucuriia ce va să fie, cum ți le voi arăta mai nainte pre amăruntul și le vei vedea chiar. Deci să nu pae cuiva rău, sau să aibă vreo imputăciune spre noi pentru acêste cuvinte, că pentru folosul sufletelor voastre ne-am nevoit, din adâncul inimii, și v-am adus aminte. Drept acéia, ia aminte cu înțelégere și cu socoteală și vezi că de vei călca legea, și poruncile lui Dumnezeu nu le vei umplea, deacii măcar de-ai birui toată lumea și de ți s-ar pleca toți împărății lumii aceștia ție, și de s-ar scula cu toată putérea lor să-ți fie ție într-ajutor, nici de un folos nu-ți va fi, nici

îți va putea ajuta cineva. Că zice Scriptura: “Domnul iaste cea ce ține în palma sa ceriul și pământul, marea și toate văzutele și nevăzutele” și “în sfințirea mâinilor lui toată făptura iaste ca o picătură de apă într-un sad”. Iar de vei păzi poruncile lui Dumnezeu și te vei nevoi să le faci și să umbli în voia lui Dumnezeu, deacii măcar de ar avea toată lumea pizmă pre tine și s-ar scula cu toată puterea ei asupra ta, nimic nu-ți va strica, nici îți va face nici un rău, ci mai multu își vor face lor rău și stricăciune, cum și oarecând petrecură oștile lui Faraon, carii să sculară asupra israiliténilor, oamenii lui Dumnezeu, și-i gonea cu vrăjmășie, iar ei să cufundară toți în Marea Roșie, ca plumbul.

De acum nu trebuie să zăbovim de lucrurile céle ce am zis mai sus, ci pre scurt toate să le arătăm chiar cine din împărați și în ce chip au îngăduit lui Dumnezeu și iar cum au călcat légea și au mâniat pre Dumnezeu, și cum fură ispitiți de mâniia lui Dumnezeu și unii dentr-înșii cum au întorsu pre Dumnezeu iar cu milă, pentru căința lor. Așijderea alții mulți, pentru negrija lor și pentru neînțoarcerea inimii, au pierit, că n-au ascultat învățăturile părinților celor sufletești, nici sfaturile celor bătrâni. Deci să ascultați și să înțelégeți de viața lor și vă veți înțelepți, de veți lua aminte cu socoteală întru plecăciune inimilor și sufletelor voastre. Și vă feriți fieștecarile den voi de céle réle, iar în lucrurile céle bune neîncetat să vă nevoiți a face bine. Dreptu aceia, ia aminte de vezi și să știi cum le-au fost începutul împărății lor și cum le-au fost împărățiile și cum le-au fost și sfârșitul.

Ilia era judecător și popă ovréilor și avea 2 feciori. Pre unul îl chema Ofni, iar pre altul Fineos. Iar ei nu știi pre Dumnezeu, nici dreptatea tătâne-său cea preoțească, care junghea jertvă înaintea tuturor oamenilor. Ci venea fe-

ciorii lui unde hierbea carnea ceea ce era de să gătea pentru jărtvă și lua un cârlig ce era făcut de hier și cu trei colți și-l băga într-acea căldare mare ce fierbea carnea de jirtvă. Și ce să lua și să prindea într-acele cârligu cu 3 colți, era al popei. Așa făcea tuturor israilitenilor câți venea să facă jertvă lui Dumnezeu. Iar feciorii lui Ilia preotul, mai nainte încă, până nu făcea jertvă lui Dumnezeu, mergea și zicea celor ce vrea să facă jertvă: “Dați-ne carne să frigem preotului, deacii nu vom lua din căldare, cum iaste obiceiul”. Iar cei ce făcea jertvă lui Dumnezeu zicea: “Îngăduiți întâi să slujască cum iaste legea, deacii veți lua ce veți vrea”. Iar ei zicea: “De nu ne veți da, iar noi vom lua și fără de voia voastră”. Deacii acel păcat al feciorilor lui Ilia fu foarte mare înaintea lui Dumnezeu, căci făcea necaz jertvei Domnului. Iar Ilia îmbătrânise tot cu efudul Domnului. Și înțelese ce fac feciorii israilitenilor și-i chemă și le zise: “Pentru căci faceți așa? Că iată eu auzu pre toți oamenii lui Dumnezeu plângându-se de voi și mie nu-mi place ce auzu de voi zicând, ci să nu mai faceți așa. Că de va greși un om altui om, să va ruga pentru dânsul lui Dumnezeu; iar de va greși lui Dumnezeu, deacii cui să va mai ruga?” Iar nu ascultară învățătura tătâne-său, că vrea Dumnezeu să-i piarză. Deacii veni un om a lui Dumnezeu la Ilia preotul și-i zise: “Așa zice Domnul: «Au doar nu m-am arătat casei tătâne-tău și celor ce era cu dânsul robi în țara Eghiptului, în casa lui Faraon, și am ales casa tătâne-tău din toate casele lui Israil, că mi-au fost voia să slujască oltariului meu și să-l cădească cu cădelnița și am luat efudul și l-am dat casei tătâne-tău, și toate jertvele focurilor le-am dat, să fie mâncare israilitenilor. Dar tu pentru ce-ai căutat spre tămâia mea cu ochiu ficlean și spre jertva mea și ai slăvit mai mult pre feciorii tăi decât pre

mine, ca să blagoslovească jertvele lui Israil mai nainte de mine?». Iar acum iată, zice Dumnezeu: «Pre cei ce mă vor înălța, îi voi înălța, iar pre cei ce mă urgisescu, îi voi face de vor fi de ocară și de batjocură». Iată, vor veni vremi și voi pierde sămânța ta și sămânța casei tătâne-tău și în véci bătrâni nu vor fi în casa ta. Și te voi goni din oltariul meu, și voi urgisi ochii lui, și voi blestema sufletul lui, și alții den casa ta toți vor cădea de sabie bărbătească. Și acest semnu să-ți fie ție, că va veni moarte pre amândoi feciorii tăi deodată, pre Ofni și pre Finios, și vor muri într-o zi amândoi odată de sabie. Și în locul lor alt preot credincios voi rădica, care va face toate câte-s pre voia inimii méle și ale sufletului meu. Și-l voi face casă credincioasă, și va mérge înaintea unsului meu în toate zilele, și va zice: «Ia-mă în casa ta, să mănâncu pâinea Domnului»».

*Aicia muriră feciorii lui Ilia preotul de sabie în războiu,
și chivotul legii vechi fu luat de păgâni*

Și fu cându vrură să să lovească oștile și văzură israiliténii pre păgâni, iar ei căzură toți înaintea păgânilor și fu moarte foarte mare și periră den israiliténii 30 de mii și fu luat și chivotul lui Dumnezeu și pieriră și feciorii lui Ilia amândoi, Ofni și Fineos. Și alergă un voinic din tabără, pre care-l chema Emmeni, în cetate, și spuse toate ce fusése în cetate, iar cetatea începu toată a plânge și a să văita. Și auzi Ilie gâlceavă și clicote și zise: “Ce va să fie aceasta?” Iar un om mérse și spuse. Iar Ilia mérse, bătrân ca de 98 de ani, și ochii lui era împăijănați și nu vedea. Și iar zise celor ce era cu dânsul: “Ce gâlceavă așa mare face nărodul?” Iar omul acela ce venise den tabără zise: “Eu am venit din

tabără și astăzi am scăpat de acolo”. Ilia iar zise: “Dar ce veste iaste acolo, fătul meu?” Iar el zise: “Fugit-au israiliténii denaintea păgânilor și fu moarte mare într-inșii. Și tăiară și pre feciorii tăi, pre amândoi, și luară și chivotul lui Dumnezeu”. Iar Ilia, deaca auzi că au luat și chivotul lui Dumnezeu, căzu dupre scaunul care șădea înaintea ușilor, îndărăt pre spate în jos, și i să frânseră spinările și muri, căci că era bătrân și slab.

Vezi, iubitul meu fiiu, că nu pot folosi nici părinții feciorilor carei sântu răi și nu păzescu légea lui Dumnezeu, nici grijescu de poruncile lui, măcar de ar fi părinții lor și sfinți și drepți. Că acesta Ilia, care fusese judecător israiliténilor, era om dreptu și nevinovat și preot Dumnezeului celui de sus, iar feciorilor săi nu le putu folosi, pentru că nu ascultară de tată-său. Însă că și tată-său, măcar de-i și învăța și-i certa, iar cu toiagul nu vrea să-i bată și să-i facă să le fie frică de dânsul și, pentru acea frică și bătae din tine-rețe, să dobândească mintea și înțelepciunea. Dreptu acéia să sfârși și tată-său în multă întristaré pentru dânsii și feciorii lui amândoi fură tăiați în războiu și viiața lor și-o sfârșiră rău și cu amar. Iar sãmânța lor fu gonită de la Dumnezeu de împărăție și din preoție, den neam în neam și până în veac. Și alții după aceștea mulți ș-au întorsu spre céle réle viața lor pentru fărdelegile lor, cum va spune învățătura cea mai denainte.

După acéasta fu pus de Dumnezeu judecătoriu Samuil și preot în locul lui Ilia. Iar deacă îmbătrâni Samuil, el puse pre feciorii lui să fie judecători israiliténilor și-i chema pre feciorii lui, pre unul Ioil, iar pre altul Avia. Deacia ei începură a părăsi și a nu umbla pre căile lui și să întoarseră iar îndărăt spre calea periciunii și lua mită și întorcea dreptatea.

*Aici sfătuiră feciorii lui Israil să ceară
de la Dumnezeu împărat*

Decii să adunară toți israiliténii și mérseră la Samoil, tatăl lor, și ziseră: “Iată, tu ai îmbătrânit și feciorii tăi nu umblă pre calea ta, deci acum tu ne pune împărat să ne judece, ca și pre alte limbi”. Și să arătă hiclean și urât acest sfat înaintea lui Samoil prorocul, căci ziseră: “Dă-ne împărat să ne judece”. Și să rugă Samoil lui Dumnezeu, iar Samoil auzi pre Dumnezeu zicând: “Ascultă glasul oamenilor, carii strigă cătră tine, că nu urgisescu pre tine, ci pre mine, ca să nu le fiu eu împărat, nici lor, nici altor făpturi ce am făcut. Decii tu-i ascultă și le pune lor împărat”.

Auși că zise Domnul cătră prorocul și judecătorii Samoil, grăind: “Ascultă-i și le pune lor împărat”. Că ascultă Dumnezeu plângerile și vaietele și rugăciunile săracilor, care făcea cătră dânsul, pentru nedreptățile și nevoile ce pășia, măcar de nu și plăcu lui Dumnezeu, căci cerșură împărat să-i împărățească. Iar rugăciunile lor tot le ascultă Domnul. Iar pre judecătorii cei nedrepti și mitarnici, carii întoarseră dreptatea, îi urgisi Dumnezeu până în sfârșit, și biruința lor să luo de la dâșii și cinstea judecății.

Iată că zise Dumnezeu lui Samoil: “Ascultă glasul lor și le pune împărat”. Și iată era Saul, feciorul lui Chis, de căuta măgarii tătâne-său, că-i pierduse. Iar Dumnezeu spuse lui Samoil de venirea lui Saul mai nainte cu o zi, zicând: “Măine, la această vrème, voiu trimite la tine pre un bărbat din sămânța lui Veniamin, ci pre acela să-l ungi să fie împărat oamenilor miei israiliténilor; că va mântui oamenii miei din păgâni. Căci căutaiu spre greutățile oamenilor miei și să suiră vaietele lor cătră mine”. Și iată văzu Samoil pre Saul și iar îi zise Dumnezeu: “Samoile, iată acesta iaste omul

care țe-am zis eu. Acesta va începe întâi a împărăți întru israilitēni”. Și mēse Saul la Samoil în mijlocul cetății și-i zise: “Spune-mi unde iaste casa aceluia ce véde?” Iar Samoil zise lui: “Eu însumi sântu acela ce cauți tu. Ci pasă cu mine în cămară, să prânzim astăzi amândoi, iar diminéată eu te voi lăsa și toate cugetele tale îți voiu spune. Și-ți voiu spune și măgarii ce i-ai pierdut; și nu mai gândi de dānșii, că s-au aflat”. Și luo Samoil un cornu, în care era untdelemn, și-l turnă pre capul lui Saul, și-l sărută. Și zise Samuel cătră Saul: “Dumnezeu m-au trimis să te ungu și să fii împărat israilitēnilor, deci acum ascultă glasul Domnului: Dumnezeu te-au unsu să fii împărat oamenilor săi israilitēnilor, și tu vei fi mai mare în oamenii Domnului și-i vei mântui din mâinile vrājmașilor lor”.

Deacii după acēstea, iar să sculară păgānii asupra lui Saul împărat, și Saul nu să rugă lui Dumnezeu, nici să opri de curvie. Și făcu jertvă de arsuri. Și zise Samoil cătră Saul: “În zadar iaste ție aceasta, că n-ai păzit poruncile Domnului Dumnezeului tău, care ți le-au dat ție. Iar de le-ai fi păzit, țe-ar fi întărit Dumnezeu împărăția ta și ar fi stătut până în veac biruința ta preste Israil. Dar acum nu va sta, ci va căuta Dumnezeu alt împăratu, care-i va plăcea, și pre acela-l va pune mai mare preste oamenii săi. Că tu n-ai păzit céle ce țe-au poruncit Dumnezeu”. Apoi, după acēstea, începu și adaose Saul alte păcate multe cătră Dumnezeu și călca poruncile lui Dumnezeu și légea Domnului nu o păzea. Pre Agav craiul de la Amalic, îi porunci Dumnezeu să-l omoară, iar el nu vru, și-l lăsă viu, carele era pizmaș lui Dumnezeu; și făcu jertvă lui Dumnezeu den dobitoace păgānești și ucise și pre Avimeleh, preotul lui Dumnezeu, și cu dānsul 85 de bărbați și pre alții, pre toți carii purta efudul, și pre muerile lor, și pre feciorii lor, tot cu sabiia îi tăe, încă și dobitoacele

lor pierdu. Acestea toate le făcu din îndemnarea diavolului, pentru David robul lui Dumnezeu.

Dar acum și în ce chip și pentru ce rău să rădică pizmă asupra lui David? Cade-se, fătul meu, să știi și aceasta. După ce să întoarse cu biruință, deaca biruiră păgânii și ucise David pre Goliath ghigantul, ieșiră ginghirése du pren toate cetățile și orașale întră întâmpinarea lui Saul împăratu și zicea în tambură și într-alte timpăne, și cânta jucându și zicea: “Birui Saul cu miile, iar David cu întunérecele”. Decii Saul să mânie și-i păru rău, și fură ficléne acele cuvinte înainte ochilor săi. Și zise Saul lui David: “Pre tine te cân-tară cu întunérece, iar pre mine cu mii”. Deci dentr-acea zi tot îmboldiia Saul cu cuvinte de pizmă asupra lui David. Așijderea și alte fărdelegi făcea, că chema la dânsul vrăjitori și fărmedători, de-și spunea visele, și apoi cum zicea ei, el într-acélea credea. Și pentru lucrurile sale cele spurcate, să mâniia Dumnezeu, și să dăzlupi de Dumnezeu și Dumnezeu încă să depărtă de la dânsul.

*Aicea zise Dumnezeu că-i pare rău căci au făcut
pre Saul împărat*

Fu după aceasta cuvântul lui Dumnezeu cătră Samoil zicându: “Îmi pare rău căci am unsu pre Saul împărat, căci s-au întorsu despre mine și m-au uitat, și cuvintele méle nu le-au păzit”. Iar Samoil mérse la Saul: “Îngăduie să-ți spui ce-au zis Dumnezeu cătră mine astă-noapte”. Saul zise: “Spune-mi”. Samoil zise: “Au doar nu erai tu om de jos între alți israilitêni? Apoi nu te puse Dumnezeu mai mare steagului și sementiia lui Israil și te unse pre împărăția israilitênilor și te trimise Dumnezeu pe cale și-ți zise: “Pasă și dăzrădăcinează pre Amalic și să nu-ți fie

milă de cei ce au greșit înaintea mea, și te bate cu dânșii până îi vei sfârși”. Dar tu că n-ai ascultat cuvântul Domnului, ci ai făcut hicleșug înaintea lui și învățăturile lui le-ai urgisit. Drept acéia și Dumnezeu te-au urgisit pre tine și nu vei mai fi împăratu întru israiliténii”. Și să întoarse Samoil și vru să să ducă de la dânșul, și Saul să apucă de poalele hainelor sale și le sfâșia, iar Samoil zise: “Astăzi au luat Dumnezeu împărăția din mâinele tale și o au dat vecinului tău, carele iaste mai bun decât tine”.

Iar după ce luo Dumnezeu împărăția de la Saul și unse pre David spre împărăție, iar cu mâinile lui Samoil pro-rocul, și încă tot împărăția Saul, iar vrémea și viața și-o petrecea tot cu grijă și cu răutăți, ca cela ce iaste urgisit și lepădat de la Dumnezeu. Că zice Domnul: “Pre cei ce mă vor înălța, îi voi înălța, iar pre cei ce mă vor urgisi, îi voi urgisi și vor fi batjocoriți”. Deacii odată iar să strânseră păgânii cu oști asupra israiliténilor, iar israiliténii fugiră denaintea păgânilor și cădea toți răniți și tăiați de păgâni în muntele Ghelvanului și să pogorâră păgânii dintr-acei munte cu Saul, și cu feciorii lui și tăiară păgânii pre feciorii lui Saul, pre Ioanatham și pre Aminadav și pre Melhus. Și să porni războiul asupra lui Saul, și-l ajunseră păgânii cei neobrezuiți și săgetătorii, și-l săgetară pren coapsă. Deci Saul zise slugii sale care-i purta armele: “Scoate sulița și mă junghe, până nu vin păgânii cei neobrezuiți să mă junghe ei, și să-și răză de mine”. Iar cel ce purta armele lui nu vru să facă așa, că să temea foarte. Deci Saul luo el însuși sulița sa și căzu el într-însa și muri. Iar sluga acéia, deaca văzu că muri Saul, luo și el sulița sa și să lăsă și el într-însa și muri și el cu Saul. Și într-o zi muri și Saul și feciorii lui, câte trei, și sluga acéia ce-i purta armele, și toți oamenii lui cu dânșul. Iar israiliténii cei ce era de céia

parté de Iordan, deaca văzură că au fugit oștile ovreești și au murit Saul și feciorii lui, își năpustiră toți cetățile și coștéele și fugiră. Iar păgânii veniră și le luară și șazură într-insele. Deacii a doao zi mérseră păgânii să scoată morții și aflară pre Saul și pre feciorii lui câte trei în muntele Ghelvanului, și-i luară sabiia lui și-i tăiară capul și-l luară de-l trimiseră în țara lor. Și striga împrejurul idolilor lor și al oamenilor lor cu dânsul, și armele lor le puseră împreună cu alte arme, iar trupul lui îl puseră pre păreții Vethsamului. Iar oamenii cei ce lăcuia în Avisul Galadului, deaca înțeléseră ce au făcut păgânii lui Saul, să sculară toți, câți era mai mari, cu toată mulțimea lor și să duseră toată noaptea și luară trupul lui Saul și al fie-său Ioanathan dupre acei păreți ai Vethsamului și le aduseră în Aves și le arseră acolo. Iar oasele le luară și le îngropară supt bisé-rica care era în Avis și postiră 7 zile.

Vezi, fătul mieu, acestu împăratu, care dintâi fu rădicat de Dumnezeu den oamenii săraci și-l mări și-l puse împărat pre pământu, cum iaste scris: “Domnul sărăcéște și îmbo-gățéște, pleacă și înalță, carele rădică pre cel sărac din pământu și din gunoi, pre cel mișăl îl înalță și-l pune mai mare și biruitoriu oamenilor și-l face moștnean scaunului slavei”. Văzuși pre săracul, că fu rădicat din pământ, și pré mișăl, că fu înalțat din gunoiu? Cunosuși că fu pus pre scaunul mării și cu cinstea împărătească cinstit, și-l puse împărat și biruitor și proroc? Că zice Scriptura: “Că și Saul iaste întru proroci”. Și să sfârși Saul prorocind, căci când fu el unsu de Samoil spre împărăție și să dăspărți de la dânsul, cându să încetă și el cetei prorocilor, duhul lui Dumnezeu fu pre Saul. Iar el, ca un nemulțumitoriu ce era, nu vru să mulțumească și să laude pre Dumnezeu, carele-i dedése atâta putére, ci să porni cu fărdelegile sale

în lucruri rele și care nu să cădea, cum ai auzit mai nainte spun-du de dânsul pre scurt. Și pentru acele fărđălegi ale lui îl dēde Dumnezeu în moartea cea amară, și să sfârși rău și cu ocară mare.

Dreptu acēia nimeni să nu să înșale și să să amăgească gândindu că doar are cevași întru înțelepția și vrednicia sa. Că toate sântu ale lui Dumnezeu și de la Dumnezeu sântu dăruite oamenilor, ca să-i mulțumească cu frică și cu cutremur, măcar de ar fi împăratu, măcar domnu, măcar boiaru, măcar sărac, măcar mișel, cu multă mulțumire să laude pre Dumnezeu în toată vrēmea, de toate de ce ne-au dat, pentru că suntem datori să plătim lui Dumnezeu pentru ce ne-au dat și ne-au dăruit. Deci vă păziți și vă nevoiți ca să îngăduiți bine lui Dumnezeu și să împărățiți cu dânsul și să viețuiți.

Iar deaca omorără pre Saul, și să întoarse David biruin-du pre Amalic. Dar cine iaste mai lăudat, din împărați, de Dumnezeu ca David? Că fu numit și chemat tată lui Dumnezeu, proroc și împărat sfântu, din gura duhului sfântu. Și singur Dumnezeu zise: “Aflaiu bărbat după inima mea, blându, milostiv, lin, bun, răbdătoriu și nu dă rău pentru rău”. Cum și David singur zicea, cându îl gonea Avesalom, fiiul său: “De voi fi făcut rău celor ce mi-au făcut mie rău, să căzu dar de vrăjmașii miei în deșărtu, să gonească dar vrăjmașul sufletul meu și să-l ajungă și să calce în pământu viața mea și slava mea în țărână să să sălășuiască”. Iar și el tot fu împiedecat de diavolul și făcu curvie și ucidere și hicleșug înaintea lui Dumnezeu. Deci Dumnezeu trimise pre Nathan prorocul la David și, deaca mērse la dânsul, îi zise: “Împărate, spune-mi acum o judecată: doi bărbați era într-o cetate, unul bogat, altul sărac, și la cel bogat era cirezi multe de vite și de bivoli, iar la cel

sărac nu era nimic, ce numai avea o mieluşa, şi-i era milă
dă dânsa şi o hrănea şi o creştea împreună cu dânsul şi cu
copilaşii lui, şi mânca tot den blidul lui şi bea din păharul
lui, şi-i era ca o fată. Deacii odată veni un călător la bărbatul
cel bogat, şi bogatul acela nu vrea să ia den turmele sale,
nici den bivolii săi să facă prânzu acelu călătoriu ce ve-
nise la dânsul, ce luo acea mieluşa a celui sărac şi o junghe
şi făcu prânzu acelu călătoriu”. Iar David să mânia foarte
pre acel bărbat şi zise cătră Nathan: “Viu Dumnezeu, că să
cade să moară acel bărbat, care au făcutu un lucru ca ace-
sta, iar mieluşaoa acéia să să întoarcă celuilalt de 2 ori
înşepţită, deaca au făcut așa”. Iar Nathan zise cătră Da-
vid: “Tu eşti omul acela ce au făcut așa. Şi iată că-i zice
Domnul Dumnezeu lui Israil: «Eu te-am unsu spre împă-
răţia israiliténilor şi eu suntu cel ce te-am izbăvit din
mâinile lui Saul şi țe-am dat casa lui Israil şi a Iudei, iar
ție tot nu țe-au ajunsu şi casa stăpână-tău şi muerile lui, şi
tot nu-ți iaste din dăstul! Dar căci ai spurcat învăţatura
Domnului şi ai făcut hicleşug înaintea fétei lui, că ai ucis
pre Urie, feciorul lui Hettei, şi ai luat muiarea lui să-ți fie
ție muiare, pentru acéia de acum nu să va mai dăzlipi sabiia
din casa ta în veac. Că m-ai urgisit şi ai luat pre muiarea lui
Urie, feciorul lui Hetteu, să-ți fie ție muiare». Aşa grăiaşte
Domnul: «Iată eu voi da asupra ta toate răutăţile din casa
ta şi voi da muerile tale vecinilor tăi şi să vor culca cu
dânsele înaintea ta şi vei vedea că tu ai făcut aceasta în
taină, iar eu voi face înaintea tuturor israiliténilor»”. Deacii
David zise cătră Nathan: “Grişit-am Domnului Dumnezeu-
lui mieu”; iar Nathan zise cătră David: “Dumnezeu au luat
păcatul tău de la tine şi nu vei muri”.

Văzuşi, că acesta era bărbat dreptu şi sfânt şi să temea
de Dumnezeu, iar căzu şi el în groapa păcatelor. Ci însă de

câte ori greșea lui Dumnezeu, cu nevoința pocăinței să scula și nimic nu zăbovia, și așa întorcea pre Dumnezeu spre sine iarăși cu milă și zicea: “Greșit-am Domnului meu!” Și încă mai zicea: “Miluiaște-mă, Doamne, după mare mila ta, și după mulțimea îndurărilor tale curățește fărădelegile mele!” Într-acéia și Nathan zise lui David: “Și Dumnezeu încă au luat păcatul tău de la tine și nu vei muri!” Că atuncea sta îngerul Domnului deasupra lui David cu sabiia goală în mână și el nu-l vedea; și de n-ar fi grăbit David să cază curându la picioarele lui Nathan și să ceae de la Dumnezeu milă, cu inimă înfrântă și plecată, n-ar fi dobândit ertare. Că vrea îngerul să-l taie cu sabiia, măcar dăși nu era nimini drag lui Dumnezeu ca David. Dreptu acéia vă păziți cu tot de-adinsul și luați aminte cum umblă diavolul, vrăjmașul nostru, zbierând ca un leu și cearcă cum va înghiți și va înșala pre céia ce n-au temeiul cel bun al fricăi lui Dumnezeu în toată vrémea în inimile lor.

Și iar după câtăva vréme cheamă David pre Ioav, domnul lui cel mai mare, și-i zise: “Pasă acum în tot neamul lui Israil și al Iudei și fă seamă într-înșii și în vineticii ce vor fi venit, să-i numeri pre toți, să-i știi câți sunt”. Iar Ioav zise cătră David: “Împărate, Dumnezeul tău să ajute oamenilor tăi să să înmulțească den cât suntu încă însutit și să-i vază ochii stăpânului și ai împăratului meu. Dar, împărăția ta, căci gândești gându ca acesta?” Iar împăratul întării cuvântul cătră Ioav și zise: “Pasă numai de te du”. Deci Ioav ieși cu putere de la împăratul și făcea seamă. Și trecu și Iordanul și intrară în Aroir, dăspre dreapta cetății, care era între propastiele Gadiei și ale Eleezirului și mérseră și în Galaad și în țara Thavasonului și în Thon și în Dasc și intrară în Danidain și încungiurară până în Sidon; apoi veniră în Map-sar Tir și în toaste orașale ghevunéilor și ale hananeilor și

mérseră spre amiază-zi, spre Iudea și în Virsaviia, și încungiurată tot pământul cât era suptu biruința lui David. Și să întoarseră iar în Ierusalim. Și să zăbovi Ioav până sfârși acea slujbă, 9 luni și 20 de zile. Și duse Ioav cîsla israiliténilor la împăratul și să aflare 800.000 de bărbați mari, carii vrea purta arme, și iudianini 500.000 de bărbați de oaste. Și să spăimântă David căci au făcut seamă și-și cunoscă păcatul și zise cătră Dumnezeu: “Doamne, făcut-am foarte păcat mare, căci am făcut seamă; ci acum, Doamne, iartă-mi greșala aceasta, că am făcut foarte fără ispravă”. Iar a doao zi, deaca să sculă David, grăi Dumnezeu lui Gad prorocul în vis: “Pasă și zi lui Da-vid: «Așa grăiaște Domnul: trei lucruri îi voi zice, deci să-ți alegi unul dintr-însele, care-ți voi face»”. Deci Gad mérse la David împărat și-i zise: “Alége-ți dentr-aceste trei lucruri unul, carele vei vrea să pohtești: 3 ani să fie foamete în țara ta sau trei luni să fugi de vrăjmașii tăi și ei tot să te gonească, sau trei zile să fie moarte în țara ta. Deci de acum îmi răspunde, să știu ce voi spune celui ce m-au trimis să-ți zic așa”. Iar David zise: “Câte tréle îmi sunt cu greu, ci mai bine să cazu în mâinile Dumnezeului meu, că iaste îndurător și milostiv; iar în mâinile oamenilor să nu caz”. Și-și alese David însuși moartea. Și era în vremea secerișului de grâu. Și déde Dumnezeu moarte întru israiliténii și muriră de dimineața până la prânzu 70.000 den Dan până în Virsaviia. Și tinse îngerul lui Dumnezeu și spre Ierusalim să-l strice și să-l răsipească cu moarte, iar Dumnezeu își opri mâniia și zise îngerului celuia ce strica oamenii: “Ajungă-ți, acum ia-ți mâna!” Iar îngerul lui Dumnezeu sta atuncea înaintea ariei lui Orna, feciorul lui Iesei. Iar David cându văzu îngerul lui Dumnezeu omorând oamenii zise cătră Dumnezeu: “Doamne, eu sunt cel ce am grișit, eu sunt păstoriul carele am

făcut răutatea, dar oile acéstea ce au făcut? Fie acum mâna ta spre mine și spre casa tătâne-mieu!” Deacii veni Gad la David într-acea zi și-i zise: “Pasă și rădică oltariul lui Dumnezeu în ariia arătorei lui Ornei, feciorul lui Esei”. Și stătu și să conteni moartea.

La aminte, fătul meu, și aceasta și vezi, că David pentru puținea greșală ce greși, numai căci numără oamenii câți era în țara lui, iar de fu și drept și sfânt și îngăduitoriu lui Dumnezeu, iar Dumnezeu tot umplu cuvântul său cu izbândă, cum zise lui Gad prorocul: “Pasă și zi lui David: «așa grăiaște Domnul, trei lucruri îți voi zice, iar tu-ți alége unul dintr-însele, care-ți voi face: sau trei ani foamete în țara ta, sau trei luni să te tot gonească vrăjmașii tăi, sau trei zile moarte în țară»”. Însă iată că nu vru să întristeze de tot pre îngăduitoriul său, ci-i zise: “Alege-ți tu una dintr-aceste trei, den care am zis mai nainte”. Dar încă pre tine, deaca te vei da în spurcăciune și în fărdelegi, cum te va cruța Dumnezeu? Ba să știi că nu te va cruța, nici să te nădăjduști că vei afla vreo milă de la dânsul. Iar pentru căci cându împărățea David într-impărăția sa și îngăduia în toate lucrurile lui Dumnezeu, pentru acéia și Dumnezeu era cu dânsul în toată vrémea și în toate zilele vieții lui.

Deacii, deaca îmbătrâni și să apropie vrémea morții sale, chemă pre fiiu său Solomon și-i zise: “Fătul meu, eu voi să mergu pre calea céia ce au mersu și va să meargă toată lumea; iar tu te întărește și fii om desăvârșit. Și să păzești légea Domnului Dumnezeului tău, și să umbli pre căile lui, și să ferești poruncile lui și dreptatea lui, și să faci judecata, precum iaste scris în cartea lui Moisi. Și tot ce vei face să faci cu sfat, și câte te învăț, toate să le ții minte”. Precum îi zisese lui Dumnezeu, zicând: “Că de vor păzi feciorii tăi căile mele și de vor umbla în inimile loru înaintea

mea drept, și sufletele lor în adevăr, nici eu nu-i voi scoate din scaunul israelitilor”.

Iară Solomon șazu în scaunul tătăne-său, lui David, și fu împărat și împărătea peste israelitii și pre iudei în Ierusalim. Și dădu Dumnezeu minte lui Solomon și înțelepciune și inimă chibzuitoare și largită, ca năsipul mării. Și să umplu Solomon de minte și fu mai înțelept decât toți feciorii altor boiari și decât toți înțelepții de la Egipt. Și era Solomon împărat foarte înțelept. Și biruia toate împărățiile din râuri până în țara filistinienilor și până în hotar Egiptului, și-i aducea daruri și lucra în toată viața lui. Și iubi Solomon pre Domnul și umbla întru învățăturile tătăne-său, lui David. Și făcea jertve și cădea numai în munți. Și să sculă Solomon și mersese în Gavaon să facă jertvă acolo, că acea cetate era mai în munte și mai largă și sui acolo o mie de jertve și le făcu toate într-aceia cetate ce era în muntele Gavaonului. Și acolo să arată Dumnezeu lui Solomon noaptea în vis și zise: “Cere de la mine ce-ți iaste voia și-ți voi da”. Iar Solomon zise: “Tu ai făcut cu robul tău, tată-mieu David, milă mare, căci au umblat înaintea ta cu dreptatea și cu adevărul. Dreptu acéia și tu l-ai păzit cu mila ta cea mare și i-ai dat astăzi de șade fie-său în scaunul lui. Deci acum, tu, Doamne Dumnezeul meu, dă-mi mie să fiu în locul tătăne-mieu, lui David împărat, că eu sunt tânăr și nu știu nici intrarea, nici ieșirea mea, și sunt robul tău în mijlocul oamenilor tăi, carele nimeni nu-l va putea număra. Și dă mie, robul tău, inimă înțeleaptă spre ascultarea și judecata cea dreaptă a oamenilor tăi, și să pri-cep binele și răul, că nimeni nu va putea judeca pre oamenii tăi cu judecată nedreaptă. Iar nu ceiu zile multe de la tine, nici bogăție, nici ceiu sufletele vrăjmașilor tăi,

ci-ți mărturisesc cugetul meu, ca să-l crezi în dreptate”. Și plăcu aceste cuvinte lui Dumnezeu, căci cerșu Solomon acéstea, și-i zise Dumnezeu: “Deaca vréme ce cerșuși de la mine acéstea, iată, după rugăciunea ta dau ție inimă pricepătoare și înțelepție, care n-au fost pân-acum nici la un om, nici va fi. Și încă-ți voi da și ci n-ai cerșut: bogăție și slavă, care nu o au avut nici un împărat. Și de vei umbla pre căile méle și de vei păzi poruncile méle, ca și tată-tău David, încă-ți voi mulți viața ta”.

Vezi, fătul meu, că înmulțește Dumnezeu zilele celuia ce face voia lui și poruncile lui? Iar ale celuia ce nu păzéște légea și poruncile lui, le împuținează și le scurtează.

Deacii să sculă Solomon și să întoarse iar în Ierusalim și stătu în Sion înaintea chivotului legii lui Dumnezeu și făcu jertvă. Iar după jertvă făcu ospăț mare de să ospătă cu toate slugile sale. Și fu după ce umplură 440 de ani de când ieșiră feciorii israiliténilor din Eghipet. Zidi Solomon bisérică lui Dumnezeu deaca trecură 4 ani den împărăția lui și 2 luni. Iar cuvântul Domnului fu cătră Solomon zicând: “Casa aceasta iaste, care o zidești tu. Deci de vei umbla în poruncile méle și vei face voia mea și vei face judecățile méle și toate învățăturile méle și te vei întoarci într-însele, voi lăsa pre tine tocmeala mea, care o am tocmitu cu tată-tău David, și voi lăcu întru israiliténii și nu voi lăsa israiliténii, oamenii miei”. Și făcu Solomon casa Domnului și o sfârși. Și lucră Solomon la casa lui Dumnezeu și la casele lui, până le sfârși, 20 de ani. Deacii chemă pre toți mai marii israiliténilor în Sion, să rădice chivotul legii lui Dumnezeu den cetatea lui David. Și mérseră preoții și luară chivotul și cortul légii și vasele câte era suptu umbrariul légii toate. Iar împăratul Solomon și toți israiliténii mergea înaintea chivotului lui Dumnezeu și junghea berbeci ca de un an și junci mulți făr’

de număr. Iar în chivot alt nimic nu era, fără numai 2 table de piatră, care era tablele légii, care le pusese acolo Moisi, în muntele Horivului, și acéle table le dedése Dumnezeu israiliténilor și scrisése într-însele légea cu sfântul său deget, deaca-i scoase den robie den țara Eghipetului. Iar deaca ieșiră preoții din biserică, un nor umplu biserică lui Dumnezeu și nu putea preoții să stea înaintea norului să slujască lui Dumnezeu, că să umplu biserică de slava lui Dumnezeu. Și-și întoarse împăratul fața sa înapoi și blagoslovi pre toți israiliténii și pre tot săborul, carele sta acolo, și zise: “Bine iaste cuvântat Domnul Dumnezeul lui Israil astăzi, că toate câte au grăit cu gura tătâne-mieu, lui David, le-au umplut. Că din ziua céia ce am scos pre israiliténii, oamenii miei, din Eghipet, zice Domnul, dentru toate semențiile lui Israil, n-am ales altă cetate în care să să facă casa mea și să lăcuiască nu-mele meu în Ierusalim; și am ales pre David să stăpânească pre israiliténii, oamenii miei. Și vru tată-mieu David să facă biserică numelui Domnului Dumnezeului lui Israil, iar Dumnezeu zise tătâne-mieu, lui David: «Bun lucru ai cugetat să-mi faci mie biserică, iar tu să nu faci, ci feciorul tău, carele va ieși din trupul tău, acela să zidească biserică nu-melui meu». Și tocmi Dumnezeu cuvintele carele grăi, și mă rădică pre mine în locul tătâne-mieu, lui David, și șazuiu pre scaunul lui, cum zise Dumnezeu. Și iată, zidiu biserică numelui Dumnezeului lui Israil și băgaiu într-însa chivotul în care sunt poruncile lui Dumnezeu, care tocmi Dumnezeu cu moșii noștri, când i-au scos din țara Eghipetului”. Și stătu Solomon înaintea oltariului lui Dumnezeu și înaintea a tot săborul israiliténilor și rădicându-și mâinile cătră ceriu, zise: “Doamne, Dumnezeul lui Israil, nu iaste alt Dumnezeu fără’ de tine, nici în ceriu sus, nici pre pământu jos. Păzește légea și mila și dă robului tău să umble

înaintea ta cu toată inima lui, cum ai păzit pre robul tău, tată-mieu David, cum i-ai făgăduit și cu gura ta ai grăit, iar cu mâinile ai isprăvit, încă și până în ziua de astăzi”. Și altele zise Solomon, până sfârși ruga.

Judecata cea dintâi a lui Solomon

Atuncea mérseră 2 mueri curve la împăratul Solomon și stătură înaintea lui și zise una dentr-însele: “Judecă-mă, împărate! Eu și ceastă fămee vecină a mea lăcuiam amândoao într-o casă. Decii eu am făcut un copil. Iar după 3 zile au născut și această vecină și au făcut și ia, iar copilu. Și am fost numai noi amândoao, iar alt n-au mai fost cu noi nimenea. Iar ceastă vecină ș-au împresurat noaptea, dormindu, copilul ei și l-au omorât. Deacii, deaca s-au dășteptat ca la miezul nopții și ș-au aflat copilul împresurat de dânsa și mortu, ea l-au luat și au venit la mine și m-au aflat adormită și au luat copilul meu cel viu de lângă mine și l-au adormit lângă ea, iar al ei, cel mortu, l-au pus lângă mine. Deacii cându m-am sculat să-mi aplec copilul, eu l-am aflat mortu. Iar a doao zi, deaca au luminat, eu am căutat și am văzut că copilul cel mortu n-au fostu al meu, ci au fostu al ceștii vecine, iar cestu copil viu, acesta iaste al meu și l-am născut eu”. Iar céialaltă muiare zise: “Ba, împărate, nu iaste așa. Ci acestu copil viu iaste al meu, iar cestu mortu iaste al ceștiialte”. Și așa să pricea iale amândoao înaintea împăratului. Iar Solomon zise cătră dânsule: “Tu zici cestu copil viu că iaste al tău și cel mortu al ceștiialte, iar ceia zise că iaste cel mortu al tău, iar cestu viu al ei. Ci într-altu chip nu va putea fi, ci numai să să dăspice copilul cestu viu în doao loșpaturite și cel mortu așijderea și să să dea ție jumătate den copilul cel viu și jumătate den cestu mortu, și

ceiialalte iar așa”. Deci muiarea céia căruia era copilul cel viu zise: “O, vai de mine, împărate, turbură-mi-se inima de copilul meu și de această judecată! Ci să nu văzu cu ochii miei dăspicându copilul meu în doao, ci-l dați viu ceștii vecine, să și-l ție ea, iar nu-l omo-râreți”. Iar céialaltă muiare zise: “Ba, încai, să nu fie nici al meu, nici al tău, ci să-l dăspice în doao, cum au zis împăratul”. Atuncea zise Solomon: “Nu omorâreți, ci-l dați cestii mueri ci zise să nu-l omorâreți, iar nu-l dați ceiialalte, că al aceștia iaste copilul cestu viu, iar nu iaste al ceiialalte. Drept acéia îl dați ei, că ia iaste muma copilului și ia l-au născut”.

*Aici văzură toți israiliténii judecata lui Solomon
și să temură de dânsul și pricepură că lăcuiaște
într-însul înțelepciunea lui Dumnezeu*

Și auzindu israiliténii toți de această judecată ce făcu Solomon împărat, se temură de fața lui foarte și pricepură că iaste înțelepciunea lui Dumnezeu într-însul, ca să facă dreptate la judecată.

Și era lui Solomon muerile foarte dragi și-și luo mueri lui den neamuri streine, pre fata lui Faraon și den neamul lui Moavit și a lui Idumei și a lui Asirian și a lui Hetthei și a lui Amethan, de care neamuri și limbi poruncise Dumnezeu israiliténilor: “Să nu ia lor mueri dintr-acéle neamuri, nici muerile lor să nu ia bărbați dintr-acéle limbi, ca să nu întoarcă sufletele voastre cătră idoli lor”. Iar Solomon să află cu dânsule în curvie multă și-n toată necurăția. Deci, deaca îmbătrâni Solomon, atât îi întoarseră muerile inima de cătră Dumnezeul lui Israil cătră dumnezeii lor, cât nu era nimic cu Dumnezeu inima lui, ci umbla tot după spur-

catele și împutitele lor lucruri și jertve. Și făcu Solomon păcat și ficleşug mare înaintea lui Dumnezeu și nu umblă pre voia Domnului, cum umblă tată-său David.

*Aici să dăspărți Solomon de la Dumnezeu
și începu a face biserică și capiști idolilor muierilor sale,
iar Dumnezeu să mânie pe dânsul, căci nu păzi legea lui*

Atunci zidi Solomon capiște naltă idolilor și alte lucruri spurcate și împutite, așijderea făcu și tuturor muierilor sale deosebi și făcea jărtve dumnezeilor lor. Iar Dumnezeu să mânie pre Solomon, căci își întoarse inima de către Domnul Dumnezeu lui Israil, carii i să arătase în 2 rânduri și-i zisese într-amândoaă rândurile de acéstea de toate, ca să nu umble după alți dumnezei, ci să păzească și să ție cum i-au poruncit Domnul Dumnezeu lui. Și zise Dumnezeu către Solomon: “Deaca, de vréme ce ai făcut așa și n-ai păzit poruncile méle, care te-am învățat, iată eu voi lua împărăția din mâinile tale și o voi da slugii tale. Ci însă aceasta nu o voi face în zilele tale, pentru tată-tău David, iar den mâinile feciorilor tăi eu o voi lua; iar pentru David, robul meu, și pentru Ierusalimul, cetatea mea, care o am ales, nu le voi lua împărăția toată“. Și rădică Dumnezeu pizma și asupra lui Solomon.

Auzise toți căci, când să arătase Dumnezeu lui Solomon, îi zisese: “Cére de la mine ce-ți iaste voia”, iar Solomon zisese: “Eu sunt cocon mic și tânăr și nu știu nici intrarea mea, nici ieșitul meu; ci iată sunt robul tău, în mijlocul oamenilor tăi. Ci-mi dă, zice, robului tău inimă chibzuitoare, ca să ascultu și să judec oamenilor tăi în dreptate și să pricep dreptatea și hiclesugul”.

Văzuși că frica lui Dumnezeu naște înțelepciune, cum

zice prorocul: “Începătura înțelepciunii iaste frica Domnului”; că câți încep să viețuiască întru înțelepciune până în sfârșitul lor, ei rabdă și pătimescu pentru Dumnezeu multe nevoi și ispitiri. *Pilda*: Și bună înțelegere iaste la toți cei ce o fac. *Tâlcul*: Că slava și lauda lui Dumnezeu iaste făr’ de sfârșit și toți câți sunt cu frica lui Dumnezeu cuprinși și umblă într-însa. Însă nu pân’ la o vrème, iar de la o vrème să să dăzlipească de dânsa, ci acelora a tuturor, carii umblă totdeauna și cu tot sufletul în frica lui Dumnezeu, a acelora le iaste lauda făr’ de sfârșit. Așijderea și Solomon, cându fu tânăr, el fu temător și purtător de frica lui Dumnezeu; ci petrecea întru înțelepciunea și chibzuiala duhului. Că zice că n-au cerșut nici aur, nici argintu, nici mărgăritar, nici pietri scumpe, nici slava lumii aceștia, nici bogăția ei; ci au zis: “Dă-mi, zice, inimă pricipătoare să ascultu și să judec oamenilor tăi întru dreptate și să cunosc binele și răul”. Dar Dumnezeu ce-i răspunse? Că plăcu lui Dumnezeu cerea lui Solomon și zise cătră dânsul: “Deaca vrème ce cerșuși de la mine aceasta, iată-ți dau inimă înțelegătoare și înțelepciune, care n-au fostu la nimeni mai nainte de tine, nici după tine nu va mai fi la altul. Și iată că-ți dau încă și ce n-ai cerșut: slavă și bogăție, cât n-au fost la alt împărat. Și de vei păzi poruncile mele și vei umbla pre căile mele și vei face légea mea, cum au umblat tată-tău David, eu îți voiu mai lungi și viața”. Și era Solomon în tinerétele sale dărui de Dumnezeu cu înțelepciunea, care era mai mare decât înțelepciunile tuturor oamenilor câți era pre pământu, și păzea dreptatea lui Dumnezeu, ca și tată-său David. Și zice că iubi Solomon pre Dumnezeu și-i fu drag să umble după cum îl învățase tată-său. Dreptu acéia și Dumnezeu iubi pre dânsul, și toate rugăciunile lui i le asculta Domnul, și era Solomon mai mare decât alți împărați, decât toți. Și-i da lui toți

haraci și-i aducea daruri mari. Iar deaca începu Solomon a bătrâni și cându trebuia minte și înțelepciune mai multă, atuncea el cu îndemnarea diavolului ieși își din fire și din minte și să lipsi de minte și de înțelepciune. Că îngroșându, zice, își îngroșă și-și lărgi pânțele cu mâncări multe și cu beții. Și alte lucruri făcea, care nu să cădea; și să dăde cu totul spre curvie și spre toate spurcăciunile, și lăsă pre Dumnezeu, care l-au făcut, și părăsi pre Domnul și mântuitorul și mânîe pre făcătorul lui de bine și-l umplu de amărăciune cu lucrurile sale cele spurcate. Că atâta zice că-i întoarseră lui Solomon inima de cătră Dumnezeu muierile lui, cătră dumnezeii lor, cât nici cum nu-și mai aducea aminte de dânsul. Și umbla Solomon tot în jertvele cele spurcate și urâte și dintr-însele mânca. Și făcu lucru hiclean înaintea lui Dumnezeu, și să mânîe Dumnezeu pre Solomon, căci își întoarse inima de cătră Domnul Dumnezeu său, care i să arătase în 2 rânduri și-i zisese: “De vréme ce n-ai păzit poruncile méle și légea care țe-am poruncit eu, voi lua împărăția din mâinile tale și o voi da-o slugii tale; ce numai nu o voi face aceasta în zilele tale, pentru tată-tău David, ci voi lua împărăția din mâinile feciorilor tăi. Numai nu voi lua nici de la dânsii steagurile împărățiilor tuturor, iar pentru robul meu David și pentru Ierusalimul, care l-am ales să-mi fie mie cetate”.

Dreptu aceia nimeni să nu să amăgească și să să ție mare, măcar să fie împărat, măcar domnu, măcar boiaru, măcar fiește ce va fi; că acéstea toate Dumnezeu le dă, Dumnezeu le ia. Și lui Solomon iar Dumnezeu îi dăde împărăția, că iaste scris și zice: “Jură-se Domnul lui David cu adevărînță și nu să lepădă de dânsa că «din roada pântecului tău voi pune pre scaunul tău, de vor păzi légea mea, feciorii tăi»”. Iar feciorii lui David nu păziră légea lui Dumnezeu. Dreptu

acea îi scoase Dumnezeu din împărăție, ca pre niște nemulțumitori. Cel ce aude să asculte și să înțeleagă.

Ierovoam, feciorul lui Navat, carele era la Efrathul de la Sarir, fecior de văduvă, slugă lui Solomon, și acesta își rădică mâna spre Solomon împărat, că așa era lucrul lui. Și era Ierovaam om tare și vârtos, iar Solomon îl cunoscuse că va să facă om bărbat și de treabă și-l puse ispravnic preste toate câte era ale casei lui Iosif.

*Iată aici Ahia prorocul déde lui Ierovaam
zéce sorți ai steagurilor israiliténilor și zise:
“Iată țe-au dat Dumnezeu zéce steaguri israilitenești”*

Și fu în vremile acélea, ieși Ierovaam din Ierusalim; iar Ahia prorocul îl întâmpină pre cale și-l întoarse din cale-și. Și era Ahia îmbrăcat în dulamă noao, și era numai ei amândoi în câmpu. Și-și tăie Ahia dulama sa cea noao, de o făcu 12 pétece, și zise lui Ierovaam: “Ține ție 10 sorți, că așa zise Domnul Dumnezeuul lui Israil: «Iată eu voi lua împărăția din mâinile lui Solomon și-ți voi da ție 10 steaguri, iar 2 steaguri îi voi lăsa pentru tată-său David, robul meu, și pentru Ierusalimul, cetatea mea, care o am ales mie din toate sementiile israiliténilor. Că m-au părăsit și nu umblă pre căile méle, și n-au făcut pre voia mea, ca tată-său David. Însă nu voi lua împărăția de tot din mâinile lui, pentru că i-o am făgăduit să fie a lui în toată viața lui, pentru tată-său David, care l-am ales mie rob. Și voi lua împărăția din mâinile fie-său și voi da ție zéce steaguri; iar fie-său îi voi da 2 steaguri, cum am făgăduit robului meu lui David, în toate zilele înaintea mea, în cetatea mea Ierusalim, care o am ales să pue numele meu într-însa. Și te voi priimi pre tine și vei fi împărat spre ce-ți poftéște sufletul

tău, și tu vei împărăți israiliténii»”. Deicii cerca Solomon să omoare pre Ierovoam, iar el fugi în țara Eghiptului, la Susachim împărat, și șazu tot în Eghipt până muri Solomon. Iar deaca muri Solomon, stătu împărat în locul lui fie-său Rovoam.

Aici veniră la Rovoam împărat, feciorul lui Solomon, israiliténii zicând: “Iată, tată-tău Solomon ne-au îngreuiat jugul foarte, ci încai tu ni-l mai ușurează”. Iar el nu vru să-i asculte.

Cartea a 3-a a împăraților

Iară deaca începu Rovoam a împărăți, veniră oamenii și căzură înaintea lui zicând: “Tată-tău ne-au îngreuiat jugul nostru, iar încai mai împuținează tu lucrul tătâne-tău cel rău și mai ușurează jugul lui cel greu, care l-au pus pre noi, și-ți vom lucra”. Iar Rovoam zise cătră dânșii: “Păsați și îngăduiți până în trei zile, deicii iar să veniți la mine”. Și să duseră. Iar Rovoam chemă pre toți bătrânii, carii fusese cinstiți la tată-său Solomon în viața lui, și le spuse aceasta, și-i întrebă ce va faci și a treia zi ce răspunsu le va da. Iar ei ziseră: “Deaca vei asculta astăzi de acești oameni și le vei sluji și le vei grăi cuvinte bune, deicii ei îți vor sluji și-ți vor lucra în toate zilele”. Iar el nu băgă în seamă sfatul care sfătuisse cu dânșii, ci făcu alt sfat și să sfătui cu copii tineri de potriua lui, carii era la dânșul de-i boierise pre aceia, și le zise: “Dar voi ce ziciți și ce răspunsu voi da oamenilor acestora?” Iar ei ziseră cătră dânșul: “Așa să zici oamenilor acestora carii au zis cătră tine, că tată-tău ne-au îngreuiat jugul nostru, iar tu ni-l mai ușurează: «Mai groase sântu tineretele méle decât mijlocul tătâne-mieu; deci tată-mieu

au pus pre voi jug greu, iar eu încă voi să-l mai însărcinez; și tată-mieu v-au certat cu bătaia, iar eu voi să vă certu cu răsipirea». Iar deaca să umplură trei zile, iarăși veni tot Israilul la Rovoam, precum îi zisese; iar Rovoam împărat le răspunse cuvinte gréle și mânioase, că uită și nu băgă în seamă cuvintele sfétnicilor celor bătrâni, ci le grăi după cum îl sfătuisse oamenii cii tineri și le zise: “Tată-mieu v-au îngreuiat jugul, iar eu voi să-l și mai însărcinez; și tată-mieu v-au căznit cu rane, iar eu vă certu cu gonire și cu răsipire”. Și nu ascultă împăratul oamenii, că era acea întoarcere de la Dumnezeu, ca să-și tocmească vorba sa, care o au grăit cu mâinile Ahiei prorocul lui Ierovoam, feciorul lui Navat. Iar israiliténii, deaca văzură că nu ascultă Rovoam împărat glasul și jalba lor, strigară toți înaintea lui și ziseră: “Dar căci ne-au împărțit David așa? Nu ne iaste noao a lăcui și a moșteni între neamul lui Iesei”.

Și deaca văzură toți israiliténii că nu folosiră nimic la Rovoam, ei să răsipiră și ziseră: “Nu ne iaste noao a lăcui în neamul lui Iesei”

Iară deaca auzură céle 10 semenții ale lui toate, că s-au întorsu Ierovoam din Eghipet, ei trimiseră la dânsul și-l chemară la săbor și-l rădicară împărat israiliténilor. Decii nu mai fură ascultători casei lui David, ci numai ce asculta céle 2 steaguri, ce era din neamul Iudei și dintr-al lui Veniamin.

Pentru că zicea că au mersu oamenii la Rovoam împărat, feciorul lui Solomon, și au zis: “Mai ușurează-ne jugul lucrului nostru, că foarte suntem împresurați și vom lucra”. Iar el le zise: “Așteptați până poimâine și vă voi da răspunsul”. Deci făcu Rovoam sfat cu oamenii cei de cinste și

bătrâni, și-l sfătuiră bine și ziseră împăratului să mai ușureze oamenii săi de lucru, iar el, ca un om ce uita binele și era fără de chibzuială, nu-și aduse aminte că iaste zis: “Întreabă pre tată-tău și-ți va da sfat bun, și pre cei bătrâni, că-ți vor spune”. Și el, măcar de le și spuse și-i întrebă, iar sfatul lor nu-l băgă în seamă, nici îl ascultă. Pentru acéia, deaca nu-l ascultă, rău și amar pătimi, că lepădă de la sine sfatul celor bătrâni și înțelepți și ascultă sfatul copiilor celor tineri și fără de minte ca și sine. Că ziseră acei tineri, când îi întrebă împăratul de sfat: “Așa să zici oamenilor tăi: «Mai groase sunt tineréțele méle decât mijlocul tătâne-mieu, și tată-mieu v-au căznit cu bătăi, iar eu voi să vă căznesc cu răsipirea și cu izgonirea»”. Deci când fu a treia zi, ei veniră iarăși după cum fu cuvântul împăratului, iar împăratul le răspunse cum îl sfătuiseră acei copii și oameni tineri, carii încă nu ajunsese ca să fie în toată vârsta și firea, nici în mintea cea desăvârșită. Și zise Rovoam împărat: “Tată-mieu v-au căznit cu bătaia, iar eu voi să vă căznesc cu răsipirea și cu izgonirea”. Și nu vru împăratul să-și asculte oamenii, că-și întorsese Dumnezeu mila de cătră dânsul, ca să-și tocmească graiul care grăise cătră Ahia prorocul.

Pentru acéia, fătul meu, tot cela ce va asculta de sfatul tinerilor și al copiilor, acela niciodată nu să va bucura; iar cela ce va asculta de sfatul bătrânilor celor înțelepți, acela nu să va căi. Că iată iaste zis: “Întreabă pre tată-tău și-ți va da sfat bun și spune bătrânilor tăi și-ți vor da învățătură bună”. Și iar mai zice: “Bărbatul fără de sfat, el singur își iaste învrăjbitoriu”. Cum și Rovoam făcu, că nu ascultă sfatul celor bătrâni, pentru aceia greși și-și fu el însuși învrăjbitor și stricătoriu. Întreabă pre tată-tău și-ți va spune, și pre bătrâni tăi cei înțelepți și temători de Dumnezeu și cu sfat bun, și te vor învăța toate câte să cad

și să cuvine a le face spre voia lui Dumnezeu și spre folosul trupului și al sufletului tău. Și de vei asculta de sfatul bătrânilor, nu să va poticni piciorul tău de piatra poticnirii și a smintelei, nici ți să va întâmpla ca lui Adam și ca altora a mulți de la el încoace, carii au fostu neascultători. Dreptu acéia, fătul meu, să cinstești bătrânețele și căruntețele și de sfatul lor și de învățatura lor să nu te sfiești, nici învățatura mâne-ta să nu o lépezi, cum zice Solomon. Boiarii tăi și sfetnicii tăi cei buni foarte să-i cinstești și să-i mărești, și pre alți boiari, carii vor fi mai mici și mai de jos, și căpitanii, cu toată bucuriia să-i veselești, și pre toți voinicii carei să vor nevoi să îngăduiască lui Dumnezeu cu credință și cu dreptate, tu-i dăruiaște și numaidecât îi rădică și-i boieréște, ca să-ți slujească domniei tale cu credință bună și cu frica lui Dumnezeu, ca niște creștini drepți și adevărați. Și să ascuți la judecată de sfétnicii cei buni și de mărturiile céle adevărate și credincioase. Și să iubești pre toți tinerii ca pre ai tăi, și cu cuvântul să-i înveți și să-i îndulcești! Așijderea să iubești pre cei bătrâni și pre cei tineri, pre cei mari și pre cei mici, pentru dragostea lui Hristos. Iar pre fămăele céle bătrâne, pre toate să le aibi ca pre niște mumânii, în locul mă-tei, și toate fétéle și copilele și văduvele céle tinere și sărace să le aibi ca pre niște surori, pentru Iisus Hristos Dumnezeu, și să le dai milă din mâinile tale, să să hrănească și să-și îmbrace goliciunea trupurilor sărăciei lor. Și pre oamenii cei răi și greșiți cruțează-i și fii îndurătoriu spre dânșii, ca și pre tine să te cruțeze Dumnezeu și să-i fie milă de tine. Că scrie și la Sfânta Evanghelie, de zice: “Fiți milostivi, cum și tatăl vostru cel cerescu iaste milostiv”. Iar preste acéstea, preste toate zice: “Cinstește pre tată-tău și pre mumă-ta, ca să trăiești mult pre pământu bunu”.

Aicea zice pentru Ahav împărat. A treia împărăție

Grăi Ahav împărat lui Navuthei, zicând: “Dă-mi viia ta, să o fac să-mi fie grădină de flori, că iaste aproape de casa mea, iar eu îți voi da pentru dânsa altă vie mai bună. Iar deaca nu vei vrea așa, eu ți-o voi plăti cu banii, și-mi va fi o grădină de flori”. Iar Navuthei zise cătră Ahav: “Să nu dea Dumnezeu să-ți dau eu moșiia părinților miei ție”. Deacii Ahav veni acasă-și mâniaș și turburat, căci-i zisese Navurhei israiliteanul, că “nu voi da moșiia părinților miei ție”. Și să culcă în pat și să acoperi la obraz și nu vru să mănânce bucate. Iar Iezavela, muiarea lui, merse la dânsul și-i zise: “De ce te-ai mâniat și ți s-au turburat inima și sufletul, și nu vruseși nici bucate să mănânci?” Iar el zise cătră dânsa: “Am zis lui Navuthei israiliteanul: «Dă-mi viia ta mie și-ți voi da alta mai bună, sau ți-o voi plăti cu bani»; iar el mi-au zis: «Nu o voi da ție, zice, moșiia părinților miei»”. Iar Iezavela, muiarea lui, îi zise: “Dar tu, fiind împărat israiliténilor, faci așa? Scoală și mănâncă, că eu îți voi da viia lui Navutheiu israiliteanul”. Și scrise carte pre numele lui Ahav împărat și o pecetlui cu pecetea lui și o trimise la bătrâni și la slobodașii carii lăcuia în oraș cu Navuthei. Și într-acea carte era scris așa: “Să vă postiți cu ajun și să puneți pre Navuthei mai sus decât pre ailalți oameni. Decii să căutați 2 mărturii mincinoase și călcătoare de lége, să mărturisească spre dânsul zicându că Navuthei n-au blagoslovit pre Dumnezeu și pre împăratul, și să-l scoateți să-l ucideți cu pietri, să moară”. Și făcură mai marii orașului aceluia așa cum le poruncise Iezavela și cum era scris într-acea carte, care le trimisése. Și ziseră să să postească și puseră pe Navuthei mai mare decât pre alții oameni. Și veniră 2 oameni feciori călcătorilor de lége și mărturisiră înaintea tuturor oamenilor mărturisire mincinoasă, zicându

că Navuthei n-au blagoslovit pre Dumnezeu, nici pre împăratul. Și-l scoaseră afară din oraș și-l uciseră cu pietri. Iar Iezavela deaca auzi așa, zise cătră Ahav: “Scoală-te acum și moștenește viaa lui Navuthei israiliteanul, care nu vrea să ți-o vândă, că Navuthei au murit și nu iaste viu”. Iar Ahav, deaca înțelese că au ucis pre Navuthei israiliteanul, să dăzbracă de hainele sale și să îmbracă în niște zăblae, iar apoi el să sculă după acéia și să pogorî în viaa lui Navuthei, ca să o ia pre seama lui și să o moștenească el. Iar Dumnezeu grăi lui Ilie Thezviteaninul, grăind: “Pasă și te întâlnește cu Ahav împăratul israiliténilor, carele iaste în Samaria, că iată că iaste acum în viaa lui Navuthei și au mersu să o ia, și-i zi așa: «Așa zice Domnul: Pentru căci ai ucis tu pre Navuthei și i-ai luat viaa? Dreptu aceia grăiaște Dumnezeu, că în ce loc au mâncat pasările și au linsu câinii sângele lui Navuthei, întru acela vor să mănânce și vor să lingă câinii și sângele tău și vor să scalde curvele în sângele tău»”. Iar Ahav zise lui Ilie: “Aflatu-m-ai, vrăjmașul meu!” Iar Ilie zise: “Aflatu-te-am! Că tu în deșărtu și pentru nimic te-ai ațâțat și te-ai mâniat și ai făcut hicleșug înaintea lui Dumnezeu și l-ai pornit cu mânie spre tine. Deci așa grăiaște Domnul: «Iată, eu voi aduce răutățile asupra ta și voi stinge sămânța ta și toate câte sântu ale lui Ahav le voi răsipi; și voi da casa ta, cum am dat și casa lui Ierovoam, feciorul lui Navat, pentru mâniia ce m-ai mâniat și ai greșit în israiliténii”. Iar pre Iezavela, muiarea ta, zice Domnul că “în neamul lui Israil întâi pre ea vor să o mănânce câinii întru cei uciși de ai lui Ahav. Și după moartea lui Ahav, mânca-l-vor și pre el pasările ceriului». Că tu, Ahave, te-ai lipsit de mintea cea întreagă și ai greșit înaintea lui Dumnezeu, pentru nedreptatea Iezavelii, muerii tale, care te-au izvrătit”.

Iar Ahav, deaca auzi așa, el să umili înaintea feței lui

Dumnezeu și să întoarse acasă-și plângându cu amar și-și lepădă hainele și să îmbracă iar cu céle de zăblău, cu care să îmbrăcase și când auzise de uciderea lui Navutheiu israiliteanul. Și iar fu cuvântul Domnului către Ilie pentru Ahav și-i zise: “Văzuii că să întoarse Ahav către mine, dreptu acéia nu voi aduce răutatea pre dânsul în zilele lui, ci în zilele fie-său voi porni răutăți spre casa lui”.

Vezi, o fătul mieu, câtă miloserdie are Dumnezeu de multă, numai să nu mai adaogă omul păcate către păcat. Că de să va întoarce cineva din păcatele sale, cu pocăință și cu tot de-adinsul către Dumnezeu, deacii și Dumnezeu să va întoarce către dânsul. Că iaste zis în Sfânta Scriptură: “Întoarceți-vă către mine și eu mă voi întoarce către voi”. Și “de vor fi păcatele voastre întunecate, iar le voi albi ca zăpada, sau de vor fi crunte ca sângele, iar eu le voi face ca lâna cea albă”. Să cunoaștem și pre aceasta, că atâta porni Dumnezeu mâniia sa cea dreaptă spre Ahav, cât zise că sângele lui vor să-l mănânce păsările și să-l lingă câinii și să să scalde curvele într-însul. Cum apoi să și umplu cuvântul lui Dumnezeu pre Ahav împărat, că iarăși mai adaose a greși. Că pentru greșala cea dentâi să căi Ahav și să iertă acea greșală, că zise Dumnezeu către Ilie: “Văzuii că să umili inima lui Ahav către mine. Dreptu acéia nu voi aduce răutatea asupra lui în viața lui, ci în zilele fie-său”. O, cât suntu de înfricoșate lucrurile tale, Doamne! Că părinții greșescu, iar feciorii să căznescu, încă și până la al treilea și al patrulea neam! Dreptu acéia vă feriți toți de răutăți, că cuvântul lui Dumnezeu nici într-un chip nu să întoarce făr’ de izbândă, că și Domnul însuși mărturisește la Sfânta Evanghelie de aceasta și zice: “Ceriul și pământul va tréce, iar cuvintele méle nu vor tréce”.

Deacii, cându vru Ahav să facă război cu împăratul de la

Siria, veni un om al lui Dumnezeu și zise cătră împăratul israiliténilor: “Așa grăiaște Domnul: «Pentru căci zic siriiani că Dumnezeu israiliténilor iaste Dumnezeu morților, iar viilor nu iaste, dreptu acéia voi da putere mare în mâinile tale și vei cunoaște că eu sunt Dumnezeu și să te tăbă-rești și tu împotriva lor și să te gătești de război până în 7 zile»”. Iar deaca să umplură 7 zile, să apropiară oștile și să loviră. Și biruiră israiliténii pre siriiani și periră den siriiani numai într-o zi 120.000 de pedestrați. Deacii, cei ce rămăsese, ei fugiră în cetatea Aftecului, iar zidurile cetății să rumseră și căzură pre dânșii și omorără încă 27.000 și dintr-acei rămași. Iar împăratul siriianilor fugi și intră în casă-și, în cămara cea de taină. Iar slugile lui merseră la dânsul și-i ziseră: “Iată, acum știm că împărații israiliténilor sunt milostivi! Deci acum să ne încingem cu zăblae și să punem ștreanguri în grumazii noștri și să ieșim la împăratul israiliténilor, cândai doar ne va ierta și ne va lăsa vii”. Și făcură așa și să încinseră cu zăblae pre la mijlocurile sale și puseră ștreanguri de grumazi și merseră la împăratul israiliténilor și ziseră: “Robul tău și împăratul nostru ție ți să roagă să-l ierți”. Iar el zise: “De va fi scăpat viu, el îmi iaste frate”. Deci oamenii aceia, ei să veseliră și să mângâiară, deaca auziră cuvinte bune din gura lui, și ziseră: “Frate-ți iaste feciorul lui Adar”. Iar împăratul zise: “Păsați și-l aduceți”. Decii ei merseră și aduseră. Și ieși la dânsul feciorul lui Adar și-l duseră la dânsul în carătă. Și-i zise împăratul israiliténilor feciorului lui Adar: “Iată, eu voi da ție cetățile cele ce le-au luat tatăl meu de la tatăl-tău și să-ți faci loc de șazământu în Damasc, cum făcu și tatăl-mieu în Samaria, și te voi jura și te voi lăsa”. Și-l jură și-l lăsă. Decii un om den neamul prorocescu mērse la un vecin al său și zise: “Bate-mă!” (că așa era cuvântul lui Dumnezeu). Iar el nu vru să-l bată. Iar acel om ce era de neamul prorocescu zise: “Deaca

n-ai vrut să ascuți porunca lui Dumnezeu, iată, cum te vei dăspărți de la mine, va să te fărâme un leu”. Și cum să despărți, așa-l întâlnești un leu și-l fărâme. Iar acela de neamul prorocescu află și altu om și-i zise: “Bate-mă!”. Deci el îl bătă și-i sparse și capul. Iar prorocul acela mărse și întâlnești pre împăratul israiliténilor pre cale, și-și unse ochii cu pulbere, și zise cătră dânsul: “Împărate, eu, robul tău, am ieșit în tabără la oaste, iar un voinic aduse la mine pre altu voinic și zise: «Ține cestu voinic la tine, iar de va scăpa și va fugi, tu în locul lui vei fi, sau vei plăti șugubina». Deci eu căutaiu ciciu și ciia, și nu fu omul acela nicăirea”. Iar împăratul zise: “Tu însuți te judecași, că așa-ți mărge judecata”. Iar el își șterse pulberea dupre ochi și-l cunoscu împăratul că iaste prorocul. El zise cătră împăratul: “Așa grăiaște Domnul: «Pentru căci ai slobozit pre bărbatul cela ce era mai rău și mai cumplit decât hiarăle cele réle, și țe-ai datu sufletul tău în locul sufletului lui și oamenii tăi în locul oamenilor lui!»”. Deacii împăratul israiliténilor să duse acasă tristu și îngrijat și veni în Samaria. Și șazu 3 ani și nu mai fură războaie între siriianii și între israiliténii.

*Aici muri Ahav împărat săgetat în război,
și-l îngropară în Samaria și să umplu cuvântul lui
Dumnezeu, care grăise cu gura lui Iliia prorocul.
Cartea împăraților, Glava 12*

Iară odată, iar să strânsură oști asupra israiliténilor și să loviră și săgetară pre Ahav împărat pren dășărtu, pre la închieturile platoșei. Deacii împăratul zise hadâmului său: “Întoarce-te și mă scoate din oaste afară, că m-au însăgetatu”. Și să înglotă oastea foarte într-acéia zi, iar împăratul tot sta înarmat împotriva siriianilor de dimineăta

până seara, iar sângele tot curgea dentr-însul până i să umplu sânul. Deacia, cându fu în apusul soarelui, strigă pristavul și zise: “Fieștecare să-și meargă pre la oraș și pre acasă-și, că împăratul au muritu”. Și mérseră în Samaria și îngropară pe Ahav acolo. Iar sângele i să vărsă pe câmpul Samariei, pre buruiane, și linsără sângele lui câinii și porcii și să scâlda curvele în sângele lui, cum zisese Dumnezeu cu gura lui Iliia prorocul.

Aici să umplu cuvântul lui Dumnezeu, care grăise cu Iliia prorocul pentru Ahav împăratu, că să scaldară curvele în sângele lui și linsără câinii. Pentru acéia, fătul meu, stăi vartos și bărbătește întru înțelepciunea și mintea ta până în moarte, ca să nu te împiadece cumva. Că deacii cuvântul lui Dumnezeu nu va fi în dășart și făr’ de izbândă.

*Aici Iue împărat săgetă pre Iuaram, feciorul lui Ahav,
și zise să fie pentru moartea lui Navutheiu*

Iară după ce trimise Dumnezeu pre Elisei și unse pre Iue să fie împărat, iar Ioaram, feciorul lui Ahav, deaca văzu pre Iue îi zise: “Pace ție, Iue!”. Iar Iue zise: “Ce pace iaste această pace a ta, cându curva mumă-ta Iezavela umblă tot cu vrăji și cu farmece”. Deacii Ioaram să întoarse și vru să fugă și zise lui Ozie: “Ficlean ești, o, Ozie!”. Iar Iue luó arcul în mână și o săgeată și trase în Ioaram, și-l săgetă între spéte, și trecu săgeata tocmai pren inimă. Deacii el căzu jos și muri. Iar Iue împărat zise unui vătaf al său: “Pasă de-l ia și-l aruncă în locul lui Navuthei israiliteanul”.

Deacii vătaful acela făcu așa, și să umplu cuvântul lui Dumnezeu.

*Aici Iue împărat pătrunse pre Iezavela împărăteasa cu 2 giudde
și o scoaseră din cetate și mâncară trupul ei câinii,
precum zisese Ilie proroc pentru dânsa*

Și veni Iue împărat în Israil, iar Iezavela împărăteasa lui Ahav, deaca auzi de venirea lui Iue împărat, își făcu sprâncénele și-și unse obrazul cu unsoare și-și netezi capul frumos și să puse de priviia dintr-o fereastră. Iar Iue, deaca întră în cetate, zise: “Au doar are pace Iezavela, ucigătoarea bărbatului și a împăratului său?” Deci căută și o văzu într-acea fereastră și-i zise: “Cine ești tu? Pogoară încoace!” Și să pogorî. Și să apropiară de împăratul 2 hadâmi, și le zise: “Jungheați-o!” Și déderă amândoi cu giudélele și o jungheară și să cruntară păreții de sângele ei, iar trupul îl călcară cu caii. Și trecu Iue și mérse de șazu la masă și mânca și bea. Deacii zise: “Păsați de luați pe acea proclată de o îngropați; că iată, că și ea fată de împărat au fost”. Și mérseră să o ia ca să o îngroape, și nu o aflară, făr’ numai ci-i găsiră țestul capului și palmele mâinilor și talpele picioarelor. Și să întoarseră și spuseră lui Iue împărat, iar el zise: “Iată, acum să umplu cuvântul ce au grăit Dumnezeu, cu gura robului său, lui Ilie, zicând: «În locul lui Israil vor mânca câinii trupul Iezavelii»”. Și iată semnul morții Iezavelii.

Vezi, iubitul meu, că Dumnezeu măcar deși rabdă și așteaptă să ne întorcem den păcatele noastre, iar izbândă tot face pentru îngăduitorii săi, măcar și până la al treilea neam, cum izbândi și pentru Navuthei pre Iezavela. Că zice că au mâncat câinii trupul Iezavelii, cum zisese Dumnezeu cu gura robului său lui Ilie Thezviteaninul și să stropiră păreții de sângele ei, și fu călcată de cai. Și zise Dumnezeu cătră Iue: “De vei fi bun și vei face lucruri bune înaintea mea și care vor plăcea inimii mele, și vei face casei lui Ahav după porunca mea, eu voiu dărui și pre

strănepoții tăi cu împărăția întru Israil”. Iar el nu vru să umble, nici să păzească numele lui Dumnezeu și să-l cinstească și să umple voia lui, ci făcu păcat și greșală mai mare întru israiliténi decât Ierovoam, feciorul lui Navath.

Deacia, cându fu la al treilea an, în vremea împărăției lui Iosie, feciorul lui Ilai, împăratul israiliténilor, iar Ezechia, feciorul lui Ahaz, împărăția Iudeea. Și era om de 25 de ani, când începu a împărăți, și împărăți în Ierusalimu 29 de ani. Și fu acesta Ezechia om dreptu și umbla tot în légea lui Dumnezeu și umplea toate voile și dreptățile lui, ca și David moșu-său. Că el strică capiștile cele înalte și sfărâmă idolii, și bozii cei de lemnu îi sparse. Și-și puse nădejdea numai spre Domnul Dumnezeul lui Israil, carele iaste atotțiitoriul, ca cum nu mai fu altul în urma lui întru împărății Iudei¹, nici iar mai nainte. Că să apropie cu totul cătră Dumnezeu și nu să mai dăzlupi de dânsul, și păzi toate poruncile lui câte le poruncise Moisi. Și era Domnul tot cu dânsul și lăcuia întru toate lucrurile lui. Și să lepădă de împăratul Asiriei și nu-i mai sluji lui, nice mai asculta de dânsul. Și să sculă cu oastea și birui păgânii până în Gaza și până în hotarul ei.

Iar cându fu la al patrulea an de împărăția Ezechiei împărat, iar de împăi, stricară Samariia și o sparseră și scoase robi împăratul Asiriei pre toți samarinenii și-i duse în Asiriia. Că nu ascultară porunca Dumnezeului său, ci călcară porunca lui și învățătura lui, și nu o făcură. Iar când fu la al patrusprăzécile an a împărăției lui Ezechie, să sculă Senahirim, împăratul Asiriei, spre toate cetățile Iudei cele tari și le luo. Deci Ezechie împăratul Iudeii trimisese soli la împăratul Asiriei zicându: “Întoarce-vă de asupra mea, că eu am făcut rău și am greșit, iar ce-mi veți

¹ Iuda este numele regatului.

cére, tot voi da”. Şi băgă împăratul Asiriei pre Iezechiia împărat să-i dea 300 de talanţi de argintu şi 30 de talanţi de aur. Şi déde Iezechiia tot argintul cât să află în cămărale împărăteşti şi în casele lui. Şi într-acea vrême déde Ezechiiia şi uşile biséricii lui Dumnezeu şi sculele, care le ferecase Ezechiiia tot cu aur, şi déde şi acelea împăratului de la Asiria. Deacii împăratul Asiriei trimése pre Tharth şi pre Ravosan şi pre Rapsac la Ierusalim cătră Iezechiia împărat, cu oşti foarte multe şi cu puteri mari, şi mérse la Ierusalim şi stătură din sus de cetate. Şi strigară cătră Ezechiiia. Şi ieşi la dânşii Eliachim şi Somnas. Şi zise cătră dânşii Rapsac: “Păsaţi la Ezechiiia şi-i ziceţi așa: zice marele împăratul al Asiriei: «Ce nădejde iaste aceasta pre care te nădăjduieşti tu şi cu acea nădejde te-ai lepădat de mine şi te nădăjduieşti pre toiagul cel de trestie frântu al Eghipetului? Iar nu ştii căci când va să să razime omul într-însul, el îi intră aţapocile pen mâini şi-l înghimpă? Aşa făcu şi Faraon, împăratul Eghipetului, tuturor celor ce nădăjduia într-însul». Iar¹ de va zice Ezechie că el să nădăjduiaşte pre Dumnezeu, nu iaste acéia a să feri de Ezechie, înălţimile lui şi jertvele lui. Şi au zis Iudei şi Ierusalim

¹ De aici urmează un pasaj confuz, datorită şi izvorului. Iată-l în ultima versiune a *Bibliei*: “Iar de-mi veţi zice: «Noi nădăjduim în Domnul Dumnezeuul nostru!» Apoi în acela, oare, ale cărui înălţimi şi jertfelnice le-a stricat Iezechia şi a zis lui Iuda şi Ierusalimului: numai înaintea acestui jertfelnic să vă închinaţi, care este în Ierusalim? Deci intră în legătură cu stăpânul meu, regele Asiriei, şi eu îţi voi da două mii de cai; poţi tu oare să găseşti călăreţi pentru ei? Cum vei birui tu măcar o singură căpetenie dintre cele mai mici slugi ale stăpânului meu? Ai nădejde în Egipt, pentru care şi pentru călăreţi? Pe lângă aceasta, au oare eu fără voia Domnului am venit la locul acesta ca să-l stric? Domnul mi-a zis: du-te asupra ţării acesteia şi o strică“ (*Biblia*, Bucureşti, 1968, p. 417).

mului: Închinați-vă în Israil, înaintea acestui oltariu? Ci acumă vă gătiți degrab' să mergeți la împăratul Asiriei, și-ți va da 2.000 de cai, numai de vei putea să dai pre dânșii a oameni, doar vei putea întoarce măcar fața unui voivod din cei mai mici de-ai împăratului. Și te-ai jurat însuși cu Eghiptul, pre arme și pre cai. Că acum să nu gândești că am venit fără porunca împăratului să stricăm și să spargem de tot locul acesta. Că mie mi-au zis împăratul: «Pasă pre acea țară de o strică și o risipește de tot»”.

Iar Eliachim și Somnas și Oas ziseră cătră Rapsac: “Grăiaște-ne siriineste, să înțelegem numai noi, iar nu grăi ovreiaște, să înțeleagă toți cei ce sunt pre zidurile cetății”. Iar Rapsac zise cătră dânșii: “Dar nu m-au trimes pre mine împăratul numai la Ezechia sau la voi să zic aceste cuvinte, ce nici cătră oamenii carii stau pre ziduri, ca să-și mănânce scârna și să-și bea udul lor dinpreună cu voi”. Și stătu Rapsac și strigă tare în limba ovreiască, zicându: “Auziți cuvintele marelui împărat al Asiriei! Așa grăiaște marele împărat: «Să nu cumva să vă amăgească Ezechia, că apoi nu vă va putea scoate den mâinile mele, nici să vă întoarceți și să credeți pre Ezechia, când va zice, că “ne va ajuta Dumnezeu noao și nu va da nici pre noi nici pre cetatea aceasta în mâinile împăratului Asiriei”». Că așa zice împăratul Asiriei: «Închinați-vă mie și ieșiți la mine, deaca voiți să bea fieștecarele din viia sa și să mănânce zmochine din zmochinii săi și să bea apă din puțul său, până voi veni și vă voi lua și vă voi duce în țara mea. Că țara mea iaste ca și țara voastră, și să face într-însa grăul și vinul și suntu într-însa locuri de vii și de pâini și de maslini și de stupi. Și așa deaca veți face, veți fi vii și nu veți muri. Iar nu ascultați pre Ezechie, căci zice că “ne va izbăvi Dumnezeu”, că vă înșală. Au doar au izbăvit

dumnezeii, măcar fieștecarele locul său, den mâinile împăratului Asiriei? Unde iaste dumnezeul emathénilor și al arfadénilor? Unde iaste dumnezeul serapfiténilor? Au doar aceia au izbăvit Samariia din mâinile mele, sau au scăpat țările lor nebiruite și neluate de mâna mea, cum nu va scăpa nici Ierusalimul»”.

Deci ei tăcură, că le zisese împăratul să nu le răspundă nimic. Iar Eliachim și Somnas și Oas își sparseră hainele și merșeră de spuseră Ezechiei toate cuvintele câte grăise Rapsac. Iar Ezechii împăratul deaca auzi, își lepădă hainele sale și să îmbracă în niște zăblae și mērse în biserică și trimise pre Eliachim, boiariul său, și pre Somnas cărturariul și pre alți bătrâni și popi cătră Isaiia prorocul, și era toți îmbrăcați în zăblae. Și ziseră: “Așa grăiaște Ezechii: «Aceasta iaste ziua întristării și a mâniei și a izbândii, că slugile au slăbit și nu iaste nimeni tare. Ci doar va fi auzit Domnul Dumnezeul tău toate cuvintele lui Rapsac, pre carele l-au trimis împăratul Asiriei să muștréze pre Dumnezeul cel viu și să-l hulească cu cuvinte ca acélea, care va fi auzit Domnul Dumnezeul tău. Deci ascultă rugăciunea noastră, cestor ce ne aflăm rămășițe»”. Iar deaca merșeră oamenii Ezechiei împărat de la Iezechii la Isaia, le zise Isaiia: “Așa grăiaște Domnul: spuneți stăpânului voștru «nu te teme de cuvintele céle ce ai auzit că au hulit pre mine slugile împăratului Asiriei. Că iată, eu voiu porunci asupra lor vântu și vor auzi vești și să vor întoarce în țara lor și în țara lor îi voi prăvăli cu sabii»”.

Și să întoarse Rapsac și află pre împăratul lui. Și să duseră în țara lor. Și trimiseră soli la Ezechie, zicându: “Așa să ziceți Ezechiei, împăratului iudeilor: «Nu te înălța, nici te semeți cugetând și nădăduindu-te pre Dumnezeul

tău, și grăiești că nu se va supune cetatea Ierusalimului suptu mâna împăratului Asiriei. Că iată tu ai auzit ce-au făcut împărații Asiriei tuturor împăraților dupre pământu, ca unor blestemați. Și dumnezeii limbilor nu le-au fost nici de un folos. Încă nici ei n-au rămas, ci i-au răsipit părinții miei: pre Gaz și pre Har și pre Rafes și pre feciorii lui Adon, carii au fost pre marea Romei. Unde iaste împăratul Ematholon? Unde iaste împăratul arfadelor? »” Deacia Ezechiaa luo cărțile din mâinile solilor și, deaca le citi, mărse în biserică lui Dumnezeu și le scupă înaintea lui Dumnezeu și începu a se ruga lui Dumnezeu și zise: “Doamne, Dumnezeul lui Israil, cela ce șazi pre heruvimi, tu ești singur Dumnezeul tuturor împăraților dupre pământ! Tu ai făcut ceriul și pământul! Pleacă, Doamne, urechia ta și mă auzi, dăschide, Doamne, ochii tăi și vezi, auzi cuvintele lui Senahirim, care au trimis la noi și împută ție, Dumnezeul cel viu. Că pre adevărat, Doamne, au călcat împărații Asiriei limbile și păgânii, și au băgat dumnezeii lor în foc, pentru că n-au fost dumnezei, ce-au fostu făpturi de mâini omenesti, făcuți de lemn și de piatră, pentru aceea i-au și pierdut. Iar acum, tu, Doamne Dumnezeul nostru, ne spăséște den mâinile lor. Și toate împărățiile pământesti vor înțelege și vor cunoaște că tu singur ești Dumnezeu”.

Deacii trimise Isaiia prorocul la Iezechie, zicându: “Așa grăiaște Domnul Dumnezeul lui Israil: auzit-am rugăciunea ta ci te-ai rugat pentru Senahirim, împăratul Asiriei. Și Dumnezeu acéste cuvinte au grăit pentru dânsul: «Fecioara, cocoana Sionului, ocărātu-te-au și te-au batjocorit, și după tine, fata Ierusalimului, mergea pizmașii tăi și-ți clătea cu capul. Dar cui împuta, și pre cine mustra și hulea, și spre a cui asupră își înălța glasul său și-și rădicară ochii în

sus? Spre înălțimea sfântului Israil! Cu mâinile solilor tăi ai hulit pre Dumnezeu și ai zis: “Cu mulțimea căruților mele mă voi urca eu pre vârful muntelui Livanului și voi tăia toți chedrii cei înalți dentr-însul și chiparișii cei aleși. Și veni ceasul sfârșitului său în pădurea cea deasă a Carmilului. Eu am păzit și am băut apă streină și cu urmele picioarelor mele am încungiurat toate râurile. Au doar n-ai auzit că eu am făcut acéstea toate de multă vréme, încă din zilele céle dintâi le-am urzit și le-am adus și fură de luarea și de săturarea ostașilor și ale cetăților celor tari? Și mâinele celor ce viețuia într-însele slăbiră și să rușinară, și fură ca iarba dupre câmpu și ca otava culcați și ca troscotul ce să face pren curți toți cei ce să pun împotriva mea. Și cunoscui șădéria ta, și ieșirea ta, și intrarea ta și mânia ta, cu care te-ai mâniat pre mine, și plângerea ta s-au urcat la urechile mele și voi da plată de la mine pentru batjocura ta, și voi pune undiță în narea ta și zăbale în gura ta și te voi întoarce dupre calea care umbli”. Și aceasta-ți va fi semnul: mănâncă grâul cât va créște într-această vară, așijderea și cel ce va răsări al doilea vară și va créște însuși nesămănat, iar a treia vară iar veți sămăna și veți secera, veți sădi vii și veți mânca voi roada lor. Și să va adaoge celor spășiți ai casei Iudei și vei lăsa rădăcina jos, iar roada să va face sus, că den Ierusalim va ieși rămășiță și cei spășiți den muntele Sionului. Că voia Dumnezeului celui puternic va face așa». Deci așa grăiaște Domnul pute-rilor, că nu va intra împăratul Asiriei într-această cetate, nici va înfige într-însa săgeți, nici va pune pavăză într-însa, nici o vor ocoli. Ci, pre ce calé vor veni, pre acéia să vor și întoarce. Că zice Dumnezeu, că într-această cetate nu va intra, că eu voi fi sprijinitor cetății aceștii și o voiu apăra această cetate a mea, pentru David, robul meu.

*Aici au venit Senaherim împăratul Asiriei la Ierusalim să-l ia,
iar îngerul lui Dumnezeu omorî numai într-o noapte 185.000
de oameni den tabăra asiriianilor*

Și să pogorî îngerul lui Dumnezeu într-acea noapte și omorî den tabăra Asiriei 185.000 de oameni ostași. Iar alalți câți rămaseră, deaca să sculară dimineața, aflare pre aceștea toți morți. Și să porniră de acolo iar îndărăt. Iar Senaherim împărat merse de acolo în Ninevia. Și acolo închinându el într-o casă a lui Mesarah, dumnezeul lui, iată mérseră feciorii lui, Adrameleh și Sarasar, și-l tăiară acolo. Decii fugiră în Armenia, iar în locul lui stătu împărat Asordan, fie-său.

Vezi, fătul meu, omul cel trufaș ce să înalță până la cer, cum căzu până la iad! Că zise cătră ovrei: “Auziți cuvântul împăratului Asiriei, așa zice împăratul Asiriei: să nu vă amăgească Ezechia, că apoi nu vă va putea scoate den mâinile mele, nici să nădărduiască împăratul vostru Iezechia pre Dumnezeu, zicându «că ne va scoate Dumnezeu și nu ne va da nici pre noi nici cetatea noastră în mâinele împăratului Asiriei»”. Și iarăși ia aminte și pre cei ce au îngăduit bine lui Dumnezeu și au făcut ziua și noaptea voia lui, și vezi și mila lui Dumnezeu cât iaste de mare și de multă pre dânșii. Că zice prorocul David: “Asculta-va Domnul rugăciunile celor ce să tem de dânsul și voia lor va face, și degrab’ îi va mântui, și va păzi Domnul pe cei ce-l vor iubi, că gurile lor pururea vor grăi lauda lui Dumnezeu. Iar pre cei păcătoși și pre cei ce să potrivescu mării și slavei lui Dumnezeu, îi va piiarde”. Iar Iezechia deaca luo cărțile din mâna solului a lui Senaherim împărat, mérse în bisérica lui Dumnezeu și scupă acele cărți ale lui Senaherim împărat, înaintea lui Dumnezeu, și zise: “Doamne, Dumnezeul lui Israil carele șazi spre heruvimi, tu singur ești Dumnezeul tuturor împă-

raților duple pământu, tu ai făcut ceriul și pământul! Pleacă, Doamne, urechea ta și mă auzi, dășchide-ți ochii și caută și ascultă ce au grăit Senahirim. Că au trimis soli și îpută Dumnezeului celui viu. Că cu adevărat, Doamne, au biruit și au fărâmat asiriianii pre alte limbi și au băgat dumnezeii lor în foc, pentru că n-au fost dumnezei, ci au fost făpturi de mâini omenesti, făcuți den piatră și de lemn. Pentru acéia i-au și stricat și i-au arsu. Iar tu, Doamne Dumnezeul nostru, mântuiaște acum den mâinele lui și vor cunoaște toate împărățiile pământesti că tu singur ești Domn și Dumnezeu”. Deacii iată că să pogori ingerul lui Dumnezeu în tabăra asiriianilor și omori 185.000 de oameni de oaste. Și cându să sculară dimineața alalți ce rămăsese, aflară atâta lume de oameni tot morți. Deacii Senaherim întoarse-să înapoi plin de rușine și de ocară.

Asijderea și tu, iubitul meu fiiu, de te vei asemăna în toate lucrurile Ezechiei împărat, și Dumnezeu totdeauna va fi cu tine și-ți va fi ajutor întru toate, ca și acestui Ezechie împărat.

*Aici să războli Ezechia împărat al Iudei, cătră moarte,
iar el plânse cătră Dumnezeu cu amar și văzu
Dumnezeu smerenia lui și-i mai adaose viață încă 15 ani*

Și pe vremile acélea să războli Ezechia împărat, și era numai a muri, și mēse la dānsul Isaia prorocul, feciorul lui Amos, și-i zise: “Așa grăiaște Domnul: să-ți scrii și să-ți tocmești casa, că acum nu vei mai trăi, ci vei să mori”. Iar Iezechia, deaca auzi așa, să întoarse cu fața spre părete și să rugă lui Dumnezeu, zicând: “Adu-ți, aminte, Doamne, de mine, că am umblat cu adeverință înaintea ta, și cu inima curată, și am făcut toată voia ta”. Și făcu Ezechia plângere

mare. Deci iar grăi Dumnezeu Isaiei prorocul și zise: “Pasă de zi Iezechiei: așa grăiaște Domnul Dumnezeu moșă-tău, lui David: «Auzit-am rugăciunile tale și am văzut lacrămile tale. Drept aceia, iată că-ți mai lungesc zilele cu 15 ani și te voi mântui și din mâinile împăratului Asiriei, și pre tine și pre cetatea aceasta, pentru mine și pentru moșă-tău David, robul meu»”. Și zise să ia o păpușe de zmochine și să o lége acolo unde îl doare și să va vindeca. Iar Ezechia zise cătră Isaia: “Dar ce semnu voi cunoaște să crezu că mă va tămădui Dumnezeu, că iată că voi mérge în bisérica lui Dumnezeu, cândai doar îmi voi dobândi acolo tămăduire”. Isaia îi zise: “Iată, acesta să-ți fie semnu de la Dumnezeu: pasă în cortu, și cum vei intra, să pășăști numai de 10 ori. Deci de să va întoarce soarele de 10 pași îndărăt, vei cunoaște că te va tămădui Dumnezeu”. Iar Ezechia zise: “Ba, să să întoarcă numai de 10 urme”. Deci Isaia prorocul strigă cătră Dumnezeu și să întoarse soarele de 10 urme îndărăt.

După acéstea, tot în zilele acélea, trimise Marodah, feciorul lui Valadan, împăratul Vavilonului, soli și daruri Ezechiei împărat, că auzise că iaste Ezechia bolnav. Și să bucură Ezechia împărat de acéstea foarte, și arată solilor toată avuția sa și tot aurul și argintul lui, și toate sculele ce avea, și-i primblă prin toate casele lui, și nu rămase nimic den avuție și den bucatele sale, care să nu fie arătat solilor împăratului de la Vavilon. Deci mérse Isaia zicând cătră Iezechia: “De unde suntu acești oameni și la ce au venit și ce zic?” Iar Ezechia zise: “Dintr-o țară departe au venit la mine, de la Vavilon”. Și iar zise Isaia: “Dar ce au văzut în casa ta?” Iezechia zise: “Tot ce au fost în casa mea au văzut, și nu iaste nimic în casa mea care să nu fie văzut, încă și toată avuția și sculele méle, câte le-am avut, le-am arătat”. Iar Isaia zise cătră dânsul: “Ascultă ce zise Dumnezeu, că zice Domnul: «Iată, va veni vreme de să va

prăda casa ta și vor lua dentr-însa tot și vor duce în Vavilon tot ce au câștigat părinții tăi, și nu va rămânea nimic în curțile tale». Și zice Domnul, că vor robi și pre feciorii tăi, carii i-ai născut den trupul tău, și-i vor duce de-i vor face hadâmi și vor fi în casele împăratului de la Vavilon”. Iară Ezechiiia zise: “Bun cuvântu au grăit Dumnezeu, să fie pace numai în zilele méle”.

Iată, ia aminte și aceasta, fătul meu, că poruncescu dumnezeiștile scripturi să te lepezi de eritici, să nu faci taină cu dânșii, nici să vorbești multu cu ei; dar încă cu cât mai multu să cade să te ferești de păgâni, de care nu știu ce iaste Dumnezeu, nici să botează, măcar de țe-ar fi și frate și să te fii născut cu dânsul dintr-o mumă, tot încă mai multu și mai tare să te ferești de dânsul, și să te păzești și să nu faci cu dânsul den adâncul și din ascunsul inimii tale nici un sfat. Că aceștea suntu vrăjmași crucii Domnului nostru Iisus Hristos, și numele lui Dumnezeu cel sfântu ei îl hulescu. Deci de vom iubi noi pre unii ca aceștea, iar dragostea lui Dumnezeu să va lua de la noi. Dreptu acéia, de toți de aceștea să ne ferim, să nu cumva să auzim și noi, cum auzi Iezechiia împărat, că-i zise: “Iată, va veni vremea și să va prăda toată casa ta și tot ce-au câștigat părinții tăi va lua împăratul Vavilonului. Și feciorii tăi, carii i-ai născut, vor fi hadâmi în casa împăratului Vavilonului”, cum s-au și umplut, cum ați auzit mai sus, de veți fi băgat seama.

Dumnezeu au dat tuturor creștinilor celor pravoslavnici să prăznuiască în dragostea cea dumnezeiască și să petreacă bine, în pacea lui Dumnezeu, iar n-au dat să faceți praznice cu cei necredincioși și să vă veseliți cu dânșii, carii suntu vrăjmașii lui Dumnezeu. Amar lumii de zmințeale, că zice Dumnezeu: “Cel ce va zminti pre unul din cei mai mici, carii cred în numele mieu, mai bine i-ar fi fost de ș-ar fi legat o piatră de moară de grumazi și să să fie dat în

adâncul mării”. Pentru-aceia zice și apostolul: “Tot omul cel ce-i pare că stă, să se păzească, să nu cumva să cază”.

O, adâncul înțelepciunii și bogăției și cugetului lui Dumnezeu! Că neîntrebate și neispitite sunt judecățile lui, și căile lui neurmăte și neumblate! Dar cine îngădui lui Dumnezeu ca Ezechia, împăratul ovreescu, cât pentru bunătățile vieții lui i să adăosere de la Dumnezeu 15 ani? Și iar mai spune că s-au pogorât îngerul lui Dumnezeu și au ucis din tabăra Asiriei, vrăjmașilor lui, o sută și optuzeci și cincide mii de oameni, numai într-o clipeală de ochiu. Iar pentru puținel lucru ce-l greși cu chibzuiala sa (și cum greși: făcu prietnicie cu solii împăratului de la Vavilon, ai lui Marodah, și le arătă toată avuția sa și tot ce avu, cât zise că n-au mai rămas nimic suptu biruința lui, care să nu le fie arătat), dreptu aceia să mânia Dumnezeu, căci făcu prietnicie cu păgânii și cu vrăjmașii lui Dumnezeu. Și fură osândiți feciorii lui în robie și-i făcură hadâmi și-i duseră în casa împăratului de Vavilon, dinpreună cu toată avuția lui și cu toți oamenii săi.

Iar noi să ne păzim foarte tare de unile ca acéstea, să nu greșim și să rugăm pre Dumnezeu cel milostiv, că a mulți le pare în nechibzuiala lor că îngăduiescu și fac ce place lui Dumnezeu, iar ei mai mult îl mânia și ațâță focul lui Dumnezeu asupra lor. Pentru aceia zice apostolul: “Cel ce gândește că stă, el să să păzească, să nu cumva să cază”.

Povéste pentru marele Costandin împărat

Odată, oarecându, bătându-să împăratul Costantin cu persii, îl biruiră persii și-i sparseră oștile și i le risipiră. Décii puseră străji și prinseră și pre fericitul Costantin împărat, și porunciră să-l păzească foarte tare, că vrea să-l

junghe și să-l facă jertvă spurcaților lor dumnezei. Décii, dacă-l prinseră, nu mai avură nici o grijă, ci numai ce era tot vesel și juca. Apoi merseră și intrară în capiște toți persii cei mari și cei vitéji, că așa le iaste obicéiul lor, când vor să facă jirtvă, mergu în capiște fără arme, iar armele le pun departe. Iar Dumnezeu, carele nu pestéște, nici nu e a nu griji de îngăduitorii săi, degrabu făcu izbândă. Că ostașii lui Costantin, carii fură goniți cu el dimpreună, știind pre împăratul lor rob și gătit de junghére, mérseră într-ascunsu și făcură năvală de luară armele persilor și intrară într-înșii și, năvălind, luară întâi pre Costantin împăratul lor. Décii începură a tăia pre perși fără milă. Iar domnii și mai marii persilor, deaca văzură un lucru ca acela îngrozit și fără véste, îndată se întoarseră și cu multe plecăciuni să plecară și să jurară că altă dată nu să vor mai scula cu oști asupra lui Costantin, și făcură pace și legătură tare într-înșii. Și să întoarse Costantin cu mare bucurie în Galilea Vretaniei.

Iar după acéstea primbându-se odinioară Constantin împărat și cu oștile sale pre câmpu și chemând pre Dumnezeu cu cugetul într-ajutor, iată i să arătă semnul lui Dumnezeu pre ceriu, când fu vréme de amiază-zi, și străluci mai vârtos decât soarele, și era închipuit semnul sfinteii cruci și făcut tot de stéle. Și era scris cu slove letenești împrejur-u-i, și acéle slove scriia zicându așa: “Costandine, cu acesta semnu vei birui!”. Iar el nu să pricepu ce va să poată fi acest semnu și întrebă și pre ceia ce era cu dânsul, zicându: “Au doar vedeți și voi cevași?” Iar ei toți mărturisiră că au văzut acel semnu minunat. Deacii, când fu noapte, i să arătă Domnul nostru Iisus Hristos și cu acel semnu ce-l văzuse ziua la câmpu, pre ceriu, în vis și-i zise: “Să faci semnul care l-ai văzut și ți s-au arătat pre cer și să înveți să-l poarte

în fruntea oștilor tale. Deacii nu vei birui numai pre Maxentie și pre oștile lui, ce și pre alți vrăjmași ai tăi, pre toți îi vei pune suptu picioarele tale, și încă și dracii să vor înfricoșa de dânsul”. Așa i să arată chipul sfintei cruci.

Deacii, deaca să făcu ziua, să sculă împăratul și spuse boiarilor săi acea vedere cu mare bucurie și veselie, și fiind ei toți acelea, chemă împăratul zlătarii cei mai meșteri și făcu pre o hârtie semnul cinstitei cruci, care i să arătase pre ceriu, și le dăde să o facă de aur. Deacii ei o luoară și o făcură cât mai degrab’, și o împodobi împăratul tot cu mărgăritari și cu pietri scumpe și cu alte meștersuguri, și o puse într-o sulită înaltă, cum și în ziua de astăzi fac împărații creștini și o poartă în fruntea oștilor. Și-și puse marele Costandin toată nădejdea într-însa. Deacii, deaca să întări împăratul cu acestu semnu, tote războaiele le biruia. Deacii porunci la spurcatul Maxentie să să gătească de războiu, să să bată amândoi. Deacii să gătiră și începură a să lovi oștile. Iar pre muncitoriul Maxentie îl coprinsă o frică și o groază mare de oștile fericitului Costandin împărat și începu a fugi cu o seamă de oameni ai săi. Iar dumneziescul împărat Costandin îl goniia. Iar el fugind, căzu în cursele sale carele le tocmise pentru înșălăciunea lui Costandin. Că făcuse acel împărat muncitoriul, Maxentie, un pod preste o apă mare, cu meșteșug hiclean, și cugeta să înșale pre Costandin împărat, ca trecându-l el pre dânsul să să rumpă și să să înece bunul și credinciosul împărat Costandin. Iar durerea lui să întoarse spre capul lui, și nedreptatea lui să pogorî spre creștetul lui. Că sângur acel ticălos Maxentie și cu ticăloșii lui oameni, fiind de împăratul Costandin goniți și apropiiați fiind, numai ce-i fu a da pre acel pod, ce făcuse cu vicleșug, iar podul, cu voia lui Dumnezeu, să rumse și să înece ocaianicul Maxentie și cu toți oamenii săi, câți era cu

dânsul. Și să umplu și pre dânsul cuvintele Scripturii, carele zice: “Pre cai și pre cei ce încălecase i-au înecat în mare”. Și să umplu acea apă mare de oameni și de cai morți. Și să umplu și cuvintele prorocului, carele au zis: “Săpă groapa și căzu într-însa cel ce o făcuse”.

Iar cetățenii din Roma, deaca văzură așa, ei să umplură de veselie și cu multă bucurie își înălța mâinile cătră cer. Și mărse împăratul Costandin în Roma cu multă slavă și, deaca-l văzură ei, îi ieșiră înainte toți domnii cetății și boiarii, mumânile și fetele, preoții și călugării și călugărițele cu fetele vesele și cu suflete curate. Și da mâna cu dânsul și slobozea glasuri de mulțumire acelu semnu purtătoriu de biruință și împăratului, pentru căci îi izbăvi dă răul și vicleanul Maxentie muncitoriul. Deacii, deaca făcură așa, iar împăratul dărui Romei iar cinstea și slobozeniia care o avusese mai denainte vrême, și zise să-și facă toți oamenii semnul sfintei crucii. Și rădică în mijlocul cetății o cruce mare și o scrise cu slove letenești, zicându: “Aceasta au slobozit cetatea noastră din munciri și o au izbăvit”.

Iar după acéstea, porunci pretutindinea să strângă moaștele mucenicilor foarte cu cinste și să le îngroape, și gonirea care era asupra creștinilor să să contenească și să să slobozească toți creștinii dă prin temnițe și de pre la închisori. Iar limbile câte era împrejur, până la ochean, deaca auziră așa, toți priimiră acea învățătură cu dragoste și să împodobii cu numele crucii. Și deșchise împăratul cămărale cu avuția cea împărătească și o împărți toată săracilor, și începu a zidi biserici creștinești pretutindenea și le dăruia moșii și avuții tuturor, ca un trimisu al lui Dumnezeu și cercetător, care slujii și cu învățăturile și cu lucruri. Și toate câte porunca împăratul și învăța, era bune și cu ispravă. Și adunară săborul slugile lui Dumnezeu în Efes și

în hotărâre lui, și pacea lui Dumnezeu și dăde acel loc bisericilor. Și câți i să închina din limbi și i să pleca lui, toți lăcuia în locurile lor; iar câți nu-l asculta, nici i să pleca, el îi gonia den lăcașurile lor. Așa și într-acesta chip îngăduia lui Dumnezeu acestu împărat credincios, și cêrerea și pohtirea bisericilor nici cum nu o înfrângea. Pentru aceia și de la Dumnezeu i să da plată, că toate neamurile păgânești le supuse supt dânsul. Și deaca birui pre toți împrėjurenii săi și-i supuse suptu biruința sa, deacii îl chema oamenii toți “biruitoriu”. Acestea văzându romanii, să bucura și să veselea foarte. Și, odată, să împodobiră toți și făcură praznicul lui Dumnezeu în 7 zile și ziseră: “Acesta iaste praznicul biruinței”. Și crezură și cinstitei cruci, și cu toată inima i să închina și o săruta, și pre Costandin, cel ce iaste de-a pururea pomenit biruitoriu, îl slăviia.

Deacia împăratul Costandin căzu în boala care să cheamă mișălie¹, iar dohtorii câți era, toți să nevoia, cine cu ce știia, ca să vindece pre împăratul. Și munciră câtăva vrême cu meștesugurile lor și nu putură folosi nimic. Deacii ziseră să strângă coconași mititei mici, mulți, vrând să-i junghe pre toți și să le sprijinească sângele într-un vas mare, și să să scalde împăratul într-acel sânge de coconi mici, și să va curăți de mișălie. Și strânseră atâtea coconi să-i junghe. Iar împăratul Costandin venea de la vânat și văzu atâtea mumâni plângându și văietându-se pentru coconașii lor, și întrebă ce poate să fie acea gâlceavă și vaiete mari, ce fac acêla fâmei acolo. Iar slugile îi spuseră, zicând: “Poruncit-au dohtorii să adunăm coconi mitutei mulți și să-i junghe, și să sprijinească sângele într-un vas mare, și să te scalzi măria-ta într-acel vas mare cu sânge, și te vei

¹ Adică lepră.

curăți”. Iar împăratul, deaca auzi așa, i să făcu milă de coconi și de mumânile lor, și déde pre toți coconii în brațele mumânelor lor, și zise: “Mai bine să pățimescu eu tot așa rău cu această boală, decât să moară atâtea coconi și să să topească mumânele lor, de jale și de dor, și să fiu eu vinovat a atâta moarte”. Iar noaptea i să arată în vis Petru și Pavel, apostolii lui Hristos, și-i ziseră: “Noi suntem Petru și Pavel, apostolii lui Hristos, și ne-au trimis Dumnezeu să-ți dăm botezul mântuirii. Deci să trimiți să chemi pre Silivestru papa, să te îmbăieze în baia botezului și ți să va curăți mișăliia dupre trup, ce o ai pre tine, și toate păcatele tale, și vei fi vrednic și harnec și împărăției ceriului”. Și într-aceste cuvinte să deșteptă împăratul și văzu doftorul său gătindu dohtorii, după cum îi era obiceiul și orânduiala. Iar el zise cătră dânsul: “De acum să nu mai vii la mine cu dohtorii și cu meșteșuguri omenesti, că-mi va ajuta mâna lui Dumnezeu, carea ține toate”. Și îndată trimise la fericitul Silivestru, și veni de-l boteză. Iar deaca-l boteză și ieși din creștelniță, rămase stricăciunea dă pe trupul lui în apă ca niște solzi de péște, iar el fu sănătos și curățit, și ieși vésel cu trupul și cu sufletul. Și să boteză cu dânsul și Crisp, fie-său cel mai mare, și să îmbrăcară amândoi în haine albe, slăvindu și mulțumindu lui Dumnezeu pentru atâtea bunătăți ce să învredniciră. Și fiind fericitul Costandin biruitoriu și țiiitoriu Romei, mulți pizmași de-ai adevărinței să apropiia de dânsul, și de multe ori cu multe feliuri de otrăvi îl adăpa, iar el fiind cu mila lui Dumnezeu acoperit și umbrit, nimic nu-i strica nici să bolnăvia.

Deci, după acestea, iar să rădică cu Lichinie, ginerile lui Chesar, asupra lui Maximian. Și făcură oști pre mare și pre uscat, foarte mari și grele. Iar Maximian, deaca auzi așa, își puse nădejdea în vrăji și în farmece, și găti și el oști grele.

Și așa-i părea și cugeta că are pre Costandin prinsu și cu toate oștile, dinpreună cu Lichinie, în mâinele lui. Și să găti tare împotriva lor, și le ieși înainte. Și cum văzu spurcatul Maximian semnul sfintei cruci că-l duc înaintea oștilor, îndată zise vitéjilor săi să-l săgețe cu săgeți, să-l lovească și să-l strice. Și așa merseră oștile una spre alta până să apropiară bine, și semnul sfintei cruci tot îl purta înainte. Deci, cum începură a să lovi, îndată cuprinse groază și frică pe ceia ce să nădăjduia spre vrăjile lor și di spaimă mare își lepădă Maximian și caftanul cel împărătescu, gravaniu, den spinare, și fugi. Și iată, cel ce să nădăjduia spre vrăji și pre mulțimea oștilor sale, cum fugi și fu lipsit de toate și fu gonit den sat în sat. Iar spurcații săi dumnezei și vrăjitorii, ca niște mincinoși și înșălători, toți fură tăiați și fărâmați. Și se povestéște că atâta moarte și tăiere s-au făcut atunci, cât n-au fost altă dată de'nceputul lumii.

Și-i era voia lui Costandin să prinză și pre Maximian, iar Dumnezeu nu vru, ci porni altă mânie pre dânsul, că căzu într-altă urgie și mânie mai mare, că de viu i să împuțiră toate mădularele lui și i să târiia toate dânlăuntrurile pre pământu. Deacii îi săriră ochii amândoi și fu orbu, și-i căzu toată carnea duple oase și așa, întru această groaznică și cumplită mânie a lui Dumnezeu, câtăva vrême pătîmind, muri. Și-i mέρse sufletul la un loc cu idolii săi, în munca cea netrecătoare. Și așa fură idolii stricați și răsipiți dentre dânsii, și să făcu pace și liniște mare în lume, și să tocmiră toate cu blândéțe. După acestea, fu Costandin împărat a toată lumea și singur biruitoriu, că păgânătatea o strică de tot și arată tuturor semnul și biruința crucii.

Și era o cetățue mitutea, care o chema Viza, care o zidise Manasiia, împăratul Iudei, în zilele lui, și-i pusese numele Vizantiia, și numai într-acéia lăcuia câțiva păgâni

foarte răi și iuți, și pre aceia nimeni niciodată nu-i supusesse supt dânșii. Iar împăratul Costandin merse și la dânșii să-i bată și să-i supuie suptu ascultarea lui, iar ei încă să gătiră de războiu și să loviră cu Costandin, și-l biruiră și-i uciseră atâtea oști. Iar a doao zi, iar merse Costandin spre dânșii cu războiu, iar ei îl înfrânseră iarăși și-l biruiră. Deacii seara, deaca începu a înnopta, era împăratul Costandin afară și să mira cum și ce va să facă, și era încungiurat de cugete și de nepricépere. Iar el își aruncă ochii în sus cătră cer și văzu pre ceriu scrise slove de stéle, și acele slove zicea așa: “Chiamă-mă în ziua grijii tale, și te voi izbăvi și mă vei proslăvi”. Iar împăratul să mira și de aceasta, și iar nu să pricepea ce va să fie. Și mai căută și a doa oară spre ceriu și văzu o cruce făcută de stéle pre ceriu și scrisă cu slove, și acele slove zicea așa: “Cu acestu semn nu vei piiarde pre toți vrăjmașii tăi”.

Deacii Costandin îndată-și scoase cuțitul și făcu o cruce de lemn și o puse într-o prăjină lungă și zise să meargă cu dânșii tot înaintea oștilor. Iar a doao zi iar să loviră oștile, și-i birui Costandin și-i sparse de tot, și nu mai fu acea cetate samovolnică, ci fu supusă suptu Costandin, și plecă toată lumea supt biruința lui.

Iar când vru să meargă de la sfântul și a toată lumea săbor cel dentâi patriarhul Macarie la Ierusalim, iar fericitul Costandin împărat îi zise să caute locul învierii Domnului nostru Iisus Hristos și locul țestului, Golgotha, așijderea și făcătoriul de viață lemnu. Și zise împăratul să meargă și sfânta a lui mumă Elena, și déde pre seama ei toată oblăduirea împărătească dentr-acolo. Iar preste puțină vréme, văzu sfânta Elena în vis o lumină, și era acea lumină foarte luminoasă și strălucea atâta cât nu poate omul să spuie. Și-i zise acea lumină: “Să mergi în Ierusalim și să

cauți să afli făcătoarea de viață cruce și mormântul și locurile cele sfinte foarte cu de-adinsul, care le-au ascunsu și le-au îngropat jidovii de pizmă“. Iar ia, cum să dășteptă, îndată spuse iubitului său fiu, marelui Costandin împărat, acea vedere. Iar împăratul, deaca auzi așa, să umplu de bucurie și fu foarte voiuos să să afle acélea toate, și găti pre mumă-sa cu atâta cinste cum să cade mumei unui împărat, și-i déde avuție multă și o trimise la Ierusalim. Iar fericitul Macarie, patriarhul Ierusalimului, deaca auzi că vine sfânta Elena, muma marelui Costandin împărat, ieși în timpinarea ei cu mare cinste. Și, deaca veniră și intrară în cetate, începură cu multă nevoie și osteneală a căuta acéle lucruri sfinte și minunate dumnezeiești, și să nevoia cu ajun și cu post și cu rugăciuni pentru dânsele, și cu tot de-adinsul căuta. Pentru acéia și Dumnezeu, care iaste Domn minunilor, nu apesti mult să nu auză rugăciunea lor și să le vază ostenelele lor, ci descoperi fericitului Macarie în vis toate pre amăruntul. Iar Adrian împărat făcuse capiște mare deasupra sfântului a lui Dumnezeu mormântu, foarte frumoasă, și o împodobise cu multe lucruri scumpe, și făcuse idol pre spurcata și pângărita dumnezeoae Afrodita și o pusese într-însa. Iar sfânta și împărăteasa Elena, avându puterea și biruința împărăției în mâna ei, zise, dinpreună cu fericitul Macarie, de sparse și răsipiră acea capiște de tot. Și fusese acea capiște foarte cu niște merștersuguri frumoase și minunate; iar deaca o sparseră și săpară mult în pământ, iată să ivi sfântul mormântu și locul țestului, și lângă acéstia aproape, mai spre răsărit puținel, aflară și 3 cruci îngropate. Deacii săpară iar mult și aflară și cinstitile piroane cu care ucigașii de Dumnezeu jidovii înpi-ronase pre cruce dumnezeiescul trup al Domnului nostru Iisus Hristos. Apoi nu putea cunoaște carea era crucea pre

care să răstignise Hristos, și era pentru acel lucru sfânta Elena foarte tristă și în grijă mare. Iar Dumnezeu dăde minte și cuget ca acesta dumnezeiescu și minunat patriarhului Macarie. Că era o jupâneasă mare și de neam vestit bolnavă spre moarte, și trăgea numai să-i iasă sufletul. Iar patriarhul luă crucile câte trele și mărse cu dânsela la acea jupâneasă și puse lângă dânsa crucile pre rând câte una. Iar cum puse crucea care fusese a lui Hristos, într-aceia ceas să sănătoși acea jupâneasă și să sculă ca din morți, lăudând și slăvind pre Dumnezeu. Iar preafelicita Elena, deaca văzu așa, se umplu de bucurie nespūsă și cântă lui Dumnezeu cântec de laudă și zise: “O, prea dulce Iisuse, cum eu fiind neharinică și nevrednică, iar tu m-ai învrednicit la atâtea minuni și mile!”.

Deacii să auzi vestea aceasta pretutindenea și să adună mult nărod de oameni și zise să vază acea cruce sfântă și făcătoare de viață. Iar fericitul Macarie patriarhul să sui pre amvon și rădică sfânta cruce a lui Hristos în sus și o arată de o vazu tot nărodul. Iar sfânta Elena luă o parte oarece din cinstita cruce și cu cinstitele piroane de le ținea la dânsa, cu multă frică și cu multă cinste, că vrea să le trimiță fie-său Costandin la Vizantiia. Iar céialaltă cruce, de care luase, Elena împărăteasa o dăde lui Macarie patriarhul și zise să o arate tuturor năroadelor câte vor veni să o vază. Și zise deacii împărăteasa să zidească biserică în locul unde se află sfânta cruce, așijderea și pre sfântu mormântu a lui Hristos, iar alta în locul țestului și alta în Ghethsmaniia, în numele sfintei maicii lui Dumnezeu, unde iaste mormântul ei. Și zic mulți că acolo iaste locul Văii Plângerii și pârâul Chedrului și valea Asafatului și grădina în care fu Hristos vândut și locul în care să rugă Hristos în noaptea care-l vindea. Deacii merse sfânta Elena spre răsărit și să

urcă în muntele Emonului, den care fu Domnul Hristos ridicat și înălțat cu un nor la ceriu, și zidi și acolo biserică. După aceasta merse la mormântul lui Lazar, la Vithaniia, și stătu den afară de cetate, ca la 2 popriști, și plânse cu lacrimi ca de foc și să rugă mult acolo, și zidi și acolo biserică, în numele sfântului Lazar cel drept. Apoi merse la apa Iordanului, unde omorî Dumnezeu păcatul cel mare a toată lumea, și zidi și acolo biserică foarte minunată. Deacii trecu Iordanul și află peștera în care lăcuise cinstitul și sfântul Ioan Predteciu, și făcu și într-însa biserică pre numele lui Ioan Predteci. Așijderea zidi biserică și în locul cela unde să luo Ilie prorocul ca la ceriu, în numele prorocului. Și mai merse 4 zile și ajunse la orașul Tiveriei, și află locul carele-i zicea locul a 12 scaune, unde șăzuse Domnul Hristos și înmulți pâinea, de sătură din 5 pâini și 5 pești 5.000 de oameni, fără de muieri și fără de copii. Și încungiură sfânta Elena toate hotarăle Tiveriei și porunci de zidi biserică în numele și în slava Domnului nostru Iisus Hristos. Așijderea merse și la locul cela ce tămădui Hristos pre muiarea céia ce-i curgea sânge, și zidi acolo biserică în numele cinstitei cruci. Deacii merse la Marea Teveriadului, unde mersese ucenicii la vânătoare de pște, iar Hristos, după înviare, li să arată și acolo, când puseră peștii pre cărbuni și prinseră 153 de pești, și zidi și acolo biserică în numele apostolilor. Iar de acolo, mai merse ca la 2 popriște și găsi unde fusese casa Mariei Magdalinie, și zidi și acolo biserică. Deacii intră în cetatea Tiveriei și află casa soacrei lui Petru și zidi și acolo biserică în numele sfântului apostol Petru. Deacii să urcă în muntele Thavorului și află locul unde să închipui Domnul nostru Iisus Hristos, și zidi biserică și acolo. Iar de-acolea merse în Nazaret, unde aduse Gavriil arhanghel preacuratei fecioarei Mariei glas de bucurie (și-i spuse că va să să

nască dintr-însa cuvântul lui Dumnezeu cu trup), și acolo iar zidi biserică în numele maicii lui Dumnezeu. Așijderea făcu biserică și în locul casei în carea făcu Hristos apa vin. Iar de acoloa mērse în Vithléemul jidovescu (unde să născuse trupéște Domnul nostru Iisus Hristos), și zidi acolo biserică mare în făptură de cruce, cu strane în numele lui Hristos, Dumnezeuul nostru. Și iar zidi biserică în locul care fură uciși de Irod cei patrușprăzéce mii de coconași mititei, și-i puse hramul în numele lor. Într-acestași chip și în locul carele spuse îngerul păstorilor véste bună și să bucurară cu bucurie mare, și zidi biserică în numele preacuratei de Dumnezeu născătoarei și a lui Iosif, logodnicul ei. Deacii să sui și în sfântul Sion, carele iaste spre amiază-zi, și acolo zidi fericita Elena biserică naltă și mare și o învâli cu plumbul, și făcu curțile Caiafei biserică în numele sfinților și mai marilor apostoli Petru și Pavel. Și nu făcu numai aceste biserică, ci și altele multe pren multe locuri, în valea Ieremie prorocul și la fântâna Siloamului și la Lithostroton. Așijderea zidi biserică și sfântului Chira și lui Ioan, și iarăși la stejariul Mamvriei zidi biserică, și la locul olariului.

Deacii, deaca isprăvi sfânta Elena împărăteasa acéstea toate și le tocmi cum să cade, muma marelui Costandin împărat déde acestor biserică multe orașe și sate și alte avuții multe. Iar sfintele icoane le ferecă tot cu argint și le polei și le împodobi cu pietri scumpe și cu mărgăritar. Așijderea le déde vase sfinte și scumpe acelor biserică și alte avuții, și galbeni de aur mulți le împărți. Și déde și săracilor milă. Și dărui pré sfântul și marele patriarh Macarie cu multe daruri împărătești, și să întoarse iar la fie-său, marele și credinciosul împărat Costandin.

Iar împăratul Costandin, deaca văzu așa, să bucură foarte și să veseli, și luó acea parte ce era luată den sfânta cruce

și o sărută și o puse într-o lăcricioară de aur. Iar din pi-roanele acélea își ferecă cu 3 coiful câtvași, iar unul și-l puse la gherdanul de la raftul calului, și să umplu cuvântul carele au zis prorocu: “În zilele acelea va fi sfințirea Dumnezeului atotțitiului la raftul calului împăratului”. Și să veselea împăratul de acélea foarte și să bucura și făcea praznice și mulțumiia lui Dumnezeu, căruia îl făcuse și-l dăruise cu atâta bine. Și să osteni cu dor și cu pohtă multă, carea avea pentru semnul și ajutoriul crucii în toate războaiele sale. Și făcu 3 cruci pre numărul ce i să arătase în oști, că întâi i să arătasă la Roma, a doao la Vizantiia, iar a treia oară, când făcu pod preste Dunăre. Și-i puse numele cei dintâi $\frac{H}{S}$, iar cei de a doao $\frac{H}{S}$, iar a treia $\frac{N}{K}$

Iar Eraclie împărat le puse numele anikitos (ce să zice nebiruit), care stau și până în ziua de astăzi pre un stâlp. Și zic mulți că să pogoară și acum îngerul lui Dumnezeu de trei ori într-un an la acel stâlp, de cădește acele 3 cruci și cântă cântarea heruvimilor, în luna lui mai, în 7 zile, și în luna lui septemvrie în 14 zile, și când iaste a treia săptămână din postul cel mare.

Deacii, de atunci porunci împăratul să nu să mai răstignească vinovații pre cruce, că crucea iaste blagoslovită, iar nu iaste blestemată, că Hristos pre cruce au dăruit spăseniia tuturor oamenilor. Drept acéia cine va răstigni vinovatul pre cruce, să să omoare și acela.

Iar fericita Elena, muma împăratului Costandin, lăcui câtăva vréme cu fie-său; de-acii să duse la Roma și acolo trăi puținel tot în viață bună și cinstită, și să prestevi, fiind de 80 de ani, și-și tocmi toate lucrurile în urmă bine și cum să cade.

Iar bunul și credinciosul împărat Costandin, deaca birui toate ținuturile și le supuse supt ascultarea lui, și să um-

plu toate bisericile de pacea cea dumnezeiască, îi părea foarte bine. Și zise boiarilor săi: câți să vor apuca di cărți și vor ceti scripturile și învățăturile dumnezeiești, să-și înalțe firea și cugetul cătră vederăa dumnezeiască și să ia aminte ce zic scripturile. Și, când vor sta spre rugă, să-și rădice mâinile cătră ceriu și de acolo de la cer să-și ceae ajutor. Așijderea puse lége și obicéi să sərbéze duminica, că iaste ziua dintâi a săptămânii, întru care ne-au dăruit Dumnezeu izbăvire. Iar pre preoți și pre diaconi îi cinsti cu cinste mare și-i învăță să facă duminica slujbă mai multă și rugăciuni mai cuvioase pretutindinea, decât în celé zile. Așijderea să po-stească vinerea, pentru pomenirea morții Domnului nostru Iisus Hristos. Și zise să meargă toți oamenii la biserică să să roage și, deaca vor intra în biserică, să îngăduiască până vor sfârși slujba, să nu iasă.

Iar pre slujitori și pre oamenii cei de oaste îi învăța așa: când vor fi în oaste, iar ei să iasă la un câmpu curat și să tacă toți și să să roage lui Dumnezeu încitișor, iar cu toată inima. Și pre Dumnezeu să-l știe și să-l crează, că el iaste dătător de bine. Și când să vor ruga, să-și rădice mâinile cătră ceriu și să zică: “Pre tine singur te știm Dumnezeu și împărat, pre tine singur te mărturisim că ești ajutătoriu, de la tine cérem céle ce suntu de biruință să luom, cu tine am biruit vrăjmașii cei putérnici, de la tine cunoaștem, că ne iaste mila și începutul bunătăților și pre tine ne vom nădăjdui și în veacul ce va să fie. Toți suntem robii tăi, pentr-acéia ție ne rugăm să păzești pre împăratul nostru cu îndelungată viață și biruitoare”. Așa puse lége și obicéiu să facă toți ostașii și să să roage lui Dumnezeu. Iar el singur să închidea câte într-o cămară și vorbiia cu Dumnezeu și să ruga să dobândească binele cel ce va să fie. Iar când era zile mari și praznice dumniziești, atuncea ajuna mai mult și să

postea și cu tot sufletul și cu toată tăria făcea rugăciuni sfinte. Iar în luminata noapte a sfintelor Paști, toată noaptea priveghea și învăța de pune a făclii mari prin toate turnurile și pren toată cetatea, de ardea toată noaptea. Deacii, deaca să făcea ziuo, în ziua de Paști împărțea milă tuturor limbilor și tuturor oamenilor și da tuturor den dăstul.

Iar când fuse odată, chemă pre toți arhierii la masă și zise cătră dânșii așa: “Eu cu mila și cu ajutoriul lui Dumnezeu a atâta milă și cinste m-am învrednicit, cât n-au avut nici un împărat câți au fost mai nainte de mine, și atâta chibzuială am dobândit, cât n-au avut altul. Și după acéstea m-am învrednicit de m-am îndulcit și de a voastră blagoslovenie a atâtea părinți sfinți și a atâtea chipuri îngerești și a atâtea slugi ale lui Dumnezeu. Ci, pentru căci nu iaste altă rânduială mai aproape, pre după îngeri, de Dumnezeu, decât rânduiala preoției, drept aceia pohtescu și eu și dorescu ca, de ar putea fi puțință, de voi să mă alătur și eu și să fiu părtaș darului preoțescu”. Iar ei îi răspunseră cu fêțe vésele și cu suflete bucuroase și cu blânde cuvinte ziseră: “O, împărate, pre tine Dumnezeu te-au pus arhieru, să socotești toate și să bagi seama de cei mai mici, ca de ceia ce-ți sunt dați de Dumnezeu pre seama ta, și cât vei putea să-ți petreci traiul și viața cu bună credință și cu curăție, și vei lua dintr-insele cununa cea cinstită a sfinților, care iaste neschimbată și netrecătoare”.

După acéia făcu obicei și lége, nici cum creștinul să nu fie slugă sau rob la ovréiu, ci să fie toți iertați și slobozi. Așijderea cei ce nu vrea să să însoare, ci vor vrea să petreacă în curăție și în juniia lor, să să hrănească din biserică și dintr-ale biséricii să li să dea céle ce le vor trebui. Iar bisericilor le da de la împăratul încă și mai multu decât le trebuia, unele ori le da moșii, alte ori avuție. Așijderea

miluia și săracii și mișalii și văduvele, și le da și haine și bucate și arginturi tuturor den dăstul. Și avea în gând totdeauna frica și judecata lui Dumnezeu și cu învățăturile sale, ca cu niște săgeți, pătrundea și rănea inimile oamenilor celor răi și lacomi. Și să nevoia să aducă pre toți întru frica lui Dumnezeu.

Și când mergea departe într-alte țări păgâne, el să ruga episcopilor și arhierilor să meargă cu dănsul, că nu vrea cât de puținel să să despartă de dănsii. Și purta biserică lui Dumnezeu tot cu dănsul, că nu vrea nici la război să se lipsească de darul bisericii. Iar arhierilor le părea bine de aceasta și nu voia nici ei nimic să să dezlipească de dănsul; că vedea că-și pleacă împăratul cinstea împărăției sale de tot și și-o supune supt dumnezeiasca biserică.

Și-și învăța împăratul feciorii săi să se ție de credința cea bună și adevărată, iar de învățăturile cele réle și de erése să să întoarcă și să să ferească foarte tare. Iar mai vârtos să-și puie toată nădejdea și să crează în Hristos, cu tot sufletul și aceluia să se închine și aceluia să slujască și pre acela să-l ție făcător și tocmitoriu a toată făptura. Așijderea îi învață și de altele de toate.

Și împărăți ani 32, fără 2 luni, iar toată viața lui fu 66 de ani și își petrecu toată viața sa cu cinste și cu curăție și cu bunătăți. Iar chipul lui era așa; pre toți lumina cu bărbăția sa, și era viteaz, ascuțit la minte, la cuvântu pilduitoriu, judecător drept, în milostenie gata, la obraz frumos, în credință tare și neclătit, cu căutare frumoasă, cu firea veselă, mijlociu cu statul, suptire la grumazi, rumen la obraz, părul capului cam rar, cu barba nu foarte multă, frumos la ochi. Și era tuturor oamenilor drag și era blându, bunișor, smerit, duios și iubitoriu de oameni. Iar era și batjocorit și grăit de rău de ceia ce nu umbla pre dreptatea lui Dumnezeu, ce

numai în față să arăta creștini și credincioși, iar lucrurile lor era tot réle și păgânești. Și le era picioarele iuți și alergătoare întru toate cărările lor spre dosăzi și spre vărsări de sânge. Deci, cât îputa aceștea împăratului pentru lucrurile sale cele bune, el atâta să făcea mai înțeleptu și mai bun și mai blând. Și nu vrea nici cum să să întocmească și să să împotrivescă lucrurilor și vorbelor lor cele réle și îndrăcite. Și ajunse pre aceia curând urgiia și mâniia lui Dumnezeu și pieriră. Iar împăratul păzea însuși oamenii săi foarte bine și făr' de vătămăre, și tocmai légea lui Dumnezeu foarte bine și biséricile. Și își așază domnii și boiarii și altele toate le alcătui toate foarte bine și frumos, care cu nevoie să vor uita, că sunt spre folosința tuturor oamenilor. Deacii, odată, având el întâmplare bună și văzând pre toți adunați împrejurul lui pentru învățătura, că cu tot sufletul pohtia, când va fi aproape de petrecaniia sa, să vază lângă sine pre toți domnii și boiarii săi, să-i învéte și să le spuie ce locuri de minunate sunt păzite și tocmită de Dumnezeu celor buni și celor ce-l iubescu, ce frumuseți, ce plată, ce cununi, ce cinsti, ce bucurii și ce lăcașuri. Așijderea și pre cei ce fac rău și umblă fără dreptate, ce răutăți îi așteaptă, ce munci, ce ispitiri drăcești. Și învăță pre toți într-un chip de toate de acéstea, cela ce iaste întocma cu apostolii, fericitul Costandin.

Iar când să pricepu că i să apropie ceasul să meargă cătră Dumnezeu, i să bucură sufletul foarte și tocmi toate lucrurile împărăției pre rând, și-i opri cu învățătură mare, zicând: “După petrecaniia mea, să nu fie în urmă niscare plângeri sau niscare mestecături, că mie îmi pare bine căci mă dăsparțu dintr-acest trup și mă duc să mă lăcuiescu cu Hristos”. Iar domnii și boiarii lui, deaca auziră așa și deaca văzură că i s-au apropiat ceasul morții, sloboziră glas de vaiete și plângere mare, atâta cât să umplu tot văzduhul și slava ceriului. Iar

Costandin zise cătră dânșii cu glas blândece și de mângâiere, grăind: “Acum v-ați dăstoinicit vieții cei de véci, acum ați aflat calea credinței cei adevărate, deci într-aceasta să lăcuiți și într-însa să vă întăriți, și să fie cu voi Dumnezeuul păcii”. Și să pristăvi sfântul și marele Costandin împărat în ziua de praznicul Rusaliilor, cându s-au pogorât duhul sfântu în chip de foc spre sfinții apostoli, când fu soarele amiază-zi. Și fu sufletul lui luat și priimit de Hristos, pre care-l și iubiia, iar trupul, căci fu din pământu, să lăsă pre pământu rudeniilor și oamenilor lui celor pământești. Deaca i să duse sufletul cătră adevărînța cea curată și luo plata cea bună, ca un lucrător harnec și vrédnic platei sale. Iar slugile sale, deaca văzură lucrul carele ei nu să nădăjduia, își spărgea hainele și-și zmulgea părul și-și plângea pustiirea lor, căci au rămas de păstoriul cel bun și de stăpânul cel blându și milostiv. Și să făcu atâta plângere de năroade, cât să umplu aerul de tânguiala lor, și ajunseră suspinile lor pân’ la ceriu. Deacii mérseră toate oștile și-i luară trupul de-l băgară într-un coșciug, care îl făcuse el încă în viața sa, și căzu tot nărodul cât era acolo în genuche și i să închina ca unui viu și săruta coșciugul și zicea: “Dupre Dumnezeu, noi pre acesta sărutăm, ca pre un dătător de binele nostru. Că acesta ne-au scos den-tunérec la lumina cea dreaptă a adevărînții și toată cinstea ce i să cădea, fiind mortu, ei îi făcea ca unui viu. Deacii făcură bani și scriseră într-înșii numele lui și chipul, ca cum ar fi înălțat în ceriu. Atâta cinste-i făcură domnii și boiarii în urmă, pentru dragostea ce avusése cătră dânșul. Așa fu viața marelui Costandin și dreptăți ca acéstea făcu.

Vezi, iubitul meu fiu, că Costandin, marele împărat și îngăduitoriul lui Dumnezeu, bărbatul cel sfânt și slăvit, carele fu mai mare înaintea lui Dumnezeu pentru bunătățile

lui decât toți împărații den veac, și pentru dreptățile lui i să arătă semnul crucii lui Dumnezeu făcut pre cer de stéle, în vréme de amiază-zi, și strălucea mai vârtos decât soarele, și era scris cu slove letenești, și acéle slove să înțelegea așa: “Costandine, cu aceasta vei birui”. Și i să întâmplă de i fu arătată întâi, când vru să să bată cu Maxentie împărat. Deacii, deaca muri și să sfârși Maxentie înecat, iar el mărturisi semnul sfintei cruci pretutindinea, și făcu cruce mare și o puse în mijlocul cetății Romei și o scrise cu slove letenești, așa zicând, adecă: “Aceasta au izbăvit cetatea noastră den muncă“.

Vezi mulțămirea împăratului, carea déde lui Dumnezeu pentru arătarea ce i-au arătat și pentru alte bunătăți ce-i da, pentru toate îi mulțumii cu credință și-l lăuda. Și atâta era care iaste acum între sfinți, marele împărat Costandin, întru toate bunătățile și curățiile desăvârșit, cât văzuși că, odată, șazăndu la masă cu arhieriei, îi rugă cu mare voire și pohtă, ca să chéme și pre dânsul darul duhului sfânt și să-l facă preot. Deacii, cându să bătea cu turcii de la Vizantiia, el căută spre ceriu și văzu scris ceriul cu stéle, și zicea acéle scripturi așa: “Chiamă în ziua grijii tale și te voi izbăvi și mă vei proslăvi”. Așa și tu, fătul meu, să chemi pre Dumnezeu și în vremile céle bune și de pace, și în vremile céle de grijă, și să te păzești în curăție. Deacii-ți va ajuta Dumnezeu întru toate, ca și cum auziși că au ajutat marelui împăratului și blândului Costandin și a altora a mulți au ajutat, carii au făcut voia lui. Pentru aceasta, fiind împăratul Costandin în nedomirire, să mira ce va să fie acéle cuvinte, ce fură semnate pre cer; și mai căuta și a doa oara spre cer și văzu cruce făcută de stéle pre cer și scrise slove, și zicea așa: “Cu acest semnu vei birui pre toți vrăjmașii tăi”. Iar el, numaidecât îl luo, cuțitul, și făcu o cruce de lemnu și o puse

într-o prăjină naltă și zise să o ducă tot înaintea oștilor. Deacii, a doao zi dimineața, cum să loviră oștile, îndată fură turcii biruiți. Iar măcar deși fu Costandin prinsu de turci întâi și vrură să-l junghe și să-l facă jirtvă spurcaților lor idoli, iar fu degrab' scos, și-l izbăvi Dumnezeu din mâinele lor. Că zice apostolul, că știe să mântuiască Dumnezeu pre cei drepți, iar pre cei păcătoși să-i muncească în ziua mâniei. Că iată, Dumnezeu îi zise: "Chiamă-mă în ziua grijii tale și te voi izbăvi și mă vei lăuda". Și iarăși mai iaste scris în Sfânta Scriptură și zice: "Înălța-voi pre cei ce mă vor înălța". Că cât fură slugile lui Costandin împărat de biruite de păgâni de la război și goniți și răsipiți și tăiați de perși, iar ei știind pre stăpânul și împăratul lor prinsu și rob și scos spre junghere, numaidecât să adunară iarăși într-ascunsu și năvăliră de apucară armele persilor și intrară într-înșii, și luară întâi pre Costandin împăratul lor între dânșii. Deacii începură făr' de milă a tăia pre persi.

O, mare înțelepție a slugilor celor drépte și credincioase, cum atunce scăpase și fugise den periciune și iarăși într-aceia dată mérseră și-și déderă viața mortii, pentru stăpânul lor cel drag! Dreptu aceia iaste fericit și de Dumnezeu și de oameni, cela ce-și pune sufletul pentru priiatenul său, și vor avea și plată mai mare de la Dumnezeu ceia ce-și pun capetele pentru stăpânii lor. Iar cel ce nu se va nevoi să slujască stăpânului și domnului său cu credință și cu dreptate, acela iaste osândit de Dumnezeu. Că să cade omului să slujască cu frică și cu cutremur Dumnezeului său, căruia l-au făcut și l-au zidit. Așijderea să slujască și domnu-său, că iaste zis: "Cel ce să potrivește¹ stăpânului, acela lui Dumnezeu să potrivește".

¹ Cu sensul de *împotrivește*. Slavonism.

Dar cine iaste cel ce să potrivéște stăpânului său? Iaste cel ce să rădică cu ficleşug asupra domnului său. Și unul ca acesta să împotrivéște¹ cu Iuda vânzătoriu. Că să sculă Iuda cu nebunie și cu pizmă nebunească și vându pre Hristos, stăpânul și Dumnezeul său. Drept acéia fu judecat pre dreptate și pre vina sa, că fu lepădat den ceata apostolilor și den slava lui Dumnezeu, ca și diavolul. Că el încă să trufi și vru să fie mai mare decât Dumnezeu care-l făcuse, și zise: “Mérge-voi și-mi voiu pune scaunul deasupra norilor și voi fi întocma lui Dumnezeu”. Pentru acéia să făcu drac întunecat și fu lepădat den ceriu, si-l așteaptă acum focul gheeni cel nestinsu. Așijderea să sculă Adam, omul cel dintâi, spre domnie și spre împărăție, și vru să fie Dumnezeu pre pământ, iar el nu fu. Că de la Dumnezeu să dă împărăția și domniia, și pre pământu, și în ceriu. Pentru acéia fu osândit și aruncat întru întunérecele iadului, până ce veni Hristos, și fu legat cu legături nedelegătoare. Iată că zice că au fost și Adam legat numai până la venirea lui Hristos și osândit în muncă, iar roada lui și după venirea lui Hristos va fi osândită și aruncată în focul cel nestinsu. Însă carii vor face rău și vor umbla denafară de lége înaintea lui Dumnezeu și înaintea împărăților și a domnilor dupre pământ? Pentru că zice Dumnezeu cătră Samuil prorocul: “Suitu-s-au strigare și suspinile săracilor înaintea mea, deci pasă și le pune împărat”. Așijderea zice și de domni și de împărați, că de vor fi ei aleși și puși de Dumnezeu și de vor face voile și poruncile lui cu adevărat, deacii și Dumnezeu de-a pururea și în tot locul va fi cu dânșii. Și măcar de le-ar fi toată lumea pizmași și să să scoale cu vrăjmășii și cu oști asupra lor, nimic nu le va strica, ci încă mai multu vor ațâța mâniia

¹ Cu sensul exact contrar limbii actuale, *se potrivește, se aseamănă*.

lui Dumnezeu și vor aprinde focul cel de véci în capetele lor și în cestu veac și în cel ce va să fie.

Pentr-acéia nimini să nu îndrăznească, nici slujitoriu, nici țaran, nici nimeni să-și rădice firea și gândul, cu meșteșug hiclean, dintru îndemnarea diavolului, spre împăratul și spre domnul și stăpânul lor. Că cel ce să va ispiti a-și rădica mâna asupra stăpânului său fără dreptate și asupra domnului său, carele iaste îngăduitoriu și unsul lui Hristos Dumnezeu, acela cu adevărat de pripă își va aduce mâniia lui Dumnezeu cea dreaptă spre nedreptul lui cap, și urgia Dumnezeului celui viu să va pogorî pre dânsul. Că împărăția și domniia a împăraților și domnilor, care iaste pre împărății și domnii cei credincioși și drepți, acéia iaste împărăție și domnie cerească. Și Domnul, fiiul lui Dumnezeu, va fi lor împărat și va judeca lumea pre dreptate.

Dreptu acéia, fieștecărui împărat sau domn căruia i să dă împărăția și domniia, den mila lui Dumnezeu să dă și să triméte pre cine-i iaste lui voia. Că împărățiile și judecățile ale lui Dumnezeu sântu, și pentru acéia să dau împărățiile de la Dumnezeu, ca să judece pre oamenii săi cu dreptate, iar pre cei răi, carii fac fărdelege, să-i judece cu caznă și cu certare. Pentru că nimunii, niciodată, n-au împărțit, nici i-au dat Dumnezeu să facă lucruri réle și nedrépte, nici i-au trimis cugete spurcate, nici în inima nimunii n-au sădit Dumnezeu cugete și gânduri hicléne. Ce tot cu meșteșugul diavolului să ațâță acestea toate. Că tot diavolul, toate lucrurile céle réle, cu îndemnarea lui să fac, iar nu cu socoteala lui Dumnezeu. Că de Saul diavolul să apropie și-i ațâță gându rău și-l îndemnă ca să ucidă pre împăratul și îngăduitoriul lui Dumnezeu, pre David. Iar apoi el însuși fu ispinit de mâniia lui Dumnezeu și să lăsă el însuși în țapa lui, și i se pătrunse inima de arma sa, și așa rău să sfârși.

*Aici s-au sculat Avesalom asupra tătâne-său,
lui David*

Aici s-au sculat așijderea Avesalom asupra tătâne-său, lui David, să-i ia împărăția, fiind îndemnat de diavolul. Pentru acéia muri și el săgetat pren inimă și rău să sfârși, cum vei vedea mai nainte scris pre scurt.

Când vru Avesalom să să scoale spre împărăție, el zise cătră Ahitofel, svétnicul său cel mare: “Sfătuiți-vă acum, să vedem ce vom face!”. Iar Ahitofel zise: “Pasă dă te culcă și tu cu posadnicile tătâne-tău, lui David, care le-au lăsat să-i păzească casa, și vor auzi toți israiliténii că țe-ai bătut joc de dânsul și deacii vor fi cu tine”. Iar Avesalom tinse zăvése în divanul cel mare al lui David și mérse de să culcă cu posadnicile tătâne-său înaintea tuturor israiliténilor. Că așa era sfatul lui Ahitofel cătră Avesalom mai nainte de David, ca când ar întreba cineva de cuvântul lui Dumnezeu. Deacii zise Ahitofel cătră Avesalom: “Să-mi aleg cu mine 12.000 de oameni și să mergu cu dânșii la noapte să gonescu pre David, până îl voi ajunge. Deacii oștile lui fiind toate ostenite, vor fugi și să vor răsipi, iar împăratul David va rămânea singur și-l voi ucide. Și voi întoarce toate oștile lui, de vor veni la tine, ca cum să întoarce o nevastă cătră bărbatul său. Căci că tu numai sufletul lui vei și pohtești, iar alalți oameni vor avea toți pace. Și plăcu acestu sfat lui Avesalom și zise: “Chemați și pre Husie Arahiin, să vedem și el ce sfat ne va da”. Și deaca-l chemară zise Avesalom: “Iată cum sfătui Ahitofel; fi-va după sfatul lui și face-vom după zisa lui, au ba? Zi și tu cum te pricepi”. Husie Arahiil zise cătră Avesalom: “Nu iaste bun acest sfat ce au sfătuit Ahitofel. Crezi, tu bine știi, că tată-tău și toți oamenii lui suntu toți vitéji buni și hrăbori la război, și dârji ca ursoai-

cele céle fătate, și ageri ca cerbii. Și tată-tău iaste om războinic și nu-și va piiarde oamenii săi așa lesne. Că iată, el acum să va fi ascunsu vre într-un munte sau vre într-un loc cu oștile lui, și va fi el în fruntea oștilor. Deacii, cându vor ajunge oștile tale la David, iară oștile lui vor auzi gomot și gâlceavă de la străji, și vor sări degrab' și vor pieri toți cei ce vor mérge să-l gonească den oștile tale. Și David are inimă ca de leu zburdat și știe tot Israilul că iaste tată-tău viteazu și oștile cele viteze toate suntu cu dânsul". Iar Ahitofel era om iscusit și chibzuit foarte și sfétnic bun spre toate lucrurile, și spre céle bune și spre céle réle. Pentru acéia să temea David de meștersugurile lui și trimise într-ascunsu pre Husie sfétnicul său iscoadă la Avesalom, ca să strice sfatul lui Ahitofel, cum le și strică. Că zice Scriptura că, de-au fost sfaturile lui Ahitofel bune și de izbândă asupra lui David, iar iată că să strică, că n-au fost acel sfat cu socotința lui Dumnezeu, nici cu voia lui. Pentru acéia Dumnezeu îl strică. Că iar mai zice Scriptura: "Orce sfat veți sfătui, strica-l-va Dumnezeu, de-l veți sfătui rău". Și "ce veți cére pre nedreptate, voi nu veți lua, că ați cerșut rău", și ce cuvinte veți vorbi și veți sfătui, nu vor fi stătătoare întru voi. Că Dumnezeu iaste care dă sfat spre toate lucrurile cele bune, și acela face împărățiile, și el pune împărați. Pentru aceia pricepeți toți și vă plecați, că Dumnezeu stă și ajută robilor săi și nimeni nu să va putea potrivi slavei lui Dumnezeu. Auziți până la marginile pământului, că Dumnezeu iaste cu noi, cu împărații și cu domnii, carii suntem robii lui cei putérnici. Dar plecați-vă, că măcar de-ați și avea putére, iar Dumnezeu, deaca nu va fi în sfaturile voastre céle nedrépte, iar veți fi rușinați și biruiți. Că cei ce să vor nădăjdui pre Dumnezeu, aceia nu să vor téme, nici vor griji de frica voastră. Că acela iaste apărător și sprijinitoriu

celor ce să tem de dânsul. Și zice că cel ce să va nădăjdui spre dânsul, el îi va fi întru sfințire, pentru că toți, fieș-tecare, cine la ce slujbă sau cinste va fi rânduit și tocmit de Dumnezeu, și deaca-și vor pune cugetele pre dânsul și gândul, și să aștepte cu credință ajutor de la el, spāsise-va și să va mântui de toți vrăjmașii lui cei văzuți și cei nevăzuți. Și mai zice: “Nădăjdui-mă-voi spre dânsul, și pentru dânsul mă voi spāsi”. Că Dumnezeu cel tare și cel adevărat, acela va spāsi pre unsul său și îngăduitoriul lui den mâinile tuturor vrăjmașilor lui. Că tot lucrul carele nu-l iubēște Dumnezeu, nici îl voiaște, măcar deși încēpe omul a-l face, tot nu-l sfârșaste, ci curând și degrab’ să strică. Pentru aceia, cel ce va să facă ceva preste voia lui Dumnezeu, el cade și să rāsipēște și i să zdrobescu oasele și capul de piatra împiedecării.

Acum trebuie să ne apucăm iar de cuvântul ce am lāsat înapoi. Că zice Avesalom și toți israilitēnii: “Mai bun iaste sfatul lui Husie decāt a lui Ahitofel. Și porunci Dumnezeu să să strice sfatul a lui Ahitofel, cel bun, ca să aducă toată răutatea asupra a lui Avesalom. (Că cum sfātuise și zise Ahitofel, așa vrea fi și fost. Iar căci nu fu cu voia lui Dumnezeu, pentr-aceia-l și strică cu porunca sa.) Iar Ahitofel, deaca văzu că nu lāsară pre voia lui, nici să umplu sfatul său, să sculă și să duse în curtea sa, și deaca întră în casă-și, scoase pre toți afară și să sugrumă el însuși și muri. Și-l îngropară în mormântul tātāne-său. Iar David veni în Manaim, iar Avesalom trecu Iordanul denpreună cu toți israilitēnii.

Ia aminte acum și vezi: cel ce să scoală asupra împăratului și unsul lui Dumnezeu, fără porunca celui de sus, nu-i va strica nimic, nici îi va face nici un rău, ci mai vartos își va omorî sufletul și și-l va piiarde.

Și fu când să apropie ziua să să lovească oștile lui David cu ale fie-său, lui Avesalom, porunci împăratul David lui Ioav și lui Aves și lui Efteev, zicând: “Să păziți, să nu cumva să ucideți pre fie-meu Avesalom!” Și auzi toată tabăra când zise împăratul domnilor să nu omoară pre Avesalom, fiiul său. Și ieși toată tabăra într-o dăbravă împotriva lui Israil și fu război în dăbrava lui Efram. Și piereră acoala israiliténii de oștile lui David 20.000 de oameni. Dealii să răshirără oștile pre luncă și să umplu lunca de oameni tăiați, și fu mai multă moarte decât întâi. Iar Avesalom fugi de oștile tătâne-său și-și apucă mășcoiul și încăleacă, și fugea pre luncă pentre niște copaci deși. Și, iată, fugind el așa, îl apucă de părul capului o ramură de un stăjariu și mășcoiul trecu, iar Avesalom rămase spânzurat de păr într-acea ramură de stăjariu. Iar o slugă de-ale lui David îl văzu spânzurând de acel copaci și mărse de spuse lui Ioav, zicând: “Eu am văzut pre Avesalom spânzurat de păr de un copaci”. Iar Ioav îi zise: “Dar deaca l-ai văzut, căci nu l-ai dat jos și să-l fi ucis? Iar eu țe-aș fi dat 50 de sicile de argint și un brâu”. Iar sjuga acéia zise: “Măcar de mi-ai fi dat și o mie de sicile de argint, încă nu voi pune mâna mea pre feciorul împăratului. Că am auzit că au poruncit împăratul ție și lui Aves și lui Efteev, zicând: “Să păziți, să nu ucideți cumva pre fie-mieu Avesalom!”. Deci nu să cade să să facă nedreptate sufletului său, că nici un lucru nu să poate ascunde înaintea împăratului. Iar tu stai împotriva lui”. Iar Ioav zise: “Iată, eu voi merge, nu voi sta înaintea ta”. Și luo Ioav în mâna sa 3 săgeți și le înfipse în inima lui Avesalom, încă stând el spânzurat de acel stejar, și era până atuncea tot viu. Și să răpeziră 10 slugi de-ale lui Ioav, care-i purta armele lui, și-l uciseră pre Avesalom de-l omorără. Și trâmbiță Ioav cu trâmbița, și să întoarseră

oștile den goana lui Israil, și luo Ioav trupul lui Avesalom și-l aruncă într-o peșteră mare.

Aicea încă să umplu cuvântul prorocului, care zise: “Săpă groapă omului și mai vărtos împăratului celui drept, și căzu el însuși în groapa care o făcuse altuia”.

Pentru acéia, iubiții mei, sunteți datori și ni se cade să ne ferim de toate pizmele și mozaviriile și de alte răutăți, de toate. Că să știți cu adevărat, că tot omul, măcar domn, măcar boiar, măcar înțelept, măcar neștiut, măcar bogat, măcar sărac, “ori ce va sămăna, acéia va și secera” și cine cum își va lega sarcina, așa o va și duce. Că tot omul din lucrurile sale să va îndrepta, și din lucrurile sale să va osândi. Dar lucrurile cele bune care sunt? Iaste *credița*, *nădêjdea* și *dragostea*, și *a ierta greșalele celor ce greșescu* și *pacea* lui Dumnezeu, care iaste legătura cea desăvârșită, denpreună cu alte bunătăți, cu toate. Dar lucrurile cele réle sunt acestea: curviia, necurăția, ficleşugul și a nu ierta greșalele vecinilor, și cine să mânie în zadar și pentru nimic, care iaste legătura înfășurării vrajbii și a altor răutăți, a tuturor. Că acéstea au învățat Dumnezeu în Sfânta Evanghelie și au zis: “De veți ierta oamenilor greșalele lor, și voao vă va ierta tatăl vostru cel cerescu, iar de nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici tatăl vostru cel cerescu nu va ierta greșalele voastre”. Dar, de vréme ce au poruncit Dumnezeu să să iarte greșalele celor ci au greșit, dar cu cât mai vărtos să fie iertați cei nevinovați și să n-aibă nici o învălială, nici să aibă mâinie și pizmă cineva pre altul pentru lucru di nimic, și mai ales pre împăratul și pre domnul său. Acela ce judecată va să aibă, sau ce răspunsu și a ce muncită muncă, și mai cumplită va fi vinovat unul ca acela?

Dreptu acéia, să cade să arătăm și să spunem mai ales și mai chiar dragostei voastre cele ce au zis Dumnezeu. Că

Petru zise: “Doamne, dar de câte ori, deaca-mi va greși fratele meu, îl voi ierta, au doar de 7 ori?”. Iar Iisus zise lui: “Nu-ți zic ție de 7 ori, ci de 70 de ori câte 7 ori”. Drept acéia, aseamnă împărăția ceriului cu un împărat care vrea să-și ia seama cu datornicii. Deacii, cum începu a socoti și a-și lua seama, iată aduseră la dânsul un datornic, care era datoriu un întunérec de talanți și, neavând de unde să-i dea, porunci împăratul să-l vânză și pre el, și pre muiarea lui, și pre copiii lui, și alt tot ce va fi având. Iar acel rob datoriu căzu la picioarele lui și-i zise: “Doamne, așteaptă-mă și-ți voi plăti tot”. Deacii împăratului acela i să făcu milă de acel rob și-l lăsă și încă-i iertă și datoriiia toată. Iar robul acela, deaca ieși afară, află pre un vecin al lui, care-i era datoriu 100 de bani și-l apucă de-l sugruma, zicându-i: “Plătește-mi ce-mi ești datoriu”. Iar vecinul lui căzu la picioarele lui și i se ruga, zicând: “Așteaptă-mă, că-ți voi plăti tot”. Iar el nu vru, ci-l duse de-l băgă în temniță, până să va plăti de datorie. Iar soțiile lui, văzând acelea ce fură, să întristară foarte și mérseră de spuseră stăpână-său toate câte fură. Atuncea chemă pre dânsul domnu său și-i zise: “Slugă hicleană, eu toată datoriiia țe-am iertat, căci m-ai rugat, dar ție nu ți să cădea să-ți fie milă de vecinul tău, cum îmi fu mie milă de tine?” Și să mânie pre dânsul domnu-său și-l déde armașilor, până va plăti toată datoriiia. Așa și tatăl meu cel cerescu va face voao, de nu veți ierta fieștecarele fratelui său din inimile voastre greșalele lor. Privegheați dar, că nu știți în ce ceas va veni Domnul nostru. Și să știți și aceasta, că de-ar fi știut stăpânul casei în ce vréme va veni furul, ar fi priveghiat și n-ar fi lăsat să-i sape casa. Pentr-acéia fiți gata și voi, că într-acela ceas va veni fiiul omenescu, în care voi nu vă veți nădăjdui. Că mulți sunt chemați, iar puțini aleși.

Pildă din Evanghelie

Un împărat făcu nuntă fiului său și trimese slugile sale să cheme chemații la nuntă. *Tâlcul:* Chemații, aceia sunt ovréii, pre carii i-au chemat Dumnezeu întâi cu prorocii, iar după acéia veni însuși Dumnezeu la dânșii, iar ei, fiind neam rău și nemulțumitoriu, nu pohtiră, nici voiră mila milelor lui Dumnezeu, ci mai mult încă îi făcură în ponciș și împotrivă. Că pe proroci îi uciseră, iar pre împăratul tuturor și Dumnezeul mântuirii noastre, Iisus Hristos, îl răstigniră pre cruce și-l împunseră cu sulița în coaste și-l déderă morții și îngropării. Iar el cu putérea lui învie a treia zi, ca un Dumnezeu, și după 40 de zile s-au înălțat la ceriu la tatăl, de unde să și pogorî pentru mila cea multă ce avu cătră noi. Iar ovréii cei ce fură chemați, nu fură harnici, nici vrédnici nuntei și cămărâi cei cerești. Iar în vrémea înălțării Domnului, trimise pre sfinții săi ucenici și apostoli zicând: “Păsați pre la răspântii — cum ai zice pren toate locurile și prin toate laturile și prin toată lumea —, să chemați pre cei șchiopi, pre cei răi și pre cei buni”, care sunt toate limbile, care era împiedecați de diavolul. Șchiopii și stricații sunt cei striinați de credința cea adevărată și de la Dumnezeu care i-au făcut. Și veniră toate limbile la nuntă și intrară și în cămara ginerelui și în avuția împărăției ceriului, cu credința și cu botezul. Deacii, după ce intrăm la nuntă și ne botezăm, noi iară ne-am împutit și ne-am spurcat haina noastră cea sufletească, carea ne-a o țesut Dumnezeu, iar nu om, și ne-au albit și ne-au sfințit den nașterea noastră, cu apă și cu trimiterea sfântului duh. Iar când intră să vază pre cei ce șădea la a doao și înfricoșata lui venire, iată văzu un om care-și spurcase haina sa cu curvii și cu ucideri, cu beții și cu lăcomii și iubire de avuție și cu

alte lucruri rele, cu multe și cu nedreptăți, și-i zise: “Priiatene (dar căci îi zise “priiatene”, pentru că priiateni și fiii lui Dumnezeu ne-am chemat), cum ai îndrăznit de ai intrat și șazi înaintea mea cu haine spurcate și împutite? Pentru ce n-ai păzit rânduiala botezului în curăție, ci cu viața și cu traiul tău cel dobitocescu țe-ai spurcat haina ta, care o am curățit și o am albit, mai vartos decât toate frumusețile lumii, și ți-o-am dăruit ție, ca să împărățești pentru dânsa cu mine în bucuria și veselia cea nespusă și negrăită?” Iar el tăcu, că nu avea lucru de-a îndrăzni și să grăiască, că-și spurcase haina credinței și a botezului, cu spurcăciunea spurcăciunilor. O, ce amar și ce nevoie și ce greutate va fi atunci în véci netrecuți și făr’ de sfârșit, celor ce-și vor fi spurcat haina botezului său! Iar celor ce să vor hi nevoit, de-și vor fi păzit haina botezului, în credința cea mare și în curăția cea întreagă, o, ce bine și ce bucurie îi va întâmpina! Că zice Zlatoust, că vor avea îndrăzneală mare. Iar de va zice cineva că n-au fost atunci chemații cei din limbi, că pre atuncea n-au fost apostolii bătuți și căzniți cu întunérece de cazne, ci după înviare, atunci pătimiră, că atunci zise lor: “Păsați de învățați toate limbile”, iar noi să răspundem și să zicem că și mai-nainte de răstignire, și după răstignire i-au trimis și i-au învățat. Că mai înainte de răstignire i-au trimis și au zis: “Păsați cătră oile cele pierdute ale casei lui Israil!” Așjderea și după răstignire nu conteni, ci le porunci să învețe și ei. Și măcar de le și zise să învețe toate limbile, iar le arătă aiave că va să să înalțe în ceriu, ca să grăiască și să mărturisească de dâșii întâi și le zise: “Luați puterea duhului sfânt, carea s-au pogorât spre voi, și să-mi fiți mărturisitori în Ierusalim și în toată Iudea și pân’ la marginile pământului”. Așjderea zice Pavel: “Cel ce au făcut pre Petru întru apostolia obrezaniei, acela au făcut și pre

mine în apostolia limbilor”. Pentru acéia, și apostolii să porniră și mérseră la ovréi și lăcură în Ierusalim multă vréme. Deacii, deaca-i goniră, ei atuncea să răsipiră și să semănară pen toate limbile. Iar socotéște și vezi și aici iubirea cea de cinste. Că zise: “Căți veți afla la răspântii, chemați-i la nuntă”. Că această zicere ce o zisése mai nainte ovréilor, și elinilor zisése. Că mulți elini lăcuia cu ovréii, ce diși lăcuia, iar tot îi hiclenea și-i mozavirea, cum și Pavel grăiaște în pildă și zice: “Cu nevoie era să să mărturisească întâi voao cuvântul lui Dumnezeu; iar pentru căci ați judecat pre cei nevrednici, iată noi ne vom întoarce în limbi”. Pentru aceia și singur zise: “Nunta iaste gata, iar nuntașii nu fură vrédnici”. Aceasta s-au căzut mai nainte de aceasta, că știia că pre nici unii n-au lăsat măcar pentru fieștece lucru neînvățați cu blândéte. Iată, veni el însuși, apoi trimése și solii săi, și cu aceasta lor le îngrădése și le astupă gurile, iar pre noi ne învață ca să umplem toate ale sale. Că, pentru căci nu fură vrédnici, pentr-acéia zise: “Păsați pre la răspântii și ori pre cine veți afla, chemați, măcar de să vor întâmpla și de cei goniți”. Iată că grăi înălțat și smerit, că zise că “curvarii și vameșii vor moșteni ceriul” și “vor fi cei de apoi întâiu și cei dintâi apoi”. Arată că aceasta iaste pre dreptu și decât pre toți mai împunge pre ovréi și-i apropie cătră zbierarea cea cumplită, întru care pre dânșii vor să să ducă mai groaznic decât toate limbile.

Iar nimenelea să nu să nădăjduiască numai în credință, și din credință să le grăiască, iar lucruri să aibă réle și hicléne, căci iaste din dăstul numai a aduce ovréii den necredință în credință. Ci, deaca-i vei încredința, să-i păzești și în viață și în traiu bun. Că îmbrăcarea iaste viața, iar lucrul iaste chemarea milei. Dar pentru ce întreabă cu de-adinsul, că a chema pre necredincioși și a-i curăți nu iaste aceasta

den dăstoinicie și din vrednicie, iar a păzi și a îndemna pre cei chemați și curățiți să petreacă în ce au fost chemați și îmbrăcați, aceia nu iaste din destoinicie și din vrednicie, ci iaste din bunătate. Că să cădea mila și bunătatea să să întoarcă cu plată. Iar să nu arăți după cinste hicleșug, că zice că n-ai luat ca ovrerii, ci ai luat bunătăți mai multe și mai îmbogătățite. Că céle ce să gătea lor în toată vremea, iar tu, fiind nevrédnic, le-ai luat. Pentru acéia grăiaște și fericitul Pavel: “Limbilor, lăudați pre Dumnezeu pentru mila sa, că céle ce era făgăduite lor, acélea le-ați luat voi”. Pentru acéia, multă judecată și osândă va să fie celor lenevoși, că cum fură aceia ocărăți și batjocorâți, căci n-au venit, așa vei fi și tu, deaca vei viețui viață rea și scârnăvă. Că cel ce intră îmbrăcat cu haine spurcate, semnează cela ce moare în traiu scârnăv și necurat. Pentru acéia zice că tăcu.

Vezi că, de să și știe omul cel păcătos că au făcut lucruri réle și grozave în viața lui, iar tot nu va fi muncit până nu se va judeca. Iar deaca să va judeca, deacii îl vor cuprinde muncile céle neștiute. Și să nu gândești că-i va fi munca numai atâta, numai cât va fi dus în niște locuri întunecate, ci va fi acolo plângere fără mângâiare și scrâșnire de dinți. Și aceasta să chiiamă durerile și ranele céle nevindecătoare, și céle ce nu iaste puțință de-a le răbda. Auziți, cei ce ați făcut tainele ascunse și ați venit la nuntă și v-ați îmbrăcat sufletele cu haine spurcate, auziți, de unde ați fost chemați: de la răspântii! Dar ce va să fie, șchiopii și cii cu sufletele betége? Iaste ceia ce ș-au spurcat sufletele cu voirile și cu pohtele trupești. Deci acum vă rușinați de dragostea celui ce v-au chemat, care o are cătră oameni, și nimeni să nu umble în hainile céle spurcate, ci fieștecarele dintru voi să cugete și să bage seama de haina cea sufletească.

Ascultați, bărbaților, ascultați, muierilor, ascultați, îm-

păraților, ascultați, împărăteselor, ascultați, boiari, ascultați, jupânéselor, ascultați, toată vârsta și toate rânduielile, bătrânii și tinerii, bătrânele și céle tinere; că nici de un folos nu vă sunt hainele céle lucii du pre denafară, ci céle denlăuntru, acelea sunt de folos și de treabă. Că pân' vor fi îngrijați și vor purta pre denafară haine lucii și frumoase, cu nevoie ne vom îmbrăca sufletele cu hainele neputrejunii! Că nu iaste putére să-și împodobească cineva și trupul și sufletul, nici va putea să slujască cineva și lui Hristos, și diavolului, tot bine. Deci iani să lepădăm această muncă cumplită, că nimeni nu ș-ar împodobi casele cu părătare și într-alte chipuri poleite, iar să meargă și să șază cu robii săi îmbrăcat în niște férfenițe réle. Iar tu, iată că faci și ești așa; că casele sufletului tău să cheamă trupul, care-l înfrumusezi cu multe îmbrăcăminte frumoase, iar pre suflet tu îl lași de zace într-o ferfěníță rea acoperit. Dar nu știi că să cade să să împodobească mai frumos împăratul decât cetatea? Că cetatea o împodobește cu zăvése de in suptiri și cusute, iar împăratul să împodobește cu caftanuri frumoase și cu corune. Așa și tu, trupul să ți-l îmbraci în haine slabe și proaste, iar mintea ți-o îmbracă în haine împărătești și o împodobește cu coronă, și șăzi în carătă naltă și luminată. Iată, tu acum faci împotrivă și în ponciș, că cetatea, adecă trupul, tu ți-l împodobești cu multe feliuri de haine, iar pre împăratul, adecă mintea, ți-o lași legată de să târaște spre patimile și lucrurile céle nebune și dobitocești. Dar nu cugeți că ai fost chemat la nuntă, și nunta au fost a lui Dumnezeu, și nu chibzuiești că în cămărăle lui vor să intre toate sufletele îmbrăcate în haine lucii și cu ranțuri de aur împodobite.

Iar di-ți iaste voia să-ți spuii carii au fost îmbrăcați așa și carii au fost împodobiți cu podoabe care să cădea la

nuntă, adu-ți aminte de cei sfinți ce v-am pomenit mai întâi, de multe ori, carii au avut haine de păr și au lăcuit pren pustii. Aceia sunt ceia ce au fost împodobiți și înfrumșițați la acea nuntă cu haine și cu podoabe ca acelea. Cărora de li s-ar fi dat câte haine de scumpe și de multe, n-ar fi vrut să le ia. Ci, ca când ar zice cineva unui împărat să să îmbrace cu niște pétece réle și fărimate ale unui sărac, iar el s-ar mâniia pentru acéle férfenițe, așijderea și aceia n-ar fi băgat seama de caftanele céle împărătești, nici ar fi avut nici o grijă de dânsele, făr' numai ce ar fi avut socoteală tot de haina bunătăților lor. Pentr-acéia n-ar fi băgat în seamă caftaneli împărătești, ca pre niște păianjini, și ar fi zis că sunt niște zăblaie rupte și réle. Că la acel împărat mare și minunat, ce au făcut nunta, sunt alte podoabe, mai frumoase și mai luminate decât acestor de acum. Și numai de țe-ai putea dășchide ușa minții să vezi cugetele și sufletele lor și împodobirile lor céle dinlăuntru, tu ai cădea jos pre pământu, că n-ai putea răbda să vezi frumusețea sufletelor lor și lumina și strălucirea hainelor, care strălucescu mai luminos decât fulgerul.

Iată că vom să zicem și de bărbații cei de dămunt, carii au fost minunați, iar au și să duc pildele lor cătră lucruri grele și multe. Drept acéia, vă duc cătră umblările acelor sfinți, că n-au nici un lucru rău de întristăciune, ci ca când ș-ar rădica corturi în ceriu, așa s-au sălășluit de dăparte. Cei ce au pătimit greutate într-această lume și s-au nevoit cu ostenele cătră dânsul, pentru acéia ș-au și făcut case în ceriu, că au fugit din oraș și din cetăți și din case. Că cel ce va să să nevoiască cu totul cătră Dumnezeu, nu-i iaste să șază în case, ce i să cade să lăcuiască în case mutătoare, ca cela ce va să să mute dintr-o gazdă. Deci câți petrec și viețuescu așa, tot în ponciș și împotriva noas-

tră lăcuiescu, căci că noi nu viețuim ca într-o oaste, ci viețuim ca într-o cetate, cu pace. Dar cine ș-au făcut vreodată case de piatră în tabără, știind că curând și preste puțină vreme iarăși va să le părăsească? Nimeni n-au făcut așa, ce măcar de ar și încépe ceva să facă așa, acela ca un vânzătoriu să va ucide. Sau cine ar cumpăra măcar o milă de loc în vrémea războiului și să-și facă curți pre dânsa? Nimeni nu va face așa. Că de ar și cugeta cineva să facă așa, încă i-ar zice alții: “Venit-ai la războiu, iar n-ai venit la negoț! Dar căci te nevoiești cu dor și cu pohtă de acest loc, care preste puțină vreme vei să-l părăsești? Lasă, deaca vom merge la moșii noastră, deacii vei face aceasta acolo!” Aceasta-ți grăiescu eu acum, fătul meu: când vom mérge în cetatea Ierusalimului celui de sus, acolo vei face aceasta, ce însă acolo nu iaste nici o nevoință și nici o osteneală, că acel împărat minunat și puternic le va face toate. Iar și aici ajunge a lăcui într-un zemnic și îngrădit cu un gărdicel, iar a face cetăți și case de piatră nici de un folos nu sunt. Auzi cum lăcuiescu tătarii în case făcute pre roate, și lăcașul lor iaste făcut tot ca al unor păstori. Așa să cade să lăcuiescă și creștinii, să încungiure toată lumea luptându-se cu diavolul, și să-i izbăvească pre cei robiți și supuși de diavolul și pre cei ce sunt ținuți de diavolul și de toate ale lui, să să schimbe. Că aceia, deaca-și fac colibi și deaca vor să le părăsească, ei le părăsescu, ca cum ar lăsa ostașii oastea cu pace, și aceia deacii mult s-ar veseli și s-ar bucura. Că mai frumos lucru iaste, și mai cu plăcere a vedea pustiile având umbră de cete călugărești, decât voinici în oaste întinzându corturi și înfigându-și sulițele și lângă sulițe să-și puie platoșăle și armele, iar altă mulțime să aibă ochi ca de aramă și înarmați cu arme de hier, și împărăție îngrijată și preste câmpu multe

așternute și prânzuri. Că această vedere nu iaste bună, ci iaste mai bună carea zic eu.

Ia blăm acum în pustii și vom vedea umbrările vitéjilor lui Hristos și nu vom vedea acolo întinderea corturilor, nici haine și alte zăveșe lucii, cu care fac umbră împăratului; ci vom vedea ce iaste mai bun și mai fericit decât tot ce iaste pre pământ. Că de multe ori acolo să vor fi întinsu ceriurile și să vor fi arătat lucruri și vederi minunate. Și vom vedea acolo lăcașurile lor, carei cu nimic nu sunt mai jos sau mai mici decât ceriurile. Că într-însele s-au pogorât și au intrat îngerii, ce încă tocma și stăpânul îngerilor. Dar de vréme ce veni la Avraam, carele era bărbat cu fămée și avea coconi, căci îl văzu că iaste iubitoriu de streini, cu cât mai mult va veni și va afla omul cel ce s-au schimbat din trupul său și l-au urât, și cu cât mai mult va lăcui și va viețui cu cela ce să potrivéște întru toate trupului său. Că mésele acestora au fost curățite și schimbate de mite și de camătă și pline de dragoste, iar n-au fostu pre dânsule páraie de sânge, nici bucăți de carne, nici zemuri bune, nici fripturi, nici abur grozav, nici pizmă sau gâlcevi, nici mestecături făr' de treabă. Ci numai ce au fostu apă și pâine, apă dintr-un izvor curat, iar pâine din osteneală și din muncă dreaptă. Pentru acéia dănțuiaște dumnezeiasca biserică și într-însa preoția, închipuirea albiturii și strălucirii îngerești. Că preoții și diaconii într-însa aduc jertvă făr' de sânge lui Dumnezeu și necrunțată, pentru nepricéperea și neștiința tuturor oamenilor. Așijderea dănțuiaște și tot cinul și rânduiala călugărească, ca cum ar fi în ceriu și cu bucurie dumnezeiască să bucură și pre Dumnezeu roagă și-l cântă cu umilință și cu glas neîncetat, ziua și noaptea. Și-l laudă cu laude nespuse în bisericile lui Hristos, și lăcuiescu frățéște. Cărora și Dumnezeu le-au

făgăduit viața de véci, cum cântă și David la cântecul său: “Iată acum, ce iaste mai bine și ce iaste mai frumos decât a lăcui frații împreună?” Și în multe locuri și încungiurări departe, slobozescu cătră Dumnezeu glasuri de laudă și de cinste, nădăjduindu-se să ia viața cea de véci și să o moștenească. Că mésele acelora céle de ospăț era mugurul și vlăstarii copacilor, și mai bine era acelea decât toate dulcețile din mésele împărătești și făr’ de nici o grijă și témere. Și nici au grăit pre Dumnezeu de rău, nici l-au ațâțat spre ceva, nici copilașii nu i-au spereat, nici au făcut răs făr’ de lucru, nici s-au amestecat să facă înșălăciuni. Ci iaste masă îngerească și curățită și schimbată de acéste amestecături de toate. Și iaste așternut numai pre iarbă, cum și Hristos făcu prânzu în pustie. Iar fac aceasta mulți și în câmpu făr’ de colibi, și au, în loc de acoperimânt, ceriul și, în loc de lumânare să-i lumineze, au luna. Și nu le trebuie slugi să le slujească, că le ajunge den dăstul acea lumină de sus ce-i luminează. Această masă văzând-o apostolii din cer, să înfrumsițează și să îndulcescu. Că de vréme ce iaste bucurie de un păcătoș ce să pocăiaște, dar pentru atâtea drepti ce-i urmează lui totdeauna, ce lucru nu va face! Că nu iaste acolo stăpân sau slugă, ci toți sunt stăpâni unul altuia. Și nu-ți pară că suntu acéstea zise vre într-o pildă. Că, deaca înserează, ei nu să tem, nici să întristează, cum fac bogații oameni, de-și aduc aminte de grijile cele multe ce au ziua, nici, deaca înnoptează, nu grijăscu de tâlhari, să-și încuie ușile și să-și puie verigile pe la case, nici de nimic de ce să tem alții ei nu să tem, nici iau aminte cu lumânări bine, să nu cumva să saie vre o scânteie de undeva, să li să aprinză casele. Ci tot graiul și voroava lor iaste plină de blândéțe și de liniște, și nu vorbescu ei acéstea care le vorbim noi și nu ne suntu nici de un folos. Că noi

tot aceste vorbe réle avem și zicem: cutare domn iată cum au fost, cutare iată cum ș-au pus domniia, cutare iată cum s-au petrecut și cum i-au luat cinstea lui altul, și alte multe, încă mai réle de acestea. Ci pururea sfātuiescu de cele ce vor să fie și să învață, ca cum ar fi petrecând într-altă lume și ca când ar fi suiți tocma în ceriu. Că toate céle de acolo totdeauna vorbescu: de brațele lui Avraam vorbescu, de cununile sfinților, de dănțuirea cu Hristos. Iar de céste de acum și de ale lumii aceștia nici își aduc aminte, nici pomenescu; ci tot de împăratul cel cerescu și de războiul și caznele dievolești și de îndreptările cu care s-au îndreptat sfinții. Ce am putea noi să ne asemănăm sau să ne împotrivim lor în ceva, când noi suntem ca furnica? Că cum să grijescu iale și să nevoiescu numai de céle trupești, așijderea facem și noi. Și nu ne iaste den dăstul cu atâta, ce încă facem și mai rău, că acéia să grijaște și muncéște numai cât să-i ajungă, iar noi ne nevoim încă să ne și prisosească; și acéia căile tuturor nu le cercetează, iar noi păzim tot mitele și cametele. Deci iată că nu ne închipuim nici furnicăi, ce ne închipuim lupului și pardosului. Încă suntem și mai răi decât aceia, căci că lor așa le iaste firea să să hrănească, iar pre noi ne-au dăruit Dumnezeu și ne-au cinstit cu graiu și cu cuvântu și cu judecată dreaptă. Iar noi suntem mai răi și decât hierăle, și decât dobitoacele.

Iar aceia fiind aici, s-au făcut streini și vinetici, și de toate de ale noastre s-au schimbat și din haine și den bucate și den case și den călțăminte și din vorbe și s-au închipuit ingerilor. Și de-ar fi auzit cineva pre dinșii vorbind și grăind, însă și pre ei și pre noi, atunce acela ar fi văzut bine, numai din vorbe, că suntu cu adevărat lăcuitori și viețuitori cerești, iar noi nu suntem harnici nici pre pământu de a ne sălășlui. Pentru acéia, de-ar mérge cineva

cătră dânșii, măcar cât de împodobit, și cu laudă și pohvală multă, atât n-ar griji, nici ar băga seama nimic, căci că n-au ce lua, nici le pot face vreun necaz ceva. Ci tot într-un chip vor să fie, ca cum ar mérge cineva la un loc unde ar fi niscare aur și șipoc¹, ca să dobândească și să câștige de la aur și de la șipoc vreo strălucire ceva. Așa și aceia ce vor să afle dentr-aceștea, den negrijirea ce fu zisă mai nainte. Și ca cum s-ar sui cineva vre într-o măgură înaltă, deci, de ar fi cât de mic cu statul, tot se véde nalt, așijderea și aceștea carii mergu cătră cugetele lor céle înalte și întelépte, așa să arată până ce lăcuiescu acolo. Iar deaca se pogoară, iar se pleacă și să micșorează. Că înaintea aceloră împărații și domnii și judecătorii numic nu sunt. Ci cum râdem noi de coconii cei mici când să joacă, așa și ei nu bagă seama de pohtele și de aprinderile trupurilor sale. Și de le-ar da măcar să fie și împărați, nici acéia, nici cum n-ar vrea, daca ar cugeta că iaste mai bun și iaste mai de folos traiul lor, și deaca ar ști că acea împărăție ce li-o va da cineva va să aibă sfârșit și va să fie numai până la o vreme. Dar noi, căci nu vom să mérgem cătră o fericire ca aceasta, căci nu mérgem cătră niște îngeri ca aceștea, căci nu luom haine curate și să ne bucurăm la acea nuntă împărătească. Că rău iaste a șădea la răspântii și a cére, iar mai rău iaste a să îmbogăți omul cu nedreptate. Că mai bine iaste a cére la răspântii, decât a pradă pre cineva și a lua cuiva cu de-a sila. Căci că cel ce cére are iertăciune, iar cel ce pradă, el însuși ș-aduce caznă și muncă fără sfârșit. Și săracul cu cérerea nimic nu mânie pre Dumnezeu, iar cel ce pradă, acela ațâță mâniia lui Dumnezeu, amestecându

¹ Notă marginală: “Șipoc să cheamă pomul care are rodii, adecă rodiul, că rodiul face flori mai frumoase decât toți pomii”.

gândurile oamenilor. Și prada rădică durere și rană. Iată, văzând acéstea, să ne lepădăm de camăta duple pământ, ca să dobândim céle cerești și cu multă nevoiță să apucăm împărăția cea de sus. Că nici într-un chip lenevosul nu va putea intra acolo. Iar zice Dumnezeu: “Să fie intrare tuturor celor nevoitori și priveghitori și să o dobândească. Amin!”

*Povéste a fericitului Varlaam și a lui Iosaf,
feciorul lui Avenir împăratu*

Era un împărat mare și slăvit foarte. Deicii el odată să puse într-o carătă ferecată cu aur și împrejurul lui era toți domnii și boiarii săi, cum să cade unui împărat. Deci mergând așa, întâmpină doi bărbați îmbrăcați în haine sparte și întinate și cu féțele sélbede și négre și împăiinate. Iar acel împărat îi știa pentru ce suntu așa, că li să topise trupurile și să veștejise de post și de ajun și de neodihná. Și cum îi văzu împăratul acela, îndată sări din carătă și mérse dá căzu jos pre pământu și să închină înaintea lor. Deicii să sculă și-i luo în brațe și cu dragoste-i sărută. Iar priiatenilor și boiarilor lui nu le fu aceasta pre voie, ce zicea adinsu ei-și: “Nu să cuvine, nici să cade să se facă aceasta cinstei împărătești”. Iar împăratului nu-i îndrăznea să-i zică în față. Ci avea acel împărat un frate, deci ei ziseră lui: “Așa te rugăm să zici împăratului: «altă dată să nu mai facă atăta batjocuri cinstei și coronei împărătești»”.

Deicii, el zise împăratului, iar împăratul îpută nechibzuialii și nepricéperii lui și-i déde răspunsu, care el nu să putea domiri ce va să fie. Și avea obiceiul acel împărat așa: când va judeca pre cineva spre moarte, el trimitea la poartă-i pre un trâmbițaș de-i trâmbița cu trâmbița. Deicii

acela, deaca auziia glasul trâmbitei la poarta sa, el ştiia că iaste a doao zi de periciune. Iar deaca înseră, trimise împăratul trâmbitaşul cu trâmbita cea de moarte, de trâmbită înaintea porţii frăţane-său. Iar el, deaca auzi trâmbita cea de moarte trâmbitându la poarta sa, să părăsi de-a mai trage nădėje de viaţa aceştii lumi, ci toată noaptea fu în grijă şi în gânduri de scârbă, şi-şi tocmi casa şi învăţă de toate pre rând, ca cel ce ştiia că va să moară. Iar dimineaţa, deaca să făcu ziuo, el să îmbracă în haine negre şi de jale. Aşijderea să îmbracă şi jupâneasa-i şi toţi copiii săi. Şi mărse el la divanul împăratului plângând şi tânguindu-se cu amar. Iar împăratul, deaca-l văzu că plânge aşa cu amar, îl chemă la sine într-o cămară înlăuntru şi zise: “O, om neînţelegătoriu şi fără chibzuială! Dar deaca vrême ce temi aşa numai de o trâmbiţă a morţii şi de un frate al tău şi om ca şi tine, căruia nu i-ai stricat nimic, nici eşti vinovat, dar mie cum îmi aduci împutăciune căci am sărutat cu smerenie pre mărturisorii Dumnezeului mieu, care mi-au spus moartea şi mi-au mărturisit mai adevărat decât trâmbiţa, şi mi-au vestit vestirea cea înfricoşată a stăpânului mieu, căruia am greşit mult şi am făcut păcate mari înaintea lui? Iată, acum vădiiu şi arătaiu nebuniia ta şi în chip ca acesta te înfricoşaiu şi te spăimaiu; şi preste puţină vrême voi arăta aiavea şi nebuniile celor ce te-au îndemnat să-mi grăieşti aşa”. Şi deaca mângâie pre frate-său şi-l folosi cu cuvinte ca acéstea, şi-l lăsă de mărse acasă-şi, deacii porunci de făcu 4 coşciuge de lemn. Ci 2 le ferecă preste tot cu aur şi băgă într-însele oase împutite şi scârnave, şi plehupele deasupra le bătu şi le ţintui tot cu cuie de aur, iar cėlélalte 2 le unse numai cu smoală pre dânafară şi le umplu de pietri scumpe şi de mărgăritariu şi de alte miroseale bune, şi le înfăşură câte cu o târsină.

Deacii cheamă împăratul pre boiarii și pre priiatenii aceia ce-i îputase pentru întimpinarea acelor săraci și puse înaintea lor acéle coșciuge, câte 4, și zise să să prețuiască ce vor plăti céle ferecate cu aur și ce vor plăti céle unse cu zmoală. Iar ei puseră preț mare și mult celor ferecate și ziseră că într-acélea să cade să fie corone și lucruri scumpe și brâne împărătești. Iar celor smolite ei le puseră preț puțin. Atuncea zise împăratul cătră dânșii: “Bine știiam că veți zice voi așa! Ce nu se cade așa, ce să cade cu ochii cei dinlăuntru să vedeți céle dânlăuntru ce suntu într-însele, sau de vor fi de cinste sau de necinste”. Și zise împăratul să dășchiză sicriile céle ferecate cu aur și, deaca le dășchiseră, ieși dintr-însele o îputăciune rea, și văzură într-însele lucruri grozave. Deacii zise împăratul: “Acesta iaste chipul cel îmbrăcat în haine scumpe și frumoase, și ceia ce să trufescu cu slava cea multă, iar înlăuntru ei sunt plini de lucruri réle și morți și îputăți”. Apoi zise împăratul de dășchiseră și coșciugele céle unse cu zmoală, și cum le dășchiseră ieși dentr-însele miros frumos și se văzură lucruri minunate și scumpe și frumoase. Deacii zise împăratul cătră dânșii: “Acéste coșciuguri știți cui se asemează? Asemenează-se celor doi oameni, carii era îmbrăcați în haine sparte și cu férfenițe întinate și împăijinați la obrazu și mânjiți și negri și nădușiți și osteniți, cărora le căutați voi numai chipurile céle denafară și mi i-ați îputat, căci m-am închinat eu lor pân’ la pământu. Iar eu, pricepând și cunoscându cu ochii cei dinlăuntru ai înțelegerii méle curățirea sufletelor lor și a lor strălucire, care era mai minunat și mai frumoase decât coroana și decât toată cinstea împărăției méle, curăția sufletelor lor și strălucirii lor, iată acestea toate, încă și caftanele céle împărătești, pentru mărirea acelora nimic n-am băgat seama, ci le-am

călcăt toate pre pământu jos, înaintea lor”. Aşa-i învăţă să nu caute, nici să ia aminte cătră céle denafară.

Aşijderea fă şi tu, cum făcu acel împărat bun şi credincios, şi te vei înălţa întru smereniia ta. Şi să cinsteşti pre cei ce suntu robi lui Dumnezeu, că aceia suntu şi fraţii lui.

Pildă a aceluiaşi Varlaam. Pentru priveghetoare

Că zice că cei ce să nădăjduiescu în minciuni şi cred numaidecât cuvintele céle deşarte şi nu iscodescu întâi bine, să vază acele lucruri suntu adevărate au ba, şi ceia ce-şi înalţă gândul şi cugetul unde nu pot ajunge, şi cei ce să căiescu de lucrurile cele ce au trecut, măcar réle, măcar bune, unii ca aceia să închipuiescu unui om ce au făcut un laţ şi-l puse în nişte buruieni să prinză niscare păsăréle. Şi deaca-l puse, prinse o priveghetoare, care iaste pasăre înțeleaptă, şi vru să o junghe. Iar acei păsăréle înţelépte i să déde glas ca de om, de grăi şi zise așa cătră acel vânătoriu: “O, ome, deaca mă vei junghea, ce folos vei avea de mine? Că iată cât suntu de mititea, ci ştii că nu-ţi vei sătura pântecile de carnea mea. Iar de mă vei slobozi den laţ, eu îţi voi da 3 învăţături, care, deaca le vei păzi, foarte îţi vor fi de folos în toate zilele vieţii tale”. Acel om să miră de nişte cuvinte ca acéstea şi zise că de va auzi niscari învăţături noao de la dânsa, el o va slobozi. Deacii priveghitoarea să întoarse cătră dânsul şi zise: “Omule, la nimic, la ce nu vei putea apuca, să nu te tinzi; şi de lucrurile céle ce au trecut să nu te căieşti; şi minciunile niciodată să nu le crezi. Acéste trei învăţături să le păzeşti, şi-ţi vor fi de mare folos”. Şi să miră acel om de acéle cuvinte ale ei, înţelépte şi tocmita, şi o slobozi den laţ şi o lăsă să se ducă.

Iar acea priveghetoare vrând să vază: acel om folositu-s-au ceva den învățăturile ei, au ba, începu a zbura în slavă și a zice: “O, cât iaste de rău omul cel făr’ de sfat și făr’ de chibzuială! O, ome, câtă avuție pierduși tu astăzi, că în mațele mele iaste un mărgăritariu mai mare decât oul de zgriptor”. Iar acel vânătoriu, deaca auzi așa, să întristă foarte și-i păru rău căci o au slobozit pre acea privighitoare, și iar să nevoia să o prinză. Și-i zise: “Vino în casa mea și te voi ospăta bine și te voi slobozi iarăși”. Iar privighitoarea zise cătră dânsul: “Acum eu te cunoscui că n-ai nici o minte și ești făr’ de nici o chibzuială și nebun. Că iată, câte țe-am zis și te-am învățat cu dragoste și cu nevoiță, le-ai ascultat; iar nici o folosință dentr-însele n-ai câștigat. Crez, eu țe-am zis: de lucrurile cele ce au trecut, să nu te căiești, iar căci am scăpat eu din mâinile tale, ție îți pare rău și te căiești pentru lucru ce au trecut. Și țe-am mai zis: la ce lucru nu vei putea prinde, să nu te tinzi, și nu vezi că eu zbor prin văzduh? Și țe-am grăit: minciunile niciodată să nu le crezi, iar tu iată că crezuși să fie în mațele mele un mărgăritariu mai mare decât trupul meu, și n-ai chibzut să vezi că nici eu, cu totul, nu suntu cât oul de gripsor! Dar mărgăritariul atâta de mare, cum ar fi încăput în mațele mele?”

Drept acéia, nu să cade nimunii să să mânie îndată și să facă rău, iar mai ales împăratului și domnului și celor puternici. Că zice Scriptura: “Ceasul mâniei lui iaste cădăre”. Ce nici să te grăbești și să te nevoiești a créde minciunile, în loc de lucruri adevărate, până nu să vor adeveri cuvintele și lucrurile cu arătare credincioasă. Iar de te vei ispiti să-ți întinzi dreapta ta mai sus decât unde țe-au dat Dumnezeu, cela ce biruiaște pre cei vii și pre cei morți, cu adevărat deacii te vei căi și nu-ți va fi acea căială

nici de un folos. Pentru aceia toate lucrurile să le faceți cu sfat și cu socoteală și cu ruga lui Dumnezeu, și deacii nu te vei căi de lucrurile cele ce au trecut.

Iosaf întrebă pre Varlaam și zise: “Dar cum să va păzi niștine, după botez, curat de toate păcatele, daca, de vreme ce au pocăință, după ce greșescu, cum zici tu? Că mie îmi pare mulți să nu să îndreptéze, ci să fie în multe griji și dureri și plângeri. Iar eu aş pohti să dobândescu calea cea cu carea aş putea poruncile lui Dumnezeu să le păzescu și să nu mă dăzlipescu de dânsele. Ca deaca mi să vor ierta lucrurile cele réle ce am făcut mai denainte, deacii să nu mai mâniuu iar pre sfântul și Dumnezeul meu cel dulce”. Iar Varlaam zise: “O, cinstite împărate, bine zici și-mi plăcură cuvintele tale! Iar iaste un lucru cu anevoie a șădea cineva lângă foc și să nu să prigorească, și iarăși nu iaste lesne a se încurca cinevași cu lucrurile și cu grijile lumii și să viețuiască în bogăție și în ospéte, și apoi să poată umbla în poruncile lui Dumnezeu și să să păzească să fie curat de acéstea. Că au zis Dumnezeu: “Nimeni nu va putea sluji la doi domni, că sau va iubi pre unul, iar pre altul va urî, sau de unul va asculta, iar pre altul va încépe a nu-l băga în seamă. Că nu va putea nimeni să slujască și lui Dumnezeu și Mamonului”. Scrie și Ioan, ucenicul cel iubit, care iaste evanghelist și theolog, și zice: “Nu iubireți lumea, nici cele ce sunt în lume, că cel ce iubește lumea, nu iaste dragostea tatălui într-însul. Că tot ci iaste în lume, pohtă trupească iaste și dăsfătare ochilor. Și truflia vieții nu iaste de la tatăl, ci din lumea aceasta iaste. Și va trece lumea aceasta și pohta ei, iar cel ce va face voia lui Dumnezeu, acela va trăi în véci”. Aceasta auzind purtătorii de Dumnezeu, părinții noștri cei dumnezeiești și pricepându că “să cade cu multe nevoi și întristăciuni a intra în

împărăția ceriului” s-au nevoit a păzi după botezu haina care i-o au curățit cu neputrejune și curată și nestricată.

Pentru acéia, unii dintr-înșii s-au învrednicit de s-au botezat și a doa oară. Dară cum s-au putut boteza a doao oară? Botezatu-s-au cu sângele lor, în vrémea muncilor cându-i muncea. Că și aceasta încă să chema botezu, și iaste foarte botez cinstit și proslăvit. Că deacii nu să mai spurcă acestu botezu de a doa oară, cu cugete réle și păcătoase, care și Dumnezeu îl luo pentru noi și-l închipui și-i zise botezu. Deacii, de-atuncea fură lui asémene și închipuiți întâi ai săi apostoli și ucenici, după aceasta ceata sfinților mucenici, care s-au dat spre muncă în vremile împăraților celor muncitori și slujitori de idoli, de s-au muncit și ș-au vărsat sângele pentru numele lui Hristos și au răbdat pentru dânsul toate felurile de munci. Că au fostu dați leilor și altor hierâi cumplite și băgați în foc și tăiați de sabie. Iar ei tot mărturisea mărturie bună și ș-au păzit credința. Pentru acéia li s-au plătit cu dreptate și au dobândit cinste dreaptă și acum suntu lăcuiitori cu îngerii. Și atâta străluciră bunătățile lor, cât “să tinse véstea lor în toată lumea și cuvintele lor ajunseră de luminară și îndreptară toate marginile pământului” și s-au umplut toate biséricile de sfințirea lor. Iar pre draci cu totul îi gonescu și celor ce suntu bolnavi de boalele céle făr’ de leac, deaca să atingu de dânșii, le dau leac și vindecare. Și iaste pentru dânșii poveste multă și lungă, care va vrea să spuie cinstitele lor lucruri. Pentru că acei împărați răi și muncitori cumpliți, dintr-acéle vremi, rău s-au petrecut și gonirea care era spre dânșii să potoli. Și stătură alți împărați credincioși în toată lumea, și deaca luară aceia și să potriviră acelora și dragostei lui Dumnezeu, carei suntu mucenici, și cu voi-rile și cu pohte acelora își râniră sufletele lor. Și lua aminte

și le chibzuia foarte bine și cum să cade, ca să-și ducă sufletele lor curate și nespurcate înaintea lui Dumnezeu, dinpreună cu trupurile. Lepădară toate patemile și cugetele cele spurcate ale trupurilor și ale sufletelor lor și le curățiră. Și aceasta nu poate fi într-alt chip cumvași să să facă, ci numai căci lua bine aminte și vedea chibzuirea poruncilor și a credinței și a lucrurilor celor bune. Că nici de un folos nu iaste, căci or umbla prin mijlocul grijilor lumești, pentru acéia își aleaseră altă viață și traiu înstreinat și schimbat, și părăsiră toate, precum zise Dumnezeu: părinții, feciorii, rudeniile, priiatenii, bogăția și hrana. Și toate câte sunt în lume urând, în pustie să sălășuiră, ca niște hiară sălbatece și lăcuiră pren munți, pren păduri, pren peșteri și prin scorburile pământului, cu multă scârbă și lipsă. Și s-au dăpărtat de toate frumsețile și dulcețile pământești și s-au părășit numai unor obiiale réle, slabe și proaste și a puțină pâine. Și cu acéstea cugetară doao lucruri: și întâi le chibzuiră ca să nu să cumva cunoască de vicleniia vrăjmașului și den pornirile îndemnărilor lor și să să îndăzrădăcinéze pohta și cugetele lor céle ce le-au avut și le-au sădit cu toată râvna în inimile lor, spre céle cerești și dumnezeiești. A doao, ca să-și suptie și să-și omoară pohtele trupului cu patemi réle și cu nevoi și să nu să scapete de slava celor ce s-au încununat pentru vărsarea sângelui lor, ce cât putură să închipuiră patimilor lui Hristos, și vor fi părtași împărăției cei fără de sfârșit. Așa și într-acesta chip, socotind ei toată viața și traiul lor, petrecură cu liniște și fără de turburare. Că unii lăcuia fără de colibi și răbda căldura zădufului și gerul iernii și răceala ploilor și suflarea cea frigoroasă a vânturilor și alte nevoi și greutăți priimiia de a lor bună voie. Iar alții șădea câte într-o colibă și acolo făcea lucruri bune și să îndeletnicea

de toate mângâierile și răpaosul trupului, și mânca numai câte puținea pâine seacă sau legumi nehiarte și buruieni și muguri den copaci și viețuia cu viață grea și cu nevoie. Și nu le era dân dăstul numai atâta cât să părăsea de toate bucatele cele bune și cu dulceață, ci încă să nevoia și cătră altele: cătră răbdare și cătră ajun, și gusta dintr-acea pâine seacă sau legumi nefiarte și buruieni și din mugurul copacilor foarte câte puținel, atât numai cât să-și ție viața. Că unii ajuna toată săptămâna, iar dumineca numai ce gusta câte ceva dintr-acéstea, iar alții de 2 ori în săptămână, iar alții din amiazăzi în amiazăzi sau din seară în seară, iar cu ruga și cu rugăciunile închipuia traiului și vieții îngerești. Iar pizma și neguțatoriia și precupiiia, care era întru oameni, de totul tot o părăsiră și o lăsară, și cugetele și gândurile cele dășarte și înșălătoare și nebune nu-i amăgiră. Și când făcea bunătăți mai multe ei nu cugeta că le-au făcut cu ostenințele lor, ce cu putérea lui Dumnezeu gândea că s-au făcut. Și toată voirea lor o pleca înțelepței smerenii și nu socotea să fie făcând nici un lucru desăvârșit, cât să ostenia de mult, ci încă tot să fie mai cu multă datorie împresurați să ținea. Precum zise și Domnul Hristos, grăind: “Când veți face toate câte vă sunt poruncile, atunce voi ziceți: «robi neharnici și nevrédnici suntem, că ce ni s-au căzut noao să facem, noi n-am făcuti»”. Și așa și într-acesta chip era care de care mai smerit, iar trufiia și măriia cea deșartă și toate altele, carele pohtescu oamenii, nici cum nu să afla într-înșii. Ce pentru aceasta lăcuia în pustii și voia să nu să arate oamenilor îndreptare, de la dânșii să ia plată. Că știia bine că toate faptele și lucrurile ce să fac întru trufie, acélea n-au plată, căci că suntu făcute pentru pohvala de la oameni, iar nu pentru pohvala de la Dumnezeu. Dreptu acéia, cine va face lucruri și ostenéle

pentru ca să-l laude oamenii, acela îndoit își va face și nevoe, că trupul și-l ostenéște, iar plată pentru acéia n-are. Iar cei ce-au pohtit să fie slăviți de lauda Celui-de-sus, cătră a lui slavă s-au dus, și slava oamenilor și a lumii aceștia nu o au băgat în seamă. Că unii au fugit și s-au depărtat de oameni, și așa deosebi s-au ostenit și s-au nevoit cu bune nevoințe și tot în lucruri bune ș-au cheltuit toată viața lor. După acéia s-au apropiat cătră Dumnezeu. Iar alții, mai aproape lăcuia unul de altul și numai duminicile și sărbătorile venia la biserică și să aduna, de să preceștiua dumnezeieștilor taini, jungherii cei făr' de sânge a cinstului trup și sânge al Domnului nostru Iisus Hristos, carea iaste întru iertarea păcatelor celor credincioși, și li să dă întru luminarea și sfințirea sufletelor și a trupurilor. Și să întreba unul cu altul de învățăturile dumnezeieștilor cuvinte și de alte învățături, care să cădea. Iar ațâțările și întărâtările cele acoperite și ascunse le vădea, ca nu cumva să să prinză într-însele cineva din cei ce nu vor ști caznele și ațâțările acelu războiu. Deacii iar să întorcea fieștecarele dintr-înșii la lăcașurile și la colibile lor și cu bunătățile lor pune a miiarea care iaste vrednică de toată cinstea și dulceața în vasele inimilor lor, și făciia roadă foarte dulce, carea era și să cădea a fi la masa cea cerească. Iar alții lăcuiescu de obște și să adună mulți și-și rădică unul să le fie mai mare și nastavnic și suptu porunca aceluia toți să pleacă și să supun, și toată voia lor cu cuțitul ascultării o junghe și să cheamă ca când ar fi niște robi cumpărați. Deacii nu mai trăiescu, nici viețuiescu lor, ce lui Hristos, pentru a căruia dragoste ei de a lor bună voie se-au făcut mai mici și s-au supus. Și să cade a zice că deacii nu mai trăiescu, nici viețuiescu lor, ci într-înșii lăcuiaște și viețuiaște Hristos, căruia, lăsându-și și pără-

sindu-se de toate de altele, urmează lui. Deci, așa și într-acesta chip făcând, lăcuiescu acum ca îngerii și cântă lui Dumnezeu cântări și cântece. Ca cu un suflet sunt marturisitori poslușaniei și patemei, și pre dânșii s-au umplut cuvântul Domnului, care au zis: “Unde sunt 2 sau 3 în numele meu, acolo, în mijlocul lor sunt și eu”. Aici nu să înțelege acestu cuvântu să fie cu măsură, atât numai, adecă 2 sau 3 adunați, ce aceasta 2 sau 3 să socotește măcar de ar fi cât de mulți. Iar de să vor aduna măcar puținei, măcar mulți, în numele lui cel sfântu și să-i slujască cu dragoste și cu căldură, noi credem cu toată adevărînța cum să fie prin mijlocul robilor săi. În chipuri ca acestea și cu viața ca aceasta și cin, cei den pământu și de țărână pohtiră și râvniră traiul cerescu, lăcuindu în postu și în rugăciuni și în lacrăme calde, în plângere smerită, în streinătate și în cugetele morții, în blândețe și în nemânie, în tăcere și în lipsă și în sărăcie, în curăție și în mintea cea întreagă, întru înțelepciunea cea plecată și în liniște. În dragostea cea desăvârșită cătră Dumnezeu și cătră vecini ș-au petrecut viața aceasta cu obiceiuri și tocmele îngerești. Pentru acéia și Dumnezeu i-au întărit cu sémne și cu minuni și cu multe feliuri de puteri, și făcu de să auzi véstea minunatelor lor vieți și traiuri peste toată lumea.

Iară lumea aceasta cu adevărat iaste rea și înșălătoare și pizmătarită și urătoare. Că cât dăruiaște pre priiatenii ei, apoi iar cu mânie și cu urgie întoarce și ia înapoi și-i trimite goli de toate bunătățile și îmbrăcați în rușine și însărcinați cu toate greutățile în scârba cea de véci, și pre cei ce-i înalță iarăși degrab’ îi supune suptu picioare și-i smeréște cu sărăciia cea mai de apoi și sunt bucurie tuturor vrăjmașilor lor. Așa și într-acesta chip sunt darurile

ei. Așa suntu milele ei, și iaste vrăjmașă priiatenilor ei și făcătoare de rău tuturor celor ce fac voia ei și cu mânie aruncă-i jos pre toți cei ce să razimă de dânsa, și slăbêște pre toți ceia ce să nădăjduiescu spre dânsa. Cu cei nebuni să sfătuiaste și face făgăduiale mincinoase, numai ca să-i tragă cătră sine. Deacii ei, deaca să apropie cătră dânsa, ia să află fără înțelepție și mincinoasă și nu umple făgăduialele ce le-au făgăduit. Că astăzi unge gârtanul lor cu un-sori de bucate dulci, iar mâine ia-i pune de-i mănâncă vrăjmașii lor. Astăzi pune pe vreunul dentr-înșii împărat, iar mâine ia-l dă în rea robie. Astăzi iaste îndăstulit cu de toate bunătățile făr' de număr și făr' de seamă, iar mâine ia-l mână de cere pre ulițe, den ușă în ușă. Astăzi coruna slavei pune în capul lui, iar mâine ia-l pune cu capul jos pre pământu. Astăzi înfrumusețează grumazii lui cu gherdanuri de aur curat și cu pietri scumpe, iar dimineață ia-l smerêște și-l leagă cu lanțuri de hier. În puținea vrême cu toate bunătățile îl face, iar apoi, curând îl uraște și pune pizmă pre dânsul. Astăzi îl veselêște, iar mâine cu plângere și cu suspini îi plătește. Ca acesta sfârșit pune ia pre ceia ce o iubescu și totdeauna așa voiaste și într-acesta chip priiaște și nu-i iaste grijă de cei ce au trecut, nici îi iaste milă de cei ce au rămas. Ce pre ceia cu hicleșug i-au înșălat, iar pre ceștea iar să nevoiaște cu meșteșugul ei să-i vâneze. Și muncêște ca să nu scape nimeni din cursele ei cele ficlene.

Deci cei ce-și alătură cugetele și-și petrec viața și traiul după voia aceștii stăpâne réle și fără credință, iar de bunul și iubitoriul de oameni Dumnezeu ei cu neînțelepția lor s-au depărtat și s-au amestecat cu mare bucurie în lucrurile lumii și de céle ce vor să fie n-au socotit, nici ș-au adus aminte, ci au petrecut tot în voia și în pohtele trupului, iar pre ocaianicul și ticălosul suflet l-au părăsit, de s-au

topit de foame și au pățimit întunerece de nevoi și de răutăți, aceștea să aseamănă unui om ce fugea de un inorog și nu putea nici cum să rabde și să târpească strigarea și zbieretul glasului lui cel groaznic și înfricoșat, ce fugiia tare, ca nu cumva să-l ajungă și să-l mănânce. Și așa fugind, căzu într-o groapă mare. Și, deaca căzu într-însa, el află acolo un copaci și să apucă de să urcă într-însul și stătu cu picioarele pre niște ramuri și gândea că va fi în pace și făr' de nici o grijă. Iar deaca să urcă, el căută la rădăcina acelu copaci și văzu doi șoareci: unul era albu, iar altul era negru. Și rodea totdeauna acel copaci, în care era el, și atâta-l rosese, cât puțintel era să cază jos. Deacii căută în fundul acei gropi și văzu un șarpe mare și groaznec și unde suflă și ieșă din gura lui pară de foc și venea cu gura căscată și cu dinții rânjiți, numai să-l înghiță. Deacii iar căuta spre partea încătro sta el cu picioarele, și văzu 4 capete de aspidă, unde să iviia din malul acela ce era. Și iar căută în sus, și văzu unde pica dintr-o ramură a acelu copaci câte o picătură de miiare. Și, deaca văzu acea puținea miiare, uită de-a-și mai aduce aminte de acele răutăți multe ce-l încungiurase, că denafară de acea groapă sta inorogul gata să-l mănânce, iar în fundul gropii rânjiia acel șarpe groaznec, ca să-l înghiță, iar copaciul în care să urcase era puținel numai să cază, iar picioarele și le pusese pre niște ramuri uscate și putrede. Și uită acéste răutăți și greutăți toate, și să porni spre acea ramură ce pica puținică miiare.

Tâlcul. Aceasta iaste închipuire celor ce să înșală cu înșălăciunea lumii aceștiia, care acum ți-o voi tâlcui: inorogul semnează moartea, care gonéște să ajungă pre tot neamul lui Adam; acea groapă mare iaste lumea aceasta, care iaste plină de cursele morții; iar copaciul acela, carele rodea acei 2 șoareci totdeauna, de carele să apucase de să

ținea acel om, acela iaste viața a fieștecăruia om, și să scurtează trecând ziua și noaptea, și să apropie de săvârșit; iar acéle 4 capete de aspidă, semnează 4 stihii, din care să tocméște trupul omului, care de le va purta cineva rău și cum nu să cade, deacii i să va răsipi tocmirea trupului; iar focul acela ce ieșă den suflarea acelu șarpe, acela semnează groaznecele și cumplitele mațe ale iadului, care așteaptă să înghită și să mistuiască pre cei ce iubescu mai vârtos frumusețile și cinstea lumii aceștia decât bunătățile veacului ce va să fie; iar acea picătură de miiare semnează dulcețile lumii aceștia, cu care amăgése ia și înșală pre priiatenii săi și nu-i lasă să să grijască de spăseniia și mântuirea sufletelor lor.

Pentr-acéia, ceia ce iubescu frumusețile și bunătățile lumii aceștia mai vârtos decât bucuriile veacului ce va să fie, aceia să închipuiescu unui om care avea 3 priiateni; deci pre doi îi cinstea și-i socotea cu toată inima și pentru dragostea lor lupta pân' la moarte, și era gata a petréce toate nevoile și scârbele pentru dâșii, iar pre cel de al treilea nu-l băga nici într-o seamă, nici avea nici o grijă de dâșul, nici cinstea și dragostea, care i să cădea, nu o arăta niciodată cătră dâșul. Ce numai ce-l cinstea oarece puținel, și încă și atât cât îl socotea tot cu fățării și cu îndoiri. Iar când fu odată, veniră niște slujitori împărătești semeți și înfricoșați și vrea să-l ia degrab' și făr' de zăbavă, să-l ducă la împăratul să-și dea seama de mulțime multă de galbeni. Iar el căzu întru nedomirire și nepricépere, și nu știia ce va să facă, și începu a căuta soții, ca să meargă cu dâșul la împăratul, să-i fie într-ajutoriu. Și mérse la priiatenul cel mai iubit și mai drag al lui și zise: "Adu-ți aminte de mine, priiatene, că știi că foarte-mi erai drag și te iubiiam și-mi puneam încă și sufletul meu pen-

tru tine, iar acum eu te rog să-mi ajuți, precum te-ai făgăduit și să mă izbăvești dintr-această nevoie”. Iar el zise: “Nu-ți sunt eu priiaten, nici te știu cine ești tu, că alți priiateni am eu și cu aceia voi să mă veselescu astăzi, și de acum pre aceia voi să-i aibu priiateni. Iar ție iată că-ți dau 2 țoluri, ca să-ți fie pre calea care vei să mergi. Iar să știi că de alt folos de nimic nu vor să-ți fie. Și de acum să nu mai gândești că vei să mai aibi vreo folosință de la mine, făr’ de aceasta”. Deacii el, deaca auzi așa, să părăsi de nădêjdea care avu cătră dânsul și alergă cătră celalalt priiaten și-i zise: “Adu-ți aminte, frate, câtă prietnicie și dragoste și cinste ai avut de la mine, deci te rog să-mi fii acum într-ajutoriu cât vei putea; că iată că am căzut într-o nevoie și greutate foarte mare și cumplită”. Iar priiatenul acela iară-i zise: “Astăzi, frate, eu nu poci să-ți folosesc nimic, nici să-ți ajut ceva, că și eu încungiurat sunt și cuprinsu de multe griji și scârbe și inimi rele. Ce numai atâta-ți voi ajuta, cât voi merge cu tine puțină cale, de te voi petrece, și iarăși mă voi întoarce la casa mea, de-mi voi căuta de trebile méle și mă voi griji de ce-mi iaste asupră”. Deacii omul acela să întoarse și de la acel priiaten făr’ de nici o folosință, si-l cuprinse gânduri și cugete și să căia mirându-se de nebuniia și neînțelepțiia acelor priiatini ai lui și de a lui multă osteneală și grijă și nevoe ce era gata a petrece și a pătimi pentru dânsii. Și iar merse și la al treilea priiaten, pre care niciodată nu-l cinstise cu toată inima, nici-i slujise nici într-un lucru cu adeverință și desăvârșit, nici la ospéțele lui nu-l chemase, și grăi cătră dânsul, cu față rușinoasă și tristă, zicând: “Frate, n-am gură să o dășchizu și să grăiescu înaintea ta, că știu că-ți vei aduce aminte că n-ai văzut de la mine nici un bine niciodată, nici vreo cinste. Iar pentru căci mă ajunse o năpaste și o urgie

rea, și de la alalți priiateni ai miei n-am nici un ajutoriu, nici o folosință, pentru acéia am venit acum la tine și te rog să nu bagi în seamă, nici să socotești lucrurile méle, căci nu te-am cinstit mai denainte; ce, de vei putea ceva, ajută-mi acum într-această vréme de nevoie și de scârbă, ce mă cuprinse și mă încungiură“. Iar el cu bucurie și cu blândéțe răspunse și zise: “O, fratele meu și priiatenul meu, cu adevărat așa iaste cum zici. Iar eu cea puțină prietnicie și dragoste ce ai arătat cătră mine, nu o voi uita, ci ți-o voi plăti astăzi încă mai cu asupră. Numai nu te téme, nici îți fie frică, că eu voi méрге la împăratul mai nainte de tine și-l voi ruga pentru tine, de nu te va da în mâinele vrăjmașilor tăi. Deci fii vésel, frate, și nu te întrista!” Atuncea omul acela, deaca auzi așa, i se umili inima și începu cu lacrăme a grăi și a zice: “O, vai de mine, pentru ce m-am nevoit și am luptat atâta pentru acei priiateni răi și înșălători, și pentru ce m-am nădăjduit pre dășartăciunile lor, de n-am venit dă multu să mă plec la tine și să te cinstescu și să te rog să-mi folosești!

Tâlcuiala: Priiatenul cel dintâi iaste avuțiia și bogățiia omului, aurul și argintul lui, pentru care de multe ori cade omul în griji și nevoi și pate multe greutăți, iar când vine ceasul de apoi al morții, nimic dintr-acestea nu ia cu dânsul, fără niște obiiale și alt ceva puținel de-i suntu de îngropare. Iar al doilea priiaten iaste muiarea și feciorii lui și frații și rudeniile lui, cătră carea deaca să apropie omul, deacii anevoe să dăzlipéște și să desparte, și pentru dânsii își uraște trupul și sufletul. Iar deaca să apropie moartea, nici o folosință n-are de dânsii, făr' numai cât îl petrec pân' la mormântu. Deacii iar să întorcu fieștecare pre la casele lor și să grijăscu de ale lor trebi și lucruri. Iar al treilea priiaten, carele nu-l băga în seamă, nici îl so-

cotea, nici îl cinstea cum să cade, iaste cridința, dragoste, nădejdea, milosteniia, dreptatea, iubirea de oameni, curăția, ruga și alte bunătăți multe, carea, deaca murim noi, iale să urcă mai nainte și mergu la Dumnezeu de-l roagă pentru noi și dau seama cătră vameșii cei groaznici și înfricoșați și luptă pentru noi. Acéstea suntu priiatenul cel bun și înțeleptu, care pentru puținel bine ce am făcut nu uită ci ni-l plătește mai cu asupră.

Pentru acéia, și noi să nu iubim nici muierile noastre, nici feciorii, ce să câștigăm și să dobândim priiaten pre Dumnezeu, cu lucruri bune și cuvioase. Că acela ne va fi ajutoriu bun și ne va izbăvi de toate răutățile și acum, aici, și la ieșirea sufletului, și în veacul ce va să fie.

Căutați și acestu lucru și taină mare, și vedeți și socotiți! Vedeți împărații și nu vă mai înșălareți, vedeți domnii și nu vă mai uluiți, că deaca să dăspart de viața aceasta și deaca să îngroapă, deacii cine mai poate cunoaște pre care au fost împărat și putérnic? Iar de moarte nicicum nimeni nu să poate mântui, ci toți vor să să cutremure de păharul ei. Iată că iaste și el ca fieștecare om și-i iaste frică și să cutremură de dânsa. Cel ce era mai nainte putérnic și înfricoșat, iar acum, iată, să duce ca un osândit; și de cel ce să cutremura ieri cei urgisiți, iată acum cu totul să ia, și toată înțelepciunea și puterea lui piare. Și pre dreptate să spăimântează, că văzu puterile îngerești și-și uită toată oblăduința sa. Văzu chipul stăpânului Hristos și să schimbă fața sa. Unde iaste acum puterea și măriia cea domnească? Că multe povațe ne trebuiescu să ne povățească și să ne treacă prin vămile céle din văzduh. Dar de vréme ce, când vom să mérgem vre într-o lature de loc, sau vom să întrăm vre într-o cetate streină și neștiută, noi cătăm și cercăm să aflăm vreo povață, să ne poată povățui bine, cu cât mai

mult încă ni să cade să avem atunci povață și ajutoriu acolo, unde și când să va întoarci și va trece slava noastră ceastă trecătoare și înșălătoare în moarte. Ca să acopere și să dăpărteze puterile și biruitorii cei mari ai lumii aceștia cei nevăzuți, din văzduh, pre cari-i nemerescu și le zic sfintele scripturi, că sunt vameși și ispititori și vrăjmași. Atuncea bun ajutor și bună povață ne va fi noao milostenia și ne va duce drept prin porțile cerești. Acolo vom avea procatori¹ buni, săracii pre carii i-am miluit, mai nainte de moartea noastră, într-această lume. Pentru acéia să silim să miluim pre toți mai nainte, până ce nu ne ajunge moartea. Și toți câți suntem împărați, domni, boiari și slugi, veniți și căutați în mormânturi și vedeți ce vă faceți, și vă cutremurați! Veniți și voi, cei ce aveți griji și vrajbe unul pre altul, și căutați de vedeți cum vă răsipiți, și vă împăcați. Caută cu tot de-adinsul în mormânt și vezi pre cei ce zac acolo într-însul și cunoaște care au fost împărat și care sunt oase de domn. Vezi groaznele și înfricoșatul chip și față a oaselor și zi dar: dentr-aceștea, care au fost împărat și care au fost domn, sau care au fost boiariu, sau care au fost slugă, sau bogat, sau sărac, sau bătrân, sau tânăr, sau care au fost harap și care au fost om frumos? Au doar nu sunt toți țărăni? Au nu sunt toți pulbere? Au nu sunt toți plini de împuțiciune? Au nu ne sunt acum urâtă oasele celora ce ne era odată dragi? O, mare nevoie și greutate! Unde iaste acum frumusețea obrazului? Iată, s-au negrit. Unde iaste rumeneala feței și buzele cele roșii? Iată, s-au veștejit. Unde iaste clipeala ochilor și vederile lor? Iată, să topiră. Unde iaste părul cel frumos și piep-

¹ Notă marginală: "Procatorii să chiamă cei ce grăiescu trebi și lucru altora la judecată".

tănat? Iată, au căzut. Unde suntu grumazii cei nétezi? Iată, s-au frântu. Unde iaste limba cea répede și dăslușită? Iată au tăcut. Unde suntu mâinele céle albe și frumoase? Iată, s-au deznodat. Unde sunt hainele céle scumpe? Iată, s-au pierdut. Unde iaste înflorirea statului? Iată, au pierit. Unde suntu unsorile și zulufiile céle cu miros frumos? Iată, s-au împuțit. Unde iaste veselii și dăzmirdăciunile tineréțelor? Iată, au trecut. Unde suntu părerile și nălucirile omenéști? Iată, să făcură țărăna, că țărăna au fost.

Însă nu-ți duce gândul și cugetul până la moarte și la îngropare, ce de acolo să treci și să gândești de înviare, și să crezi că, cum zac acuma în mormântu, așa vor să să scoale. Și limba care tace acum, atuncea iar va să grăiască, când să vor închina și să vor pleca lui Dumnezeu toate genuchile, céle cerești și céle pământéști și céle de dăsuptu. Și să va mărturisi de toată limba, cum zice Isaia prorocul.

Atuncea va fi ferice de cela ce va afla și va câștiga îndrăzneala pentru lucrurile lui céle bune înaintea lui Hristos, judecătoriului celui drept. Și vai de cela ce să va afla că au lăcuit în traiu și în viață spurcată în lumea aceasta, că cu multă rușine și ocară va sta înaintea lui Hristos Dumnezeu. Ia aminte și socotéște, o, oame, acestor cuvinte ce fură grăite, și caută în mormânte și vezi oasele noastre cum zac, și-ți vino în gând și în firea inimii tale, și cugetă ce sfârșit vei să aibi, și te întoarce cu lacrăme. Și de vei putea să-ți aduci aminte, chibzuiăște și zi: carele iaste împăratul și carele iaste omul cel prostu și de nimic? Carele iaste bogatul și omul cel lăudat, și carele iaste săracul și cel de nimic? Carele iaste robul și carele iaste cel slobod? Sau carele iaste stăpânul, sau care iaste sluga, robul și slobodul? Cu adevărat întocma va fi stăpânul și sluga,

robul și slobodul. Și cu adevărat din lucrurile lor sau să vor înălța, sau să vor rușina. Și cu adevărat din lucruri vor fi cunoscuți și cei ce vor fi aleși întru mărire și întru înălțime.

Ia spune-mi acum, o, oame, că iată că ai trăit 50 de ani sau măcar și 100 și te-ai îmbogățit și ai făcut feciori și fete și ai însurat și ai măritat și ai luat zestre și ai dat și ai avut grijă di toate cele lumești și ai ajunsu de ai biruit și ai stăpânit mulți oameni și multe limbi. Dar acum, după acéstea, ce mai gândești să mai câștigi? N-ai ce mai câștiga, fără numai moartea. Dar după moarte, judecată, dar după judecată, împărăția ceriului sau munca iadului și matca focului, care n-are sfârșit, nici pocaianie. Căci că după moarte nu iaste plângere, nici în iad nu iaste pocaianie.

Dar pentru ce nu iaste? Pentru că tot plânsul și căința și vaietele de acolo, nici de un folos nu suntu celor ce nu s-au păzit în viața această de acum în curăție și în milostenii și într-alte bunătăți, care plac lui Dumnezeu. Că zice: “Nu iaste în moarte care să-și aducă aminte de tine, și în iad cine să va mărturisi ție?” Cu adevărat nimeni, măcar de ne-am cum nevoi și să ne rugăm, nimeni nu ne va scoate.

Iată acum, o iubitul meu fiiu, câte pilde țe-am arătat din scriptura legii noao. Așijderea și dumneavoastră, credincioșilor miei boiari, mari și mici, și tuturor slugilor mele, carii slujiți cu buna și sfânta adeverită credință, și altor oameni, tuturor, carei cred lui Dumnezeu. Așijderea și din scriptura cea veche, cât m-am priceput, m-am nevoit de v-am arătat și v-am spus. Pentru aceia pohtiți, iubiți lucrurile cele bune și drepte, iar de faptele cele réle voi vă feriți și vă depărtați, și faceți pre Dumnezeu să vă fie milostiv și blându, cu ruga și cu postul, cu curăția și cu alte bunătăți, cu multe.

*Învățătura pentru facerea de bine
și pentru îngăduiala și așteptarea lui Dumnezeu*

Iată, acum va să ne aducă vrémea și să ne tragă cătră lucrurile vieții cei de véci și cătră slava cea neschimbată. Că pre viața această d-acum iată că o așteaptă moartea și pre slava ei va să o ajungă ocară și batjocura. Că din biruitorii și putérnicii lumii aceștiia, pre mulți i-au ajunsu judecata și mâniia mai nainte de vreme și fură aruncați în întunérecele iadului. Și judecătorii fură judecați de ceiia care-i judecase ei. Și cei bogăți apoi sărăciră, și cei înțelepți făr' de zăbavă și de năprasnă nebuniră, și cei tari și vârtoși slăbiră, iar cei sănătoși bolnăviră. Și nici un lucru bun și adevărat nu iaste între oameni, cându nu să află în lume nici un cuvios și plăcut lui Dumnezeu. Că feciorii vor batjocori pre părinții lor și muierile să vor lepăda de bărbații lor și nu-i vor băga în seamă, nici bărbații nu vor păzi cugetele și gândurile muierilor lor; fêtele céle tinere vor măscări pre fâmeile céle bătrâne, cei bătrâni cu cei tineri vor dobândi minte copilărească. Atuncea nu iaste de a créde pre priiateni sau pre vecini, nici vei îndrăzni să grăiești cu frate-tău de céle de pace, nici să tainești cu dânsul. Că el va cugeta tot céle ce suntu de vrajbă. Și pre vremile acélea va ieși și va viețui pizma și înșălăciunea și nedreptatea, și limbuțiia să va întări, și nu-și va aduce aminte nimeni de Dumnezeu, nici își va aștepta nimeni moartea. Și pentru acéia să vor înmulți și răutățile, pentru că frica lui Dumnezeu nu se va pomeni nici să va băga în seamă. Că el ne-au dat minte ca să cugetăm noi înșine céle bune, iar noi gândim în inimile noastre tot céle réle și hicléne. Datu-ne-au putére și bogăție, ca să dăm noi celor neputérnici, iar noi în locul acestora ne batem joc și ne

rădem de dânșii. Biruință ne-au dat în mâinile noastre, ca cu dânsa să păzim și să răscumpărăm pre cei slabi, iar noi muncim pre cei nevinovați și le facem nevoie. Pentru că nu va fi calea dreptății, nici judecata cea dreaptă. Dragostea va peri și să va înmulți pizma. Bunătatea va fi ocărâtă și batjocorită, iar fățarnicia să va cinsti și să va crăvi. Uri-se-va înțelepția cea smerită și plecată și să va înălța trufia și să va cinsti. Peri-va adevărul, iar minciunile vor acoperi toată fața pământului. O, adâncul bunătății și răbdării lui Dumnezeu, că de toate răutățile ce să fac, el nu să mânie, nici va să-și izbândească! Nu pentru că doar el nu poate să plătească și să izbândească, ce căci lui nu-i trebuiaște mâniia, ce ne miluiaște ca un tată, și alte mili, încă mai multe, întinde și arată asupra noastră.

Конец первія части книга сея¹.

¹ Trad.: "Sfârșitul primei părți a cărții acesteia".

PARTEA A DOA A ÎNVĂȚĂTURILOR LUI NEAGOE
VOIEVODUL BASARAB, DOMNUL ȚĂRII MUNTENEȘTI,
CARE AU ÎNVĂȚAT PRE FIIU-SĂU THEODOSIE,
AȘJDEREA ȘI PRE ALȚI CARI VOR FI ÎN URMA LUI
DE DUMNEZEU UNȘI, ÎNCORUNAȚI DOMNI
ȘI BIRUITORI ȚĂRII ACEȘTIIA, PENTRU MULTE
ȘI BOGATE LUCRURI CARI SUNT DOMNILOR
FOLOSITOARE DE SUFLETU ȘI VREDNICE DE CINSTEA
ȘI POHVALA DOMNIEI, AȘJDEREA ȘI PRE
TOȚI BOIARII SĂI PRE CEI MARI ȘI PRE CEI MICI

I. Carea să încépe pentru cinstea icoanelor

Capul 1

Fătul meu Theodosie și voao cinstiților și dulcilor miei domni, care veți fi în urma noastră domni și biruitori țărâi aceștia, așjderea și dumneavoastră, iubiții miei boiari, așa vă învăț: întâiu să cinstiți cinstitele și sfintele icoane, pentru că icoanele cu adevărat sunt semnul și chipul Domnului nostru Iisus Hristos și pecétea lui. Deci, de va iubi omul chipul Dumnezeului nostru și va cinsti semnul și pecetea lui cu toată inima, și Dumnezeu încă va iubi sufletul lui, și cu toată inima să va îndulci pururea de Domnul nostru. O, iubitul meu fiiu, cât iaste de bine a lăcui omul tot cu Dumnezeu și a petrece cu dânsul și a fi cu el în véci! O, Doamne, eu robul tău și fiul roabei tale, căutai cu plecăciune asupra

milei tale și ziș cătră prea iubitul meu fiiu și cătră alți domni, cătră toți carii vor fi în urma noastră, cu toată inima: O, iubiții miei frați, voi să vorbescu cătră voi puținele cuvinte și să vă spui: deci vă rog cu dragoste să mă ascultați ca să vă poci spune și eu cu dragoste.

Ia aduceți-vă aminte, fraților, cum dentâi și-au ațâțat Dumnezeu mâniia asupra noastră, pentru păcatele noastre și fața sa cea dulce și blândă și-o au întorsu de cătră noi, de carea noi în toată vrémea și în tot ceasul ne îndulceam. Și fum goniți de hrana raiului și di împărăția ceriului ne dăpărtăm. Și, în locul fêței sale cei dulci, ne-au dat fața satanii cea groaznică și întunecată și, în loc de hrana raiului, ne-au dat muncile céle de véci; iar în locul împărăției ceriului, ne-au dat adâncul și temnițile iadului, de unde nu mai avem noi nădéjde să ne mai izbăvim niciodată dentr-acel întunerec împuțit, și de groaznica fața sataniei, și de muncile céle de véci, și den temnițile iadului. Iar apoi el numai pentru una a lui mumă și născătoare de Dumnezeuul nostru își luo urgiia despre noi și-și întoarse mila cătră noi și iarăși ne déde fața sa cea bună, să ne îndulcim de dânsa, și ne dășchise porțile raiului și ne dărui împărăția cerească iar iadul îl sparse și-l robi și pre satana cu adevărat îl rușină și-l urgisi.

O, despuitoare stăpână și maica lui Dumnezeu, carea ești aleasă din toate neamurile și ești deplin și degrab' ajutătoare tuturor oamenilor! Pentru tine își întoarse Hristos Dumnezeu fața sa cătră noi întru bunătățire! Pentru tine ne dășchise noao împărăția ceriului! Pentru tine să dărui noao hrana raiului! Pentru tine fu robit iadul și să rușină satana! Pentru tine ne izbăvim den legături și din temnițele iadului! Tu ești, preacurată, calea vieții cei de veci, și pentru calea ta au câștigat toți păcătoșii împărăția ceriului!

Tu ești singură viaa cea adevărată, care ai făcut noao strugurul cel coptu, dintru care au cursu noao tuturor băutura spăseniei, carea iaste mai dulce decât miierea și decât fagurul! Pentru tine să duseră dreptii și să puseră întru împărăția ceriului! Tu ești masa cea dreaptă, carea ai purtat pâinea cea cerească, dintru carea au mâncat toți dreptii și au luat bucuriia cea nespasă și negrăită și s-au sălășuit în raiu și au înflorit ca crinul în véci netrecuți. Dreptu acéia, ție mă rog, preacurată fecioară și stăpână! Auzi glasul rugăciunii robului tău celui neharnic și nevrédnic, al lui Neagoe, și te milostivește spre mine și mă priimește, Doamna și stăpâna mea, ca să fiu și eu priimit și adaos în turma fiiului și Dumnezeului Domnului nostru Iisus Hristos, însă nu după păcatele mele să-mi dai aceasta. Că eu căutând spre îndurările tale céle multe, mă nădăjduiescu că tu ești oglinda cea cinstită, și toți cei ce iubescu pre Dumnezeu cătră tine aleargă și caută ca-ntr-o oglindă luminoasă, și tu ești lumina cea înțelegătoare a toată lumea. Pentru aciaia și eu ticălosul și ocaianicul alergaiu cătră tine, și cu glas mare strigaiu și ziș:" O, doamnă, împărăteasă și stăpână, fie numele tău cel sfânt pomenit și proslăvit în véci de véci!"

Vedeți, iubiții miei frați, cât iaste de bună și de îndurătoare sfânta și curata fecioara Mariia, maica Domnului și Dumnezeului nostru Iisus Hristos, și miluiaște pre toți cei ce iubescu pre Dumnezeu cu toată inima și pre dânsa o cinstescu cu tot sufletul. Aduceți-vă aminte cum fură toți dreptii încuiați în pușcăriile iadului, iar muma luminii să milostivi spre dânșii și neîncetat rugă pre fiiul și Dumnezeul ei și-i izbăvi de acolo și-i scoase și dobândiră împărăția ceriului și li să dărui hrana raiului și odihna lui. Iar diavolul fu robit și ocărât. Pentru acéia și tu, fătul meu, și voi frații miei, de veți iubi pre Dumnezeu cu toată inima

și de veți cinsti pă preacurata lui maică cu tot sufletul, cu adevărat decii veți lua cu cei drepti și veți dobândi plata dreptilor întru împărăția ceriului și va fi voao gătită hrana raiului, pentru că Dumnezeu n-are alt lăcaș nici altă casă mai dragă decât trupul omului. Deci, de va vedea că-l iubiți cu toată inima, el va trimite spre voi puterea sfântului și de viață făcătorului duh și-și va face lăcaș întru voi și veți câștiga viața și traiul carele nu va avea sfârșit niciodată.

Așijderea, iubiții miei, deaca intrați în sfânta biserică, voi vă rugați și faceți slujbă cu cântări și cu cântece sufletești. Iar nu vă lăudați, nici ziceți că “noi suntem îngăduitori lui Dumnezeu și-i facem lucrurile lui”, iar deaca ieșiți din biserică, voi nu faceți ce-ați făgăduit lui Dumnezeu că-i veți face, ci alte gâlcevi faceți, și vorbiți unul pre altul de rău și vă mâncați cu pizme și cu mozavirii și cu minciuni. Și pentru căci nu slujiți lui Dumnezeu în dreptate, pentru aceia umblați întru întunérec și faceți și umpleți voia pizmașului și a vrăjmașului nostru (adeca a satanii), și-l veseliți, iar pre Domnul Dumnezeu și mântuitorul nostru Iisus Hristos și pre preacurata a lui maică voi întristați și mâhniți. Dar ce folos vă iaste, fraților, că, deaca intrați în biserică, voi vă făgăduiți că veți face toate lucrurile cele bune, și apoi nu le faceți? Pentru acéia, fraților, rog pre dragostea domniilor voastre, să fiți nevoitori, să umpleți nevoințele cele ce ați făgăduit cătră Dumnezeu, ca nu cumva să fie făgăduințele voastre de răs și de bucurie vrăjmașului nostru, ci, în loc de bucurie și de răs, să adaogereți plângere sufletească și vărsare de lacrăme cătră Dumnezeu; și, în loc de mâncare și de băutură, postu și răbdare; și, în loc de odihnă, osteneală trupească și priveghere de-a sta în picioare toată noaptea; iar în loc de pizmă și de pohte, dragoste și blândete și oprire de toate răutățile și smerenie. Și

să iubiți pre vecinii voștri, ca înșivă pre voi, iar hulele și minciunile să nu să numească întru voi, precum zice apostolul: “Nici râsul și glumile să nu intre întru inimile voastre”, că acéstea toate lucruri și meșteșuguri dievolești sunt. Ci să știți și să pricépeți, că diavolul iaste o hiară foarte zvăpăiată și cumplită și cu multă răutate rumpe și sfărâmă pre cei ce-l iubescu și fac lucrurile lui. Și dintruntâi toate răutățile face și până acum tot céle réle să învață. Că răutatea cea véche nici într-un chip nu va putea fi bunătațe noao, și totdeauna muncéște cum va putea face să dăspartă făptura lui Dumnezeu de la fața lui cea sfântă și luminoasă. Iar voi, iubiții miei, în locul acestora adogereți liubov și curăție și faceți rugă cătră Dumnezeu, ca să vă trimită mila sa de la dreapta lui cea putérnică și biruitoare. Că mila lui Dumnezeu tare iaste și vârtoasă și poate sfărâma capul șarpelui.

Așijderea vă aduc aminte și pentru curăție, că curăția iaste un lucru mare. Iar vedeți, fraților, cum zise Domnul nostru Iisus Hristos de Pavel apostolul, că zise: “O, Pavele, tu ești vasul meu cel ales și vei să fii dus înaintea a împărați și a vlădici pentru numele meu, iar fața ta nu să va rușina înaintea lor”. Pentr-acéia, fraților, și voi să aveți curăție și dragoste, smerenie și răbdare și mai vârtoș de toate cuvinte bune și dulci și plecate, ca să nu iasă niciodată mila lui Dumnezeu dintru voi. Că deaca să va dăzlipi mila lui Dumnezeu de la noi, decii și fața își va întoarce de cătră noi și atuncea să va veseli diavolul. Iar voi, frații miei și unșii lui Dumnezeu, nu vă amăgireți, nici vă uluiți după cuvintele cele bârfitoare și mincinoase ale oamenilor celor de nimic, ci vă apropiiați de omul ce să va téme de Dumnezeu, și vă veți învăța și voi de la dânsul a vă téme de Dumnezeu. Și vă adunați toți la un loc și strigați cu

glas mare, zicând: “Doamne, Doamne, păstoriul cel bun! Întoarce-ne cătră calea pocăinței și ne îndreptează pre cărările mântuirii!” Și atuncea, în rugăciunile voastre, eu, nevrédnicul robul lui Dumnezeu, Niagoe, să nu fiu dăzlupit dentre voi, ca pentru rugăciunile voastre să afle și sufletul meu pre păstoriul cel bun al celor buni.

Și să nu ne înșălăm cumvaș, fraților, și să mérgem după basnele și minciunile ereticilor, precum bārfescu ei și nu cred că Dumnezeu s-au pogorāt pre pāmânt și fu și Dumnezeu și om, ci zic că nu s-au arātāt cu adevārat (ci cu nālucire). Iar noi să crédem cu tot sufletul și să mărturisim și nu cu vreo părere cumvaș, ci cu toată adevērița, cum s-au arātāt în lume și pentru mila sa cea multă s-au pogorāt pre pāmânt și să întrupă din duhul sfântu și din curată fecioara Mariia și fu om deplin și Dumnezeu deplin. Om fu, ca pre om să izbāvească din întunéric, iar Dumnezeu fu, ca și pre Adam să-l facă Dumnezeu și să-l spāsească. Cum și lucrurile lui îl arată și-l mărturisescu, și puterile lui céle dumneziești cu socoteală învață că iaste Dumnezeu adevārat; iar patemele lui îl spun și-l vādescu că iaste om deplin. Și de va gândi cinevaș și să va socoti în slābiciunea cugetului său într-alt chip, acela greu va să fie întrebat și ispitit în ziua cea groaznică și înfricoșată a judecāții.

Dar deaca nu fu cu trup, Maria fecioara ce purta în pāntecile ei și pre cine vesti Gavriil, arhanghelul, că-i zise că iaste Dumnezeu? Deaca nu fu om, în iasle cine zācu și fu înfășat în scutece? Și deaca nu fu Dumnezeu, păstoriul cui să închināră? Deaca nu fu om, Iosif pre cine obrezui? Și deaca nu fu Dumnezeu, pentru a cui cinste mergea steaoa ceriului cătră dānsul? Deaca nu fu om, Maria pre cine aplecă? Și de nu fu Dumnezeu, vrājitorii cui aduseră daruri? Deaca nu fu om, Simeon pre cine ținu în brațe? Și de nu fu Dum-

nezeu, cui zise: “Acum, stăpâne, să mă slobozești cu pace”? Deaca nu fu om, Iosif pre cine luo și fugi în Eghipet? Și de nu fu Dumnezeu, pre cine să umplu cuvântul, carele fu zis: “Din Eghipet chemai pre fiiul meu”? Deaca nu fu om, Ioan pre cine boteză? Și de nu fu Dumnezeu, cui zise tatăl din ceriu: “Acesta iaste fiiul meu cel iubit, de carele bine viiu”? Deaca nu fu om, cine să posti în pustie și apoi flămânzi? Și de nu fu Dumnezeu, îngerii din ceriu cui să pogora și-i slujia? Deaca nu fu om, cine fu chemat la nuntă în Cana Galileiului? Și de nu fu Dumnezeu, cine făcu apa vin? Deaca nu fu om, cine luo pâine în mână? Și de nu fu Dumnezeu, cine sătură în pustie din 5 pâini și din 2 pești 5.000 de oamini, făr’ de muieri și făr’ de copii? Deaca nu fu om, în corabie cine dormi? Și de nu fu Dumnezeu, cine opri valurile mării și vântul? Deaca nu fu om, Simon fariseul cu cine mâncă? Și deaca nu fu Dumnezeu, cine ierta păcatele celor păcătoși? Deaca nu fu om, cine șazu la puț, de să odihni, fiind ostenit de cale? Și de nu fu Dumnezeu, cine da samarinéncei apă vie și o vădi că au avut 5 bărbați? Deaca nu fu om, cine îmbrăca haine ome-nești? Și de nu era Dumnezeu, cine făcea puteri și minuni? Deaca nu fu om, cine scuipi pre pământu și făcu tină? Și de nu fu Dumnezeu, cine făcu pre cel ce să născuse orbu, cu ochi? Deaca nu fu om, cine lăcrămă la mormântul lui Lazar? Și de nu fu Dumnezeu, cine învie pre cel mort de patru zile numai cu porunca? Deaca nu fu om, cine șazu pre catâr? Și de nu fu Dumnezeu, la a cui întâmpinare ieșiră năroadele cu slavă? Deaca nu fu om, ovréii pre cine prinseră? Și de nu fu Dumnezeu, cine porunci pământului și déde pre aceia pre toți cu féțele în jos? Deaca nu fu om, cine fu lovit cu palma preste obraz? Și de nu fu Dumnezeu, cine tocmi și vindecă uréchia lui Malho, slugii arhiereului,

care o tăiașe Petru? Deaca nu fu trup, cine răbdă scuipire preste obraz? Și de nu fu Dumnezeu, cine suflă preste fețele apostolilor duh sfânt? Deaca nu fu om, cine stătu la judecată înaintea lui Pilat? Și de nu fu Dumnezeu, cine înfricoșă și spăimântă noaptea în vis pre muiarea lui Pilat? Deaca nu fu om, pre cine dezbracă dorobanții Ierusalimului și hainele lui le împărțiră ei adinsu ei-și? Și de nu era Dumnezeu, cum întunecă soarele, când era el pre cruce? Deaca nu era om, pre cruce cine stătu răstignit? Și de nu era Dumnezeu, cine cutremură pământul din temelii lui? Deaca nu fu om, ale cui palme și talpe le pătrunseră cu piroane de fieru? Și de nu fu Dumnezeu, cum să dăspică zăveasa bisericii în doao și să sparseră pietrile și să dășchiseră mormânturile? Deaca nu fu om, cine strigă și zise: “Ili, ili lama savahtani”, ce să zice: “Dumnezeule, Dumnezeul meu, căci m-ai lăsat”? Și de nu fu Dumnezeu, cine zise: “Tată, iartă-i!” De nu fu om, cine spânzură pre cruce cu tâlharii? Și de nu fu Dumnezeu, cine zise tâlhariului: “Astăzi cu mine vei fi în raiu”? Deaca nu fu om, cui aduseră oțet și hiiare să bea? Și de nu fu Dumnezeu, al cui glas auzi iadul și să cutremură? Deaca nu fu om, ale cui coaste să pătrunseră cu sulița și ieși sânge și apă? Și de nu fu Dumnezeu, cine sparse porțile iadului și rumse încuitorile și lanțurile lui? Și cu a cui poruncă ieșiră morții din mormânturi? Deaca nu fu om, apostolii pre cine văzură cându era încuiați în casa cea mai de sus? Și de nu fu Dumnezeu, cum intră fiind ușile încuiate? Deaca nu fu om, Thoma ale cui rane de cuie și de suliță pipăi? Și de nu fu Dumnezeu, cui zise: “Domnul meu și Dumnezeul meu”? Deaca nu fu om, la marea Teveriadului cine mâncă? Și de nu fu Dumnezeu, cu a cui poruncă să umplu năvodul de pește? Deaca nu era om, pre cine văzură îngerii suindu-se

la ceriu? Și de nu fu Dumnezeu, ceriurile cui să dășchiseră și puterile cerești cui să închină cu frică și tatăl cui zise: “Șazi de-a dreapta mea”, cum zice David: “Zise Domnul Domnului meu, șazi de-a dreapta mea, i proci”?

Dreptu aceasta, tu, fătul meu, și dumneavoastră, iubiiții miei frați și unșii lui Dumnezeu, de acéstea să cade să vă țineți și acestuia să credeți. Iar gurile eriticilor céle mincinoase și bârfitoare să să astupe, că noi crédem cu adevărat și mărturisim a fi om deplin și Dumnezeu desăvârșit, și nu cu vreo îndoire cumva, ci cu toată adevărînța, cum am zis și mai nainte. Iar cel ce va grăi și să va îndoie, acela nu să va îndrepta întru împărăția ceriului, cum grăiaște și chir *Athanasie Alexandreaninul*: “Cum nu poate nimeni să caute cu un ochiu totdeodată în ceriu, iar cu altul pre pământ, așa nici omul nu poate să să grijască și de cele trupești, și de céle sufletesti. Și cum nu poate să iasă din vâna unui izvor apă dulce și amară, așa nici omul nu poate să îngăduiască și sufletului, și să să grijască și de ale trupului. Și cum nu pot face mărăcinii măslina, așa nici omul nu poate cerca și céle cerești, și céle pământesti”. Precum zice și Dumnezeu: “Nimeni nu va putea sluji și lui Dumnezeu și Mamonului”, nici veți putea și lui Dumnezeu să slujiți, și céle trupești să le obârșiți. Pentru acéia Pavel apostolul, auzindu și ascultându aceste, să părăsi de toate gândurile și cugetele céle trupești și zice: “Pentru acéia m-am lăsat de toate, ca să aflu pre Hristos și să împărățescu cu dânsul”. Iar cei ce au haine și bucate, cu dânsule să să îndăstuléze, că cei ce vor să să îmbogățească, aceia cad în cursele diavolului și în pohte și în gânduri făr’ de măsură.

Pentru acéia, frații miei, nu vă împletecireți în lucrurile lumii aceștiia, ca să vă puteți spăsi. Ce te ține de dreptate și de adevărînță și de dragoste și de frica lui Dumnezeu, și fii

blând și nepizmătareț și ascultătoriu și răbdătoriu, și uraște cuvintele céle grozave și scârnave, și vei vedea pre Dumnezeu! Fie-ți drag a te ruga de-a pururea, și ți să va lumina inima și va vedea pre Dumnezeu. Uraște pohta bucatelor, ca să nu te încungiure cumva patemile amalicultui. Fii treazv în rugăciuni, ca nu cumva să te mânânce hiara. Fugi de vin, ca să nu te scapi de veselii lui Dumnezeu. Iubéște săracii, ca să fii miluit. Pentru acéia iubéște sfinții, ca să te tragă pohta lor cătră bunătăți. Adu-ți aminte adéseori de moartea ta, și nu vei greși mult lui Dumnezeu. Adu-ți aminte de împărăția ceriului, ca să te ducă cătră dânsa pohta ei. Adu-ți aminte de matca focului și de muncile céle cumplite, ca să urăști lucrurile céle réle. Fii gata în toate zilele de întâmpinarea lui Hristos, că făr' de véste va să vie. În toate zilele te socotéște de ce poruncă de ale lui Dumnezeu ești lipsit și totdeauna cugetă ce pohtă de ale trupului ai omorât și dă laudă lui Dumnezeu că pentru a lui milă fu acéia. Nu gândi în firea ta că ești îndreptat în niscare lucruri înaintea lui Dumnezeu, că iaste zis: "Când veți face toate câte sunt poruncite, iar voi ziceți: «Robi nehnarnici și nevnrednici suntem»". Nici să gândiți și să ziceți: "De acum înainte noi suntem buni", că nu te vor crede vrăjmașii tăi, nici să te nădăjduiești în trup. Cel ce să téme de draci, acela să arată chiiar că nu iaste într-însul frica lui Dumnezeu cu toată inima lui; iar cel ce se téme de Dumnezeu cu toată inima lui, acela iaste îndrăzneț spre dânsii. Cel ce să laudă înaintea a mulți, acela să arată că nu iaste frica lui Dumnezeu într-însul; iar cela ce va să să spăsească, acela tot de céle dumniești să grijaște și toate pohtele calcă. Că cum iaste lénia ajutor pohtelor, așa iaste trezvirea putére bunătăților. Și limba cea neînvățată numai ce umblă tocând, că n-are bunătăți dinlăuntru. Bunătatea face curăție, iar mânia cea iute

face patime. Și muma bunătăților iaste mila, iar umplérea răutăților iaste semeția. Inima cea împietrită face mânie, iar oprirea face liniște. Săturarea somnului face înviersunare pohtelor, iar spăseniia sufletului iaste priveghiiare cu sea-ma. Mulțimea nălucirilor iaste somnul cel mult, iar floarea minții iaste iar priveghiiarea întru rugăciuni. Somnul cel mult îngroașă gândul, iar priveghiiarea îl suptie, însă acéia priveghiiare zicem, carea iaste pentru Dumnezeu și să face în cântări și în cântece duhovnicești, iar într-alt chip mai bun iaste somnul cu tăcere decât priveghiiarea cu cuvinte dășarte. Plângerea gonéște pohtele, iar răsul face dăzlupire de la Dumnezeu. A nu se înfiori omul, face smerenie, iar slava omului face nebăgare în seamă. Nemânia face blândéte, iar ținérea de pizmă face răutate. Cel ce iubéște lărgimea, acela gonéște facerile de bine, iar strimtarea pleacă patemele. Dorul bucatelor hrănéște patemele și pohtele, iar oprirea și ținérea le gonéște. Împodobirea trupului iaste întortarea și izvrătirea sufletului și mârșăvirea sufletului; iar mârșăvirea trupului iaste înnoire sufletului. Obidele trupului sunt spăsire sufletului, înfrumșițarea trupului iaste cursa sufletului. A cugeta omul totdeauna céle cerești face dragoste cu Dumnezeu, iar grijile lumii aceștiia gonescu facerile cele de bine. Cela ce-și păzéște gura, acela-și rădică mintea sus la Dumnezeu. Vorbele cele multe ațăță urgie și mânie. Cel ce face pre voia vecinului, semnează că mintea lui véde bunătățile, iar cel ce-și face voia sa, semnează neînțeleptie. Învățatura cea cu frică păzéște sufletul de toate răutățile. Vorbele céle lumești întunecă sufletul, iar iubirea lucrurilor lumii aceștiia dăzlupéște gândul și cugetul de la Dumnezeu. Cel ce n-are îndârjire, acela véde pre Dumnezeu. Cela ce nu-și va ispovedi cugetele, semnează și arată că cearcă această slavă dășartă și spurcată; iară cel ce le va ispovedi

la duhovnic, acela va goni pohtele. Că cum mănâncă rugina pre hier, așa mănâncă și pre om slava cea omenească, deaca i să va lipi inima de dânsa. Și cum să înfășură volbura sau curpenul de viță și piarde roada ei, așa, fătul mieu, piarde trufiia și mândrețele roada împăratului sau a domnului. Că plecăciunea cea înțeleaptă iaste mai întâi de toate bunătățile. Și izdărârea tuturor patemilor iaste mîncarea cea preste sătul. Iar sfârșitul răutăților iaste a gândi omul însuși că iaste drept. Și cum mănâncă carii copacii, și gândacii îi fac fâr' de frunză, așa și pizma-i piarde sufletul călugărului. A-și pune cineva nădăjdea pre Dumnezeu, face să rabde batjocurile fără întristare. A cugeta cineva să nu fie grăit pre nimeni de rău, face trufie. Nu te nădăjdui în puterea ta și va fi ajutorul lui Dumnezeu cu tine. Nu avea vrajbă cu nimini, că de vei avea, deacii nepriimită va fi ruga ta. Iubéște adeverința, că tot mincinosul iaste urât înaintea lui Dumnezeu. Păzéște-ți ochii, și inima ta nu va vedea céle réle; că tot cel ce caută asupra muierii cu pohtă, preacurvie face. Feréște-ți auzul, ca nu cumva să-ți câștigi sămânța rea. Fugi de mincinosul și ficleanul diavol. Aibi pace cu toți ca să fii îndrăzneț în rugăciunile tale. Nu pohti să auzi păcatele nici unui om, ca să nu să lipească vreunul de inima ta. Lucrează cu mâinile tale, ca să afle săracii pâinea ta, că șăderea făr' de lucru face moarte sufletului. Cel ce să roagă adeseori, acela își izbăvește sufletul lui den toate răutățile; iar care să lenevește cât de puținel, acela să face lăcaș dracilor. Când șăzi în chiliia ta, de acéste 3 lucruri te grijaște: di rugă, de învățătură și de rucodélie. În toate zilele cugetă unde ai fost și ce ai făcut și cum vei să mori și după moarte unde vei să mergi și te ia aminte. Și de-ți vei aduce aminte că are cineva vreo părere rea pre tine, iar tu nu fii nebăgătoriu de seamă de acéia, ci pasă și te împacă cu dânsul. Și

te păzește să nu te treacă vreun ceas fără' de rugă, că acestea aduc lumina în suflet. Și de ai făcut lucruri bune, tu nu te lauda, iar de ai făcut răutăți multe, nu te îngrija de tot, ce numai să te părăsești să nu mai faci și te vei spăși. De te vor învierșuna cugetele cele rele, tinde către Dumnezeu rugăciuni neîncetate și te va odihni de dănele. Iar de te vor birui poftele și pizmele pre inima ta, tu îți ado aminte că toți suntemu mădularile lui Hristos, și toată cinstea și ocara vecinilor noștri a noastră iaste, și vor fugi de la tine. Iar de va fi intrat în inima ta urgisirea și iubirea de frați, tu-ți ado aminte că pentru aceasta vei fi dat în mâinile diavolului, pizmașii tăi, și va fugi de la tine și aceia.

Acéstea toate le socotește și le gândéște și cu cele bune te îngrădește, iar cele réle tu le leapădă. Însă nu le vei putea socoti, deaca nu vei face cu dreptate lucrurile lui Dumnezeu. Că mai întâi de toate iaste tăcérea. Deci tăcérea face oprire, oprirea face umilință și plângere, iar plângerea face frică, și frica face smerenie. Smeréniia face socoteală de cele ce vor să fie, iar acea socoteală face dragoste, și dragostea face sufletele să vorbească cu îngerii. Atuncea va pricépe omul că nu iaste departe de Dumnezeu, și cel ce va să fie într-o cinste ca aceasta, i să cade să n-aibă grijă nici de un lucru și să urască lumea aceasta cu totul și toate ale ei i procee. Deacii atunci să va învrednici de va petrece într-aceste bunătăți care sunt de la Dumnezeu.

Și aceasta, fraților, încă socotiți și luați aminte: că tot omul carele mănâncă și bea preste măsură și să amestecă în lucrurile lumii aceștia, acela nu va veni în măsura lucrurilor acestora. Dar deaca-ți iaste voia să aibi avuții și moșii și vii, pentru căci nu te-ai însurat să-ți fii luat muiare? Căci te amăgești și te înșăli, căci nu socotești ca sămânța céia ce fu sămănată în mărăcini să împresoară și

nu face roadă, și cel ce nu să va părăsi de acestea, pre Dumnezeu nu va putea cunoaște. Iată că rog pre tot omul, carele va să dea pocăință cătră Dumnezeu, să să ferească de băutura cea multă a vinului, că beția multă cursă are. Deci te păzește de înșălăciune și de amăgitură. Până ești în trupul acesta, nu le crede. Ci, fraților, să stăm în frica lui Dumnezeu și să nu ne silim în războaie, că “nu iaste războiul nostru cătră trup și cătră sânge, ci iaste cătră mai marii și puternicii și biruitorii acestui veac întunecat și cătră duhurile cele réle ce sunt supt ceriu”. Să ne îmbrăcăm în armele bunătăților, pentru că ostenința și greutatea și patima și streinătatea și lipsa pohtelor nu ne va păzi numai de săgețile diavolului, ce încă ne va face de vom fi moșteni și împărăției ceriului. Pentru acéiia să ne nevoim puținel într-acest veacu, ca să câștigăm împărăția ceriului. Că Hristos, dascălul și învățătorul nostru, așa au zis: “Nevoiți-vă să tréceți prin porțile cele strimte și pre căile cele de scârbă. Priveghiați dar în tot ceasul, că nu știți când va veni Domnul nostru și ne va afla dormind. Păziți-vă să nu se îngreuiaze inimile voastre cu mănări multe și cu băuturi și cu grijile vieții și traiului lumii aceștia, și să vă ajungă acel ceas și vréme degrab’ și fără véste. Iată vă trimiț ca pre niște oi în mijlocul unor lupi. Nu strângeți aur, nici argint, nici câte 2 haine. Nici vă fie frică de cei ce ucig trupul. Că am văzut pre satana din cer căzând ca un fulger. Iată v-am dat putére să călcați pre șarpe și pre scorpie și pre toată putérea diavolului”.

Și nu déde Domnul acesta putére numai apostolilor, ci o déde tuturor celor ce le iaste voia să să spăsească și carii vor să urmăze lui și să umble după poruncile lui. Vezi și socotéște că grăiaște tuturor sfinților și zice: “Voao v-am dat putére să fiți fii lui Dumnezeu. Nu te téme, turma cea

mititea, că tatăl meu voi să vă dea voao împărăția ceriului. Deci, vindiți-vă avuțiile voastre și dați milostenie și vă câștigați în ceriu comoară netrecătoare”. Deicii sfinții lui apostoli și ucenici, deaca făcură poruncile acéstea, iar le zise Hristos: “Pacea mea o dau voao și pacea mea o las întru voi, că cei ce păzeau pre mine, aceia păzescu poruncile méle. Și voi méрге eu și tatăl meu și-mi voiu face lăcaș întru dânșii”. Și arătând noao să răbdăm cu bărbăție toate năpăștile și scârbele și războaiele, care să vor scorni asupra noastră, zise: “În lume cu scârbe veți fi; ci îndrăzniți, că eu am biruit lumea. Voi sunteți cei ce ați răbdat cu mine în năpăști. Eu învăț pre voi, cum au învățat și pe mine tatăl și mi-au făgăduit împărăția, ca să mâncați și să béți la masa lui”. Iar acéstea nu zice tuturor, ce numai celor ce vor răbda năpăștile și scârbele, cu răbdare bună. Că, mergând însuși de a sa bună voie cătră sfintele lui patemi, zise: “Cel ce va vrea să mănânce și să bea la masa mea, să meargă cu mine la patime”; cum am zice “să moară și acela lumii, pentru poruncile méle”. Acestea auzind Pavel apostolul, toate cugetele céle trupești le lepădă și începu a îndrăzni și a zice: “Eu lui Hristos m-am răstignit și de acum nu mai trăiescu mie, ci Hristos trăiaște în mine”. Că, cât umblăm în trup, morți suntem păcatului. Că zice: “Cei ce ș-au răstignit trupurile lui Hristos, cu pateme și cu pohte, și de vom și muri cu dânsul, vom viețui pentru dânsul. Și de vom răbda, vom și împărăți cu dânsul; iar de ne vom lepăda de dânsul, și el să va lepăda de noi”. Dar carele iaste cel ce să leapădă? Acela iaste carele umblă după pohtele trupești. Că acesta nu numai au spurcat botetul cu lucrurile hicleanului diavolu, ci lipsindu-să de lumina raiului, de la masa cea dumnezeiască gonit fiind, s-au șters din cartea vieții. Domnul Hristos, pentru multa

dragoste ce are cătră noi, ne-au dat și pocăință tocma pân' la moarte. Că de n-ar fi fost pocăința, nu s-ar fi spăsit nici un om. Deacii, fraților, deaca vom să ne spăsim, noi să ne pocăim până suntem vii și să plângem și să ne spălăm ranele céle spurcate ale inimii. Că la judecata cea groaznică și înfricoșată vor să să arate lucrurile céle réle ce sunt întru noi. Că acolo să va apropiia Dumnezeu și va veni, de va șădea pre scaunul slavei lui, și să vor aduna înaintea lui toate limbile și să vor vedea toți den lumânările lor. Deacii, cel ce nu-și va fi câștigat untulemnu, i să va stinge lumânarea și acela va mérge întru întunérecul cel osebit. Pentru acéia, fraților, să ne nevoim să ne umplem vasele de untulemnu, să nu auzim zicându-ne: “Eu nu știu pre voi”. Vasul iaste pocaianiia, iar untulemnu, lucrurile céle bune. Iar lumânarea cea luminoasă iaste sufletul cel sfânt. Iani dar, fraților, să ne nevoim, că s-au apropiiat ziua. Fericit iaste omul cela ce să grijaște în toate zilele și în tot ceasul, căci când să coace roada, atuncea iaste vrémea secerișului. Deci spăsit iaste cel ce-și va spăsi roada, că o vor aduna îngerii în jitnița cea de véci, iar celor ce vor fi ca mine, o, ce amar și ce nevoe! Cum am zice plévelor, că pre acélea focul le va moșteni. Ni dar, fraților, să fugim de lume și de toate câte sunt ale lumii, ca să fim moștêni binelui aceluia, care ochiul nu au văzut, uréche nu l-au auzit, nici la gând și la inima omului n-au intrat, céle ce au gătit Dumnezeu celor ce-l iubescu. De acum, fraților, într-acéstea petréceți, acéstea va învățați și nu vă uluireți, ca să ne învrednicească Dumnezeu ziua și noaptea poruncilor lui și să ne spăsească împărăției cei cerești, cum zice și rândurea cea cu cuvînțele dulci, *Zlatoust*:

“Când vor sta toți sfinții de-a dreapta lui Dumnezeu și să vor veseli și să vor încorona și vor împărți slava lui

Dumnezeu, iară eu singur voi fi osândit întru întunerecul cel osebit și în focul cel nestinsu, carele iaste gătit diavolului și îngerilor lui. O, vai de noi, suflete, vai de noi! Décii atuncea ce vom mai face? Când vei vedea pe toți sfinții și pre toți dreptii întru împărăția ceriului și în slavă mare, iar tu ticăloase vei fi tras făr' de milă în munca cea de véci. Atuncea te vei lovi cu palmele preste obraz și cu lacrăme de amărăciune vei zice: "Spăséște-te, despuitoare stăpână și pururea fecioară Marie, născătoarea lui Dumnezeu, sprijinitoarea și ajutătoarea tuturor creștinilor! Spăséște-te, cinstită și de viață făcătoare cruce, cu carea s-au dat viața a toată lumea! Spășiți-vă, toate puterile cerești, îngerii și mai marii îngerilor! Spăséște-te și tu, cinstite proroace și botezătorii lui Hristos! Spășiți-vă, apostolilor, prorocilor, mucenicilor și alți sfinți și di Dumnezeu purtători părinți toți! Spăséște-te și tu, frumosule raiu, den carele eu, ticălosul, vai de mine, fuii încuiat den afară și pre dreptul fuii judecat gheenii, că judecata lui Dumnezeu iaste dreaptă. Ci și eu, încă după cum nu mi-am gătit lucrurile, așa m-am și judecat și am luat și plată".

Ca acéstea cuvinte și altele multe vei zice atuncea și tot în zadar vor fi, și nici de-o folosință nu-ți vor fi. Ci, o, suflete, mai nainte de acel ceas înfricoșat, te întoarce cătră Dumnezeu și zi: "Doamne, Dumnezeul mieu, întoarce cătră pocăință, păstoriule cel bun, pre cela ce am pierdut ceasul acela și nu mă lăsa să pieiu până în sfârșit, ce-mi dă vréme de pocăință și mă miluiaște după mila ta cea mare, că tu singur ești unul îndurătoriu și mult milostiv, și ție trimitem în sus slavă, cu făr' de începutulu-ți tată și cu preasfântul și bunul și făcătoriu de viață duh, acum și pururea și în vécii veciloru, amin".

*II. Învățătură a aceluia Neagoe voievod către fiu-său Theodosie
și către alți domni, către toți. Așijderea către patriarși,
către vlădici, către episcopi, către boiari și către egumeni,
către bogați și către cei săraci. Spunere și încredințare
pentru frica și dragostea lui Dumnezeu*

Slovo 5¹

Zice dumnezeiasca Scriptură: “Dă pricină înțeleptului și mai înțeleptu va fi; învață-l și să va alătura să asculte”. Dreptu acéia, și eu mă nevoiu iarăși către dragostea domniilor voastre, să vă aduc aminte și să ne înnoim omul cel dinnăuntru. Și acum îndrăznescu a vă scrie pentru că nu mă poci sătura de dragostea și de dulceața voastră. Ce însă și domniilor voastre să nu vă fie cu greu, tuturor câți sunteți unșii lui Dumnezeu și împărați creștinești și domni, pre carele va alége Dumnezeu și va da în mâna lui să păzească turma cea împărătească a lui Hristos, sau dumnezeștilor părinți și patriarși ai lumii și mitropoliți, carii suntu păstori și arătători de lege, sau egumenilor și duhovnicilor, carii sunt pen mănăstiri și pren lavre. Aceștea sunt următori lui Hristos și păstori turmei lui, cărora le-au dat Dumnezeu după cât le-a fostu putérea. Și câți suntu puși de împărați și de domni să fie biruitori pre suptu biruința lor, măcar de ar fi neguțători, măcar plugari, măcar bogați, măcar săraci, toți să cheamă stăpâni caselor lor.

Pentru acéia, împărații și domnii cu multă frică și cu mult cutremur vor să dea seamă înaintea lui Hristos Dum-

¹ Se vede de aici că numerotarea capitolelor ține seamă și de subîmpărțirile notate marginal cu cerneală roșie. Așa se explică de ce după “Capul 1” urmează “Slovo 5”. Același este cazul în continuare și explică de ce numerotarea capitolelor dată de noi nu coincide cu aceea din manuscris.

nezeu pentru lucrurile ce au făcut în vrémea împărățiilor lor și a domniilor lor, în ce chip au slujit lui. Așijderea vor să dea seamă cei bogați, cum ș-au dat și ș-au împărțit avuțiile pre dreptate și fără' de fățarnicie. Iar patriarșii și mitropoliții și episcopii vor să dea seamă înaintea lui Dumnezeu de besérici și de turma lui Hristos, care sunt date pre mâinele lor și cum vor fi mărturisit și vor fi vestit fără' de rușine numele lui Dumnezeu. Așijderea și egumenii și duhovnicii și cărturarii vor să fie întrebați înaintea Domnului Dumnezeu de grija lumii aceștia și bogații și săracii toți vor să dea seamă de faptele lor la îndreptarea lui Dumnezeu, unde și îngerii cei fără de păcate și nevinovați încă vor sta cu frică și să vor cutremura. Deci ia luați aminte, fraților, și socotiți, dascalilor, și vedeți ce tocmeală ne-au dat noao Dumnezeu într-această lume înșălătoare și apoi iaste fără nici un temei, ce numai ce ne iaste ispitire, ca să vază cum ne vom nevoi și ne vom osteni să păzim turma lui.

Că și pre mine încă m-au ales Dumnezeu cu socoteala milii sale și m-au pus păstor turmei sale, iar eu fui fără' de pricépere și slab și-mi dedi trupul tot spre léne și spre odihnă și spre trufie și nu putui pricépe că acest dar și cinste ce mi le déde acum într-această viață scurtă și trecătoare, el mi le-au dat într-o ispită, ca să mă vază ce păstoriu voi fi și cum voi paște turma lui. Iar eu nu cunoscui cărările Domnului, ce mi să lunecă firea în beții și în ospéțe și în lăcomii și într-alte lucruri, carele nu mi să cădea, nici să cuviniia, nici Dumnezeu nu le iubește. Pentru acéia, rămaș de turma lui, însă tot mă rog despuitoriului și stăpânului meu, Iisus Hristos, zicând: "Doamne, Dumnezeul meu, nu mă dăzlupi, nici mă lepăda de la luminata fața ta!".

Iată, că vă aduc aminte, fraților și următorii lui Hristos și păstorii turmei lui, să nu vă zmintiți întru lenevia

voastră, nici să să îngreuiaze inimile voastre cu mâncări multe și cu beții, ca mine, ce neîncetat faceți voia lui Dumnezeu și iubiți dreptatea lui, cum zice prorocul: “Împărți și dăde săracilor. Dreptatea lui trăiaște în vécii vécilor”. Deci și voi să vă chemați priiatenii lui Dumnezeu și moștění împărății lui cei cerești. Iar de să va da cineva pre sine în odihna trupului și-și va umplea voia inimii sale cu mânie, cu nebăgare de seamă, cu negrijă, cu nefrica lui Dumnezeu, unul ca acela nu va intra întru bucuriia Domnului său, unde au gătit dreptilor și celor ce-l iubescu. Și pentru mândriia și trufiia veacului acestuia nu să va număra cu oame-nii, nici cu domnii, ci ca un dobitoc să va chema. Că cela ce va să să facă soț veacului acestuia și iubéște lipsa sufletului în ospéte și în beții, acela să va tréce cu veacul acesta și ca umbra să va duce, și slava lui ca fumul va peri. Iară cel ce să va împreuna bunătăților dumnezeiești, acela va lua viața și traiul cel vécinic și netrecătoriu. Că rădăcina bunătăților iasti dulceața lui Dumnezeu.

Că mulți împărați și domni zic că “cu nevoie să țin împărățiile și domniile, pentru aceia nu putem sta să ne rugăm și să ne postim și să ne ținem în curăție, nici putem mérge la biserică, că avem multe griji de împărății și de domnii, de soli și de judecăți și alte lucruri multe avem, ale împărățiilor și ale domniilor, să le umplem. Și milostenie încă am fi făcut și am fi dat celor ce venea și cerea pentru numele lui Dumnezeu; ci tot pentru acéle valuri noi nu putem să-i miluim, și mulți săraci și mișei zac goli și urgi-siți prin gunoae. Și de multe răutăți și nevoi ce le sunt asupra, ei nu pot să vie la noi să-i miluim, iară noi încă nu putem să le trimitem milă“. Dar pentru ce? Pentru ce nu avem dragoste cătră Dumnezeu, ci gândim tot céle deșarte! Și zicem că avuțiia noastră, multe lucruri de-ale împărați-

lor și de-ale domniilor noastre vom să le tocim și să strângem încă și mai multă avere, că ne va trebui odată!

Mulți patriarși și mitropoliți zic că: “Nevoie ne iaste a păzi cele dumnezeiești și să mărturisim numele Domnului; și nu putem să ne postim, nici să ne rugăm, nici să stăm în biserică toată noaptea în bdenii, că avem multe lucruri lumesti și judecăți. Și am face și milostenii, ci ne tēmem; că avem să umplem multe lucruri cu avuția noastră, și nu știm dar de ne vor scoate din patrierșii și din vlădiciile noastre. De-acéia ne silim și ne grijim să strângem avuție multă, să ne fie la vreme de lipsă și să avem din dăstul de unde mânca și de unde bea”.

Mulți egumeni și duhovnici și cărturari zic: “Greu ne iaste traiul călugărescu și suntem însărcinați, și cu multă nevoie ținem credința creștinească, și nu putem să ne postim și să stăm pururea pre rugă și să lăcuim pren pustii și pren peștere. Și milostenie încă ar trebui să facem, ce noi suntem niște oameni săraci și nu avem venit nici de o parte, ci numai de-abia ne ajunge pre sărăciia noastră. Deacii ne va ajunge vreme de bătrânețe, ci ce vom agonisi acum, vom să ținem să ne fie la bătrânețele și la slăbiciunea noastră”.

Mulți din boiari și din bogați zic, și din slujitori și din neguțatori: “Cu nevoie iaste a ne ruga lui Dumnezeu și a umplea voia lui, că suntem datori să cercăm și să facem toate cele pământesti. Și milostenie încă am fi făcut, ci ni tēmem ca nu cumva să ni să ia boeriile, deacii să rămânem săraci, sau să va mânia Domnul nostru pre noi, ci ne va prăda, sau vom pribegi într-alte țări și nu vom avea ce cheltui ci vom rămânea săraci”.

Mulți săraci zic: “Noi de-abia câștigăm cât mâncăm noi, dar milostenie de unde vom să dăm?”

Așijderea și noi, fraților, toți zicem așa. Dar pentru ce zicem așa? Pentru că nu avem dragoste cătră Domnul nos-

tru Iisus Hristos. Că și împărat, și domn, și patriarh, și mitropolit, și egumen, și duhovnic, și județ, și bogat, și sărac, câți ne aflăm, de nu iubim pre Dumnezeu, noi toți zicem așa: că ne iaste voia să strângem avuție multă, să ne fie când ne va trebui. Și nu iubim pre Dumnezeu cu toată inima, ci iubim avuția și n-avem dragoste cătră Hristos. Că de am fi iubit pre Dumnezeu cu toată inima, cum iubim avuția, sau cum și el însuși ne-au iubit pre noi; ci nu iubim pre Dumnezeul nostru cu toată inima noastră, ci iubim obicéiurile și năravurile noastre céle réle. Deci, câți iubescu obicéiurile și năravurile lor, acéia nu să cheamă robi lui Hristos ci să cheamă robi năravurilor lor. Că toate obicéiurile și năravurile omului sunt spre folosul și ajutoriul păcatelor și a face păcatul iaste un lucru cu dulceață și cu veselie, iar a-l curăți iaste cu nevointă și userdie multă. Cum făcu și David, că numai într-o noapte greși, iar apoi în toate nopțile își uda așternutul cu lacrămile sale, cum zice și la Evanghelie: “Cel ce face păcat, acela iaste rob păcatului”. Dar pentru ce? Pentru că răbdarea tineréțelor, mare bucurie și veselie iaste bătrânețelor, iară nerăbdarea tineréțelor și umplerea voilor iaste multă scârbă și întristăciune bătrânețelor. Și căutați, fraților, de vedeți cum zice și sfântul *Ioan Zlatoust* pentru această lume deșartă și de nimica, că zice așa: “Că toată lumea aceasta stă înaintea lui Dumnezeu, ca cum stă o picătură de ploae în strașina unii case”. Deci, amar ție, o, ticăloase oame! Dar deaca vréme ce stă toată lumea înaintea lui Dumnezeu, ca o picătură de ploaie în strașina casei, dar de un om singur, ce să va alége înaintea lui? Iar Sfânta Scriptură cum zice? Iar noi nici într-un chip nu vom să ne aducem aminte de acéstea, ci tot ne nevoim și muncim să strângem avuție multă. Pentr-acéia cel ce strânge avuție foarte multă,

acela nu să cheamă creștin, ci să cheamă hrisolatac, adică slujitor aurului. Și când socotim și zicem că la vremea de nevoie noastră ne va fi avuția de folos, dar ce folos vom dobândi și vom avea de la avuția cea multă, când să va dăspărți sufletul de trup, ca cum să desparte un priiaten de alt priiaten și lasă toate: pre tată-său și pre mumă-sa, frații și surorile, feciorii și fetele și alte rudeni toate? Și toată avérea câtă au câștigat cu minte nesocotită și neînțeleaptă și o au ținut cu multă scumpéte și-o lasă și acéia, cum zice prorocul: “Strânge și nu știe cui strânge”. Acélea toate le lasă sufletul. Și încă nu numai atâta ce lasă, ci încă lasă tocma și ce au avut mai iubit și mai drag: lăcașul lui, adică trupul. Deacii, de acolo să duce în sus, cătră vămile céle înfricoșate, unde sunt oamenii cei nevăzuți. Și nu ne vom cunoaște cu dânșii și acolo vor fi cumpenele céle drépte și nefățarnice. Deacii, când să va întoarce de la vămile céle înfricoșate și va fi tras făr’ de milă, ca să nu mai vază deacii fața lui Dumnezeu cea luminată și bună, ce grijă mai mare și nevoie mai rea și mai cumplită va fi atuncea, carea noi nu o am gândit, nici o am cugetat? Dar unde ne vom afla atuncea, cându vom rămânea săraci și lipsiți de fața lui Hristos și să nu mai vedem niciodată lumina lui? Atuncea va fi jale și frică mare și nici de un folos nu ne va fi. Deci, fraților, dar căci vom plânge atuncea toate neamurile și vom zice așa: pentru acéia vom plânge, că n-am avut dragoste de Dumnezeu în inimile noastre și nu ne-am adus aminte că vom să ne dăspărțim de fața cea bună și luminată a Domnului nostru Iisus Hristos și n-au dorit inima noastră să vază pre Dumnezeu și să să îndulcească de dânșul.

Că de am fi avut dragoste cătră Dumnezeu, noi ne-am fi adus aminte de dăspărțirea noastră de cătră dânșul, și de

răspunsul și seama ce vom să dăm atunce, și cătră cine vom alerga. Și n-am fi plânsu atâta; ci ne-am fi rugat cu ușurare și am fi zis: “O, despuitoare, stăpâne, împărate atotțiitoriule, înduratule și de oameni iubitoriule Doamne! Dar dărui-ne-vei noao să vedem fața ta cea bună, și să ne îndulcim noi, robii tăi, de dânsa, au fi-vom lipsiți de ia? Că toți sfinții tăi îngeri și mai marii îngerilor de la tine s-au luminat și cu hrana cea cerească de la tine se-au idulcit și se-au înfrumșițat; și precuvioșii tăi se-au bucurat cu dreptii, și sfinții mucenici s-au încorunat; și împărații cu domnii și patriarșii cu mitropoliții, nebăgând în seamă lucrurile pământești, au urmat ție. Pentru acéia s-au chemat priiatenii tăi. Și egumenii cu duhovnicii și cu cărturarii lăcuindu prin pustii și prin peștere strimte, cu fieri réle și cumplite, pentru acéia au dobândit viața cea de véci. Așijderea bogații și săracii necruțându-și trupurile lor, ce cu nevoință și cu dragoste au stătut în picioare și s-au rugat ție, dreptu acéia le zicem că suntu îngăduitorii tăi. Pentru căci? Pentru că nici de un lucru de ale lumii nu s-au grijit, nici s-au nevoit, ce numai pre tine te-au iubit și de la tine s-au luminat”.

Pentru acéia, dascalilor și fraților, socotiți și luați aminte de vedeți: mai bine ne iaste să slujim totdeauna dușmanului nostru diavolului cu grijile lumești, au mai bine iaste să slujim și să urmăm cu trai bun și cu viață curată priiatenilor noștri, carii au fostu mai denainte de noi? Ce iani să plângem aici puținel și acolo să ne veselim mult în véci cu Domnul nostru Iisus Hristos și să nu fim niciodată dăspărțiți de fața dumnezeirii lui. Că iată acei împărați și domni, patriiarși și vlădici, egumeni și duhovnici, bogați și săraci, carii fură ziși mai sus, cum nu băgară în seamă măriile și cinstile pământești. Pentru acéia au văzut și fața cea luminată și

dulce a Domnului nostru Iisus Hristos. Iar noi n-avem dragoste cătră dânsul: dar pentru căci zic împărații și domnii că iaste lucru greu și cu nevoe a ținea împărățiile și domniile; patriarșii și vlădicii zic că iaste nevoe a păzi patrierșiile și vlădiciile; egumenii și duhovnicii zic că cu mare nevointă ținem cinul călugărescu.

Și mulți den oameni își duc firile și cugetele de și le întind în multe părți: unii laudă curăția, alții laudă postul și oprirea, iar unii milostenia și smerenia, iar alții laudă răbdarea și ascultarea. Pentr-acéia știm și noi că acélea sunt toate bune. Însă acéste bunătăți, toate, de unde vin? Vin de la Domnul nostru Iisus Hristos. Căci că cel ce are minte curată, care iaste temeliia și urzeala tuturor lucrurilor celor bune, nu caută numai spre curăție și spre post, spre rugăciuni, spre oprire și spre smerenie, sau să-și întinză mintea și gândurile spre multe lucruri și în multe chipuri. Ce lasă acéstea toate, și-și rădică mintea și gândul în sus, și să îmbracă în dragostea lui Hristos ca într-o za. Și acela nu să grijaște de împărăție, nici de domnie, nici de patrierșie, nici de vlădiciie, nici de egumenie, nici de nici un lucru câte sunt pământești, de care ne grijim și ne nevoim noi, ce numai ce iubescu pre Domnul Dumnezeu, cu tot sufletul. Că mare lucru iaste a iubi omul pre Dumnezeu cu tot sufletul; căci că și singur Domnul nostru Iisus Hristos, cându întrebă pre iubitul mai marele ucenicilor săi, pre Petru apostol, nu-l întrebă nici de rugăciune, nici de postu, nici de oprire, nici de smerenie, nici de răbdare, nici de curăție, nici de milostenie, ce numai ce-i zise: “Petre, dar iubești-mă?” Iar el răspunse și zise: “Adevărat, Doamne, tu știi toate. Tu știi că te iubescu”. Că știú Hristos, că de-l va iubi cu toată inima, decii toate bunătățile să vor pogări pre dânsul: și postul, și rugăciunea, și curăția, și ascultarea, și răbdarea.

Drept acéia și noi, deaca vom iubi pre Dumnezeu cu tot sufletul, mila lui Hristos să va pogori pre noi, de la dreapta lui cea biruitoare, și postul, și ruga, și curăția, și oprirea, și smereniia, și milosteniia, și răbdarea, și ascultarea. Că toate bunătățile în mâinile lui sunt. Pentru-aceia să nu ne întindem, nici să ne răsfirăm cugetele noastre prenr-alte părți, ci numai să le urcăm la îndurătorul Dumnezeu, de la carele vine toată mila, ca să împărățim cu dânsul, în vécii vécilor amin.

*III. Cartea lui Neagoe voievod cătră chir vlădica
Macarie și cătră alți egumeni și ieromonahi și preoți
și cătră tot clirosul, cându au îngropat a doao oară,
în mănăstire la Argeș, oasele mume-sei,
doamnei Neagăi, și ale coconilor lui,
Petru voievod și Ioan voievod, și a doamnei Anghelinii.
Cu cuvinte și învățături de umilință*

Cuvântul al șaselea

Cela ce ești cu mila și cu darul lui Dumnezeu ales și pus înaintea noastră, de ne luminezi și ne strălucești ca razele soarelui, ca să ne arăți și să ne înveți calea lui Dumnezeu și noao, preaiubite părinte, chir vlădico Macarie; așijderea și voi, părinți, carii sunteți cu acéiași milă a aceluiași Dumnezeu aleși, și egumeni din sfintele mănăstiri și lavre, și pentru dragostea lui Hristos ați lăsat hrana veacului acestuia și ați pohtit să dobândiți fața lui Dumnezeu cea bună și să ajungeți viața cea de véci, deci și Dumnezeu încă iaste multu milostiv și bun, ci să vă dea după mila lui, să nu să lipsească pohta voastră de vederea lui; și voi, preoților și slujitorii bisericii, carii slujiți sfintelor mănăstiri, să priimească Dumnezeu pohta și ostenințele voastre și să înfloriți

în ceriu în véci ca crinul. Așa și voi, boiari miréni, bogați și săraci, bărbați și muieri, pentru că toți dorescu și pohtescu să dobândească milă de la Dumnezeu și toți vor dobândi.

Drept acéia, o, bunul meu părinte, chir Macarie, și voi, iubitorii de Hristos, cinstiți egumeni, și voi, fraților preoți și poslușnici, carii totdeauna lăudați pre Dumnezeu, așijderea și voi toți câți sunteți buni slăvitori creștini și vă chemați mireni și aduceți și voi pohvală lui Dumnezeu în toată vrémea, să dea Dumnezeu să nu să dăspartă slava lui de la voi! Și pre mine ticălosul, încă mă ascultați cu ușurare, și cuvintele méle le auziți și le priimiți făr' de dosădire, că am să vă rog și să vă spui un dor al inimii méle, foarte amar și cu foc. Ci să mă iertați într-acest ceas că am puținéle cuvinte să vorbescu cătră oasele maicii méle. Dreptu acéia mă iertați toți păgânii și frații miei, că făr' de iertăciunea voastră nu voi putea grăi.

Acum, o, maica mea și născătoarea mea, iau iertăciune de la părinți și de la frați, că voi să încep a grăi cătră tine cu multe lacrimi și cu gréle suspini și nenumărate. Ci te rog să mă ascuți cu dragoste, că voi să îndrăznescu să fac orație cătră oasele tale céle ostenitoare. O, maica mea și dulceața inimii méle și roaba Dumnezeului meu, Neago, câtă dosadă ai avut pentru mine, fiind multă vréme sărcinată cu mine, ziua și noaptea; și încă nu numai zioa și noaptea, ci în toată vrémea și în tot ceasul ai fostu însărcinată și împovărată cu trupul meu, până în vrémea céia ce-ți veni porunca lui Dumnezeu să mă naști. Atunce, o, maica mea, atâtea griji și scârbe ai avut, câte ai avut și la moarte-ți. Decii, cu porunca lui Dumnezeu, adaose sfinția-sa ție viață și mie naștere. Și după acéia încă mai multe ostenințe și scârbe ai petrecut pentru mine, cât stau și eu de mă mir de mulțimea lor. Și nu pociu să socotescu și să număr ostenințele

tale, cât te-ai ostenit pentru mine. Ce numai ce știu pe albină, că să ostenéște și ia multu, că acéia niciodată de dulcéțile florilor nu să poate sătura nici de osteneală. Așijderea mi să pare să fie ia mai ostenitoare și decât alte pasări, ce însă socotiiu și chibzuiiu că aceia numai ziua ce să ostenéște, iar noaptea ia se odihnéște și să răpaosă; iar pre tine, o, draga mea maică, eu te aleș mai ostenitoare decât dânsa. Pentru ce? Pentru că albina noaptea să odihnéște și să răpaosă; încă și alte pasări ale ceriului, toate, și peștii din fundul mării, toți atunci să odihnescu. Iar tu, maica mea, niciodată n-ai avut odihnă, nici ziua, nici noaptea, nici măcar într-un ceas, nici te-ai săturat niciodată de osteneală. Pentr-acéia, iubita mea maică, te chem pre tine că ești mai ostenitoare decât albina și decât pasările ceriului și decât peștii mării. Deacii, o, maica mea, când vruseși să te odihnești de ostenéle, iar eu întraiu cu dor și cu dragoste în inima ta și de atunci ai luat alte ostenéle mai mari și mai multe. Că eu eram înaintea ochilor tăi mai luminat decât razele soarelui și niciodată n-ai avut înaintea ochilor tăi altă lumină mai luminoasă decât pre mine, nici inima ta n-au avut altă avuție mai dragă decât pre mine. Drept acéia, o, maica mea, inima și ochii tăi, pân' la moartea ta niciodată nu s-au putut sătura de mine și de vedérea mea, și atunci nu mi să întâmplă să fiu cu tine, ca să să sature ochii tăi de mine și eu, fiul tău, să iau iertare și blagoslovenie de la tine. Și nu numai pentru căci n-am avut eu dragoste den toată inima cătră tine, n-am ajunsu să fiu la moartea ta, ca să să îndulcească inima ta de mine, deaca nici în vrémea vieții tale nu te-ai săturat de dragostea mea, ci încă și la moartea ta îți rămase inima aprinsă de dorul și de mila mea, și ochii tăi nu se săturară de vedérea mea. Iar eu, deaca nu mi să întâmplă să fiu atunci la moartea ta, mi să umplu sufletul de întristăciune,

căci rămaș sărac de tine, și apoi căzuiu în mirare mare și în nepricepere și nu știiu în ce chip voiu putea face odihnă sufletului tău. Deacii unii îmi spuseră zicând că te-au întrebă: “După moartea ta, ce vom face pentru sufletul tău?” Iar tu ai zis: “Inima mea niciodată nu s-au putut sătura de dragostea iubitului meu fiiu, a lui Neagoe. Pentru acéia și eu acum dau și puiu nădējdea sufletului meu pre dānsul și zic: cum m-am nevoit și m-am ostenit eu pentru dānsul, așa doar să va osteni și el pentru sufletul meu”. Atuncea eu, maica mea, deaca am auzit porunca și învățatura ta, care ai lāsāt spre mine, numai ce ziș pentru ostenēlele tale, care te-ai ostenit pentru mine, și eu încă mă voi osteni pentru tine; și pentru dragostea ce m-ai iubit, și eu încă voiu iubi sufletul tău și-mi aduș aminte și de păcatele méle și gândiiu cine va fi noao mai întru bunătățiuri. Deacii, maica mea, eu cu firea mea nu aflaiu alt ajutoriu mai îmbunătățit și mai milostiv decât pre Mariia preacurata fecioară și muma lui Iisus Hristos, Dumnezeuul nostru cel viu, pentru că de la dānsa fură toate milele și bunătățile și cătră dānsa strigai și ziș: “O, preacurată stāpānă, muma lui Dumnezeu și preabună ajutătoare, care ești aleasă din toate neamurile. Că, numai pentru tine își întoarse Dumnezeu fața sa întru bunătate, cătră noi, robii săi! Pentru tine ne-au dāșchis împărăția ceriului! Pentru tine ni s-au dāruit hrana raiului! Pentru tine fu robit iadul și satana să rușină! Pentru tine fum izbăviți den legături și den putrejuni și den temnițele raiului! Tu ești calea vieții și pentru calea ta au căștigat toți dreptii împărăția ceriului. Tu ești vița cea adevărată, care ai făcut noao strugurul cel copt, din care ne-au cursu băuta spāsēniei, care iaste mai dulce decât miiaea și decât fagurul ei. Pentru tine fură duși dreptii întru împărăția ceriului. Tu ești masa cea dreaptă și curată, carea ne-au adus

pâinea cea cerească, din carea au mâncat dreptii și au luat bucuria cea nespusă și negrăită și pentru tine toți s-au bucurat.

Pentr-acéia și eu, maica mea, am cugetat ca doară am dobândi ceva bucurie de la preasfânta născătoarea lui Dumnezeu și ajutorătoarea cea bună, că noi toți din păcate suntem născuți și iarăși păcatului lucrăm. Iar pentru mila lui Dumnezeu și a preacuratei lui maice, dar nu te va lăsa să fii usebită de la fața lui cea bună. Că pre mine așa mă duse firea și cugetul, să nu fie altă bucurie mai mare și mai milostivă, decât maica Domnului nostru, lui Iisus Hristos, cătră toți creștinii care o iubescu.

Dreptu acéia și eu m-am nevoit și am început casă a zidi sfinții sale den temelie. Deacii, pentru păcatele mele, eu nici într-un chip nu gândeam să o văzu sfârșită. Iar preacurata fecioară și nevinovata maică a marelui împăratului cerescu, ia n-au băgat în seamă păcatele mele, ci au săturat ochii miei de dorul ce doream, și văzui casa ei gata și sfârșită. Și deaca văzui așa, mă umplui de bucurie și, săltându-mi inima de veselie, ziș în lauda ei: “O, preacurată fecioară, scaunul și lăcașul cuvântului lui Dumnezeu, fie numele tău lăudat de acum până în véci; că eu, robul tău, nu m-am nădăjduit să văzu pohta inimii mele deplin, nici casa ta sfârșită“. Deacii, după acea bucurie ce mă bucurai, deaca văzui casa ei sfârșită, eu îmi aduș aminte de cuvintele tale ce mi-ai poruncit la moartea ta zicând, că eu ce-ți va trebui după moarte să fac sufletului tău. Iar eu nu știui ce lucru va fi mare și mai bun, ci voiui și aduș oasele tale, să să îngroape în sfânta casă a ceia ce au născut pre Dumnezeu.

Iar la aducerea oaselor tale, eu, pentru păcatele mele, iar nu putui veni la tine, ca să mă satur de dorul tău, ci am trimis în locul meu pre iubitul meu fiiu pre Theodosie

și pre dragile mele cocoane, pre Stana și pre Ruxanda, care sunt iarăși din rădăcina ta și fii și ție, cum îți sunt și eu, ca încai să să sature ei de dorul oaselor tale. Dar, de vreme ce eu n-am fost harnic nici întâi, nici acum să viu la tine, să mă satur de vederea ta, și încă am mai trimis, o, maica mea, și pre fiu meu Petru și pre Ioan și pre fie-mea Anghelina, că și aceia au fost din odraslele tale, cum sunt și eu. Ci Domnul Dumnezeu n-au băgat în seamă fărdelegile și păcatele mele, căci sunt păcătos și nedrept, ci i-au luat cătră cămara cea cerească. Deci te rog, maica mea, să nu-ți pară rău, nici să gândești că doar n-am trimis eu pre fii miei, pre Petru și pre Ioan și pre fie-mea Anghelina la tine. Că am trimes! Iar de nu mă vei crede, iată că am trimes și coruna lui Petru, și surguciul lui, și diadimele.

Pentru acéia, cu multă umilință și cu mare jale și dor grăiescu și cătră tine, fiiul meu Petru, că tu erai stâlparea mea cea înflorită, de carea pururea să umbrea și să răcorea ochii miei de înflorirea ta; iar acum stâlparea mea s-au uscat și florile ei s-au veștjijit și s-au scuturat, și ochii miei au rămas arși și pârlți de jalea înfloririi tale. O, iubitul meu fiu Petru, eu gândeam și cugetam să fii domn și să veselești bătrânețele mele oarecând cu tinerétele tale și să fii biruitoriu pământului. Iar acum, fiiul meu, te văzu zăcând supt pământ, ca un trup al fieștecăruia sărac. Într-o vreme îmi erai drag, iară acum eu te-am urât; într-o vreme îmi era milă de tine, iar acum mie nu-mi iaste milă și n-ai nici o dragoste de la noi. Într-o vreme erai bogat, iar acum tu ești sărac. Într-o vreme, fătul meu, te vedeam pre pământu, iar acum eu te văzu suptu pământu. Și în puține vreme te arătași ca o floare frumoasă înaintea ochilor miei, iară apoi numaidecât, iar te supuseși supt pământu. Că eu pohteam să vezi tu pre mine supt pământu, iară acum,

dragul meu fiu, eu văzui întâi pre tine îngropat. O, fătul meu, căci nu acoperi mai bine pre mine pământul decât pre tine, ce mă lasă la bătrânețele mele. Și când fu vremea bătrânețelor mele să să odihnească pentru tine, tu atunci n-ai nici o grijă de mine și m-ai lăsat să fie totdeauna inima mea arsă și aprinsă de jalea ta și ochii miei să fie la bătrânețele mele tot plini de lacrimi ziua și noaptea. Că eu aș fi dat traiul și zilele mele, ca să fii tu viu. Și eu îți găteam haine domnești, ca să te îmbraci cu dânsese și să te împodobesti, ca să veselești inima mea și să usuci aceste lacrimi multe din ochii miei. Iară acum trupul tău să dăzbracă de hainele care i-am gătit eu și să îmbrace în pământu, dintru care au fost luat, după cum zice Dumnezeu, “că din pământu ești și iar în pământu te vei întoarce”. Iar sufletul tău alte vederi vede, ci nu știu dintr-acéle vederi, care va fi văzând sufletul tău. Milostivi-se-va Dumnezeu pre tine pentru păcatele mele, să-ți îmbrace sufletul tău cu mila sa? Ci mă tem ca să nu fie sufletul tău rămas cumva nesătul de fața lui Dumnezeu, pentru păcatele mele. Însă, după acéstea toate, iată că-ți zic: “Scoală, fătul meu, scoală, că au venit și oasele moașă-ta la tine, și-ți iaste și ție mumă, ca și mie, ca să aibă și iale odihnă lângă tine! Și cu dânsese am trimis și podoabele tale: coruna și surguciulu-ți și diadimele. Și să să puie cununa și surguciul tău la Pandocrator, să să împodobească cu dânsese, ca doar s-ar milostivi Domnul Dumnezeu spre voi și v-ar dărui cununile céle ce nu vor tréce niciodată. Iar diadimele să să puie la vășmântul precistei, ca să să milostivească spre voi și să vă acopere supt veșmântul ei, la înfricoșata judecată, și să dea voao viața cea de véci, carea nu va tréce niciodată.

Deci acum, iubiții miei fii și avuțiia inimii mele cea scumpă și lumina ochilor miei cea strălucitoare, tu, fătul meu Theodosie, și voi, dragile mele cocoane, Stano și Roxando,

acum muma mea și moașa voastră să îngroapă supt pământ după porunca lui Dumnezeu. Pentru acéia vă sculați și alergați cătră îndurătoriul și despuitoriul nostru Domn și Dumnezeu Iisus Hristos și cătră preacurata a lui maică și cu multă frică și umilință cuprindeți în brațe cinstitele lor icoane, pentru mumă-mea și moașa voastră și pentru feciorii miei și frații voștri și ziceți așa: O, stăpâne Hristoase, împărate atotțiitoriule, bunule și iubitoriule cel de oameni, Doamne și Dumnezeule cel nemincinos, carele ai zis: “cel ce va veni cătră mine nu-l voi goni afară“. Dreptu acéia și noi, robii tăi, nu aflăm alt dulce decât pre tine, pentru aceia alergăm cătră tine ca să ne miluești, însă nu după păcatele noastre, ci după mila ta cea multă, carea nu o știe nimeni de unde vine, nici o poate socoti. Că noi, Doamne, suntem zidirea ta, ce nu lăsa, Doamne, strămoașa noastră și pre frații nostri și făptura mâinilor tale să fie batjocoriți de satana, ci-i priimește, Doamne, în cămara ta cea bună, nu doar ca pre niște drepti ci ca pre niște argați de cei mai proști.

Iată acum, cinstite părintele meu, chir Macarie, și voi, egumeni și preoți și alți frați câți vă aflați întru Hristos, toți, iar vă rog, precum v-am rugat și mai întâiu, să aibu iertare și blagoslovenie de la voi, că Dumnezeu v-au tocmi și m-ați blagoslovit ca să fac puținea rugă cătră oasele maicii méle. Pentr-acéia, cât am putut pricepe dentr-o parte oarece, eu am zis și m-am rugat, iar voao încă să vă fie făr' de mähneală. Și iar încă mai plecându-mi genunchile și fața jos, pre fața pământului și cu multă plecăciune cătră luminarea voastră, că am multă jale și mare dor cătră voi, de-acii voi să mai grăiescu cătră voi puținéle cuvinte. Ci încă iar vă mai rog ca să vă plecați urechile cătră smerita rugăciunea mea, carea voi să mă rog cătră voi. Deci voi, sfintiți părinți, făr' de părére rea să priimiți această

rugă dintr-acestu ceas, că eu pre nimeni n-am cu dor și cu jăluință, ci numai ci caut cu dor cătră dragostea luminilor voastre. Drept aceia, învățătorul și îndreptătorul meu, chir Macarie, și voi, iubiții miei egumeni și preoți, așijderea și voi, boiari, bogați și săraci, acum eu dinpreună pre voi pre toți vă rog cu umilință și cu plecăciune, că voi să mă rog cătră Domnul și Dumnezeu nostru Iisus Hristos pentru sufletul maică-mea, că de aș fi și vrut să mă rog mai nainte, eu n-am îndrăznit a grăi cuvântu cătră Dumnezeu meu, că suntu îngreuiat și însărcinat de păcate. Iar cu ajutorul și cu blagosloveniia voastră, acum eu voiu îndrăzni de voiu grăi și mă voiu ruga lui Dumnezeu dinpreună cu voi, cu toți zicând: “O, împărate, atotțiitorul Dumnezeu cel milostiv și iubitor de oameni, cătră tine cad, Domnul meu, și te rog pentru mielușaoa ta și muma mea, să nu fie, după mila ta cea mare, dăspărțită de turma ta în propastiile cele adânci, nici să fie biruită de fierăle cele cumplite și nemilostive, Doamne, Dumnezeu meu și păstoriul cel bun, ci întoarce mielușaoa ta în staulul tău și o scoate din adâncul propastiilor și o izbăvește de hierăle cele cumplite și nemilostive și o priiméște în turma ta. Că numai pre mila ta ne nădăjduimu, Doamne, Dumnezeu meu, că mila ta n-are nici început, nici sfârșit. Și pentru dragostea noastră tu ai făcut ceriul și încă te făcuși și fecior lui Adam. Și pentru dragostea noastră fața obrazului tău cea dulce și luminată o ai dat spre lovire de palme și spre scuipire și ocară neamului jidovescu celui nemulțumitoriu. Pentru noi ai stătut la judecată înaintea Caiafei. O, frică și minune, cum robul șădea, iar împăratul sta în picioare, și Anna îl batjocorea, iar împăratul ceriurilor să smerea! Pentru dragostea noastră ai lăsat cetatea cea cerească și te-ai pogorât dă țe-ai răstignit trupul pre cruce, în cetatea oveiască, împărate Hristoase, și te adăpară cu oțet și cu

fiiare. Pentru noi ai luat pren palme pătrundere de piroane și cându te împunseră cu sulița prin coaste, făr' de milă, atuncea soarele să ascunse, luna nu déde lumina ei, stélele ceriului să întunecară, ceriurile să înfricoșară, pământul den temelie să cutremură, întunérec fu preste toată lumea. Catapeteazma biséricii să sparse și pietrile să sfărâmară, iar maica ta și Ioan, tinerelul ucenic, când te văzură spânzurându pre cruce, cine ar putea spune și să povestească lacrămile curatei fecioare Mariei, sau cine va putea grăi pohta și dorul inimii tale? Atuncea să pogorâră toate puterile céle cerești, cu umilință și cu jale mare, iar Mihail arhanghel și Gavriil cu heruvimii cei cu ochi mulți și cu serafimii cei câte cu 6 aripi, ei nu putea să caute spre mulțimea răbdării și smereniei tale, ci-și acoperea fέțele cu aripile și plângea și să mira și ei de atâta răbdare și smerenie ce ai arătat cătră noi, Dumnezeuul meu.

Pentru acéia stăpâne Hristoase, câți te-au iubit și s-au închinat sfintelor tale patemi și răstignirii tale, ei au zugrăvit icoane cinstitul și luminatulu-ți chip. Iar câți au fost necredincioși și n-au crezut întru tine, nici întâiu, nici apoi, acum ei au venit cătră icoana chipului tău și împărătescul tău trup l-au împunsu cu hangériul. O, minune, că iată că eși dentr-însa și curse sânge, ca și mai nainte. Și tu, făcătoriu meu, nu te-ai putut odihni de necredinciosul neamul jidovescu, nici întâi, nici apoi. O, Doamne, împăratul meu, atâta dragoste și pateme ai pus pentru noi, cât nimeni nu poate socoti nici număra milele tale câte sunt, nici de când s-au început și până când să vor sfârși. Dreptu acéia și eu, nevrédnicul robul tău, carele suntu mai păcâtos decât toți oamenii, dimpreună cu roaba ta și mumă-mea Neaga și cu zidirea ta și feciorii miei, ne închinăm patemelor tale, ne închinăm răstignirii tale, închinămu-ne ranelor împărății tale, care le-ai răbdat pre cruce pentru noi oamenii. Și iarăși

ne închinăm ranelor celor de al doilea rând carele ai răbdat pre sfânta icoană pentru noi de necredincioșii jidovi și slăvim învierea ta, Dumnezeu nostru, pentru că fu iadul robit și spart și fața satanii cea scârnavă și spurcată fu rușinată, iar dreptii luară viața de veci.

Vezi, fătul meu Theodosie, cât iaste de bun Dumnezeu! Pentr-acéia cu nevointă și cu umilință mi te scoală și te închină lui Iisus Hristos, că nu să cade să stea împărăteștile și nevinovatele rane necercetate de noi. Ci ia surguciul robului lui Dumnezeu, fiului meu și al fratelui tău, al lui Petru, și acopere cu dânsul cinstitele rane ale Domnului nostru Iisus Hristos. Și să mi te închini, fătul meu, și să săruți rana cea cinstită a Domnului Hristos, pentru mumă-mea și moașă-ta Neaga; încă și pentru mine și pentru frățiorii tăi, pentru Petru și pentru Stana și Anghelina, decii și pentru tine, fătul meu. Și te roagă lui Dumnezeu să te miluiască și să-i fie milă de tine, și în cest veac, și în cel ce va să fie. Că Dumnezeu iaste mult milostiv și el însuși zice: “Oricine va veni cătră mine, nu-l voi scoate afară”. Pentr-acéia și noi cătră nimeni să nu ne întoarcem fețele, ci numai cătră îndurările și milele lui Hristos, ca doar s-ar milostivi spre noi și ne-ar da traiul și viața sa, care nu va tréce nici-odată, ci va trăi în ani netrecuți și nesfârșiți, amin.

IV. Pildă pentru ceia ce fac milostenie, și pentru viața lumii aceștia. Din cartea lui Varlaam

Cuvântul al șaptelea

Fraților și feții miei, să pricépeți închipuirea pildei aceștia. Era o cetate într-o lature de loc, care o am auzit de niște oameni foarte înțelepți. Și avea oroșanii acei cetăți

obicéi așa, încă din vremi de dămunt: cându își punea împărat, ei lua un om neștiut și strein, care nu știa nimic cum iaste obicéiul acei cetăți, și pre acela rădica și-l punea împărat. Deacii el, deaca să sătura de toate bunătățile și să îndulcea în toate biruințele și-și făcea toată voia și pohtele lui până într-un an, și începea de-acii înainte a fi făr' de grijă și tot să ospăta și să îmbăta și să veselea făr' de grijă, și gândea că va să împărătească multă vréme tot așa, deci, făcând el tot așa și gândindu lucruri ca acestea, numai ce să sculară cetățénii și-l dezbrăcară de hainele céle împărătești și-l scoaseră din cetate gol și-l trimiseră la zatoenie, care era departe, într-un ostrov. Și acolo n-avea nici bucate, nici haine, nici nimic, ce lăcuia tot în flămânzie și în golătate, mai multă decât nădėjdea ce avea el cându era împărat, de bucurie. Și toată nădėjdea lui i să schimbă în maré grijă și scârbă. Așa făcând cetățénii aceia, precum le era obiceiul, odată puseră împărat pre un bărbat foarte înțelept și socotit. Și avea cugete roditoare și gânduri, și nu să apucă numaidecât de bogăția care era înaintea lui, nici era făr' de grijă. Ci tot socotea și cugeta de scoaterea celorlalți împărați, cum fură scoși și goniți pentru negrija lor, și gândea cum va face să-și tocmească lucrurile sale bine. Deci așa socotindu și iscodindu, auzi de un svétnic înțeleptu, și-i spuse toate obiceiurile acelor cetățéni, și-i spuse și acel loc de izgoană și de lipsă, și cum să va întări, și așa toate le învăța să și le tocmească, făr' de sminteală. Deacii, deaca auzi așa și pricepu că după acea vréme puțină va să să trimiță și el într-acel ostrov, lăsă acea împărăție necredincioasă și streină streinilor și dășchise avuțiile sale, pre carele avea atunce putére neapărată, și luo avuție multă și o déde la niște slugi credincioase ale sale și o trimise într-acel ostrov unde vrea să fie și el gonit. Și până a să

umplea anul acela, el își făcu multe curți și case frumoase și fântâni de apă și pomi frumoși și cu miros bun. Iar cându fu să să umple anul acela, el văzu mestecarea în oamenii cetății aceia, că vrea să-l scoată, și grăbi mai nainte gonirii sale și să mută în ostrovul acela, unde trimisese avuția sa mai denainte vréme și-și gătise case și împărăție vecinică. Iar împărăția cea streină, el o lăsă streinilor.

Așijderea și voi, feții miei, nu fiți ca acei împărați nebuni mai denainte, carii nu-și gătiră lăcașuri într-acel ostrov, ci să déderă numai spre beții și spre ospéte și spre alte lucruri care nu le era de folos, iar de numele lui Dumnezeu nu grija, nici milostenie nu făcea, și puțină vréme să sfârși zilele lor, și fură închiși în temnițele iadului. Iar voi, feții miei, râvniți acelu împărat înțeleptu care-și trimesese bogăția sa mai nainte într-acel ostrov și faceți milostenie și săracilor și lipsiților, ca să aflați și voi avuția voastră în cer, unde veți să lăcuiți în véci, că acolo iaste împărăția cea vecinică și bucuriia cea netrecătoare.

O, iubiții miei fii, că de aceasta bună și credincioasă mărturie am pre sveti *Ioan Zlatoust*. Că zice: “Mari lucru iaste de cei ce fac milostenie. Că milosteniia să va lăuda la judecată și milosteniia iaste lăudată, ca când ar ieși un împărat cu oștile sale și să puie o proșcă în vârful unii prăjini nalte, și să zică să săgéte oștile într-acea proșcă. Deacii oștile toate s-ar nevoi, care pre care s-ar întréce să lovească semnul, ca să ia dar și să aibă cinste de la împăratul. Așijderea și cei ce fac milostenie săracilor și mișăilor și văduvelor de carei n-au nimeni nici o grijă. Că așa sunt și oftările lor, și mergu ca săgețile în urechile domnului Hristos Savaoth; deci numai un cuvânt de ale acestora de va intra în urechile Domnului Savaoth, deacii toate păcatele voastre să vor curăți”. Însă, feții miei, milostenie să cade

să să facă cu curăție, cu postu, cu smerenie, cu răbdare, cu tinere și cu cinstea témerii lui Dumnezeu, carea iaste mai întâi de toate, cum și *Ioan Lésvicinicul* grăiaște zicând: “Orice om va face milostenie fără lucruri ca acestea, acela să închipuiaște unui om ce ar face o livade frumoasă și să puie de tot feliul de pomet într-însa, iar apă să nu fie. Deacii, de ce folos îi iaste?” Pentr-acéia, frații miei, înțelegeți și vă aduceți aminte, cum am zice, să împreunați milosteniia cu curăția, cu postul, cu ruga, cu oprirea și cu alte bunătăți curate, ca să vă fie livadea și grădina frumoasă și bună și desăvârșită, cu izvoară de apă, și într-acéia să lăcuiți cu Hristos în vécii vérilor.

Veniți, fraților și feții miei, veniți și vă apropiați cătră Domnul nostru Iisus Hristos și vă rugați lui în toate zilele și în toate noptile și în toate ceasurile, ca să vă izbăvească pre voi și sufletele voastre din focul ce va să fie și de cugețele céle réle și ficléne ale sataniei. Că hicleanul satana multe meștesuguri are și știe, și în multe chipuri muncéște să dăspartă zidirea lui Dumnezeu de la luminata fața lui. Socotiți și vedeți câte meștesuguri are satana de réle în inima sa. Că Dumnezeu făcu pre om după chipul și după podoaba sa, adecă pre Adam, și-l puse în raiu și-i déde hrana cea bună a raiului și cu mirosélele lui céle frumoase, și-l făcu să fie moșnean raiului. Și fu Adam zidit și făcut de mâinile lui Dumnezeu, iar nu din păcate ca noi, și-i déde duhul său cel sfântu și fu viu și-i déde și învățatură bună. Iar pizmașul și dușmanul nostru satana, cu hicleșugul său acel rău, cum scoase pre Adam den raiu și cu sfatul lui călcă porunca și învățatura lui Dumnezeu. Ce însă, măcar deși greși, iar nu căzu în oceaianie, ci șazu împotriva¹ raiului și

¹ Cu sensul de *în față, înainte*.

plânse cu umilință și cu lacrimi calde și cu glas de amărăciune zise: “Miluiaste-mă, Doamne, pre mine cel căzut și care m-am lipsit de hrana și de bucuria raiului”. Deicii Dumnezeu cel bun, cu mila sa cea bună, să milostivi și-l priimi iarăși. Încă mai socotiți și aceasta, feții miei, și vedeți, fraților, că și din cei 12 ucenici ai lui Hristos, carii șădea în toate zilele și în tot ceasul întru învățăturile cele bune și nespuse ale lui Dumnezeu și era toți dinpreună cu Domnul nostru Iisus Hristos, și dintr-aceștea încă nu putu răbda pizmașul și vrăjmașul nostru satana, ce cu meșteșugul lui cel mult și hiclean și cu gândul lui cel rău și cu înșălăciunea lui înșălă pre Iuda cel nebun și fără’ de minte den Iscariot. Și-l priimi făcătorul cel fără’ de lege Iuda și nu vru să priceapă lucrurile lui Dumnezeu, ci să împrieteni cu satana și de bună voie a sa luo muncile cele cumplite și tartarul cel réce și întunérecul cel osebit. Și iarăși, pre cei 40 de mucenici, fiind diavolul cu ranele sale cele réle, nu putu răbda, ci și dintr-aceștea încă luo unul și-l pierdu. Iar Dumnezeul cel viu nu vru să lase să să umple gândul lui cel rău și hiclean, ce grăbi și tocmi altul din făptura sa, și-l sculă în locul celui căzut, și fură cuvintele lui Dumnezeu deplin. Și fură adevărat 40 de mucenici încununați cu cununi, iar socoteala și chibzuiala hicleanului diavol fu stricată și sfărâmată. Pentracéia, fraților și feții miei, fugiți și iar fugiți de cugetele cele réle și hicléne ale satanii, cum fugi și Lot de Sodoma și de Gomora, așa fugiți și voi ziua și noaptea și în tot ceasul și vă curățiți mințile și vă le trezviți. Și să nu vă lăudați că veți birui și veți sfărâma pre pizmașul nostru, pre satana, și-l veți zdrobi suptu picioarele voastre cu postul și cu ruga și cu milostenia sau cu înțelepciunea voastră. Că satana iaste o fiară zvăpăiată și cumplită, și iaste mai de mult încă decât Adam, și cu înșălăciunea lui scoase pre Adam din

hrana raiului și pre alții pre mulți den zidirea lui Dumnezeu, carii era îngăduitori lui Dumnezeu și vorbiia cu Hristos. Iar alții făcea milostenii, și făcea și lucruri hicléne; pentr-acéia fură lipsiți de împărăția ceriului. Și de atunci câte răutăți au făcut pân' acum, și într-această vreme tot face, și de acum înainte totdeauna muncéște să facă rău făpturii și zidirii lui Dumnezeu până în sfârșitul lui.

Ce, iată, fraților și feții miei, că vă învăț cu ce veți putea zdrobi capul satanii. Că i-l veți zdrobi cu acéstea: cu inimă curată și cu minte întreagă, cum grăiaște și prorocul, de zice: "Începătura înțelepciuni-i frica lui Dumnezeu". Că frica lui Dumnezeu iaste mumă tuturor bunătăților, frica lui Dumnezeu curățește mintea și o înalță către Dumnezeu, și de la Dumnezeu să pogoară mila și mila întărește pre om și întărirea lui Dumnezeu iaste rădicina bucuriei și din rădicina dumneziiirii să naște postul. Postul naște ruga, rugă naște smerenie, smereniia naște curăție, curăția naște milostenie, iar mila lui Dumnezeu va sfărâma și va zdrobi capul satanii.

Și încă și pre pământ iaste periciune păcatelor, și în ceriu tuturor sufletelor îndreptare; pentru că toate scripturile laudă hrana și mirosul cel frumos al raiului, cătră care toată pohtirea lui Dumnezeu pohtéște să ajungă. Drept acéia nu vă întindeți mințile și cugetele într-alte părți, ci vă nădăjduiți mințile numai pre cuvintele lui Dumnezeu, cum zice prorocul: "Pune-ți grija ta pre Dumnezeu și acela te va hrăni". Și aceasta să știți, o iubitorii de Hristos creștini, că eu robul lui Dumnezeu, măcar de sunt și mai păcătos decât toți oamenii, ce însă cât am putut pricépe, despre oarece parte, n-am putut afla alt raiu mai bun și mai dulce decât fața Domnului nostru Iisus Hristos. Că acela, fraților și feții miei, iaste raiul și acela iaste domn, acela iaste veseliia și bucuriia tuturor bucuriilor și acolo,

la dânsul, sunt multe și neîncetate glasuri și cântece îngerști și acolo iaste lumina lumii cei netrecătoare, carea păcătosul om nu poate cu mintea să o socotească, nici cu limba să o spuie, câte bunătăți au gătit acolo Dumnezeu celor ce-l iubescu.

Deci, iubiții miei, unde va omul să cêrce altă milă sau să să îndulcească cu cugetul de alt raiu sau să afle altă bucurie, fără numai luminata fața lui Dumnezeu? Că nu iaste omului altă milă mai mare decât să moștenéze cu fața lui Dumnezeu. Pentr-acéia, fraților și feții miei, vă păziți să nu cumva să vă lipsiți de această față bună și dulce a acestuia, că de vă veți dăspărți și veți rămânea săraci de fața cea bună a Dumnezeului celui viu, décii câtă jale și muncă și foc cumplit va fi atunci omului aceluia ce să va dăspărți di dânsa. Așijderea iar ne aduce aminte și ne spune Scriptura și de înfricoșatul și adâncul iad și de muncile cele cumplite și de tartarul cel réce și gheena focului cea nestinsă și de întunérecul cel osebit și viermii cei neadormiți și scrâșnirea dinților și de alte munci multe, réle, cumplite și amară. Care muncile și răutățile lui nimeni nu le poate spune care au făcut Dumnezeu vrăjmașului nostru diavolului. Și acolo lăcuiescu toți cei ce vor sluji rélei și spurcatei voiei lui. Pentr-acéia, fraților și feții miei, știm și noi și cunoaștem acéle munci réle și amară. Ci deaca ne vom dăspărți și ne vom lipsi de fața Domnului nostru Iisus Hristos, deacii ce văpaie și foc iute vom aștepta atunci sau ce judecător vom mai aștepta să ne judece, că nu ne vor mai trebui alți mozaviri, nici alte mărturii mincinoase să ne mărturisească lucrurile céle réle, care iaste grozav și urât și a le grăi omul și a le auzi. Că noi înșine ne vom osândi și ne vom judeca și vom vădi viața noastră, care o am viețuit rău și vom fi dați tuturor muncilor celor réle și

amară. Drept acéia, iubiții miei, păziți-vă și vă feriți trupurile și sufletele curate și nespurcate de toate spurcăciunile și de toate lacrimile ce nu să cad nici să cuvin, și de moza-viriia hicleanului, ca să vă îndulciți de Domnul și să fiți jertvă priimită și plăcută lui Dumnezeu și nevinovată. Că lumea aceasta va tréce și cu toate pohtele ei, că zice și Dumnezeu: “Păziți-vă, să nu să îngreuiaze inimile voastre cu mâncări peste sătul și cu beții și cu grijile lumii aceștia”. Că iaste scris, că are pușcării den care nimeni nu va putea scăpa să fugă, și încuitori vécinice; că nimeni nu va putea scăpa din mâinile lui céle dumnezeiești. Într-alt loc, iar zice: “Nu vă feriți a face bine celui ce-i trebuiaște facerea de bine, că în toată vremea are mâna voastră ajutor”. Și iar zice: “Împrumutați pre Dumnezeu pe pământ, deaca vă iaste voia să luați plată cerească“, cum am zice viața cea de veci. Pentr-acéia, fraților și feții miei, căci șădeți și vă leneviți cu lucrurile aceștii lumi înșălătoare și pentru ce priimiți bucurie în inimile voastre și vă dați trupurile lenii? Au doară nu știți că vom să ne trécem ca o umbră? Dar ce vă foloséște bucuriia și veseliia, care o aveți pururea în inimile voastre? Dar nu știți, o, fraților și feții miei, că 3 lucruri stau totdeauna înaintea ochilor noștri și veți să le cercetați și să le ispitiți și cu trupurile și cu sufletele voastre? Iar voi niciodată nu vă aduceți aminte de frica și de grija lor.

Dar nu știți care sunt aceste 3 lucruri mari? Lucrul cel dintâi iaste *ceasul morții*, când să desparte sufletul de trup, ca cum s-ar dăspărți un priiaten de alt priiaten al lui drag și foarte iubit. Deci atunce câtă frică și cutremur, cu jale și cu plângere, va fi într-acei ceas înfricoșat, care nu poate omul să spuie, nici să-și aducă aminte, câte lacrăme și suspini și plângeri cu umilință vor trebui atuncea den toată inima, căci că trupul va merge în pământ, după cum au

poruncit Dumnezeu și au zis: “Din pământ ești și iarăși într-același pământ te vei întoarce”, iar sufletul va merge să să ispitească.

Al doilea lucru sunt *vămile cele înfricoșate*, unde stau vrăjmașii și înșălătorii noștri, carii totdeauna ne învață să facem rău, ca să ne dăspărțim de fața lui Dumnezeu; iar noi n-am gândit niciodată că vor să stea înaintea noastră toate lucrurile noastre aiavea, unde sunt cumpenile cele drăpte și nefățarnice. Și îngerii lui Dumnezeu încă vor sta cu frică, pre carii noi pân-acum încă nu i-am văzut, nici i-am cunoscut. O, vai de noi, frații miei, ce răspunsu vom da atuncea înaintea lui, când nici un lucru bun n-am făcut, ca să ne fie ajutoriu înaintea sfinților lui îngeri!

Al treilea lucru iaste mai mare și mai înfricoșat, unde va șădea împăratul pre scaunul său în ceriuri și-i vor sluji mii de mii de întunérece de îngeri, iar sufletul omului celui păcătos va sta înaintea lui legat cu lanțuri de hier. Și împăratul acela iaste drept și nefățarnic și nu judecă pre mită, ce judecă pre fieștecine după lucrurile și faptele sale. Deacii, deaca să vor sfârși și să vor umplea acestea 3 lucruri, numai ce va aștepta sufletul omului răspunsu de la atotțitiitoriu Dumnezeu, să să trimită și să încoruneze în raiu, sau să fie osândit și întărit cu legături de hier și aruncat în focul cel de veci și în adâncurile iadului cele mai den fundu. O, iubiții miei, atuncea când vom fi osândiți de la fața Domnului nostru Iisus Hristos, ce ne vor ajuta lacrămile și plânsul cel cu suspini, când ne vor sfărâma vrăjmașii noștri sufletele și ne le vor dărăpăna fără de milă?

Vedeți, iubiții miei frați și fii, câte nevoi și frici și griji și patime au sufletele omenești până vor intra întru bucuriia Dumnezeului lor. Dreptu acéia, în tot ceasul să aveți frica lui Dumnezeu în inimile voastre și să iubiți poruncile

lui și să faceți voia lui, ca să moșteniți cu Hristos întru
cămara lui cea cerească și să fiți părtași hranei raiului, în
bucurie netrecătoare, și în vécii vécilor, amin.

Pildă cu șarpele

Cuvântul al 9

Fraților și feții miei, am să vă spui ș-alte pilde, care
sunt arătate mai aiave. Și chiar că-mi aduș aminte de
cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos, care zice: “Fiți
înțelepți ca șarpia și întregi ca porumbii”. Deci ascultați
acum, să știți cum iaste înțelepciunea șarpelui. Șarpele
iaste o jiganie mai înțeleaptă și mai cumplită decât toate
jigăniile, și totdeauna să roagă lui Dumnezeu, ca să vază
chip de om, pentru că omul iaste și poartă podoaba lui
Dumnezeu. Și apoi iară să roagă, ca omul să nu-l vază pre
dânsul. Deacii el, deaca véde pre om, fuge să să ascunză
unde va, iar deaca méрге omul dupre dânsul și-l ajunge, iar
el își acopere capul cu tot trupul și și-l ascunde supt dânsul,
ca doar și l-ar putea feri zdravăn. Că știe că, deaca va
scăpa capul zdravăn și sănătos, décii măcar de i-ar zdru-
mica și să-i sfărâme tot trupul, iară și-l va vindeca; iar
deaca i să va zdrobi capul, deacii tot trupul lui rămâne cu
dânsul zdrobit și sfărâmat.

Vedeți această jiganie cum își dá tot trupul spre ucidere
și spre zdrobire, iar capul și-l păzește și și-l feréște. Așij-
derea și voi, fraților, să vă păziți și să vă feriți sufletele,
că capul omului cel adevărat iaste sufletul. Deci, de vor fi
sufletele voastră drépte, și trupurile vor fi drépte. Iar dá
vă veți piiarde sufletele, deacii și trupurile voastre îndoită
muncă vor dobândi și niciodată nu să vor vindeca.

Ș-altă pildă, cu porumbul

Porumbul iaste o pasăre mai bună și mai întreagă decât toate păsările. Și când méрге să să hrănească și apucă grăunțul cu gura și nu-l înghite, ci-l ține în gură și să păzéște și caută să nu cumva să să lase la dânsul uliul și să-l prinză. Décii, deaca véde că nu iaste uliul deasupra lui, atuncea el înghite grăunțul.

Iată, acesta fiind o pasăre, vedeți cum să străjuiască și să păzéște, ca să nu piiae cumva făr' de vréme. Așa și voi, fraților și feții miei, înțelegeți pildă de la acest porumbu și vă învățați și vă dășchideți ochii și vedeți că vine uliul, adecă ceasul mortii. Și când șadeți la masă, de vă veseliți cu mâncări și cu băuturi, nu faceți vorbe și cuvinte dășarte și făr' de ispravă, ci priveghiați și vă gătiți, că nu știți în ce ceas va veni moartea. Pentr-acéia totdeauna să vă fie gândurile și cugetele la Dumnezeu, și vă întăriți cu cuvintele lui Dumnezeu, și vă străjuiți cum să străjuiască porumbul de vânătoria uliului. Că cum iaste uliul porumbilor, așa ne iaste și noao ceasul mortii.

Altă pildă, pentru stratocamil, adecă gripsor

Cuvântu al 11

Stratocamil, adecă gripsorul, iaste o pasăre mare și mai meșteră decât toate păsările. Deacii, deaca oao și când va să scoată pui, el nu zace pre oao, ca alte pasări, să le clocească și să le încălzească cu trupul, ci le bagă în apă și le păzéște cu ochii și cu mintea și caută tot la iale și ziua și noaptea neîncetat, pân' ce să clocescu oaole și-și scot puii. Iar de-și va dăzlupi ochii și mintea dupre oao și va privi

într-altă parte, iaste altă jiganie, de-și samănă cu șarpele, pre carea o cheamă aspidă. Deci, când vede pre stratocamil păzindu-și oaole, iar ia vine și să apropie de dânsul și stă și așteaptă, ca doar își va întoarce stratocamilul ochii să caute încătrova, iar ia să sufle spre dânsle și de duhul ei să se strice și să să împută. Și până nu scoate stratocamilul puii săi, nu fuge acea aspidă.

Așijderea și întunecatul satana, când vede pre om că stă pre rugă și vorbește cătră Dumnezeu și iaste plin de bunătăți și de cuvintele lui Dumnezeu, toate le lasă și stă tot acolo, ca doară ar strica bunătățile lui, ca și aspida oaole stratocamilului.

Pentr-acéia, fraților și feții miei, când veniți în biserică și vă rugați, să nu vă fie vorbele nici gândurile pentru solii voștri, sau de semile care veți vrea să luați cuiva, sau de aurul și de argintul vostru și de alte avuții, ci de nici un lucru deșert să nu gândiți. Și să vă păziți de toati lucrurile ce nu să cad, și să aveți minte întreagă cătră stăpânul cel de sus, Domnul nostru Iisus Hristos, ziua și noaptea și în toată vrémea. Ca să pogoare și să vie căldura dumnezeirii lui în mințile voastre, de la dreapta lui cea putérnică și tuturor biruitoare, și să să umple inimile voastre de duhul sfânt. Deacii atuncea să vor dășchide inimile voastre și veți vărsa lacrăme calde den ochii voștri, cum zice dumneziescu *Ioan Lésvicinicul*: “Tot omul carele varsă lacrăme pentru jale, acelea nu sunt priimite de la Dumnezeu; iar cela ce varsă lacrăme în sfintele rugăciuni, fiind aprinsu de dragostea lui Hristos, acele lacrămi vor fi priimite și plăcute lui Dumnezeu”. Drept acéia vă trezviți și vă rugați să nu intrați în năpastă. Să fiți lui Dumnezeu jertvă vie și nevinovată, și vă veți bucura și vă veți veseli, cum zic picioarele stratocamilului, cându-și vede puii ieșind din oao.

*V. Altă învățătură, iarăși a lui Neagoe voievod
cătră iubitul său cocon și cătră alți domni.
Cum și în ce chip vor cinsti pre boiari
și pre slugile lor care vor sluji cu dreptate*

Slovo 12

Veniți la mine, feții miei, veniți și vă apropiați cătră sfatul meu cel bun și să ascultați sfatul care vă l-oi da întâi. Întâi să aibi credință, dragoste și nădejde cătră Dumnezeu, că dragostea iaste mai mare de toate. Deacii, după dragoste, să aveți lauda lui Dumnezeu, care-i place lui. Iar smereniia încă să o aveți, căci că Domnul nostru Iisus Hristos așa învață pre apostolii săi și le zise: “Învățați-vă de la mine, că sunt blând și smerit cu inima”. Vedeți, feții miei, cât iaste de bună smereniia, că însuși Domnul nostru au învățat pre ai săi ucenici și le-au zis: “Să fiți blânzi și smeriți”. Așijderea și eu vă învăț, după cuvântul Domnului. Că de veți fi smeriți, Dumnezeu vă va învăța, iar de veți fi blânzi, Dumnezeu va trimite mila sa de va fi cu voi.

Că eu, feții miei, am o grădină. Și această grădină, cu darul și cu ajutoriul lui Dumnezeu între multele méle ostenețe și nevoințe, o am făcut și o am crescut frumos și bine. Grădina acéia și créștirile céle frumoase dentr-însa suntu boiarii miei cei mari și cinstiți. Și i-am îngrădit cu gard ca cu un zid de piază și grădina mea o am apărat, ca nu cumva să îndrăznească cineva să intre într-însa și să strice ceva den ostenețele méle. Deacii acea osteneală a mea și grădină și acéle créșteri ce le apăraiu crescură frumoase și înfloriră. Și eu tot supt umbra lor și a florilor lor m-am răcorit, și ochii miei să răvenea de roaoa și de veselii florilor lor. Și nu numai ce mă veselea cu veselii și mă bucura, ce încă și capetele să și le puie și sângele să și-l

verse toți voia și era bucuroși pentru mine. Iar când veni porunca lui Dumnezeu să mă mut din lumea aceasta și să mergă trupul meu în pământ, cum iaste poruncit de cel ce l-au zidit, iar sufletul să mergă supt ceriuri să să ispitească de toate lucrurile câte am lucrat eu, să să ispitească și de cele bune și de cele rele — atuncea pricepură și cunoscără slugile mele și grădina mea că fără de mine vor să să dăzgrădească, și eu voiu să mă dăspartu de la dânșii, și va să rămâie acea grădină neîngrădită și ca o pustie. Veniră toți și plângea cătră mine și eu cătră dânșii și eram toți în niște griji și în niște scârbe multe fără de seamă și suspinam unii cătră alții și cu multe lacrăme și obide mă întreba, zicând: “Doamne și stăpâne, dar acum pre noi, grădina ta, pre a cui seamă ne lași, dăzgrădiți? Dar de va intra cineva întru noi și ni va pustii?” Iar eu le zis: “Feții miei, slava lumii aceștiia așa iaste fără di rădicină și fără di credință și fără di tocmeală; că iată, veni porunca Dumnezeului meu la mine, ca să mă dăspartu acum di voi și voi di mine, și într-alt chip nu poate fi. Ci nu mai am a răspundi, și voi să zic: «Fie, Doamne, după voia ta și după cuvântul tău»”.

Deci tu, fătul meu, voia lui Dumnezeu să fie și porunca lui Dumnezeu să să umple, iar zidirea lui Dumnezeu, care au fost grădina mea și slugile mele, carii totdeauna mă umbriia cu florile lor și ochii miei să revenea de roaoa lor, acum s-au dăzgrădit de mine și au rămas pustie. Iar acum, fătul meu, eu te las să fii gard grădinii mele și să o păzești, cum o am păzitu și eu. Că deaca o vei păzi și vei fi gardul împrejurat ca zidul de piatră, cum am fost și eu, deacii ei cum cugeta să-și verse sângele și să-și puie capetele pentru mine, așa-și vor vărsa sângele și-și vor pune capetele pentru tine — sau pentru fieștecare domn care va face și va păzi aceste învățături ale mele — și niciodată nu vor da spatele

vrăjmașilor voștri. Și cum mă umbrii în odihna mea și mă răcorea florile lor, și lua ochii miei roao și veselie din florile lor, așa și pre voi vă vor umbri și vă vor răcori și vor lua ochii voștri roao și veselie de la dâșii.

Iar de vă va învăța cineva să intrați în zidirea lui Dumnezeu și în grădina mea cu săcurea, făr' di porunca lui Dumnezeu și fără cât vă învăț eu, deacii voi să dați seama înaintea Domnului nostru Iisus Hristos. Că eu nu vă învăț să faciți așa, ci vă învăț că să cade domnului carele își caută de grădina sa, să o curățească di toate nuiale céle uscate, care nu fac rod, însă cu lége și cu judecată. Că și în Sfânta Evanghelie zice: "Pomul care nu face rod bun, din pământ să va tăia și să va arunca în foc". Într-altu loc zice: "Cel ce va ierta greșalele oamenilor, acela încă va fi iertat de la Dumnezeu. Iar cine nu va ierta greșalele oamenilor, acela nu va fi iertat de la Dumnezeu la casele lui David, unde să va sfârși frica cea mare". Iar domnului să cade să fie milostiv și, măcar de ar fi grădina și făr' de roadă și te vei mîniia pe vreun pom, nu-l tăia, ci-l curățește de toate cranghinile céle uscate și să sapi gunoiul de la rădăcina lui, pân' la un an. Dar de va face roadă și va fi iar grădină cum au fost și mai nainte, il ții; iar de nu să va întoarce să facă roadă, deacii în mână-ți iaste. Ci-i face cum îți iaste voia.

Așa, fătul mieu, slugile tale care-ți vor greși, nu le tăia pentru cuvintele oamenilor, nici il băga în foc, ci-i iartă greșala, măcar de țe-ar fi și greșit, și-l învăță. Cândai doar s-ar întoarce, să fie ca alte slugi, care-ți vor sluji cu dreptate. Iar de nu să va întoarce, ești volnic să-l tai, ca și pre acel pomu sterpu. Însă iată că te învățu: să nu fie adeseori păharul tău plinu de sânge de omu, că acel sânge, care vei tu să-l verși făr' de milă, vei să dai seamă de dâșul înaintea

lui Dumnezeu, cum zice svetâi *Efrem Sirin*: “O, câtă jale de mare va fi cându vor mERGE slugile și argații noștri înaintea noastră, să intre cu Dumnezeul nostru întru împărăția ceriului, iar noi, fiindu domni, vom rămânea înapoi, osândiți și batjocoriți!” Deci mai bine iaste să rămânem afară, cu semeția și cu volniciia noastră, și să nu vedem fața lui Hristos, Dumnezeului nostru? Au mai bine iaste să umblăm după cuvintele lui Hristos și să dobândim viața de véci, carea nu tréce niciodată în véci! Amin.

*VI. Învățatură iar a lui Neagoe voievod cătră coconii săi
și cătră alți de Dumnezeu aleși domni.*

*Cum vor pune boiarii și slugile lor la boierie și la cinste
și cum îi vor scoate dintr-acéstea, pentru lucrurile lor*

Cuvântu 13

Iată, feții miei și aleșii lui Dumnezeu și unșii lui, și de aceasta, cât mă putui pricépe, vă învăț: cum și în ce chip să cade domnului să-și tocmească boiarii. Când veți vrea să puneți boiari, nu să cade să căutați căci vă vor fi rudenii, pentru acéia să-i puneți, că acéia iaste fățărnicie. Că dar de veți fi avându rudenii multe, sau de vor vrea rudeniile tale să aibă cinste și socoteală mai multă decât alții, cum s-ar zice, toate măririle pre dânșii să razime, ci nu iaste bine. Căci că cel ce va să fie domn adevărat, aceluia nu i să cade să aibă rudenii, ci numai slugi drépte. Iar slugile care vor fi săraci și să vor fi nevoit de vă vor fi slujit cu dreptate, voi să-i dați îndărăt și să căutați numai rudelor voastre? Sau de vor zice cineva: “Noi suntem feciori de boiari, ci nu să cade să ne scoți pre noi și să pui pre cei săraci, să fie mai nainte de noi”. Dar de vei fi avându neam și rudenie

multă și va fi plini de hlăpie și neomenie și nu vor fi harnici, sau den feciorii de boiari, de vor fi fost părinții lor oameni buni, iar ei vor fi nevrédnici, décii de ce treabă vă vor fi? Crez, știi, că nu te-au ales nici te-au unso ei domn, ci Dumnezeu, ca să fii tuturor dreptate. Iar aceasta iaste adevărat: de vor fi rudeniile tale și feciorii de boiari oameni buni de treabă și de folos, foarte va fi lucru bun când vor fi ei la cinste și la boierii, că aceasta nu zic eu că iaste vreun lucru rău, ce bun și să cuvine.

Iar pre acei săraci, carii să silescu și să nevoiescu de vă slujăscu, nici pre aceia să nu-i dăpărtați și să-i dăzlupiți de lângă voi, ci să fie și ei aproape de feciorii de boiari, că odată vă vor trebui și ei să vă fie de ajutor mâinele lor cât vor putea. Și de va fi mai harnicu unul din cei săraci decât unul den feciorii de boiari sau decât o rudă de ale voastre, voi să nu dați acelora cinstea și boierii, în fățărnicie; ce să o dați aceluia mai sărac deaca iaste vrédnic și harnic și-și va păzi dregătoria cu cinste. Că mai bun îți iaste săracul cu cinste decât boiariul cu ocară. Și de vă vor zice, sau din boiari, sau dintr-acei săraci, să rădicați pe vreun lefegiu să-l puneți spătar sau cupar sau căpitan, voi să socotiți; că unii au avuție și dau mită celor ce-ți zic ție pentru dânșii. Ci să nu vă grăbiți nici într-un chip să le umpleți voile îndată, să scoateți un vrédnic și să puneți un nevrédnic în locul lui. Ci să chemați omul acela înaintea voastră și să-l vedeți: de va fi harnic și vrednic de acea cinste, el să fie. Pentru că, deaca priiméște domnul pre vreun om să fie slugă, deacii nu să cade să-l foarte ispitească? Dreptu acéia să cade, cându vei boieri omul și-l vei pune sau la cinste mare sau la mai mică, să nu te pripești să-l pui îndată, ci întâi-l ispitéște și întreabă și de sfétnicii tăi; iar de vei cunoaște tu însuți cu adevărat ce iaste mai bine, acéia și fă, și ce va fi de potriva lui, acéia să și fie.

Deacii, deaca-l vei pune, nu te grăbi pentru vreo părere, sau pentru cuvintele cuiva, să-l scoți numaidecât. Dar de nu va fi vinovat? Ci cu multă socoteală și chibzuială a ta cu care l-ai pus, cu acéia acum ți să cade să-ți iai seama, cu minte bună, și să-l scoți. Deacii, deaca va fi vinovat morții, tu-l poți și piarde, iar de nu va fi vinovat de moarte, ci va avea vină de altă ocară, tu-i arată vina carea o au făcut, să o vază.

Iar deaca va fi drept și pentru acéia va vrea să să iarte de slujbă, acelaia i să cade să i să facă cinste și să-l duci pân' la casa lui cu cinste, ca să vază ș-alții și să să îndulcească de tine. Iar de va fi cineva vrédnic și harnic de cinstea lui și-l va pârî cineva la tine, tu niciodată să nu te grăbești, pentru acéle pârî să-l scoți den cinste; că deaca-l vei scoate, deacii nu-ți va mai fi priiaten. Iar cându iaste vinovat, tu-i arată vina, să și-o vază și să și-o cunoască; deacii nu va mai avea cum să aibă părere rea pe tine. Pentru-acéia, câți vor vrea să vie la tine la judecată, niciodată să nu te grăbești să judeci, pân' nu-i vei pune să stea de față înaintea ta. Că de te vei grăbi pentru pâra lor să le faci judecată sau să-ți umpli voia mâniei tale, ce vei folosi? Nimic, făr' numai cât vei face greșală sufletului tău. Ci să socotești bine pentru greșalele oamenilor și să le arăți toate înaintea lor, măcar de ar fi greșala omului cât de mare. Căci că și tu încă vei să mergi să stai de față, unde suntu cumpenele céle drépte. Dar acolo ce să vor împărți tuturor dreptilor? Acolo să vor împărți dreptățile ce veți fi făcut. Ori de vei fi măsurat cu măsură dreaptă ori strâmbă, acolo toate să vor drepta. Deacii de vei fi judecat și vei fi măsurat în fățarnicie, tu de totul tot vei fi osândit, iar de vei fi judecat și vei fi măsurat bine și pre dreptate, tu cu dreptățile te vei veseli, în vécii vécilor, amin.

*VII. Iar a lui Neagoe voievodul învățătură cătră fie-său
Theodosie și cătră alți domni, cătră toți. Cum să cade
domnilor să șază la masă și cum vor mânca și vor bea*

Slovo 14

Fătul mieu, eu am gândit că așa să cade domnului să șază la masă cu boiarii săi cei mari și cu cei mici. Cându șade domnul la masă, întâi pohtéște trupul lui să mănânce și să bea. Apoi pohtéște și veselie multă. Iar tu, fătul mieu, să nu cumva să-ți slobozești mintea de tot spre veselie, că omul în lumea aceasta șade între viață și între moarte. Pentr-acéia să cade să te socotești foarte bine, să nu-ți slobozești mintea de tot spre veselie, nici iar spre întristăciune. Că dă te vei întrista foarte, deacii toți den casa ta și toate slugile tale să vor întrista și să vor îngrija; iar de vei vrea să faci voia lor și să te veselești cu totul, acea veselie făr' de măsură va mâniia pre Dumnezeu și va osebi sufletul omului de la dânsul. Ci în vrémea acéia, mai bine să fie plăcută veseliia ta lui Dumnezeu, decât oamenilor.

Că nu te-au ales, nici te-au unsu oamenii spre domnie, ci Dumnezeu te-au ales și te-au unsu și a aceluia plăcere să faci. Deci când vei șădea la masă, te socotéște să fie toate veseliile tale plăcute lui Dumnezeu. Și lângă tine, mai sus, să șază tot boiari și sfétnici buni și aleși; iar oameni nebuni și răzvrătiți nicicum să nu ții lângă tine. Că zice prorocul: "Cu cuviosii, cuvios vei fi; și cu aleșii, ales vei fi; și cu cei strâmbi te vei răzvrăti". Dreptu acéia, fătul mieu, și eu după cuvântul prorocului îți aduc aminte și te învăț, că de vei fi în toate zilele cu cei aleși, în toate zilele și în toate ceasurile te vei folosi de sfaturile și de învățăturile lor céle bune; iar de vei fi cu cei nebuni și izvrătiți, deacii și ție îți cade a fi nebun și izvrătit.

Și iarăși să cade domnului să aibă la masa sa multe feluri de tobe și de vioare și de surle de veselie. Așa faceți și voi înaintea oștilor voastre și ce veselie veți ști mai mare, faceți, ca să să veselească cei ce vă iubesc. Iar voi, deaca auziți răsunându-vă glasuri ca acéstea, nu să cade să vă ducă mintea spre dânsese, sau cătră jocurile cele de multe feliuri, care să fac și vin pentru numele vostru dentr-alte țărâi. Că omul cela ce-și duce tot gândul spre cântece și spre jocuri ca acéstea, acela n-are minte de-ajunsu. Dar cum vei putea fi tu domn și să te chemi oamenilor sare și izvor, den care să să adape toți oamenii, și să-ți dai mintea cu totul spre scopote și spre jocuri ca acélea? Că deaca vor vedea alții cum faci tu, și aceia vor vrea iar așa să facă, și fiind tu domn, vor vrea să privească la célea ce și tu vei privi. Deci, cum îi vei îndrepta și-i vei învăța, așa vei să le dai și seama.

Pentr-acéia te învăț și eu, fătul meu, de ț-e voia să fii unsul lui Dumnezeu, ți să cade toate scopotele și jocurile să le lași jos. Că așa să cade domnului să-și veselească oștile; iar mintea să nu ți-o pleci cătră dânsese, deaca ți-e voia să fii desăvârșit și întreg. Ci acele scopote să răsune înaintea ta și voia oștilor tale încă să o umpli, ci însă te nevoiaște să umpli și voia Dumnezeului tău, carele te-au unsu. Și să nu-ți îngreuiezi trupul cu beții, că mulți zic: “Bună iaste băutura cea multă“. Dar cum iaste bună? Că omul, deaca să îmbată, de are și minte multă, el o piiarde; de are mâini vitéze, nici de un folos nu-i suntu; de i-ar fi picioarele répede, nimic nu-i sporescu, și de are și limbă dulce și vorbitoare frumos, nici cu acéia nu poate grăi. Deci cum nu iaste rea beția, când toate mădularele omului nici de un folos nu sunt trupului său? Dar lui Dumnezeu și oamenilor cum va putea să facă vreun lucru de treabă? Încă ș-altă răutate izvoraște și iase de la beție, că omul

bețiv întâi trupul și-l bolnăvește și-și sărăcește casa și-și piarde mintea. Deacii, deaca-și piarde mintea, el își piarde și sufletul. Sau iani să vedem cu beția, ce lucru de folos am făcut sau am dobândit, fără decât ne-am bolnăvit trupurile, și ne-am sărăcit casele și ne-am pierdut mintea! Deacii deaca ne-am pierdut mintea, noi am dăzlupit și pe Dumnezeu de la noi. Și cel ce iubeste băutura multă, acela nu să va chema următoriu lui Hristos, ci va fi chemat ca un dobitoc. Pentr-acéia, fătul meu, mai bine iaste să iubești băutura cea multă și să te chemi dobitoc, au mai bine iaste să te chemi următoriu lui Hristos?

Iar slugilor tale le dă să bea din dăstul și cât vor vrea. Și tu încă să béi, ce cu măsură, ca să poată birui mintea ta pe vin, iar să nu biruiască vinul pre minte; și să cunoască mintea ta pre mințile slugilor tale, iar să nu cunoască mintea slugilor pre mintea ta.

La beție pre nimeni să nu dăruiești, măcar de țe-ar fi sluga cât de dragă. Sau de veți avea vreo mânie pre cineva de la trezvie, tu să nu o arăți pre sluga ta la beție și să-l urgisești. Sau de vor vrea să pârască cineva pre alții la tine la beție, iar tu să-i îngăduiești pân' la trezvie. Sau de-ți va greși vreo slugă, fiind beat, tu-i îngăduie, pentru că tu l-ai îmbătat, deci cum l-ai îmbătat, așa-i și îngăduie. Dreptu acéia-ți zic: să nu dăruiești pre nimeni la beție, pentru că una-ți vei piarde den avuție, alta-ți vei pune nume rău. Că vor zice așa: "Blăm acum la cel domn neharnic, că iaste beat, deci până iaste treaz el nu va să ne dăruiască, iar deaca să îmbată, el își piarde mintea și nu știe cui ce dă". Iată că suntu 2 răutăți: că întâi îți pierzi din avuția ta, iar a doao tu-ți dobândești și nume de hulă. Și încă-ți mai zic: la beție să nu te mânii, nici să osândești pre nimeni, că și aceasta iaste alt lucru rău și de poveste. Că vor zice toți:

“Să nu mérgem să stăm să dvorim la cel domn, că deaca să îmbată, el își piiarde mintea și are arțag, ci ne va înfrunta și încă de nu ne va și piiarde”. Pentr-acéia, fătul meu, te învăț: la beție nici să dăruiești pre nimeni, nici să urgisești, ci de ți-e voia să dăruiești pre cineva, tu îl dăruiaște dimineața la trezvie cu cuvinte dulci, deaca ți-e voia să-ți mulțumească cel ce i-ai dat drumul și să-ți sărute și mâna. Iar deaca ți-e voia să te mânii sau să urgisești pre cineva sau să-l judeci, iar dimineața la trezvie îl judecă, cu toți boierii tăi, și-i ia seama. Deacii cum îl va ajunge judecata, așa-i fă. Căci că, deaca șazi la masă, nu iaste légea să judeci nici să dăruiești, ci are masa obiceiul său de veselie, să să veselească toate oștile tale și slugile de tine.

Așijderea când șazi la masă și vei să-ți așezi la masă boiarii cei mari și cei al doilea și cei mai mici și pre alții pre toți, iar tu de atuncea să le păzești locurile, ca la a doao șădère să nu le schimbi rândurile, căci că deaca pui sluga ta la masă într-un loc, iar al doilea rându tu-l pui mai jos, decii într-acei ceas i să întristează inima și să scârbéște. Căci că el să nădăjduia dentr-acei loc ce au șăzut întâi să câștigue alt loc mai sus, iar tu, pentru unul carele-ți iaste ție mai drag, tu-l dai mai jos. Pentru aceia i să întristează inima și să vatămă ca cu o rană, că inima omului iaste ca sticla, décii sticla, deaca să sparge, cu ce o vei mai cărpi? Drept acéia, fătul meu, când vei tocmi boiarii și slugile-ți la masă și-ți vor veni cineva din cei ce-ți vor fi mai dragi și vor sta în vorbă, să nu cumva să muți pre vreunii din cei șăzuți mai jos și pre ceialalți să-i pui să șază mai sus. Cei ce sunt la masă, aceia să șază; că pre aceia i-ai tocmi și i-ai așăzat. Iar celorlalți care sunt ție dragi și stau în vorbă, tu ia pâine și bucate den naintea ta și vin, și le dă cu mâna ta să mănânce și să bea. Deacii, deaca le vei da bucate, tu le dă și cuvinte bune den

gura ta, că și Sfânta Scriptură mărturisește și zice: “Unii mai bine să bucură și să veselesc și mai bine mulțumesc de cuvintele cele bune”, decât cum mulțumesc alții de ospete și de băuturi. Căci că omul înțeleptu, cât îi vei adaoge și vei lungi cuvintele cele bune, atâta mai mult să va folosi și va mulțumi; iar de-l vei sili cu băutura și cu mâncarea, mai rea răutate vei ațâța într-însul. Așa și tu, fătul meu, de-ți vei înfolosi slugile pururea cu cuvinte dulci, tu încă vei dobândi folos; iar de-ți vei slobozi trupul spre beții, fără de lucru, foarte rău te vei zminti, că băutura cea multă mari răutăți face. Pentru acéia trebuie multă trezvie, că auzi că zice Dumnezeu:”Păziți-vă, să nu cumva să să îngreuiaze inima cu mâncări multe și cu băuturi”. Și iar grăiaște cu prorocul său, de zice: “Treziiți-vă, ceia ce beți vin, de vă îmbătați și plângeți, că s-au luat din mijlocul vostru veselii și bucuriia!”. Și bun lucru iaste a să feri omul de băutura cea multă, că iar iaste scris, de zice Scriptura: “În lémnele cele multe să face foc mare și în bucatele cele multe să ațâță curviia”. Și “cum ațâță și face untul văpaie, așa și vinul rădică pohte de curvie”. Și “cum nu să va îmbogăți lucrătoriul bețiv, așa și sufletele care iubesc bețiia nu vor înmulți bunătățile, ce și cele ce vor avea, le vor piarde”.

Fătul meu, “deaca béi vin, nu te lăuda nici te face bărbat, că pre mulți au pierdut vinul” și multe răutăți au făcut. Vinul au golit trupul cel de rușine al lui Noe. Vinul făcu pre Lot de să împreună cu amândoa fetele sale trupeste. Vinul provăli pre bărbatul și viteazul Sampson până în sfârșit, care să născuse den făgăduință și den muiare stearpă, și n-au mai fost alt om niciodată vartos ca dânsul, nici va mai fi.

Că zice Scriptura: “Era un om den sementiia lui Dan, pre care-l chema Manoe, și muiarea lui era stearpă și feciori nu făcea. Iar îngerul lui Dumnezeu să arată muierii și

zise către dânsa: «Iată, tu ești stearpă și feciori n-ai făcut, iar de acum să știi că vei încépe rod și vei îngreca și vei naște fiiu. Și să te păzești, să nu bei vin, nici rachiu și nimic spurcat să nu mănânci, că acel cocon va fi sfințit lui Dumnezeu din pântecel mîne-sa». Decii muiarea merse și spuse bărbatului său toate câte-i zisese îngerul, iar Manoe să rugă lui Dumnezeu și zise: «O, Doamne, cela ce ai trimis pre omul lui Dumnezeu la noi, trimite-l și acum să vie să ne învete ce vom face coconului, deaca să va naște». Și ascultă Dumnezeu rugăciunea lui Manoe și iar veni a doao oară îngerul lui Dumnezeu la muiare, iar Manoe, bărbatul ei, nu era cu dânsa, că muiarea era la câmpu. Decii muiarea alergă și spuse bărbatului ei, zicând: «Iată, iar mi să arată bărbatul cela ce venise în cutare zi la mine». Și să sculă Manoe și mērse după muiarea lui și, deacă ajunse, zise către acel bărbat: «Au doar ești tu bărbatul cela ce ai grăit cu muiarea mea?» Iar îngerul zise: «Eu suntu». Manoe zise: «Fie acum după cuvântul tău. Dar coconul ce lucru va avea și ce i să va cădea a fi?» Îngerul zise: «De toate câte am zis muiării tale, să să păzească. Și ce să va face în vie să nu mănânce, și vin să nu bea, nici ce va fi spurcat să nu mănânce. Iar acesta carele să va naște den făgăduință, acesta va ucide pre leu, ca pre un ied și, după câtăva vreme, den capul leului va da părinților lui miiare de va mânca. Și va judeca Israilul în 20 de ani, și cu o falcă de măgariu va ucide 1.000 de oameni. Și va lua poarta cetății dintr-amândoao țâțânele și cu toate încuietorile, și o va duce în vârful muntelui înaintea Hevronului. Și stâlpii casei încă-i va lua în mâini și-i va clăti, și va surpa casele, și toate țăriile ce vor fi făcute, pre dânsii. Și pre 3.000 de oameni ce vor fi într-însele îi va prăpădi”.

Iar apoi și acesta, ocaianicul, de necredincioasa și hi-

cleana curvă Dalida fu ucis și pieri zicând: “Să moară și sufletul meu cu păgânii aceștea”.

Dar tu, o, suflute, fiind mai neputincios și mai slab, ce vei zice? O, hicleană muiare Dalido, cum uciseși pre minunatul și marele bărbat, pre Sampson? Cu adevărat, într-această lume nu iaste mai rea și mai amară decât muiarea vicleană.

Încă mai ascultă, fătul meu, să-ți mai spui ș-altă poveste, iar din Sfânta Scriptură: Olofer, viziriul lui Navohodonosor împărat, pentru bețiia pieri și cu toate oștile lui. Că zise cătră Vagav, hadâmul său: “Pasă la cea ovreică și-i zi să vie să să ospetêze cu noi, că ne vor râde asiriianii deaca o vom lăsa să să ducă și să nu ne împreună cu dânsa trupêște”. Că era acea muiare foarte frumoasă și chipeșă, și era o ovreică și numele ei Iuditha. Deacii Vagav ieși de la Olofer și mērse de grăi cătră Iuditha și zise: “O, jupâneasă, nu-ți fie rușine, ci pasă la stăpână-mieu Olofer, de mănâncă cu dânsul și bea vin cu veselie”. Iar ea zise: “Dar eu ce sunt să stau împotriva stăpânului meu? Eu tot ce va pohti el voiu face, și ce va fi lui drag a face mie, încă va fi de veselie și de bucurie în toată viața mea”. Și să sculă Iuditha și să împodobi frumos și să îmbracă în haine bune și cu alte podoabe muiereshi cu toate să împodobi și-și luo slujnica cu dânsa și mērse de stătu înaintea lui Olofer. Iar el, deaca o văzu, i să răni inima de dânsa și o pohti foarte și tot aștepta vrême să să împreune cu dânsa. Și-i zise Olofer: “Acum bea, mănâncă și te veseleşte, că ai găsit milă înaintea mea”. Iar Iuditha zise: “Mânca-voi și voi bea, domnul și stăpânul meu, că astăzi să înălță sufletul meu mai mult decât în toate zilele vieții méle”. Și luo de mănă și bău cu dânsul din bucatele care-i gătise slujnica ei, iar inima lui Olofer tot era rănită de pohta ei. Și să veseli Olofer și bău vin mult pentru dragostea ei, atâta cât

nu băuse niciodată den nașterea lui. Iar deaca înseră, să duseră toate slugile lui cineși pre la conac, și Vagav închise ușile cortului și să duse și el, că era toți îngreuiți și biruiți de vin. Iar Iuditha rămase singură în căsuța cea mai din năântru. Iar Olofer zăcea în pat, beat, și adormi foarte tare. Deacii zise Iuditha cătră slujnica ei: “Pasă afară, de stai înaintea cortului și păzește”. Și făcu așa. Iar Iuditha să ruga lui Dumnezeu cu lacrimi zicând: “Doamne, Dumnezeul lui Israil, caută într-acest ceas lucru mâinilor mele și să înalți Ierusalimul, cetatea ta, cum te-ai făgăduit, și să săvârșăscu ce am cugetat, nădăjduindu-mă spre tine că voi face lucrul acesta”. Și deaca zise așa, să apropie de patul lui Olofer și-i luo sabiia lui de la căpătâi și, deaca o scoase den teacă, îl apucă cu o mână de păr și-și rădică ochii la cer și zise: “Doamne, Dumnezeul lui Israil, întărește-mă într-acest ceas”. Și-l lovi de 2 ori preste grumazi și-i tăe capul și-l băgă în traista ei, în care purtase bucate, și-l déde slujnicii. Și ieșiră amândoa din tabără, cum le era obicéiul și la vréme de rugăciune.

Vezi, fătul mieu, cum plătește de rău bețiia? Drept acéia, să nu zăbovești la beție, ci, cât poți, fugi de beție ca de focul unui cuptor.

Așijderea și Irod, pentru beție tăie pre dumneziescul Ioan Botezătorul, de al căruia trai și bunătăți și el să mira, iar fiind biruit de hicleșugu-i, ucise-l ca un nebun și ca un turbat. Așa și tu, ticăloase suflete, fiind împresurat și surpat de mâncări multe și de băuturi, te vei întoarce în necurății și vei face lucruri de periciune. Pentr-acéia, încai de acum fugi de acéstea cu nevoință, ca să nu urmezi amărăciunilor de la Dumnezeu. Că zice prorocul: “Amar celora ce, deaca să scoală dimineața, ei caută rachiul, iar seara ei beau vinul cu alăute și cu tobe și cu surle, iar lucrurile lui

Dumnezeu ei nu știi, nici caută de lucrurile mâinilor sale”. Amar și ție, ticăloase suflete și fără de rușine, că tu totdeauna faci lucruri de ocară și de batjocură, ca acestea, și nu-ți iaste rușine nici frică! Ci ai dobândit chip și obraz de curvă și la toți cauți fără de rușine și în toate zilele mâinii pre Dumnezeu cu lucruri rele și cu cugete hiclène și nu-ți iaste frică, nici te temi, o, nebune, pentru îndelungata răbdarea lui! Dar cum vei să poți scăpa de mâniia lui cea neoprită și de osânda ce va să-ți cază asupra? Drept acéia, să nu cumva să nu grijăști sau să nu bagi seama de mântuirea ta, ci până ai vréme de pocăință, fă bine și tot ce place lui Dumnezeu. Că măcar de iaste iubitor de oameni și mila lui întărește toată firea omenească, iar iaste și judecător drept. Ci să nu te amăgești sau să te înșale inima sau firea cumva. Că nu iaste nimenea din cei ce fac rău, carii să poată dobândi împărăția ceriului și să între în lăcașul dreptilor, ci numai cel ce face voia lui Dumnezeu și va păzi învățăturile lui și poruncile lui. Că zice și prorocul: “Doamne, cine va lăcui în lăcașul tău, sau cine să va sălășui în muntele tău cel sfânt? Cel ce umblă fără de prihană și cel ce face dreptate și cel ce grăiaște adevăr în inima lui, carele n-au înșalat cu limba lui și n-au făcut rău vecinului său, nici au avut împrăciune dăspre aproapele lui; cel ce s-au jurat vecinului său și nu s-au lepădat, și încai nu ș-au dat banii în camătă, și pre cei nevinovați nu i-au vândut. Cel ce va face acéstea, nu să va rușina în veacu”. Acestea toate auzindu-le, o, suflete, în toate zilele, din sfintele scripturi, iar tu, nebune, nu vruseși să înțelegi, ci te-ai alunecat spre pohte de ocară și de rușine. Dar atuncea, la judecată, ce gândești a face, o, neînțelepte, fiind gol de toate bunătățile? Deci de acum încai te păzește și te părăsește și te lasă de lucrurile tale céle spurcate și te apropie cătră pocăință și fă

lucruri bune înaintea Dumnezeului tău, ca să iai și tu de la dânsul binele cel cerescu și să fii făgăduit veseliei cei îngerești. Deacii cu dânșii te vei învrednici slavei Dumnezeului celui ce iaste în troiță, că acelaia iaste toată împărăția și puterea și slava în véci netrecuți și nesfârșiți, amin.

*VIII. Învățătură a lui Neagoe voievod cătră fie-său
Theodosie voievod și cătră alți domni,
cătră toți, pentru solii și pentru războaie*

O, fătul meu Theodosie și voi alți domni și frați toți! Din cât am putut cunoaște cu firea și a pricepe de rândul solilor, cum să vor cinsti când vor veni să fie la sfat și vor fi oameni mari și de la domni creștini, carii cred în Domnul nostru Iisus Hristos și preacuratei lui maici, aceștea solii carii vin la voi, unii vin ca să facă jurământu și legătură, iar alții vin ca să facă pace, alții să vorovească niscare lucruri de treabă, iar unii vin pentru dragostea și pentru prietenia. Iar aorea vin alții cu cuvinte aspre și de vrajbă, cum le iaste învățătura și porunca de la domnii și stăpânii lor. Că la domni mulți solii de în multe părți vin, și cu multe feliuri de sol. Iar voi să nu cinstiți numai pre cei ce vă vor aduce vești bune, ci să cinstiți și pre cei ce vă vor aduce vești rele, că așa să cade. Și să fie toți cinstiți de voi într-un chip și dăruiți. Că cu acea puținea cinste ce le veți face, iar ei mult vor lăuda numele vostru și-l vor înălța. Că domnul carele are minte nu-i trebuiește într-această lume altă avuție, făr' numai numele cel bun. Căci că deaca va avea nume bun, deacii și avuție încă va face; iar domnul cela ce iaste scumpu și caută tot spre avuție și nu dă pentru scumpétea lui nimănu nimic, acela însuși își piiarde numele cel bun. Deacii, deaca-și piiarde numele cel bun,

dar avuția de ce folos va să-i fie? Pentru acéia eu te învăț pre tine, fătul mieu, și pre dumneavoastră alți frați și domni, pre toți, să faceți așa cum zic eu, că mie-mi pare să fie mai bun numele cel bun decât avuția cea multă. Că de veți fi îndurători și darnici în viața voastră, și după moarte încă vă să va pomeni numele de bine și nu să va uita niciodată. Că omului din toată avuția lui cea multă ce are, nimic nu i să va cunoaște, făr' numai numele cel bun și bunățile ce va fi făcut pre această lume.

Dreptu acéia, frații miei, când auziți că vin la voi soli mari, carii cred în Domnul nostru Iisus Hristos și preacuratei lui maici, iar voi să trimiteți înaintea lor cinste și bucate și băuturi den dăstul, până vor veni și la scaunul vostru cel domnescu. Décii, atuncea toți boiarii voștri să fie strânși lângă voi și împodobiți frumos, cine cu ce va avea bun și cu cai buni și împodobiți bine cu rafturi. Iar sfétnicii cei bătrâni niciodată de lângă tine să nu să dăzlipească. Deacii, deaca veți auzi că s-au apropiat solii de scaunul vostru atuncea voi să vă orânduți boiarii carii vor fi mai de ispravă și împodobiți, cu cai buni, să iasă înaintea lor și să le facă cinste până la gazda lor. Și iar pentru cinstea voastră, deaca să vor aşăza, voi atuncea încă să le faceți cinste mai multă și să le trimiteți de toate, de prisoseală, ca să uite cinstea ce au avut pre cale iar de la voi. Că cunoașterea și socoteala solului iaste cinstea. Și să aibă de toate de ajuns și să nu-i lipsească nici de mâncare, nici de băutură. Și gazda solilor să nu fie aproape de voi, nici de grădinile care vă primblați voi cu sfétnicii voștri. Deacii să nu-l ții mult, nici să-l zăbovești, ci numai 2 zile sau 3 până să va odihni, după acéia să-l chemi.

Și în ziua acéia ce vei vrea să-l chemi, iar tu întâi să-ți împodobești jățul bine, cu ce-ți va fi dat Dumnezeu, și tot

divanul tău și toate casele. Și să te împodobești și cu haine foarte frumoase și mai vârtos să te îmbraci în dragostea și în puterea lui Dumnezeu, deaca-ți iaste voia să-ți fie într-ajutor. Și să ieși cu mare slavă să șazi în jățul tău cu multă smerenie. Și svétnicii tăi cei bătrâni încă să șază pre scaunele lor, unde le iaste locul și li să cade. Iar boiarii cei tineri încă să fie împodobiți cum să cuvine și frumos, și să stea toți de-a rândul, împrejurul tău. Așa și alte slugi, toate să stea pre rândul, care unde-i va fi locul. Deacii să alegei dentr-înșii câțiva oameni vrédnici și să-i trimiți să chéme solul să-și dea solia. Iar tu să șazi și să cugeți de cele dumneziești, iar nu de céle lumești și de nimic. Și după ce va veni, tu să socotești toate cuvintele lui cu socotință și cu luare aminte, care îl va fi învățat stăpână-său să zică, măcar bune, măcar réle, măcar cu blândețe, măcar cu mânie, tu toate le ține în mintea ta și nimic dentr-însele să nu uiți.

Și nici să te foarte bucuri, căci va spune cuvinte bune, nici iar să te mânie, căci va spune și va zice cuvinte de rău. Ci-l întreabă de toate cu blândețe și cu smerenie, apoi îi zi așa: “Dar acuma ai a mai zice alte cuvinte de la domnul tău?” Iar el, deaca va zice că nu mai sunt, “că ce mi-au zis stăpânul mieu, toate le-am grăit”, tu să nu-i mai răspunzi nici un cuvânt împotrivă, că de-i vei mai răspunde ceva, nimic nu vei folosi. Sau, cine știe, că sau vei zice cuvinte împotriva vorbelor lui, sau ba, deacii cuvântul iaste ca vântul: deaca iase den gură nici într-un chip nu-l mai poți opri și, măcar dă te-ai căi și ziua și noaptea, nimic nu vei folosi. Ci, deaca-și va da solul solia, iar să-l trimiți să-l petreacă cu cinste până la gazdă și după solie iar să-l cinstești. Și toate cuvintele lui, câte au zis, să le ții minte, și nimeni să nu te știe. Ci de-ți vor fi adus vești și cuvinte, măcar bune, măcar réle, tu să nu te întristezi, ci să aibi

față și chip vesel cătră toți și să întrebi întâi cu dragoste și cu dulceață pre boiarii tăi cei mari și pre sfétnicii tăi cei bătrâni și le zi așa: “Dragii miei boiari bătrâni și iubiții miei sfétnici, acum acest sol au venit la noi și am văzut toate vorbele lui și cuvintele lui le-am auzit. Într-acéia întreb pre dumneavoastră, boiarii miei cei bătrâni, pre toți, că sunteți bătrâni și ați văzut multe lucruri, și bune, și réle. Ci acum trebuiaște să vă sfătuiți împotriva sfatului solului, că voi sunteți dreptatea mea și nădejdea mea, și cât veți putea mai bine, atâta să socotiți, ca să putem da răspunsu bun solului împotriva cuvintelor lui. Ca doar de va da Dumnezeu de va fi răspunsurile noastre mai bune și mai cinstite decât cuvintele solului, care au adus la noi de la domnu său”. Așa să-ți întrebi toți boiarii, iar tu nici un răspunsu să nu le dai, ci numai ci-i ascultă pre toți cu dragoste și-i întreabă.

Să nu-ți fie rușine, sau să te ții mare, cugetând sau zicând în inima ta: “Eu, fiind domn, cum poate fi de întreb toți boiarii miei de sfat, și ei sunt slugi mie?” Că și ei robi lui Hristos sunt, și dar de vor fi unii dentr-înșii îngăduind lui Dumnezeu mai bine decât tine? Pentru că tot domnul care nu-și va întreba boiarii de sfat, acela nu face bine. Că singur Pavel apostol mărturiséște și zice: “Niciodată nu vom putea noi ajunge urma moșilor noștri”. Și la Evanghelie încă grăiaște Domnul nostru Iisus Hristos și zice: “Amar celuia ce să sfătuiască singur și pre altul nu-l întreabă!” Drept aceia și voi, fraților, nu vă sfătuiți adinsu voi-și, precum zice Domnul Hristos, ci de toate sfaturile întrebați pre boiarii voștri și pre sfétnicii voștri.

O, fătul meu și voi, fraților, cât iaste de bine să mângâiați pre boiari și pre slugile voastre în toată vrémea și să vă sfătuiți cu dânșii în tot ceasul și să luați sfat și de

la cei mari și de la cei ai doilea și de la cei mai de jos, că așa să cade. Să mergi cu dânșii într-un loc de taină și să sfătuiți toate sfaturile, și care vor fi mai bune voi le primiți în inimile voastre; iar care nu vă vor fi de folos voi le lăsați. Și să nu oprești pre nimeni să nu grăiască la sfat, zicând: “Iată că cuvintele tale nu ne sunt nici de o treabă, că grăiși niște cuvinte în zadar”. Ce toate cuvintele, ale tuturor, le priiméște a fi bune, iar și pentru cinstea voastră; pentru că tot sfétnicii și boiarii fac sfaturile, iar deaca să isprăvéște și să tocméște sfatul bine și cum să cade, deacii numai lauda și pohvala domnului iaste preste toată lumea, iar sfétnicii și boiarii întru nimica nu să pomenescu. Și zic toți: “Harnic și vrédnic și înțelept domn iaste acesta și vrédnic de a să pomeni și de a să ferici în toate lucrurile lui”. Iar de să va zminti sfatul și nu va fi sfat bun și cu chibzuială décii nimeni nu va vinováți pre sfétnici, nici pre boiari, ci numai pre domn și vor zice: “Acesta iaste domn nebun și nu i să cade lui să fie între domni”. Pentru-acéia trebue să te sfătuiéști cu boiarii în tot ceasul, macar de sunteți și domni și puternici. Că domnul să socotéște ca un deal mare și nalt, când are niște păzitori foarte buni de-l păzescu și-l curătescu de toate uscăciunile și secăturile și de alte lucruri care nu sunt de treabă. Deci, până îl curătescu păzitorii și-l păzescu di toate răutățile și primejdiile, el crește frumos și face multe feliuri de flori și să înălțează minunat și frumos și să laudă numele lui preste tot pământul, iar numele păzitorilor lui nimeni nu le mai pomenéște. Iar deaca-l părăsescu păzitorii și nu-l mai păzescu, el să pustiaște și nici locul nu i să cunoaște și numele lui piiare și tréce ca o umbră. Așa și domnul: până îl păzescu sfétnicii și boiarii lui cei bătrâni cu sfat bun și-l curătescu de toate sfaturile céle réle și de năravurile céle

rele, lauda lui și înțelepciunea i să întinde spre fața a tot pământul, și numele lui cel bun să proslăvește pre toate țările, și zic toți: “Tu ești mai vrednic și mai înțeleptu decât toți”. Iar nu zic că fac boiarii voștri acéle sfaturi, ci laudă tot pre domn și numele lui proslăvescu. Iar boiarii, măcar deși fac ei sfaturile céle bune, nimeni nu-i știe, nici îi laudă. Pentru acéia iaste bine să priimiți sfaturile cu bucurie, ca să nu să umple cu voi cuvintele carele zic în Sfânta Scriptură așa: “Amar celuia ce să socotește el însuși deosebi, iar pre alt pre nimeni nu întreabă de sfat”; că acela nu iaste nici de o treabă domnului său și să piiarde el însuși și să va chema nebun pentru semeția. Dreptu acéia, fraților și fătul mieu, pre toți boiarii voștri să-i mângâiați și să ziceți cătră dânșii: “Auziți, boiari, iată ce cuvinte ne-au adus solul astăzi! Deci acum vă sfătuiți, să știm ce răspunsu îi vom da împotriva solii lui”. Așa zi cătră boiarii tăi și le dă pace să facă sfat înaintea ta. Iar tu, fătul mieu, să taci, să nu zici nimic înaintea lor, ci numai să bagi seama să vezi potrivi-se-vor sfaturile lor cu cuvintele solului, au ba. Deacii, deaca vei cunoaște că au cuvinte de a să potrivi cu ale solului, tu le zi așa: “Acum păsați toți pe la gazde și vă mai sfătuiți deosebi astăzi și până dimineață, și vă rugați lui Dumnezeu dar ne va dăscoperi alte sfaturi mai bune, ca să nu poată birui solul nici într-un cuvântu. Și dimineață iar să veniți la mine să-mi spuneți cum ați mai gândit”.

Deacii, deaca vor mérge ei pre la gazde, iar cuvintele lor să fie înfipite în inima ta, ca și ale solului. Și, sculându-te de acolo, pasă în casa ta cea de odihnă și-ți curățește inima cu toate bunătățile și-ți vino în toată mintea și te roagă lui Dumnezeu și preacuratei lui maici și zi: “Doamne, Dumnezeul mieu, pre tine nădăjduiu, izbăvește-mă di toți cei ce mă gonescu, și mă mântuiaște, ca să nu apuce cândva ca

leul sufletul meu. Și-mi dă, Doamne, cuvânt bun și inima treazvă, ca din somnu vestirii cei bune a înțelegerii tale. Și-mi dă, Doamne, să pricep și-mi trimite cuvinte și vorbe den dăstul, de la dreapta ta cea puternică, ca cu ajutoriul și cu sfatul tău să biruim cuvintele și vorbele solului. Și-mi dă cuvinte din dăstul ca să grăiescu și înaintea boiarilor miei, că tu ești cel ce grăiești bine toate, Hristoase, Dumnezeuul nostru, și ție trimitem laudă în sus, cu făr' de începutu-lu-ți tată și cu bunul și făcătoriul de viață a lui duh. Acum și pururea și în véci, amin!”

Deacii, deaca te vei ruga așa, tu socotéște cuvintele solului și ale boiarilor tăi. Deacii te chibzuiaste și tu cu mintea ta, dar de-ți va da Dumnezeu pricépere mai bună decât tuturor și vei putea învinge cu socoteala minții tale cuvintele solului. Și deaca vei vedea și vei cunoaște că iaste sfatul tău mai bun, tu nu te lăuda, nici te ținea că cu măestriia socotinții tale iaste aceasta, ci mulțuméște lui Dumnezeu, care au întărit inima ta cu gând ca acesta, și trimite în taină la sfintele bisérici și fă bdenii și rugăciuni la Dumnezeu și dă milostenie săracilor, că aceia iaste jertvă vie și nevinovată înaintea lui Dumnezeu.

Și iarăși să chemi boiarii tăi la tine și să le zici: “Pace între voi boiari, doar veți fi aflat alt sfat mai bun. Iar deaca vor zice ei: “Ba, doamne, tot sfatul cel de ieri avem, iar altul mai bun noi n-avem”, atuncea tu să le răspunzi și să le zici: “Ascultați boiari, eu așa am cugetat în inima mea că va fi mai bine...” Și spune gândul tău și socoteala ta înaintea lor. Deacii, deaca vor zice toți că “iaste sfat bun acesta și să fie între noi și cu aceasta vom birui cuvintele solului”, tu nu te trufi, ci mulțumește lui Dumnezeu, care te-au întărit și țe-au dat minte să grăiești céle ce sunt mai de folos înaintea boiarilor tăi. Iar deaca vor zice toți:

“Ba, doamne, mai bun iaste sfatul care l-am sfătuit mai nainte toți”, voi, fraților și feții miei, nu vă rușinați de dânșii, nici vă trușiți și să vă mâniiați. Ci ziceți: “Ni dar iubiții miei boiari, care cunoașteți că sunt mai de treabă și mai bune, noi acélea să răspundem, după cuvântul prorocului, că zice: «Unde vor zice oamenii toți să fie, să fie». Așa și eu zic voao: Deaca ziceți toți să fie mai bine așa, și eu încă cu pace poruncescu să fie după cuvântul vostru”.

Însă iar vă întrebați: “Iată că sfatul l-am făcut și l-am întocmit; dar acum cum să cade să cinstim solul? Ospăta-l-vom întâi, au dărui-l-vom, au da-i-vom răspunsul, au cum vom face?” Iar ei, deaca vor zice: “Ba, doamne, mai nainte să cade să-l ospetezi bine și frumos, după acéia îi vei da răspunsul și-l vei dărui”, deacii voi, iubiții miei, vă tocmiți păharnici, scoateți păhară de argint frumoase și siliți să așezați toate frumos ca să să mire și solul de acea podoabă și rânduială bună, care să nu o fie văzut el la stăpână-său niciodată, ci să laude pretutindenea ce au văzut și să povestească. Pentru că și aceasta iaste o cinste a domnului aleasă și laudată. Așijderea și masă să gătești frumoasă și să faci multe feliuri de bucate și să aducă tot pre rând, unile dupre altele. Și băuturi să scoți de unde vei avea mai bune și mai dulci.

Și iar să te sfătuiesti întâi, să vezi la masă ce vorbe și ce graiuri vei vorbi cu solul, ca nu cumva să vorbești niscare lucruri fără de ispravă și niscare cuvinte de nimic, apoi să-și răză solul de tine. Căci că vinul améteacă inima omului și-l face bărbat și vésel, și cugetă multe lucruri deșarte, și cuvinte de nimic grăiaște. Pentr-acéia să nu te îndémne inima, fiind beat, să grăiești cătră sol niscare cuvinte dășarte, ci céle ce ai cugetat la trezvie, acélea să și vorbești. Iar înțelepciunea și vitejiia de la beție să nu o crezi, măcar

de țe-ar părea că sunt cât de bine tocmit; că cuvintele de la beție strică cele ce ai cugetat la trezie. Într-alt chip cum vei mai putea zice? Cum ar face cineva niște bucate bune și să arunce apoi cineva vreun lucru spurcat într-insele; deacii îi caută nu numai bucatele să vërse, ci și vasul să-l spargă. Așa strică și cuvintele de la beție.

Și deaca vei găti acéstea ce sunt de treabă toate și le vei tocmi, îți învață boiarii cum să vor cinsti. Și să nu treacă de ici colea, sau de colea ici, ci să stea toți întocma. Apoi cheamă câțiva voinici, oameni frumoși și de folos, și-i trimite să chéme solul. Și deaca va veni, tu îl pune la masă cu boiarii tăi și-l cinstéște bine, cum iaste légea și obicéiul. Și să nu-l silești cu vinul, ca să-ți vază și el înțelepciunea. După acéia, iar să-l petreci cu cinste până la gazdă. Deacii gătește câțiva din slugile tale și-i trimite dar cu mare cinste. Și iar să-l chemi și-i dă răspunsul de toate pre rând. Și de-ți va fi zis el ție cu mânie, tu-i zi lui cu blândețe; sau de-ți va fi grăit cu scandălă, iar tu să-i răspunzi cu cuvinte de pace. Și-i spune tot pre amăruntul și-i zi: “Pentru cutare lucru iată ce răspunsu dăm, și pentru cutare, iată ce”. Și te nevoiaște să fie toate răspunsurile tale mai bune și să fie stăpânului solului ca niște săgeți, deaca le va auzi.

Iar de-ți vor zice boiarii tăi toți că “nu trebuie să-l ospetezi pre acel sol, doamne, ci-l dăruiăște numai și-i dă măriia ta răspunsul și să meargă sănătos!”, tu, fătul meu, să te nevoiești să-i gătești dar și să-i trimiți iar pre slugile tale. Și să-l chemi la tine și să-i dai răspunsul tot cu blândețe, precum iaste obiceiul și cum te-am învățat și țe-am arătat și mai sus.

Și când va vrea solul să să întoarcă la stăpânul său, tu iar să-i dai oameni să-l petreacă până va ieși din țara ta. Cum ai trimis și înainte, la întimpinare, așa fă și la petre-

canie, ca să să mire de unde i-au sosit atâta cinste, de care el nu să nădăjduia.

Iată acum toate ale solilor, cum trebuie, le-am vorbit. Iar deaca va da Dumnezeu, cu mila sa, să fie toate cuvintele solului biruite de cuvintele tale, atunci ție mare nume și slăvit ți-i fi făcut, iar stăpână-său multă întristare și mahnire vei fi trimis pre solul lui. Ci și atunci iar nu să cade să te lauzi în trufă, ci să intri în cămara ta și, căzând cu fața jos la pământ, să te rogi lui Dumnezeu, zicând așa: “Bine-ți mulțumesc, Doamne Dumnezeul meu, că pentru mila ta cea multă ne-ai învrednicit pre noi, robii tăi cei neharnici, de am biruit sfatul potrivnicului nostru. Iar noi n-am fost harnici să facem aceasta, ci tu bine ai voit”. Așa să mulțumești lui Dumnezeu, că Dumnezeu iaste milostiv și îndurător și, de va vedea că-i mulțumești, iar că nu te lauzi, deacii întru toate va adaoge pricéperea și socoteala, și sfaturile tale nimeni nu le va putea muta. Acéstea toate le-ai luat în ființă și voia ta ți-o ai umplut și pre sol l-ai trimis la domnu-său cu cinste. Deci acolo vor să-l întrebe și să-i zică: “Ce ai isprăvit?” Iar el, răspunzând, va zice: “Doamne, rău am isprăvit în partea noastră, că acolo am dus pleave și gunoaie. Ci fu tot sfatul nostru biruit și nimic n-au băgat în seamă cuvintele noastre, nici au căutat spre dânsese, că au avut alt sfat bun și pre noi mult ne-au înfolosit. Și în locul cuvintelor noastre cele de nimic, iar ei m-au umplut de multe cuvinte ca mărgăritariul și pre mine foarte m-au cinstit și m-au dăruit bine, și nimic nu s-au temut de noi. Și au sfat neclătit și sunt harnici, cât și eu m-am mirat de înțelepciunea și sfatul lor. Și de acum n-ai ce-i mai ispiti cu cuvintele, că ne-au rămas întru toate soliile ce am solit”. Acestea spuindu solul, domnu-său foarte să va întrista, iar numele tău să va înălța cu

slavă, pentru lauda solului său și pentru răspunsurile tale, cu care i-ai înfrânt inima.

Deacii va aștepta și el să-i trimiți sol și tu pre vreun boiaru de ai tăi, cu sfat bun și cu cuvinte neclătite, cum i-au spus și solul lui. Iată acum, fraților, și tu, fătul meu, toată lauda iaste a voastră și să proslăvește numele vostru cu mărie. Iar când veți vrea să obârșiți sfatul și veți cădea în nepricépere și veți vrea să trimiteți iar la acel domn pre un om nevrédnic, care nu va ști purta solia și cuvintele voastre, ce vă va duce în tristăciune și în scârbe, iar pre domnul acela-l va veseli, și de aceasta încă vă învăț cu tot de-adinsul: cum ați silit mai nainte de ați făcut sfat bun și ați biruit cuvintele solului cu înțelepciunea voastră și v-ați făcut multă pohvală, iar pre domnul celalalt foarte l-ați întristat, așa și acum, foarte vă nevoiți de vă sfătuiți bine și cum să cade și după cum iaste obiceiul.

Întâi să vă rugați lui Dumnezeu cu toată inima, ca să vă întărească mințile. Și cu socoteala voastră să socotiți toți boiarii voștri, și pre cari-i vei alége și-i vei socoti în inima ta că va purta bine și cu cinste cuvintele tale și-i făr' de frică la acel domn, pre acela să trimiți. Însă iară sfātuindu-te cu toți svecnicii tăi și de aceasta.

Că să nu cumva să grăiască cineva pentru vreun om de-ai lui să-l trimiți, și acela nu va fi vrédnic de acea slujbă, iar tu îl vei trimite pentru voia cuiva și el nu va putea umplea voia ta și slujba ta cu cinste. Că și în Sfânta Scriptură mărturiséște și zice: "Niciodată cinstea și venitul să nu-l dai altuia". Așa și tu, pentru ce să-ți pierzi tu însuți cinstea pentru voia cuiva? Că vai de domnul cel ce-și dă cinstea altuia și vai de țara ceia care o stăpânescu mulți! Ci, de-ți va fi vreo slugă dragă, tu ia din avuțiia ta cât vei vrea și fă pre voia lui, că mai bine să pierzi din

avuția ta, decât den cinste-ți. Iar sol să trimiți pre cine va fi înțelept și vrédnic.

Deacii, mai nainte, până nu-l înveți de trebile soliei, tu socotește ce daruri țe-au adus solul celuilaltu domn care au venit la tine. Așa trebuiaste și tu să trimiți acelui domn cu solul tău. Încă să te nevoiești să fie darul care i-l vei trimite tu mai bun și mai frumos decât al domnului celuilalt, care ți l-au trimis întâi, ca să să mire el când va vedea darul de la tine și să zică: “Mare lucru! Eu de-abia aș fi văzut un lucru minunat și frumos ca acesta, iar el iată că mi l-au dăruit mie: dar la dânsul încă câte vor fi rămas?” Și deaca te va lăuda așa și aceia încă iaste cinste mare.

Iar de-ți va fi a trimite întâi tu sol la acel domn, tu te sfătuiaste cu boiarii tăi, să vezi cădea-se-va să trimiți dar acelui domn, au ba. Deci, deaca-ți vor zice ei: “Trebuieaste, doamne, solul să să trimeată cu dar”, tu să cauți ce dar vei avea mai frumos și mai scumpu, acela să trimiți, tot pentru cinstea ta. Și atuncea să chemi sluga ta, pre care vei să trimiți sol, și-l învață și-i spune sfatul tău, care-l va fi ales Dumnezeu să fie mai bun și desăvârșit. Și să silești să fie sfat cu socotință și de cinste, și mai bun decât cel dintâi, ca să fie și acolo cu îndreptare spre cinstea voastră. Că întâi țe-au fost mai lesne, că ai avut învățatură den sfatul celuilalt domn și de-ntrebarea boiarilor tăi; iar acum tu vei să trimiți sfat de care vor să să învețe alții dintr-însul. Pentr-acéia să faci sfat bun și vrédnic de cinste. Apoi să chemi sluga ta în taină, pre care-l vei fi ales să fie sol, și vorbește cu dânsul cuvinte dulci și zi: “Fătul meu și sluga mea cea dragă, cât sfat și socoteală ne-au dat Dumnezeu de am priceput, noi te-am învățat; iar chibzuiala minții omului cine-o va putea pricepe, sau cine va putea să proslăvească acolo cinstea noastră, sau mintea ta cine o va putea întări,

ca să grăiești acolo la cel domn cuvinte care să ne fie noao de cinste? Nimeni, fătul mieu, nu poate face acéstea. Că eu această înțelegere o am de la Dumnezeu cerută și mi-o au dat să o și înțeleg și să o și fac. Iată, până acum te-am învățat dinpreună cu toți boiarii miei, iar acum eu te învăț în taină și ești numai tu cu mine. Eu voiu să te învăț de unde vine înțelepciunea omului și mintea și sfatul și toate tăriile noastre, câte sunt într-această lume. De nicăiri dentralt loc nu vin, făr' numai de la singur fiiul lui Dumnezeu, care au fost și Mariei, curatei fecioare, fiiu. Că eu, fătul mieu, când voiu să fac vreun sfat sau vreo vitejie, sau când îmi va veni vreo véste ceva, numai ci ceiu și rog să-mi fie ajutor și întărire Hristos Dumnezeu și preacurata a lui mumă. Iar tu, iată că acum mergi de la noi cu învățătura noastră; drept acéia te învăț ca și pre mine să iai pre Dumnezeu să-ți fie într-ajutor. Și fă rugă în toată vrémea și te roagă și précistei să-ți fie ajutoare. Și să mă crezi, fătul mieu, că de mă vei asculta și vei face cum te-am învățat, atunci când vei vorbi cu acel domn și vei fi plăcut și îngăduitor lui Dumnezeu, numai acelea îți vor veni în gândul de vei grăi, care te-am învățat noi și care-ți va da iar Dumnezeu, într-acel ceas, cuvinte bune. După acéstea, fătul mieu, iar te învăț: întâi să te păzești cu curățiia și în toate noptile să stai pre rugă, să rogi pre Domnul Dumnezeu să te întărească în cinstea noastră, cum și mai nainte am rugat pre Dumnezeu și ne-au întărit și au fost cinstea noastră mai slăvită decât a celoralalți domni. Ci și acuma, dar de va da Dumnezeu de va fi cinstea noastră încă și mai înălțată decât atunci! Că aici ne iaste și mai lesne, că ne sfătuim și întrebăm unul pre altul, iar acolo nu vei fi cu mine, nici cu priiatnicii tăi, să aibi cu cine te sfătui. Iar ei toți să vor nevoi să te biruiască și pre tine

din cuvinte și cinstea noastră să o supuie. Pentr-acéia te învăț să aibi pre Dumnezeu într-ajutor și pre preacurata lui maică și aceia-ți vor ajuta și-ți vor da sfat și răspunsu mai bun decât țe-am dat noi.

Drept acéia, când vei vrea să înveți sluga ta așa, iar tu să rădici în taină panaghie sfânta pentru dânsul și, căzând cu fața jos la pământ, te roagă și zi așa: “Preacurată născătoare de Dumnezeu fecioară, acum toată nădėjdea noastră o punem pre tine, și sluga noastră pre mâna ta o dăm să-i fii sprijinitoare, și cinstea mea tu să o întărești, ca să-ți mulțumescu neîncetat. Că toată cinstea mea de la al tău iubit fiiu iaste și de la tine, preacurată a lui Dumnezeu născătoare”.

Decii, deaca să va duce de la tine solul tău cu învățatură ca aceasta, iar ție să nu-ți fie numai cu aceasta învățatură, și pre Dumnezeu să-l uiți. Ci pân’ va umbla sluga ta în solie, iar tu tot să faci rugă și bdenie și mai vârtos milostenie, deaca-ți iaste voia să-ți fie slujba ta deplin și să-ți proslăvească Dumnezeu cinstea ta și voirea inimii tale. Și să-ți înveți sluga, când va vrea să grăiască, întâi să-și rădice gând în sus la Dumnezeu, deacii atuncea să vorbească și cu ajutorul lui Dumnezeu va face de să vor mira toți de răspunsurile lui zicând: “De unde ieșiră aceste cuvinte tocmito și cu temei și bune?” Iar iale vor fi trimese de la Domnul nostru Iisus Hristos, că doar de va fi ascultat și pre voi Dumnezeu. Iar deaca va ieși sluga ta de la acel domn și-l va petrece cu cinste până la gazdă, atuncea el va vorbi cu toți boiarii săi și va zice: “Cu adevărat fu cum ne-au spus solul nostru că văzum și noi înșine cuvintele lor frumoase și întregi și înțelepte și cu temei”. Iar solul lui, care au fost venit mai nainte la voi, el încă va începe a zice: “Cu adevărat, doamne, iaste cum am spus eu, că n-aveți

cuvinte care să grăiți împotriva lui”. Și deaca să va întâmpla să fie așa, deacii numele tău cel bun întru toate să va proslăvi, cu mare veselie, iar aceia mult să vor întrista.

Deacii, când va veni sluga voastră din solie și va aduce lucrul isprăvit după voia inimii voastre, iar voi iar să nu vă lăudați, nici să gândiți că acel lucru s-au tocmit dintru înțeleptia voastră, ci iar să mulțumiți lui Dumnezeu cu curăție, cu smerenie și cu îngăduială și cu rugă, cu bdenii și jertva cea vie a lui Dumnezeu, care iaste milostenia săracilor. Acéstea toate să le păziți și să le faceți cu curăție, ca, când veți chema numele lui Dumnezeu, el să vie fără întristăciune.

Că atuncea îți va fi bine, când va veni Dumnezeu să-ți fie întru toate ajutoriu și de nici o bunătate nu te vei lipsi. Pentr-acéia, fraților și feții miei, în toate zilele să aveți pre Dumnezeu în inimile voastre și pe preacurata lui maică, că toate bunătățile vin de la Dumnezeu și de la preacurata lui maică, spre cei ce să nădăjduiescu spre dânsii, și aceia niciodată nu să vor rușina, ci de la toți vor avea cinste. Drept acéia, deaca veți lăuda pre Dumnezeu neîncetat și veți umplea voia lui cu curăție, cu smerenie, cu priveghiiare, cu rugă și apoi de veți fi milostivi, décii cu adevărat veți fi miluiți, cum zice și Sfânta Evanghelie: “Fericiti cei milostivi, că aceia vor fi miluiți”. Deci și voi, după cuvântul Dumnezeului nostru, fiți milostivi. Și de veți da slavă și laudă Dumnezeului nostru, lui Iisus Hristos, iar el vă va lăuda și vă va dăru slava cea de sus și vă va întări întru toate lucrurile lumii aceștia și nu vă va fi de ajutor numai aici, ci și întru împărăția ceriului încă vă va odihni cu cei drepti. Și în viața ceasta de acum vă va fi dat de la dânsul mintea cea întreagă și desăvârșită și din toate cuvintele voastre, care v-au dat Dumnezeu, mulți să vor îndulci și

numele vostru mult să va lauda. Și nu numai numele vostru, ci încă și slugile voastre vor avea cinste prenr-alte țări, când îi veți trimite pentru slujbele voastre¹, pentru că veți fi urmat poruncile Dumnezeului nostru Iisus Hristos și veți fi umplut voia lui. Iar de nu veți urma cuvintelor Dumnezeului nostru cu curăție, cu smerenie, cu rugă și cu milostenie, nici veți da laudă lui Dumnezeu, ci veți zice: “Acéstea noi, pentru vrednicia noastră, le-am câștigat și sunt pre voia noastră”, deacii Dumnezeu va întoarce mâniia sa spre voi și vă va lua mintea și sfatul și chibzuiala și vrednicia și toată hirea voastră. Și când vor veni soli de la domni la voi, ei nu să vor îndulci de cuvintele voastre, nici să vor minuna de dânsule, ci de-abia să vor sătura de răs și de batjocură, și numele vostru va rămânea în rușine. Și nu numai numele vostru, ci și slugile voastre când să vor trimite de voi prenr-alte țări, pentru voi, vor fi ocărăți și de răs.

Pentr-acéia vă învăț eu și vă spui, precum mă pricep și zic, că cel ce va proslăvi pre Dumnezeu, și Dumnezeu va proslăvi pre dânsul, și aici, și întru împărăția ceriului; iar cel ce nu va proslăvi pre Dumnezeu, ci-și va proslăvi puterea și înțeleptiia sa, acela de Dumnezeu nu va fi proslăvit. Că într-această lume mulți domni au fost și mulți aleși ai lui Dumnezeu, ci numai cei ce au proslăvit pre Dumnezeu, pre aceia i-au proslăvit și Dumnezeu, și aici pre pământu, și sus întru împărăția sa cea cerească. Iar cei ce n-au proslăvit pre Dumnezeu, ei nu știură, ci făr’ de véste veni pre dânsii mâniia lui Dumnezeu și să luară toate bunătățile din mâinile lor și să lipsiră și de împărăția

¹ Solul lui Neagoe, Ieronim Mateevici Raguzanul, a fost ridicat la rangul de cavaler de către dogele Veneției Leonardo Loredano (cf. *Arhiva istorică a României*, vol. II, p. 69).

ceastă pământescă și de cea cerească, și nimic nu să aléseră de dânșii. Cum și Assa, împăratul cel de dămunt făcu, de nu vru să dea laudă lui Dumnezeu, ci să lăuda însuși pre sine. Pentru acéia Dumnezeu, pentru nesmereniia lui, căci nu vru să să smerească, el își întoarse mâniia spre dânsul și trimise pre ingerul său și-l luo noaptea dăzbrăcat den așternut și-l aruncă într-un gunoiu și acolo să dăzmeteci și să smeri, și-l bătea toți și-și bătea joc de dânsul. Deacii el atunci cunoscându, pricepu că toată putérea și tăriiia iaste de la Dumnezeu și începu a plânge cu multe lacrimi și suspini și de-abia își întoarse Dumnezeu mila spre dânsul și-l iertă.

Vezi, fătul meu și voi, fraților, cât iaste de rău celui ce să potrivéște lui Dumnezeu și să ține că iaste mare și putérnic și smerenie înaintea lui Dumnezeu nu face! Că acela va fi mai apoi smerit, și aici, și în veacu ce va să fie, cum și în Sfânta Evanghelie zice: “Tot cel ce să va smeri să va înălța și cel ce să va înălța să va smeri”. Așijderea și tu, fătul meu, și voi, fraților, de vă veți înălța și vă veți trufi aicea, iar Dumnezeu vă va smeri și nu să va alége nimica de voi. Iar deaca vă veți smeri aicea înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu vă va înălța și va duce sufletele voastre în cămara lui cea cerească. Eu așa vă învăț să faceți, deaca vă va fi voia să lăcuiți cu Dumnezeu.

Și solii cei mari așa să-i cinstiți și să-i petréceti, ca să vă mulțumească toți și să înalțe numele vostru cel bun. Iar care vor fi soli mici, și pre aceia să-i cinstiți, ce mai prost, precum le va fi și cinstea lor; iar să-i dăruiești și pre dânșii și să le dai răspunsu bun, ca să-ți proslăvească toți numele tău, pentru vrednicia ta.

Iar carii nu cred în Hristos Dumnezeul nostru, nici preacuratei lui maici, aceia n-au atâta minte, nici înțelepciune, ce toată mintea și înțelepciunea lor iaste mâna cea întinsă

și darul să le dai și să le umpli gurile tuturor de toate. Deacii vei avea pace cu dânșii și odihnă. Ce înaintea acestora nimic den avuțiile voastre să nu arătați, nici scule, nici haine; nici boiarii tăi să nu să împodobească înaintea lor, ci să te arăți și să te faci înaintea lor sărac și lipsit și nici într-unile să nu te făluiești. Ci, când vor veni de la dânșii soli mari și vei gândi să trimiți înaintea lor cinste, tu trimite și le fă cinste, însă numai cu bucate și cu băătură. Iar altă cinste sau avuție să nu arăți înaintea lor, că măcar de vă s-ar făgădui cât de cu prietnicie și cu dragoste, iar tot să nu-i crezi, nici să le arăți avuția ta, ci încă mai vărtos să o ascunzi de dânșii. Și până ai avére în mâinile tale, tot le dă, că toată înțelepciunea lor iaste avuția. Și, când vin la voi, să-i păziți cu bucate și cu băătură den dăstul și cu cuvinte bune. Iar nu cu cuvinte de taină și cu vorbe care sunt ascunse, ci cu vorbe proaste, că eu cât am socotit, așa am aflat să fie mai bine.

Drept acéia, fraților și tu, fătul mieu, și eu cât am putut nu atâta de mult, ci puținel oarece, m-am nevoit de v-am adus aminte. Că mai mult ni s-ar fi căzut să vă învățăm și să vă arătăm; ci poate că și noao atâta pricépere numai ne-au dat Dumnezeu și nu suntu nici eu atâta de harnic, să-mi poată da Dumnezeu să vă spui și mai mult. Iar pă voi să vă învêțe Dumnezeu să nu știți numai acéstea ce v-am spus eu, ci mai multe și mai înțelêpte. Și să nu vă fie cu greu pentru această scrisoare, căci am scris, nici să ziceți “Dară ce mare lucru iaste un sol, de ne învață el și ne supără cu atâta?”, că de n-ar fi soliile lucruri mari, dar domnii pentru ce le-ar socoti și le-ar chibzui cu inimile și cu mințile lor? Iar cu adevărat mare lucru iaste solia, și mai bine va fi când să va lăuda numele tău decât al celui-lalt domn, care am zis mai sus. Că domnul care iaste înțelept

și are minte, pentru numele său cel bun nu numai ce socotește și ia învățatură de la aceste lucruri ce am scris eu, ci încă și mai multe să va socoti cu mintea și va chibzui ziua și noaptea, ca să dobândească numele lui cinste. Și pentru cinsté, și sângele și-l va vărsa; că cinstea niciodată n-are odihnă. Pentru acéia și mie atâta mi s-au părut că va fi mai bine. Iar pre voi, iar cum vă va duce gândul și firea că va fi mai bine, așa veți face, ce și după socoteala voastră, cândai vă va fi fără părere rea. Că eu tot v-aș fi mai lungit învățatura pentru acești soli, carii vor veni la voi, și tot mai zic: toate cuvintele ce le vor grăi solii să le ascultați și să le răbdați. Căci că nu sunt acélea cuvintele lor, ci sunt ale stăpânilor lor, carii i-au trimes la voi.

Iar deaca veți vedea că cu cuvintele voastre céle bune și dulci nu veți putea potoli voia și porunca acelui ce va fi trimes solii aceia la voi, ci tot vă va sta împotrivă, deacii voi să nu vă dați cinstea voastră lor, ci să ieșiți la dânșii hrăburi, cu numele lui Iisus Hristos. Și pentru căci au început ei cu rău asupra voastră, am nădėje să vă ajute voao Dumnezeu, iar aceia să să rușineze.

Iar de vor fi păgânii aceia cu oști mai multe și cu putere mai mare decât voi, iar voi întâi să vă plecați lor cu cuvinte bune și blânde. Deci de vă veți putea împăca cu acéle cuvinte bune, să știți că iaste acéia din ajutoriul lui Dumnezeu; iar de nu vor vrea să să împăce cu voi cu acéle cuvinte bune, pentru necredința lor, voi să le dați și bani cât veți putea. Iar să nu iubiți răzmirițile și războaiele, nici să vă ducă mintea să vă bateți cu dânșii. Măcar de v-ar îndemna cineva și din priiatenii voștri spre vrajbă, voi să nu-i ascultați, văzând că aceia au putere mai multă decât voi. Că și *svétâi Varlaam* zice: “Ce pricepi că nu vei putea face, să nu să

apuce mâna ta să facă, că vei greși. Și cuvântul cel mincinos să nu-l crezi, și deaca faci bine, nu-ți pară rău”.

Deci de vor veni asupra voastră vrăjmașii voștri și veți vedea că sunt cu putere mai mare decât voi, iar priiatnicii voștri vă vor îndemna să mărgeți asupra lor fără de vreme, sau vă vor sperea ca să ieșiți afară din țara voastră, să pribegiți, pre acei priiateni și îndemnători ai voștri să nu-i credeți, că nu vă voiescu binele. Că și eu însumi am fost pribeg, pentr-acéia vă spui că iaste trai și hrană cu nevoie pribegia, și ești de toți oamenii dosădit, încă și de copiii cei mici, și de carii sunt mai răi. Pentr-acéia să nu faci așa, că mai bună iaste moartea cu cinste, decât viața cu amar și cu ocară. Nu fireți ca pasărea céia ce să cheamă cucu, care-și dă oală dă le clocescu alte pasări și-i scot pui, ci fiți ca șoimul și vă păziți cuibul vostru. Că șoimul, feții miei, are altă pildă și are inimă vitează și bărbată întru sine și multe pasări oblăduiaște și biruiaște și nici de una nu-i iaste frică, nici să tème și vânează în toată vremea. Și vânând el așa, odată prinse o pasăre să-i fie lui de mâncare și umbla de zbura cu dânsa prin văzduh. Și zburând să luă după dânsul altă pasăre mare și puternică fără de seamă, carea să chiamă vultur. Și începu a-l goni să-i ia vânatul. Iar șoimul deaca îl văzu, zise în inima lui: “Mie nu-mi iaste frică de acest vultur, că eu multe pasări biruiescu; și pre el îl văz mare și puternic și zlobiv, iar inima lui o știu că iaste fricoasă. Ci nu-mi iaste frică de dânsul, nici îl bag în seamă; că de-aș vrea eu, numai ce mi-aș lovi în arepi odată și m-aș înălța tocma pân’ la cer, deacii m-aș lăsa asupra-i și l-aș dăspica cu unghile, că-l știu cine iaste. Ci numai mă întristez de mărirea lui cea multă. Pentr-acéia nu mă voi bate cu dânsul că iaste tare și puternic, ci mai bine să împarțu vânatul mieu și să-i dau și lui și voi fi în

pace. Iar eu, deaca nu mă voi satura cu ce-mi va mai rămânea, nu voi muri, ci voi trăi până iar voi mai vâna ceva și voi mânca de mă voi satura”. Și déde dentr-acel vânat ce prinsese câtva și să împacă cu dânsul. Așa și voi, fraților, sunteți ca și șoimul și multe biruiți, și iaste vânatul în mâinile voastre, adecă avuțiia. Deci, de veți vedea pre niscare limbi păgâne să se pornească asupra voastră cu oști gréle și cu putére mare, voi nu vă potriviți lor și să vă bateți cu dâșii într-acel ceas, ci socotiți ce le veți slobozi din unghile voastre vânat, adecă avuție, să le dați să mănânce, ca să să părăsească de voi, cum și vulturul lăsă pre șoimu.

Iar deaca veți vedea că nu vor să să întoarcă, voi nu vă témeți de dâșii, nici de oștile lor céle multe, ci luați pre Dumnezeu ajutor în inimile voastre și vă rugați zicând așa: “Stăpâne, făcătoriul tuturor și Dumnezeu cel bun, noi suntem robii tăi și n-am iubit lucrul acesta. Că tu ești singur știutoriul inimilor, care vezi și cunoști toate inimile, céle bune și drépte și céle réle și hicléne. Iar noi, Doamne, nu suntem bucuroși să să facă această răzmiriță, după cum ne-ai poruncit noao, nici voim să fie vărsare de sânge, nici să să ude mâinele noastre în sânge de om. Iar ei poate că doar să potrivescu puterii tale cei mari; că noi, Doamne Dumnezeu nostru, știm că tot cel ce va veni cătră tine cu smerenie și cu plecăciune nu-l vei goni de la tine. Deci și noi am plecat smereniia noastră lor, iar ei n-au vrut să priimească smereniia noastră, ce s-au potrivit să fie mai putérnici decât tine. Că tu, Doamne, însuți mărturisești și zici: “Cel ce să va smeri să va înălța, iar cel ce să va înălța să va smeri”. Pentr-acéia, Dumnezeu nostru, acum nu avem altă nădéjde, făr’ numai singur pre tine, judecătoriul cel drept, că toate bunătățile de la tine

pogoară. Și acum, într-această vreme de întristăciune la tine alergăm, ca să ne fii ajutor spre vrăjmașii noștri. Nu doar pentru păcatele noastre, ci pentru mila ta cea multă, ajută noao, Dumnezeuul mântuirii noastre, într-această vreme cu nevoie și grea”.

Deicii întâi să te îmbraci în dragostea lui Dumnezeu ca într-o platoșă. Așa ieși cu veselie la boiarii tăi și să nu te priceapă cumvași că-ți iaste frică, sau să ți să fie schimbat fața, ci te arată lor vesel și-ți cheamă toți sfétnicii tăi cei bătrâni, și boiarii cei mari și toată oastea ta, și zi cătră dânșii cuvinte bune și dulci ca acéste, grăind: “Iată, dragii miei boiari și voi iubitele méle slugi, că veniră vrăjmașii noștri asupra noastră, nefiindu-le lor noi nimic vinovați. Că cu toate cuvintele céle bune și dulci noi i-am mângâiat și, de ai fi pohtit și avuție, le-am fi dat, și cu smerenie încă ne-am smerit înaintea lor și ne-am plecat, iar ei nu vrură să ia, nici cuvintele noastre céle blânde nu le-au băgat în seamă, nici avuție, nici smerenie. Ce numai au venit acum să ia capul meu, și încă nu numai capul meu, ce și capetele voastre ale tuturor. Deci eu pre voi nu voi să vă las, ci voi să-mi puiu capul pentru voi, că-mi iaste milă de voi. Drept acéia é, vă rog să vă învățe Dumnezeu, să va fie și voao milă de capul meu, cum îmi iaste și mie milă de capetele voastre, și să chemăm pre Dumnezeu într-ajutor și cu ajutoriul lui să mérgem la dânșii. Că măcar de sunt ei și mulți, Dumnezeu i-au înmulțit, iar pentru neplecăciunea lor, dar de-i va pleca Dumnezeu. Și va da vrăjmașii noștri și-i va supune suptu picioarele noastre.

Deicii să-ți tocmești toate tunurile și oștile tot pre céte, cum le va fi rândul. Iar mai vârtos să te rogi lui Dumnezeu, ca să-ți fie tocmirea și orânduiala ta de la dânșul. Pentr-acéia să-ți rădici gândul și mintea la cer, să-ți po-

goare și să-ți fie Dumnezeu într-ajutor. Iar tu să mergi dreptu față la față spre vrăjmașii tăi, fără nici o frică; iar căci vor fi ei mulți, nimic să nu te înfricoșezi, nici să te îndoiești. Că omul viteazu și războinic nu să spare de oamenii cei mulți; ci cum răsipește un leu o cireadă de cerbi, și cum omoară un lup o turmă de oi cât de mare și cum răshiră un glonțu de tun multe câte de ostași, nu căci iaste el mic, ci căci că vine cu mare rane și cumplire, pentr-acéia răshiră și răsipește multe câte de oameni, așa și omul viteaz și bărbat și hrăbor nu să înfricoșază de oameni mulți. Că omului viteaz toți oamenii îi sunt într-ajutor, iar omului fricos toți oamenii îi sunt dușmani, și încă și de ai săi iaste gonit și batjocorit și hulit. Și de aceasta, fătul meu, încă te învăț să nu umbli cu oamenii cei fricoși, ca să nu cumva să pierzi cinstea mea și moșia ta, că din moarte nimeni nu te va putea izbăvi, făr' numai unul Dumnezeu. Că Dumnezeu mult iaste milostiv și te va umbri cu mila sa și-ți va acoperi capul tău, iar vrăjmașii tăi vor fi biruiți.

Iar feciorii boiarilor tăi și ai slugilor tale să fie mai înapoi de unde să va face războiul. Iar să nu cumva să lași feciorii boiarilor și ai slugilor tale înainte, iar tu să te dai să faci războiul înapoi, și aceia să cază în mâinile vrăjmașilor tăi și în robie. Că deaca vor cădea feciorii boiarilor în robie, deacii toți boiarii și slugile tale te vor părăsi și vor mărge după dânșii. Pentru aceia te învăț, fătul meu: feciorii și fetele și fêmeile boiarilor și ale slugilor tale să fie mai îndărăt de oști, iar războiul să-l faci să fie de față. Și să ieși la vrăjmașii tăi făr' de frică, că Dumnezeu iaste mult milostiv. Ci cum îi vei sluji, așa îți va și ajuta și te va milui. Deacii, când vei vrea să mergi la dânșii, tu întâi să rânduiești și să tocmești străji să meargă mai nainte, cum iaste obiceiul. Și să meargă una mai nainte, alta mai după

acéia, iară a treia să fie tabăra cea mare. Și să nu fie departe una de alta, ci să fie aproape, ca să să auză și să să știe ce fac. Și de să va întâmpla vreo întâmplare străjii cei dintâi, ia să vie să să amestece în cea de a doao, iar de va vedea și straja de a doao că să biruiască de vrăjmaș, ia încă să vie să să amestece în toiul cel mare. Iar să nu fie departe una de alta, ca nu cumva să nu să poată ajunge curând să să împreune una cu alta, să să apere, ce să li să prinză primejdie și răsipire. Că straja cea dentâi și cea de a doao iaste inima a toată oastea. Deci, să nu cumva văzând toiul cel mare că au pierit străjile, să să spăimântéze și să cază într-o vreo frică mare, și pentru acéia frică înșiși să să dea în periciune. Că străjile sunt capul și coada oaștilor, iar de va vedea toiul străjile nebiruite, ci stând întregi, ei să vor îndârji și cu acéia veți birui pre vrăjmașii voștri.

Însă și aceasta zic: la războiu hărțuitori să nu iasă înainte să dea harțu, că nu sunt nici de un folos, ci aceia încă înfricoșază și oștile. Ci numai să să adune toți în frunte, și până veți vedea că stau boiarii voștri cu voi înainte, cu nevointă și cu dragoste, boiarii cei mari și cei de al doilea și cei mai de jos și cu alții carii vor fi mai capete, nimica până atunci să nu vă témereți, nici să vă îndoiiți, că Dumnezeu iaste cu voi și veți birui vrăjmașii voștri, pre carii să bat cu voi. Iar slugile care vor fi mai mici și mai proaste, măcar de vor și fugi, nu vă témeți de dânșii, că iar să vor întoarce și vor veni la voi nechemăți. Iar deaca vor fugi boiarii voștri și veți rămânea singuri, décii voi cu cine veți sta înainte și să vă bateți cu vrăjmașii voștri? Ci mai bine, feții miei, să vă dați într-o parte. Că acea fugă ce au fugit boiarii voștri și v-au năpustit, dar de va fi pentru niscare păcate de-ale voastre, sau va vrea Dumnezeu să vă ispitească și să vă vază cu câtă nevointă și usărdie sunteți cătră dânșul.

Că judecățile și lucrurile lui Dumnezeu sunt multe fără seamă și fără număr. Pentru acéia să vă păziți, să nu cădeți în oceaie și să vă înfricoșați căci v-au lăsat ai voștri, nici să rădicați și să grăiți vreo hulă spre Dumnezeu. Ci, când veți rădica glasul vostru, rădicați-l în lauda lui Dumnezeu, măcar de v-au și părăsit și v-au lăsat boiarii voștri, iar Dumnezeu nu vă va lăsa. Ci să strângeți câți vor fi rămas cu voi și să vă duceți într-o parte cu dânșii. Iar din țara voastră să nu ieșiți, ci să șadeți cu dânșii în hotarale voastre, în niscare locuri ascunse și de taină, unde vor fi priatени de-ai voștri buni și adevărați. Că vrăjmașii voștri, carii vor fi venit asupra voastră, nu vor putea șadea mult în țară, ci să vor întoarce înapoi, iar pre domnul care-l vor fi adus ei îl vor lăsa acolo, fără de oști. Deacii voi să luați numele lui Hristos într-ajutor și să vă porniți asupra-i cu oaste, că am nădejde pre Dumnezeu, că tot cel ce să va smeri înaintea lui îi va ajuta și va supune vrăjmașii voștri suptu picioarele voastre.

Acéstea, fătul meu și frații miei, vă spuș și vă scriș, să știți ce veți face în vrémea nevoilor și a întristăciunilor voastre. Iar Dumnezeu cel milostiv să nu dea în viața voastră întâmplări și întristăciuni ca acéstea. Că Dumnezeu, fiind milostiv, iarăși va întoarce mila sa spre voi, măcar de te-au și întristat pentru păcatele tale. Și de te vei smeri lui Dumnezeu, el nu te va lăsa, ci în toată vrémea te va milui.

Iar avuțiia ta și banii care vei să dai lefi slujitorilor să fie tot lângă tine. Căci când să întâmplă domnului de are primejdie și nevoi ca acéstea, trebuiaște întâi să aibă avuție multă, să-și miluiască oștile și să le dea lefi. Că omul iaste ca porumbul: că porumbul unde află grăunțe mai multe, acolo fuge; așijderea și omul, unde află un domn darnic și milostiv, acolo să adună să să hrănească. Pentr-acéia te

învăţ, fătul meu, întâi frica lui Dumnezeu să nu iasă niciodată din inima ta, nici să o uiţi, că frica lui Dumnezeu iaste mumă şi îndreptare tuturor bunătăţilor. Şi avuţiia ta niciodată să nu lipsească de lângă tine, pentru ca să-ţi milueşti oştile şi să le dai lefi. Iar oştile tale, pentru mila ta ce le vei milui, iale nu-şi vor cruţa moartea lor pentru tine înaintea vrăjmaşilor tăi.

Şi să-ţi alegi în vrémea războiului 60 de voinici bărbaţi să fie tot lângă tine şi la război să nu laşi pre aceştea să meargă, ci numai să-ţi păzească capul tău şi de lângă tine să nu să dăpărtéze. Ci şi tu să te nădăjduieşti pre dânşii şi de vei şi birui vrăjmaşii tăi, ei tot să nu meargă după dânşii să-i gonească, ci să stea înaintea ta. Măcar de vei birui, măcar de te vor birui, aceia tot să fie lângă tine.

Şi de aceasta, fătul meu, încă te învăţ: când va fi în ziua de război, tu să nu stai unde vor fi oamenii mai mulţi, nici unde va fi temeiul şi toiul oştilor tale. Că toate oştile streine şi toţi pizmaşii tăi acolo vor îndrepta tunurile de vor bate, şi toţi vitéjii cei înarmaţi acolo vor năvăli şi vor săgeta. Pentr-acéia, să nu stai acolo; ci, cu acei 60 de voinici înarmaţi, unde vor fi niscare priiateni ai tăi buni şi credincioşi şi miluiţi de tine, acolo să mergi şi să stai, între a doao sau între a treia ceată, de laturea oştilor, cantr-ascunsu. Şi să te tot păzească acei 60 de voinici, şi de acolo să bagi seama să vezi şi să socoteşti, cine din slugile tale să vor nevoi pentru tine. Deacii, de vei vedea că iaste izbânda ta, lesne iaste să intri iar în toiu şi să mergi la locul care-ţi va fi voia să stai. Iar de să va întâmpla să te biruiască vrăjmaşii tăi, décii ei cu mare iuţime şi greutate să vor porni la ceata ta ca să te găsească. Pentr-acéia vă învăţ să staţi sau în a doao ceată, sau în a treia, ca, de să va întâmpla să vă şi biruiască vrăjmaşii voştri, ei nu vă vor goni cu toată nevoinţa, că nu vor şti în ce loc eşti.

Așa te învăț să faci, fătul meu, că mie-mi pare că așa va fi mai bine. Iar tu te sfătuiește cu boiarii tăi și cu cei ce vei ști că-ți vor fi priiateni. Deci, de ți să va părea și vor zice sfétnicii tăi și boiarii: “Noao ne iaste voia să stai unde îți iaste locul și rândul”, tu stai acoloa. Iar de vei socoti tu și vei vedea că iaste mai bine să stai în ceata a doao sau în cea de a treia, iar boiarii tăi nu-ți vor zice, tu stăi unde-ți va părea că iaste mai bine.

Deacii, de ți să va întâmpla cumva să fugi din război tu, iar cu cei 60 de voinici să fugi și de vor fi ei cu tine într-o parte, iar vei birui pre vrăjmașii tăi. Însă tot, “să-ți fie nădėjdea întâi pre Dumnezeu, că acela te va hrăni și nu va da gâlceavă dreptului în véci”, ci te va apăra și întâi și apoi.

Și așa, cu numele lui Dumnezeu, pasă spre vrăjmașii tăi, că, măcar de ți să va întâmpla și moarte, iar numele tău va rămânea în urmă în cinste; iar de vei birui tu, să nu te lauzi și să zici că: “Eu cu putérea mea am făcut”, ci iar să dai slavă lui Dumnezeu cu rugă, cu milostenie și cu jertvă vie, că Dumnezeu iaste mult milostiv și în toată vrémea te va acoperi cu mila sa.

Iar de vor pieri vreunii din boiarii tăi într-acea slujbă a ta, tu să te nevoiești și să silești pentru sufletele lor la sfintele bisérici, ca să vază toți și să să îndemnéze. Iar feciorii lor și rudeniile care vor rămânea în urma lor, multă cinste să aibă de la tine pentru părinții lor, carii ș-au vărsat sângele lor pentru tine înaintea ta. Și slugile tale carii vor fi rămas zdraveni, și aceia încă să aibă cinste nefățarnică și nu pentru căci vă vor fi rudanii să cinstiți numai pre aceia, nici căci vor fi dat cuiva mită și-i vor lăuda, ci fieș-tecare după cum îi va fi slujba, așa să-i fie și darul și cinstea. Și cum își pun ei capetele și să nevoiescu și-și

varsă sângele ca să dobândească cinste de la tine, așa și tu să socotești că toată cinstea ta de la Dumnezeu iaste; și cându vor câștiga și vor dobândi slugile tale de la tine cinste și boierii, pentru slujba lor, tu încă socotește de vezi: făcut-ai și tu niscare osténele cătră Dumnezeu, de te-au mărit cu atâta cinste, au ba? Deci, de nu vei fi făcut, să nu te lenevești, ci să faci; iar de vei fi făcut, tu tot te mai nevoiaște să și mai faci. Că cine să nevoiaște pentru Dumnezeu, acela va dobândi cinste de la dânsul, și cine să va apropiia de Dumnezeu, Dumnezeu totdeauna va fi cu dânsul. Așijderea și tu, de-ți va fi nădédjdea tot pre Dumnezeu, și Dumnezeu va fi cu tine în vécii vécilor. Amin.

*IX. Cuvânt pentru judecată, care au învățat
Ioan Neagoe voievod pre fie-său Theodosie
și pre alți domni, pre toți. Cum și în ce chip vor judeca*

Cuvânt al 20

Fătul meu, judecata 2 lucruri are: unul spre pagubă, iar altul spre ușurare și spre izbândă. Iar domnul carele va judeca pre dreptu, acela-i domn adevărat și unsul lui Dumnezeu și va dobândi și lumina care nu va trece niciodată. Iar domnul care nu va judeca pre dreptate și pre légea lui Dumnezeu, acela nu iaste domn, nici să va chema îndreptător și unsul lui Dumnezeu, ci va fi pierdut în periciunea cea de véci și pentru fățărnicia lui nici fața lui Dumnezeu nu o va vedea. Pentr-acéia, fătul meu și voi, fraților, când veți vrea să ieșiți la judecată în divan, întâi vă să cade să vă rugați Domnului nostru lui Iisus Hristos, ca să vă fie întărire și învățoare, și așa să ziceți în rugăciunile voastre céle de taină: “O, împărate atotțiitoriule, cela ce ai făcut ceriul și

pământul și ai ales pre noi din toate zidirile tale să fim unșii tăi, ca să împărțim săracilor dreptatea fără fățarnicie. Ci de la tine cerem, împărate, Domnul nostru, să ne întărești cu tăria ta și să ne împaci inimile și să ne dășchizi ochii. Și ne dă judecată dreaptă, ca nu cumva pentru nedreptățile noastre să fim lepădați și izgoniți la înfricoșata-ți judecată și să nu vedem lumina feții tale, nici să rămânem rușinați și batjocoriți, nici să ne potrivești, Doamne Dumnezeuul nostru, cu domnii și cu judecătorii cei nedrepti, carii n-au umplut cuvintele tale, nici au împărțit dreptatea săracilor, după cum au fost voia ta. Pentr-acéia, la vrémea judecății tale cei drépte și înfricoșate, vor să fie dăspărțiți de fața ta”.

Drept acéia și tu, fătul meu, și dumneavoastră, fraților, cu ce dreptate veți judeca săracii într-această lume, cu acéia vor fi judecate și faptele voastre la împărăția cea cerească. Vedeți ce lucru mare iaste judecata? Pentr-acéia și voi, când veți șădea să judecați la divan, să șază lângă voi tot oameni buni și aleși. Și să fie și boiari tineri lângă voi, ca să ia toți învățătură bună și dulce din gurile voastre. Deicii să le ziceți așa: “Boiari dumnevoastră și fraților, cești bătrâni și cești tineri, de vom greși ceva, să nu ascundeți, nici să tăceți, ci ne spuneți numaidecât, că această judecată iaste a lui Dumnezeu. Ci să ne dăruiască Dumnezeu să judecăm pre toți săracii pre dreptate și să nu iasă de la noi nimeni cu inima rumtă și cu nedreptate”. Și așa, întâi să te indeletnicești de mânie și de léne, că omul cel mánios și cel lenevos nici o dreptate nu va face săracului. Și să-ți strângi mintea cea bărbătească în cap, să nu ți să clătească mintea ca trestia când o bate vântul. Și să nu fățarnicești celui bogat, nici iar să miluiești cu judecata pre cel sărac, ci să faci judecată dreaptă și bogaților și săracilor. Că Dumnezeu v-au ales și v-au pus oamenilor ca un izvor de apă; ci să nu cumva să

fiți unora dulci și altora amari, ci fieștecui să fiți judecători drepti după lucrurile lor. Și la judecată să nu vă pripitiți, ca nu cumva, neînțelegând jalba săracului, să-l judecați cu nedreptate. Sau dar de-i va fi frică și să va ului și nu va putea spune dăslușit, ci să-l întrebați de multe ori, până i să va potoli frica. Deacii cu blândete și cu cuvinte dulci îi ziceți: “Frate, nu-ți fie frică, nici te teme, ci te trezește și te dășteaptă ca din vis, și-mi spune pre dreptu, ca să-ți putem lua seama și noi și să te judecăm pre dreptate”. Iar de veți și greși la judecată și boiarii voștri vor pricépe că ați greșit, căci că nu veți fi înțeles judecata vreunui sărac și nu i-ați făcut dreptate, să nu vă paie că vă fac rușine sau să țineți mânie în inima voastră pentru acel lucru, ci într-acel ceas să primiți acel cuvântu și iar să chemați pre sărac să-i faceți dreptate, ca nu cumva, după ce ați făcut judecată rea, să vă pară rău și ați vrea să-i faceți bine și nu veți putea, nici veți avea cum. Că mai bine să nu vă fie voia deplin și inima înfrântă, decât să faci săracului strâmbătate. Că zice pro-rocul: “Inima înfrântă și smerită nu o va urgisi Dumnezeu”. Pentr-acéia, dă te vei smeri lui Dumnezeu, tu te vei chema următor lui Dumnezeu și soție lui Petru apostol. Că și el, deaca au văzut că au greșit, s-au smerit. Așa și tu, deaca vezi că ai greșit, te smerește și te pleacă. Iar să nu vă mâniiați, căci vă vor arăta slugile voastre greșala voastră, nici să vă fie cu necaz și să puneți pizmă în inimile voastre și să nu întoarceți dreptatea săracului, că de veți face așa, decii voi nu vă veți chema unșii lui Dumnezeu, nici veți fi soții lui Petru apostolul, ci veți fi soții lui Irod. Că și acela era unșu, iar pentru pizma ce avea însuși, el prinse pre dreptu Ioan și-l băgă în pușcărie, apoi îl și omorî. Dar pentru ce îl omorî? Pentru că vrea Irod să ia pre cumnată-sa Irodiada, care fusese muiare lui Filip, fraține-său, să-i fie crăiasă, iar Ioan

zicea: “O, Iroade, nu ți să cade să iai pre cumnată-ta să-ți fie ție muiare!” Deicii el văzând că-l opréște fericitul Ioan și-i arată calea lui Dumnezeu cea dreaptă, și cunoscându-și el însuși ale sale fărădelegi, că pentr-acélea-l mustrează Ioan, i să întunecă inima de mânie și diavolul să incolăci împrejurul inimii lui, cum să înfășură volbura de viță, și umplu voia satanii, părintelui său. Și făcu atuncea Irod trei păcate deodată, pentru mâniia sa: că întâi călcă légea, a doao, făcu curvie, a treia, tăie capul sfântului Ioan. O, Iroade, cum umpluși păharul tău de sângele dreptului acestuia! O, întunecate și spurcate, cum ai cruntat masa ta cu sângele luminatului acestuia! O, călcătoriule de lége și rușinate, cum puseși capul slăvitului acestuia în tipsia din care mâncai tu bucate! O, nebune Iroade, că atuncea încă te veseleai și n-aveai atâta minte să cunoști și să pricepi că acéia o ai făcut spre periciunea ta! Că nu te-ai veselit, nici ai umplut voia ta, ci pre satana ai veselit și voia lui ai umplut și tu, de a ta bună voie te-ai pierdut și cu semeția și cu îndrăzneala ta țe-ai dat trupul și sufletul în mâinile satanei, pentru mâniia și pizma ta ce ai avut. Cu adevărat acéstea toate pentru mâniia și pentru netémerea ta ai făcut!

Vezi, fătul meu și dumneavoastră, fraților, cât iaste de rea mâniia și nechibzuiala și cât să bucură vrăjmașul nostru, diavolul, de pizméle cele îndelungate! Drept acéia, fraților, să fugim de îndelungarea mâniei, cum au fugit Lot de Sodoma și de Gomora, și să alergăm cătră dragostea și cătră dulceața cea dumneziiască și să împărțim săracilor de-a pururea dreptate, cum au zis prorocul: “Împărțit-au și au dat săracilor, dreptatea lui va petrece în vécii véciilor”. Bine și cu înțelepciune au dat noao Dumnezeu, că pentru greșalele noastre ce am greșit el n-au pornit mâniia sa pre noi, ci ne-au dat pocăință și hrana pământului. Deci

și noi, deaca de vréme ce am greșit, noi să ne pocăim și cum au împărțit și au dat noao Dumnezeu hrana pământului, așa să împărțim și noi dintr-însa săracilor milostenie și cuvinte dulci și blânde. Că de vom da noi săracilor din hrana noastră, iar Dumnezeu va da noao hrana raiului; iar deaca vom face noi milă îngăduitorilor lui Dumnezeu, noi încă vom fi miluiți înaintea Domnului Dumnezeu. Iar de vom îmblânzi zidirea lui Dumnezeu, Dumnezeu va îmblânzi pre noi la judecata cea înfricoșată, și de vom măsura noi săracilor cu măsura cea dreaptă, așa va măsura Dumnezeu și noao, la a doao venire a lui, cu măsura dreptății. Că singur Domnul nostru Iisus Hristos mărturiseste și zice: “Ori cu ce judecată veți judeca, cu acéia vă veți judeca, și cu ce măsuri veți măsura, cu acéia vă să va măsura”. Cu ce măsură vom măsura noi dreptatea săracilor, cu acéia să va măsura și dreptatea noastră. Dreptu acéia, fraților, și noi să ne curățim mințile de toate lucrurile céle réle și de cugetele céle hicléne, care nu le iubéște Dumnezeu, și să venim în viața noastră și să ne trezim mintea din somnul păcatelor, ca dintr-o beție, și să cugetăm totdeauna de ziua judecării cei drépte, zioa întunérecului și a viforului, zioa trântitelor și a gâlcevilor, zioa grijii și a fricii a tuturor oamenilor. Că zice că vor mérge păcătoșii ca niște orbi și cu voia lui Dumnezeu va arde tot pământul cu foc și va fi atunce obârșie tuturor celor ce lăcuiescu pre dânsul. Acéstea auzindu-le, fătul meu, te cutremură și te spăimântează, căci mai nainte n-ai grijit de dânsele, ci de acum încai să începi, cu lacrimi și cu suspini să strigi cătră Dumnezeu și să zici: “Vai de mine, ticălosul și ocaianicul, vai de mine! Cine-mi va da limbă să grăiescu cu Dumnezeu și cuvinte care să cuvin, ca să plângu și să tânguiescu nehărnicia mea! Cine va da capului meu apă și

ochilor miei izvor de lacrimi, să șazu și să încep a plânge păcatele mele tot pre rând, că suntu făr' de număr și făr' de măsură! Și ce om voi afla să-mi ajute și să să tânguiască cu mine dinpreună, și să plângă cu toată inima, cum plângu eu? Nici într-un strein nu voi afla, nici într-un vecin. Ci încai voi, munților și dealurilor, luați glas de plângere și de jale și lăcrămați pentru mine, păcătosul și ticălosul, și sloboziți lacrimi de milă și suspini de mine. Că eu suntu mai păcătos decât toți oamenii! Plângeți și voi, copacii luncilor și chedrii Livanului, plângeți pentru mine, nebunul și nechibzuitul! Plângeți și voi, florile câmpiilor cele frumoase și cu bună miroseală, care v-au împodobit și v-au înfrumșițat făcătoriul tuturor, Dumnezeu! Plângeți tânguialei și ocăinecii mele! Plângeți, o, vai de mine, cum mă potrivii eu lui Adam, omului celui ce fu zidit dintâi". Pentr-acéia acum mi să cade să-mi aduc aminte de plânsul lui și cu mare amar să zic: "O, mare nevoie și mare jale! Cum odată eram slăvit și cinstit, iar acum eu sunt făr' de nici o cinste! Cel ce eram odată împărat, acum sunt gârbov și de nimic! Odată eram înfricoșat tuturor, iar acum nu mă bagă nimeni în seamă! Cel ce eram odată tuturor drag și cunoscut, acum sunt de toți gonit și nimeni nu mă cunoaște, și nu numai vrăjmașii miei, ci și de ai miei priiateni și de alți oameni, de toți suntu batjocorit și de răs. Și în clătirile capetelor și în pildele cuvintelor și în toate zilele iaste ocară înaintea mea, și rușinea fêții mele m-au acoperit, și pre dreptate fui de împutăciune vecinilor miei, și de frică celor ce m-au știut. Și cei ce m-au văzut au fugit de la mine afară și cei ce m-au urât au înălțat capetele și s-au veselit și s-au bucurat pentru sărăciia mea, unii ca aceștea puindu-și mâinele pre mine cu smerenie, mi-au făcut foarte rău. Iar viața mea s-au apropiat de iad și mă socotii

cu cei ce să pogoară în groapă. Și mă întâmpină frica de care mă temeam, și frica cea de noapte mă cuprinse și traiul vieții mele să întoarse întru suspini, iar eu strigai cătră Dumnezeu și nu mă auzi, chemai ajutor de la cel de sus și nu-mi veni. Că fărdelegile mele fură înaintea lui Dumnezeu și stătură împotriva mea ca un pârête de aramă, și ticăloșia mea mă dăspărți de mila lui Dumnezeu, și imputăciunea nedreptăților și ale păcatelor mele au întorsu mila lui Dumnezeu dăspre mine să nu mă cerceteze, nici să pogoare spre nevrednicia mea darul duhului sfânt. Și mie îmi secară vederile ochilor de a să mai nădăjdui zioa și noaptea spre Dumnezeu”. Strigai ca un fecior carele nu ascultă de învățatura părinților săi și nu iaste cine să mă auză: “Până când, Doamne, mă vei uita până în sfârșit? Până când, Doamne, nu vei cerceta ocăinicia mea? Până cându, Doamne, vei întoarce fața ta cea bună dăspre mine, streinul și săracul? Caută, Doamne, Dumnezeul meu, spre mine! Caută pentru mila ta cea bună și mare și nu băga în seamă pre mine păcătosul; ci caută spre mine, neharnicul și nevrédnicul tău rob, și auzi pre mine, smeritul și streinul, care n-am într-altu loc nădėje de a mă spăsi, fără numai cătră îndurarea ta cea mare și bună. Tu, Doamne, ești știutor de inimi și ispitești denlăuntrurile ficaților. Că nu iaste altcineva care să mă poată mângâia într-acéste nevoi ce mi să-ntâmplară, făr’ numai tu însuți, Doamne, care ești mult milostiv. Că mă părăsiră și tată-mieu și mumămea și frații și rudeniile și priiatenii, toți mă lăsară singur într-acéste nevoi și întristăciuni, făr’ de mângâiare. Drept acéia, Doamne, cazu cătră mila ta, care o ai spre oameni, și te rog să mă miluiești pre mine ticălosul. Și-ți ado aminte, Doamne, de îndurările tale și-ți potolêște mâniia, stăpâne, și-ți leapadă urgiia ta de asupra mea, păcătosul și smeri-

tul, și nu aduce aminte fărdelegile noastre céle dintâi, ci să treacă înaintea mea îndurările tale, Doamne, ca să nu-mi împute vrăjmașii miei, zicând: «Unde iaste Dumnezeuul tău?» Ci cu ajutoriul tău să să întoarcă de la mine această». Și altele ca acéstea cu lacrimi și cu suspini să zici cătră Dumnezeu, o iubitul meu fiu!

Deacii el, deaca va vedea că-l rogi cu toată inima și cu tot sufletul, că iaste mult îndurătoriu, ci te va milui. Și încă iar să te mai întorci și să zici: “Vai de mine, păcătosul și lenevosul, vai de mine! Încătro voi lua atunci, când voi vedea pre toți dreptii stând de-a dreapta lui Hristos, stăpânului meu, iar numai eu voi fi osândit singur, întru întunérecul cel osebit și focului celui nestinsu, carele s-au gătit diavolului și îngerilor lui”. Vai de noi, fătul meu, vai de noi, dar atunci ce vom mai face, când te vei întoarce și vei vedea pre toți sfinții și pre toți dreptii în ceriu și în slavă mare, iar tu vei fi dus singur, fătul meu, făr’ de milă, întru munca cea de veac. Atunci tu numai te vei lovi cu palmele preste obrazu și plângându vei zice: “Spăsésește-te, preacurată și pururea fecioară Maria, care ai născut pre Domnul Hristos, sprijinitoarea și ajutătoarea cea grabnică a tuturor creștinilor! Spăsésește-te și tu, cinstită și de viață făcătoare cruce, dupre care au izvorât viața a toată lumea! Spășiți-vă și voi, toate puterile și cétele cerești, îngerii și mai marii îngerilor! Spăsésește-te și tu, cinstite proroace și botezătoriu Domnului, Ioane Predtece! Spășiți-vă, apostolilor, prorocilor, mucenicilor și alți sfinți părinți purtători de Dumnezeu! Spăsésește-te și tu, frumosule raiu, din carele eu însuți, vai de mine, fuiu încuiat denafară și pentru faptele méle, pre drept judecat, fuiu dat gheenii focului! Că judecata lui Dumnezeu iaste dreaptă și ce mi-am gătit, aceia mi-am și luat”. Ca acéstea vei zice multe atunce

și nici de un folos nu vor fi. Ci te întoarce mai nainte, până nu soséște ceasul acela, o fătul meu, cătră Dumnezeu și zi: “Doamne, Dumnezeul meu și păstoriul cel bun, întoarce-mă cătră pocăință pre mine pierdutul mai nainte, până ce nu mă ajunge ceasul acesta, și nu mă lăsa să pieiu până în sfârșit. Ce-mi dă vréme de pocăință și mă miluiască după mila ta cea mare. Că tu ești unul îndurător și mult milostiv, și ție trimitem în sus slavă, cu făr’ de începutu-lu-ți tată și cu bunul și făcătoriul de viață a lui duh, acum și totdeauna, neîncetat, în veci, amin”.

*X. Învățătură a lui Neagoe voievod cătră fie-său
Theodosie vodă și cătră alți domni, cătră toți,
ca să fie milostivi*

Cuvântul al 21-lea

Fătul meu, și de aceasta te învăț, să știi cum își va milui domnul slugile sale și cum și le va odihni. Cade-să domnului să miluiască pre săraci, iar nici pre slugile tale să nu le lași, nici să le uiți, ci mai vârtos să-ți miluiești slugile decât pre săraci. Căci că săracului, de nu-l vei afla să-i dai milă într-un loc, iar într-altul tu-l vei afla, și-i vei da. Sau de nu-l vei milui tu, alții îl vor milui, și tot va fi miluit. Iar sluga ta nu mai așteaptă altă milă de la nimeni, fără numai de la tine. Că ei de-ar vrea să și cée, le iaste rușine, că să cheamă slugi domnești. Pentr-acéia, deaca nu-ți vei milui slugile tale cu mâinile tale, altă nădėje ei nu mai au la nimeni să-i miluiască. Că săracul umblă den casă în casă, sau șade în uliță și cere de la toți câți trec pre acolea și-l miluiescu, iar sluga ta, când n-are milă de la tine, atuncea el nu mai are nădėje la nimini, de la nimini

să-l mai miluiască. Ci numai ci pune răbdare în inima lui și-i géme inima într-însul, ca și un lemnu când îl bagi în foc și are un cariu într-însul, și când îl încinde iuțimea focului, el de răutate foarte-i iaste nevoe și greu. Așa să face și inima slugii tale când nu-l miluiești. Că el numai de la tine să nădăjduiaște să aibă milă și așteaptă să aibă milă și cuvânt bun, să să îndulcéască de dânsul și de vederea féței tale. Iar pentru mila care-i vei milui și pentru cuvintele céle bune ce-i vei îndulci, ei niciodată mila și cuvintele tale nu le vor uita. Că săracului deaca-i dai mila, el îți mulțuméște numai o dată; iar sluga ta îți va mulțumi totdeauna, căci că altă milă de la nimeni n-are, făr' numai de la tine. Deacii, pentru mila aceia ce-i vei face, nu numai ce-ți va mulțumi în lumea aceasta, el și feciorii lui, ce încă și capul își va pune pentru tine, și el, și feciorii lui. Și până să va sfârși neamul și sămânța lui, toți vor zice: "Dumnezeu să ierte pre cutare domnu, că ne-au miluitu".

Însă, fătul meu, nu zic eu să nu miluiești săracii, nice să iai mila de la mănăstiri. Să nu fie aceasta. Ci zic: "Toate acéstea să le umpli, că și umplérea aceasta foarte iaste bună". Ce numai să nu miluiești săracii, nici să întărești mănăstirile cu leafa slugilor tale, nici cu venitul lor să fie săracii și mănăstirile miluite, iar slugile tale să le faci în zilele tale să fie cerșitori. Ci să cade să iai seama cu mintea ta și să socotești foarte bine: câte vor fi moșii ale slujitorilor, să fie deosebi, să n-aibi cu acélea améstec. Că ei pentru dragostea ta și pentru mila care vei să-i miluiești, pentr-acéia-ți slujăscu și vor să-și pue și capetele și să-și vérse și sângele pentru tine.

Iar de-ți va mai prisosi venit din venitul domniei, acel venit să nu gândești că iaste câștigat de tine, ci iar l-ai luat de la săraci și de la ceia ce sunt suptu biruința ta, care

i-au dat Dumnezeu supt mâna ta. Pentr-acéia să socotești și să tocmești țara ta, ca să aibă și acéia dreptate și pace cu odihnă în zilele tale. Că într-această vreme mai de apoi ce am ajuns noi, nu foarte ascultă oamenii cuvintele céle bune și dulci, ce totdeauna pohtescu hicleana avuție. Drept acéia, cum o luați de la săraci, așa să cade să o și dați pentru dânșii și să le faceți odihnă și pace. Deacii, deaca-ți va mai rămânea avuție, deacii, fătul meu, să nu gândești să nu dai milostenie, că eu nu-ți zic așa: ci-ți zic că atuncea încă să cade să dai mai multă.

Și iată că te învăț și te sfătuiescu și de aceasta, iar tu să te apropii cătră sfatul meu și să-l ascuți: tuturor să împarți milostenie, ca să fii și tu miluit de fața Domnului nostru Iisus Hristos. Că mai bine iaste a face milostenie, decât a strânge avuție. Că zice prorocul: “Strânge avuție și nu știe cui strânge”. Și în Sfânta Evanghelie iar zice: “Nu ascundeți avuțiia voastră în pământ, unde viermii și putreziciunea o putrezéște și unde o sapă furii și o fură; ci ascundeți avuțiia voastră unde putreziciunea nu o putrezéște și unde nu o vor săpa furii, nici o vor fura. Că unde va fi avuțiia voastră, acolo va fi și inima voastră“. Cu adevărat iaste drept cuvântul acesta al Domnului nostru, care au zis: “unde va fi avuțiia voastră, acolo va fi și inima voastră“. Că cel ce va fi cu avuție multă și să nădăjduiaște într-însa, acela nu să cheamă creștin, ci să cheamă al doilea idololatru. Căci că niciodată lui nu iaste gândul la Dumnezeu, ci toată nădējdea și putérea iaste spre avuțiia și niciodată nu gândéște să slujască lui Dumnezeu cu acea avuție, nici să facă odihnă sufletului său, ci numai de avuțiia lui să bucură satana și zidește întunérecul cel încuiat, ca să nu mai iasă de acolo, nici să i să deșchiză niciodată.

Iată, fraților, socotiți și vedeți: mai bine iaste să zăcem

întru întunérecul cel încuiat, pentru dragostea avuției, au mai bine, după cum zice Domnul Hristos, să ne împărțim noi înșine avuția săracilor și să fim miluiți în zioa acéia, când va face Dumnezeu judecată el însuși, și să fim izbăviți de întunérecile céle încuiate și den pușcăriile iadului? Pentru acesta lucru vă mărturisesc și eu, fraților, însă nu eu din capul meu, ci cuvântul Domnului nostru Iisus Hristos, carea totdeauna strigă către noi și zice: “Ferice de cei milostivi, că aceia vor fi miluiți”. Deacii a cui altă mărturie mai mare carele voi zice pentru milostenie, decât care au arătat și au învățat însuși Dumnezeu și au grăit cu gura sa? Sau au doar vă dau eu altă învățătură, de la mine? Ba, ci numai ce vă zic și vă spui de pe cum au zis Dumnezeu. Vă zic să fiți milostivi și să nu împărțiți, nici să faceți milostenie în fățarnicie. Că voi sunteți aleși înaintea lui Dumnezeu, ca vița céia roditoare, și așteaptă toți din voi să să adape și să să îndulcească. Deacii să nu împărțiți strugurii voștri în fățarnicie și să fiți unora dulci, altora amari, ci tuturor cu dreptul să fiți, cum și Dumnezeu iubéște dreptatea.

Așijderea când veți ieși să faceți căutare oștilor voastre, la anul, cum le iaste obiceiul, atunce toți boiarii și căpitanii și toate slugile voastre au nădejde să aibă de la voi cinste și dar și dreptate și slujbe. Și aceasta încă iaste milostenie, că voiescu toți să aibă milă de la tine. Iar tu să nu faci, nici să dai milostenia în fățarnicie (că unii din rudele voastre vor fi goli și vor vrea să ia aceia boieriile céle mai mari, iar slugile tale să le dai îndărăt, fără de lége și fără de dreptate), că acesta lucru iaste un păcat mare. Nici să nu cumva să iai cinstea și boiaria de la vreun om care va fi harnic și înțeleptu și să o dai altuia, căci îți va face glume și veselii și răsuri. Ci pentru căci îți va face

veseliia și glume, tu să-l miluiești de-a mână cu ce vei vrea, iar să nu dai boieriile măscăricilor și celor care fac râsuri, ci să dai celor care vor fi harnici și vrednici de cinstea și de slujba ta.

Și până nu vor veni toate slugile tale înaintea ta, cele care vor fi mai de folos și mai de treabă, până atunci niminui să nu dai boierie sau cinste. Ci, când le vei da, să fie tot înaintea ta, să-i vezi și să-i știi ce oameni sunt. Căci că de vei pune pe cineva boiaru pentru căci va zice cineva, tu-ți faci 2 lucruri de pagubă, căci darul iaste al tău, iar cinstea iaste a altuia. Și de vei da cuiva cinstea pentru voia cuiva, cugetă că nu v-au adunat Dumnezeu să fiți toți domni, nici să fiți toți păstori turmei lui, ci numai pre tine te-au ales și te-au pus să fii păstoriu turmei sale. Deci, de nu vei fi tu harnic să cunoști turma ta și să le împarți tuturor pre dreptate, ce domn și ce păstor te vei chema, când vei lăsa să se amestece toți în lucrurile domniei tale și să fie domni ca și tine, sau să se bage în venitul țării tale? Au n-ai auzit că zice în Sfânta Scriptură: “Cinstea și venitul tău nimănui să nu-l dai?” Iar tu să lași cuvântul Dumnezeului tău și cinstea ta, și să umpli cuvintele prietenilor și ale boiarilor tăi? Și să le faci lor cinste și să li se laude numele, și cinstea ta de bună voia ta să o dai altora și să fii al doilea Isav? Că și acela își dăde cinstea și scaunul său frăține-său, lui Iacov, pentru o tupsie de linte hiartă. Că cerșu Isav de la frate-său Iacov și-i zise: “Dă-mi să mănâncu den merticul tău și să mă satur”. Iar lui Iacov i să dăruisă de la Dumnezeu mintea cea întreagă și zise către Isav: “De-aș ști că ai da mie cinstea ta și scaunul tău, eu țe-aș da merticul meu”. Iar Isav era gol de minte și pentru-acéia nu socoti că-și va puiarde cinstea pentru un blid de linte. Ce îndată zise: “Dă-mi tu blidul cu linte mie să mănâncu, iar

tu ia-ți ție cinstea mea și scaunul meu”. Și așa își dăde cinstea și scaunul său frățâne-său, lui Iacov. Așa și voi, fraților, de veți da cinstea voastră slugilor voastre de voia voastră, fără nici o nevoie, să fie slugile voastre cu cinste, iar voi fără de cinste, pentru niscare mită, sau pentru niscare vorbe hiclène, sau pentru vreo lăcomie a voastră, deacii voi veți fi soți lui Isav. Iar de veți asculta cuvântul Domnului nostru și să nu dați cinstea voastră altora, voi veți fi domni înțelepți și cu mintea întreagă și soții lui Iacov. De aceasta și eu, fraților, cum m-am priceput, așa v-am și învățat, să nu vă dați cinstea voastră niciodată slugilor. Că deacă-ți vei da cinstea ta lor, deacii tu la ce vei mai fi bun și de ce treabă vei fi lor? Sau cine te va mai băga în seamă și să vie la tine, deaca vrème ce vei umplea via boiarilor tăi, iar celora ce-ți vor sluji bine tu nu vei face dreptate? Că de-ai fi vrut să aibi mintea înțălegătoare și înțeleaptă și să-ți cunoști boiarii tăi, tu i-ai fi pus la cinste și la boierie numai cu un cuvânt, și apoi iar țe-ar fi lesne, că iar i-ai spune un cuvântu și ar ieși din cinstea și din boieria acéia. Și când ai zice acest cuvânt: “Așa să fie”, ei nici o putere n-ar mai avea. Ci deaca ai lua tu boieria de la dânșii și cinstea, decii pre dânșii nimeni nu i-ar mai cinsti.

Deacii, deaca ai pricepe tu că cinstea și boieria și mazăliia lor le iaste de la tine, tu pentru căci să dai cinstea ta lor? Să nu fie aceasta! Ci să-ți slujască ei ție cu temere și cu frică, și să cunoască că tu le ești domn și stăpân mai mare preste dânșii, cum să cade să fie slugile smerite înaintea stăpânilor lor. Iar cinstea ta, până ți-o va da Dumnezeu, tu să o ții în mâinile tale.

Drept acéia, fătul meu, te dășteaptă și te socotește cu mintea ta și să nu-ți dai cinstea ta boiarilor tăi. Că tu pui pre dânșii boiari, iar nu te pun ei pre tine domn, ci pre tine

te pune Dumnezeu, să fii unsul lui, cum zice și prorocul: “Pune, Doamne, preste noi dătător de lege, să înțeleagă toate limbile că suntu oameni”. Așa te-au ales Dumnezeu și pre tine ca să te cunoască toți că tu ești domn ales de Dumnezeu, să fii lor stăpân și păstoriu bun și să paști turma lui Hristos, fără de fățarnicie. Iar tu, deaca ești harnic, îți rânduiaște turma și o întocmește bine, să nu unii să să crăvească și să să îngrașă, iar alții să moară de foame. Ci să împarți tuturor întocma, fieștecui după lucrul său, și căruia cum îi va fi slujba, așa să-i fie și cinstea și mila.

Iar venitul tău ce-ți va veni din toată țara ta, acela să fie tot în mâinile tale, să nu cumva să-l dai și să-l împarți pre boiarii tăi, sau pre rudele tale, sau pre niscare slugi de ale tale, ce-ți vor fi făcut niscare slujbe, ci să fie tot, cu seamă, în mâinele tale. Deacii cui vei vrea, să dai cu mâna ta, să să știe și să-ți mulțumească și să te cunoască că tu ești domn.

Că cel ce va să fie domn, aceluia trebuie să aibă minte foarte multă, ca să cunoască și să priceapă mintea lui pre mințile slugilor lui, iar să nu cunoască, nici să priceapă mințile slugilor mintea domnului. Că deaca cunosc slugile minte multă și socoteală la domnul lor, ei îl slujăscu pre dreptate și-l cinstescu; iar deaca îl cunosc că n-are minte ei numai ci-l țin domnu cu numele. Pentru că slugile, cum cunosc pre stăpân, așa-i și slujăscu, măcar de ar fi sluga cât de dreaptă. Că deaca iaste domnul lipsit de minte, decii slugile pentru ce-i vor să-i slujăscă pre dreptate și să-l cinstească, când el n-are minte să cunoască cinstea și slujba lor, cât să nevoiescu ei și ostenescu pentru dânsul? Pentru-acéia, când nu cunoaște domnul slujba și osteneala slugilor lor, cum îl cinstescu, acela ce domn iaste? Sau slugile lui cum îl vor mai cinsti sau îl vor mai

sluji? Iar domnul cela ce iaste înțeleptu și cu minte, acela slujăscu slugile lui. Și care din slugile lui îi iaste priiaten, acela-i slujaște cu nevointă și cu dreptate; iar de va și fi din slugile lui vreunul să-i fie dușman și nu va vrea să-i slujască, apoi tot să va întoarce și-i va fi priiatin, căci că-l vede că iaste harnic și întreg la minte. Pentr-acéia, când îl vād slugile lui că iaste harnic și înțelept, iale toate să pleacă și-i slujăsc cu frică și cu tēmet.

Că domnul înțelept, toate cugetele și socotélele lui suntu bune. Căci că mintea stă în trupul omului dreptu, ca și cum stă steagul în mijlocul războiului și caută toată oastea la steag, și până stă steagul în războiu nu să cheamă acel război biruit. Măcar de are și năvală grea spre sine, ei tot caută steagului și să adună toți împrejurul lui. Iar deaca cade steagul, deacii toate oștile să rāsipescu și nu să știe unul cu altul cum fac și încătrog mergu. Așijderea iaste și domnul; până stă mintea lui într-însul întreagă, toate oștile se strāngu împrejurul lui, și lui caută, ca și împrejurul steagului. Și toți iau învățătură și înțelepciune de la dānsul și încă nu numai slugile și oamenii den țara lui, ci și alții dintr-alte țări poftescu să ia învățătură și sfat de la dānsul. Iar deaca slobozēște domnul trupul său spre curvie și spre beții și spre alte lucruri rele, care nu le iubēște Dumnezeu, și-și pīiarde nādējdea și firea lui Dumnezeu și nebunēște în sila lui, de-acia Dumnezeu să mānie pre dānsul. Și nu-i face alta nevoie mai rea, ci numai ce-i ia mintea și-l lipsēște de dānsa. Deacii, deaca să lipsēște de minte, iar den trupul acelui domn nici un lucru bun nu vei vedea, nici el nu va mai avea nici o cinste de slugile lui, nici de alți domni carii vor fi împrejurul lui, ci va fi numai de rās și de ocară. Și slugilor lui li să vor rāni inimile despre dānsul și li să va lua dragostea și dorul de către dānsul. Că până stātu steagul

lui, și ei tot stătură împrejurul lui și toți căuta lui; iar deaca căzu steagul, decii ei fugiră toți și nu să știură unii cu alții unde s-au dus și ce s-au făcut. Așa și slugile voastre: până vă vor vedea și vor pricépe că iaste mintea voastră întru voi ei toți să vor strânge și să vor aduna împrejurul vostru, iar deaca vor vedea că v-au căzut mintea, cum și acel steag, ei să vor răsipi toți de la voi. Dar cum nu s-ar răsipi și să vă năpustească, când vă luă Dumnezeu mintea și vă lipsi de dânsa și în locul ei porni mâniia lui asupra voastră?

Vedeți, fraților, cât iaste de rău celui ce să mânie Dumnezeu pre dânsul și-l lipséște de minte? Că omul nebun nu poate să-și facă nici o cinste și nici un bine lui; dar altuia cum va putea face vreun bine sau vreo cinste?

Iar domnul carele iaste întreg la minte, la acela sunt toate bunătățile. Că întâi lucrurile lui Dumnezeu le lucrează, apoi umple și voia lui Dumnezeu pre pământ. Că iaste lăsat toate dreptările dumnezeiești să le îndreptéze și pre oameni încă să-i tocmească cu înțelepciune și să ia de la dânsul toți împăcare și cuvinte dulci.

Asijderea, fățul meu și voi, fraților, eu așa vă învăț: lui Dumnezeu totdeauna vă rugați ca să să milostivească spre voi și să vă dea cinsté, că den nebunie să fac toate câte iubéște diavolul și dintr-însa să împlu toate voile lui. Iar din mintea cea bună să umplu toate câte plac lui Dumnezeu și câte pohtește. Dreptu aceia, vă învăț fraților să céreți de la Dumnezeu minte curată, ca cu dânsa să puteți umplea toate voirile lui, câte le va pohti. Că numai cu ajutoriul lui Dumnezeu și cu mintea cea curată veți umplea voia lui. Pentr-acéia rugați pre Dumnezeu să fie cu voi și nu vă leneviți a lucra lui Dumnezeu și lucrați cu milostenie și miluiți slugile voastre.

Și să fie slugile îmbrăcate și împodobite cum veți ști

mai frumos, că aceia iaste lauda și cinstea domnului și comoara cea înfrumșițată și vie. Iar de vei fi scumpu și va lăcomi inima ta spre avuție multă și vor rămânea slugile tale goli și dăspuiați, deacii tu făr' de slugi ce cinsté vei avea și ce domn te vei chema? Sau dintr-acea avuție multă ce vei fi strânsu ce folos vei să dobândești? Că și tu ești om, ca fieștecare; dar când vei muri, atunci avuția ta va să rămâie pustie și va intra într-însa altul, carele nu o au câștigat, de va mânca de-a gata și va bea și va împărți avuția ta. Și de va fi harnic să miluiască slugile, el își va face cu avuția ta nume bun, iar tu vei rămânea urgisit și cu 2 pagube foarte mari; una, căci ai trăit în lumea aceasta cu nume rău și de ocară, iar alta căci îți va fi în céia lume sufletul pierdut în periciune.

Dreptu acéia, fătu mieu și voi, fraților, eu așa vă învăț: să nu strângeți avuție multă și moartă, ci să puneți avuția voastră pre slugile voastre, deaca vă iaste voia să fie avuția și strânsoarea voastră tot vie și să aveți veselie înaintea ochilor voștri. Că iată că voi să vă aduc aminte și de împărății cei de dămunt. Că grăi Aristotel filosoful cătră Alexandru împărat și zise: "Împărate Alexandre, cu ce luași și biruiși toată lumea?" Iar Alexandru zise: "Deaca vréme ce mă întrebași, tu ascultă să-ți spui. O, Aristotele, eu numai cu 3 lucruri am biruit toată lumea: întâi, cu cuvânt adevăratu și stătător. A doao, cu judecată dreaptă. Iar a treia, cu mână întinsă și îndurătoare, căci că n-am strânsu avuție, ci mi-am miluit slugile și oștile. Deacii ei, pentru mila care i-am miluit, ei nu ș-au cruțat viața, ci ș-au pus capetele înaintea mea. Cu acéstea am biruit eu toată lumea". Și birui cu acestu cuvântu Alexandru împărat pre Aristotel filosoful, și zise și Aristotel că numai cu aceste 3 lucruri va putea omul să biruiască toată lumea.

Iată, fraților, vedeți acesta Alexandru fiind încă elin și cu aceste 3 lucruri luă lumea și ce nume mare își dobândi; dar voi, fiind fire de creștin, cu cât mai mult vă să cade încă să umpleți aceste 3 lucruri, și încă nu numai acestea, ci să și mai adaogeți lucrurile cele bune, carele iubéște Dumnezeu. Și Dumnezeu va înălța și va slăvi numele vostru în lumea aceasta, și nu numai în lumea aceasta, ci încă și după ce vă veți petrece din lumea aceasta, sufletele voastre le va odihni întru împărăția sa cea cerească, dimpreună cu ale tuturor dreptilor. De aceasta și eu vă învăț să aveți mână întinsă către toți, însă nu în fățarie, ci fieștecui după lucrul său și căruia cum îi va fi slujba, așa să-i fie și cinstea și mila. Și să miluiești pre toți, și pre săraci, și pre slugile tale, și pe streini, ci cu socoteală.

Iar și sufletul tău să nu ți-l uiți, ci care milă vei ști mai mare, acéia să faci pentru dânsul, ca să fie și el miluit. Că toți aceștea carii fură ziși mai sus, deaca nu-i vei milui, ei vor avea nădėje să-i miluiască alții; iar sufletul omului nu mai are altă nădėje la cineva să-l miluiască, fără numai pre mila lui Dumnezeu și la trupul în care lăcuiăște el. Căci că el iaste în mâna acelu trup și are trupul putere asupra sufletului să și-l spășească și să-l și piarză. Și poate face trupul să fie sufletul și miluit, și dobândit, și iar poate face pentru samovolniia sa să piarză și pre suflet, și pre sine, că iaste și aceasta în mâna lui. Iar de să va osteni trupul în viața aceasta, deacii nu va fi numai sufletul dobândit și miluit, ci și trupul într-un loc cu dânsul să va odihni și să va răposa. Iar pentru neosteneala trupului, nu numai ce va pieri sufletul, ci și trupul dimpreună cu sufletul. Ci de nu-ți vei osteni trupul ca să-ți miluiești sufletul, ci vei zice “să agonisescu și să strângu feciorilor miei, iar după moartea mea ei vor avea grijă de sufletul meu?” Că omul

are 2 părechi de feciori. Ci unii suntu feciori din păcate, iar alții suntu feciori fără' de păcate. Ci omul în veacul acesta, el mai iubéște feciorii carii suntu din păcate, iar pre feciorii carii suntu fără' de păcate, el nu foarte-i iubéște.

Deacii, când să va întâmpla omului de va greși lui Dumnezeu și-și va spurca trupul și-și va întina sufletul, și nu va alerga la pocăință până iaste viu, să-și spele trupul și să-și curățească sufletul, ci să va nădăjdui spre feciorii săi cei dragi și iubiți, să-i spēle ei sufletul și să-i curățească trupul, unuia ca aceluia iaste-i nădējdea seacă și sufletul lui va rămânea neîndreptat.

Dar deaca vréme ce nu țe-ai curățit trupul tu însuți, o, omule, și să-ți fii spălat sufletul până ai fost viu și ai trăit într-această lume, și nu țe-au fost ție milă de sufletul tău, ci te-ai nădăjduit pre alții să te miluiască și să ți-l izbăvească den mâniia lui Dumnezeu, dar aceia pre carii te-ai nădăjduit tu, de nu le va fi grijă de *ale lor* suflete să și le îndreptéze (măcar de țe-ar fi ficiori, măcar frați, măcar să fie ce rudă-ți va fi), dar însă sufletul tău cum îl va scoate den munca cea de véci? Și cum tu, făcându păcatul, iar alții să să oste-nească pentru dânsul, să-l curățească? Ci să cade celui ce au făcut păcatul, acela să să nevoiască pentru dânsul și să-și curățească trupul și să-și spēle sufletul încă până iaste viu.

Dreptu acéia, fraților, cându grășiți lui Dumnezeu, numaidecât să ne întoarcem și să alergăm cătră pocăință și să ne punem nădējdea pre mila lui Dumnezeu și pre feciorii noștri carii nu-i foarte iubim.

Dar carii suntu feciorii noștri carii suntu de la inimile noastre și-i iubim? Suntu feciorii noștri carii i-am născut din păcate! Iar feciorii noștri carii nu-i iubim, și aceia suntu din inimile noastre. Dar carii suntu aceia? Suntu vărsarea lacrimilor. Că cum suntu feciorii noștrii cei dragi

de la inimile noastre, așa și lacrimile sunt și ies de la inimile noastre, și acélea sunt feciorii noștri cei de dreptate. Și deaca ne spurcăm trupurile și ne întinăm sufletele, deacii după mila a lui Dumnezeu acélea să află apă vie, să ne curățească trupurile și să ne spele sufletele. Că lacrimile sunt aripile pocăinței, și nu numai aripi, ci și mumă și apoi iar și fête.

Pentr-acéia, fraților, când să înfășură de trupurile noastre zmoala cea neagră și réce, să nu lăsăm să să usuce împrejurul trupului nostru. Că deaca vom lăsa zmoala să stea lipită multu de trupurile noastre, mă tem că nu să va dăzlupi, până ce le va face cu rane și ne va întuneca sufletele, de le va face négre ca și dânsa. Ci până iaste mila lui Dumnezeu cu noi și deaca aflăm că sunt lacrimile aripi pocăinței și mumă și fête și izvor viu și curat, noi să ne curățim cu dânsele zmoala cea neagră și réce după trupurile noastre și să ne schimbăm sufletele în lumina luminilor, cum ș-au curățit și alții priiateni și vecini de-ai noștri, carii au fost înțelepți, sufletele într-această lume. Și acum cu adevărat sunt luminați înaintea Domnului nostru Iisus Hristos.

Așijderea și noi, fraților, până ce iaste praznicul, noi să sârbăm, și până iaste mila lui Dumnezeu cu noi. Iar noi, fraților, să alergăm și să ajungem vrémea pocăinței, ca și sufletele noastre, când vor sta înaintea Domnului Dumnezeu nostru, să nu fie rușinate și osândite, nici să fie sufletele priiatenilor noștri luminate, iar sufletele noastre să fie întunecate înaintea lui Dumnezeu. Sufletele priiatenilor noștri să fie priimate în veselie și bucurie, iar sufletele noastre să fie în plângere și dosadă. Sufletele priiatenilor noștri să fie încoronate cu corune neputrezitoare, iar sufletele noastre să fie neîncoronate și batjocorite. Sufletele priiatenilor noștri,

pentru nevoința lor, să fie totdeauna cu Dumnezeu, iar sufletele noastre, pentru nevoințele noastre și pentru mulțimea lenevirii noastre, să fie dăspărțite de fața cea bună și dulce a Dumnezeului nostru.

Drept acéia, fraților, să ne nevoim până avem vreme, să nu să dăspărță sufletele noastre de fața Domnului nostru Iisus Hristos și de priiatenii noștri, pentru lenevia noastră cea multă și pentru negrija noastră, și pentru pizma care o ținem tot în inimile noastre, și pentru mânia, care Dumnezeu nu le iubéște. Ci, până suntem vii, noi nu socotim să facem pace sufletelor noastre; dar deaca nu vom face noi pace, până suntem vii, dar pre urma noastră cine ne va face pace? Doar, fraților, gândiți că va face cineva pace pre urmă sufletelor noastre? Ba, când nu ne-au fost noao milă de sufletele noastre, să le facem pace până am fost în lume și vii! Că după moarte nu iaste împăcare, după moarte nu iaste curățire, după moarte nu iaste milostenie. Ci până iaste omul viu și până încă nu i s-au dăspărțit sufletul din trup, atuncea iaste vrémea cea de pace și trupului și sufletului. Că cel ce va face pace cu fratele său pân' ce iaste încă viu, iar Dumnezeu va împăca sufletul lui și-l va odihni în sânul lui Avram. Iar cel ce va petrece și va vețui în lumea aceasta în curăție și în mintea cea întreagă și nu-și va spurca trupul și sufletul, sufletul aceluia îl va lumina Dumnezeu și-l va străluci mai vartos decât rările soarelui. Și cel ce va fi milostiv și va împărți săracilor milostenie dreaptă și în dreptate, acela va fi miluit la judecata cea înfricoșată, de-a dreapta Domnului nostru Iisus Hristos.

Vedeți, fraților, cât iaste de mare mila lui Dumnezeu și neîncetat, totdeauna ne cheamă cătră dânsul? Pentru aceea, până ne cheamă cătră dânsul, noi să nu facem oceaia-

nie, că acea oceianie iaste meșteșugul și lucrul cel mare al diavolului. Și cel ce face oceianie, acela însuși să sugrumă. Ci să lăsăm, fraților, oceiania, să ne izbăvim de fața satanii, să luom smerenie și cu dânsa să ne îndulcim de fața lui Dumnezeu.

Și iaste un lucru foarte bun, fraților, și aceasta, să ne apropiem și să socotim dumnezeieștile scripturi. Că într-însele fu arătat să fie camăta un lucru cumplit și o patimă ficleană. Ci încai de acum dar dășteaptă-te și nu mai face cămătărnicie, și cât o ai strânsu cu răutate, cu bunătate o împarți. Și te aseamnă cămărașului celui nedreptu, carele fu pârât la stăpână-său că răsipéște avuția lui fără de ispravă și rău. Aceluia te aseamnă și tu, că acela neputând săpa și fiindu-i rușine să ceaie, să socoti bine și înțelepțește, că gândi, deaca-l va scoate stăpână-său den cinste și din boierie, el va lua de la datornici și-i va fi acéia de odihnă. Așa să faci și tu: deaca nu te-ai aflat în cei dintâi, încai nu te scăpa de cei de al doilea; și de n-ai dat milostenie den câștigul tău cel dreptu, încai fă den agoniseala ta cea nedreaptă și din camete. Că Dumnezeu iaste iubitoriu de oameni și priiméște și agonisita cea rea, deaca o-mparte omul celor ce li să cade să o împarță. Iar de nu vei mai face de aci cămătărnicie, nici vei mai agonisi de-acii fără de dreptate, va lăuda Dumnezeu și pre tine, cum lăudă și pre cămărașul acela nedreptul, deaca vei face apoi și tu. Și să-ți tocmești bine și cu socotință, ca și dânsul ceia ce-ți vor fi de folos și de treabă. Pentr-acéia nevoiaște-te, o, fățul meu, și cumpără ție untdelemn, până ce stă târgul aceștii lumi. Grăbește-te cătră săracii ceia ce-l vându, până nu să sparge târgul acesta; că deaca să va sparge, deacii nu mai iaste cine să-l vânză, nici să-l cumpere. Ci fieștecine, cum va face neguțatorie aici, așa să va afla și acolo.

Fătul meu, nu-ți fie léne a face bine, nici cugeta să nu faci bine, temându-te pentru sărăciia lumii aceștiia și pentru lipsa avuției și pentru traiul și ajungerea bătrânețelor și pentru așteptarea boalelor și a slăbiciunii, nici pentru altele ca acéstea. Că acéstea sunt tot cugete și păreri dășarte și amăgésele hicleanului diavol și meștesugurile lui. Ci le leapădă de la tine, niște cugete și sfaturi drăcești ca acéstea, care muncescu și să nevoiescu să-ți facă rău și multă nevoie. Nu le asculta, ci stăi împotriva lor și le gonése cu semnul cinstitei cruci și cu îndrăzneală să ziceți cătră dânsele: “Dați-vă în laturi de la mine toți cei ce faceți fărdelege, că nu voi asculta pre voi, nici voi sluji voao, ci cu mare veselie voi face poruncile care le-am luat de la acela care mi-au făcut mult bine; că acela, cu iubirea sa cea multă ce o are tot îmi va ajuta spre bine”. Cu adevărat, fătul meu, să nu cumva să te afli nebăgătoriu de seamă de o bunătate ca aceasta, că Dumnezeu nu iaste rugat în darurile cele multe și jertve, ci iaste rugat în gândul cel bun și în voirea sufletului celui curat și iubește Dumnezeu pre miluitoriul cel blând. Au doar nu poate Dumnezeu să sature pre cei flămânzi, care au săturat cu 5 pâini 5.000 de oameni? Au doar nu va putea Dumnezeu să adape pre cei setoși, care au izvorât apă din puiatră seacă și vârtoasă? Ba să nu fie acéia! Că poate Dumnezeu, și nu iaste nimic să poată sta împotriva voii lui Dumnezeu. Că aceluia i să închină toate genuchile ale celor cerești și pământești și a celor de dăsupțu. Și nici unile de acéstea nu-i trebuiescu, făr’ numai spăseniia ta pohtëște, ca să dobândești cu milosteniia iertare păcatelor tale celor multe și să-l întorci, căci l-ai mâniat cu nebuna ta nemilostenie.

Fiiul meu, să nu voiești a ți să părea că n-ai vini de păcate. Ci deaca vréme ce ai aur, dă-l săracilor; iar de n-ai aur, tu dă haină, ca să fii și tu îmbrăcat de Dumnezeu în

haine împărătești la vremea judecății lui. Iar de n-ai haină, tu dă măcar o costandă sau un ban, să nu te temi, nici să gândești căci doară ai dat puținel, că nu va fi priimit, deaca n-ai avut să dai mai mult. Că mai bine va fi priimit acel puținel al tău, care l-ai dat tot, decât mila cea multă care o vor face alții dintru împrisosélele lor. Că știi cum priimi Dumnezeu cei doi bani ai acei văduve sărace, care-i aruncă în camera biséricii. Iar de nu vei avea nici bani, tu dă puțină pâine, și te vei asemăna ceialalte văduve, care hrăni pre Ilia prorocul, și te va hrăni și pre tine Dumnezeu cu hrana raiului. Iar de n-ai nici pâine, tu încai dă un păhar de apă rece celor însetoșați, ca să nu cauți și tu în ceia lume o picătură de apă, ci să te adape Dumnezeu din izvorul apei cei vii. Că de acii nu vei mai înseta în véci.

O, multă iaste și adâncă dragostea lui Dumnezeu, care o are spre oameni, că-i iaste voia să să spăsească toți oamenii și ne-au dat multe lucruri, ca să ne putem spăși cu acélea toți și nici unul dintru noi să nu pîiaie. Și așteaptă totdeauna să să spăsească neamul omenescu. Și socotește de vezi bunătățile céle neurmate, cum poruncéște celor ce l-au mâniat să să întoarcă iar cătră dânsul cu milostenie săracilor. Și pentr-acéia puse pildă cu céle 5 fête înțelépte, iar cămătarncilor le déde chip și semnu pre cămărașul cel nedreptu, ca să facă milostenie și din ce au luat cu cămătarnciia și décii de nu va mai cămătarnci, el va fi moștean împărății ceriului. Iar celui ce n-are să dea mult, déde-i chip pre văduvă, să dea preț de doi mangări, iar celor ce vor fi lipsiți și săraci de tot, dede-le chip să dea un păhar de apă réce, ca nu cumva să puie cineva pâră asupra sa pentru sărăciia, să zică că n-au avut ce da și să să lipsească de plata sa. Că iată că el însuși și acestora puse plată mare și zise: “Oricare va adăpa pre unul din cești mai mici cu un

păhar de apă rece numai în numele ucenicului, adevărat grăiescu voao că nu-și va piiiarde plata sa”. Aceasta poruncēste, că iată că-i iaste voia să să spāseascā toți, și-i îndeamnā spre milostenie.

Dreptu acēia, o, suflete, fugi de caznele céle réle ale iubirii de avuție și te apropie de milostenie, care iaste bună și folositoare. Cā de vei milui pre cei ce suntu în nevoie, și pre tine va milui Dumnezeu și te va ferici, precum el însuși au zis: “Fericiți cei milostivi, că aceia vor fi miluiți!” Deci, o, suflete, împrumutează pre Dumnezeu pre pāmāntu, ca să iai în cer platā după vrednicie-ți și-l fă să-ți fie el ție dator, că bun datornic iaste. Și nu va prinde tagā, nici va zābovi cu plata, ci-ți va plăti cu o sutā de ori mai mult, și încă îți va da și dobāndā viața cea de véci. Și acēstea nu ți le va da în tainā, ci aiave, înaintea sfinților îngeri și înaintea a toată făptura lui, și le vei lua cu multā slavā mare. Însā când vei face tu niște lucruri bune ca acēstea, atuncea să te păzești de furii cei hiclēni, diavolii, ca nu pentru plăcérea și lauda oamenilor să fii furat despre stānga și vei rămānea de această neguțātorie bună și dragā. Ci să te păzești, cum am zis, și să ții această avuție cu mâna ta cea dreaptā, carea iaste cinstita smerenie, și să fugi de furțișagul cel de-a stānga, care iaste întunecata și grozava trufie. Cā nu-ți iaste ție să te nevoiești spre un lucru mic și prostu, ci spre comoara și avuția cea de veci. Pentr-acēia, foarte cu nevoie să faci acestu lucru bun și care place lui Dumnezeu, milosteniia, ca să-l afli în ceriu cu adevărat, ca o avuție nefurată. Deci te îngrādēște cu crucea și cu smereniia cea bună, și nu va fi furat de trufiia cea deșartā, nici să va tēme de venirea tâlharilor celor răi și cumpliți, că nu vor îndrāzni să vie și să stea înaintea ei, ci vor pieri ca fumul și să vor rāsipi ca pulberea înaintea vântului celui répede.

Pentr-acéia, fătul meu, când vei face milostenie, să nu trâmbițezi, nici să strigi înaintea ei ca fățarnicii, că ia au urât acestea și nu iubéște lauda și trufa, ci ș-au ales smereniia că acéia iaste fată și uceniță fiiului lui Dumnezeu, care s-au smerit pentru noi și au purtat trup de om ca și noi. Pentru acéia nu iaste iubitoare de laudă și de trufie, ci numai să să facă milosteniia într-ascunsu, iar ia nu să va pitula. Deci, de vei face tu aceasta într-ascunsu, iar ia nu va fi uitată, ci mai mult va străluci în vremea platei și va fi mai luminoasă decât soarele, și o va curăți și o va lăuda cel ce iaste stăpân tuturor înaintea îngerilor săi. Și céle ce ai făcut tu în taină ți le plăti-va Dumnezeu aiavea și în vileag și te va încoruna cu coruna luminii. Iar să nu strângi avuție pre pământ, că iaste urâtă lui Dumnezeu, ci să strângi avuția ta în ceriu, care iaste dragă lui Dumnezeu, unde au pierit nădejdea furilor și a tâlharilor, unde săpătorii nu o vor săpa. Că deaca ți-i câștiga avuție în ceriu și te vei îmbogăți întru împărăția ceriului, deacia acea avuție nu va putrezi, nici va pieri, niciodată, deaca vréme ci o vei fi pus acolo, și-ți va fi și inima acolo. Că zice Dumnezeu: “Unde va fi avuția voastră, acolo va fi și inima voastră”.

O, suflete, priiméște pre cel sărac în numele prorocului și-l satură și-l adapă, ca să te ospetezi și tu cu prorocii la cina ceaia împărătească. Hránéște și adapă pre cel flămându și pre cel setos, că de vei sătura de aceștea, în voia și în plăcérea lui Dumnezeu ai făcut și cu a lui bunătate va mări acel puținel bine al tău și-l va înălța la sine. Că zice: “Flămânzit-am și mi-ați dat de am mâncat, însetat-am și m-ați adăpat”. Dreptu acéia, fătul meu, te bucură și te veseléște cându faci acéstea, că tot pre bunul Dumnezeu hrănești și adăpi. Cine au văzut și cine au auzit undeva minune ca aceasta: când hrănești și adăpi pre un vecin al tău, fiind și

acela om ca și tine, iar tu saturezi pre Dumnezeu, stăpânul și făcătorul tuturor? Îmbracă cu dragoste pre cel gol, să te îmbrace Dumnezeu și pre tine cu haina cea neputredă și de veselie. Du pre cel strein în casa ta, să ducă și pre tine Dumnezeu în lăcașurile dreptilor. Cercetează pre cei bolnavi și pre cei den temniță, să fii alăturat în ziua judecății oilor celor despre dreapta. Că de vei face aceasta, tu te vei învrednici de vei auzi glasul cel milostiv și fericit și dulce al milostivului și minunatului Dumnezeu, care va zice: “Veniți, blagosloviții tatălui meu, de moșteniți împărăția care iaste voao gătită încă den începutul lumii. Că deaca ați făcut acestea unuia din cești mai mici, mie ați făcut”. Atuncea cei ce vor fi dăstoinici unii slave ca aceasta, cu multă bucurie și veselie vor proslăvi pre Dumnezeu și, fiind în nepricépere și îndoire și în frică mare, vor zice cătră dânsul: “Dar ce bine am făcut noi într-această lume, dé ne-am învrednicit noi a atâtea bunătăți?” Ci, Doamne, Dumnezeul meu, atunci nici pre mine să nu mă dăsparți den partea céia ce ți-o ai ales, ci mă învrednicéște slavei tale, pentru mila ta cea mare și pentru bunătatea ta cea neurmată, iar nu pentru lucrurile méle, că suntu toate scârnave și spurcate. Că n-am făcut niciodată bine înaintea ta, ci numai pentru dragostea ta care o ai spre oameni mă miluiăște pre mine ticălosul și păcătosul, și nu mă lăsa să pieiu, că n-am alt unde să mă mai nădăjduiescu pentru spăseniia mea. Cătră tine am alergat, sfinte, ca să nu mă rușinezu, nici să mă întorcu de la fața ta ocărât și osândit, nici să auzu eu, vai de mine, acel glas de urgie și de mânie, care va zice: “Păsați de la mine, blestemaților, în focul cel de véci, carele iaste gătit diavolului și îngerilor lui! Că deaca n-ați făcut unuia din frații miei cei mai mici, mie n-ați făcut”. Cu adevărat, stăpâne și Dumnezeul meu, niciodată eu nu te-am ascultat, nici te-am

băgat în seamă, vai de vine, când te-am văzut flămând sau setos, gol și bolnav și în temniță, și n-am vrut să-ți slujăsc! Pentru acéia nu sunt harnic și vrédnic să ceiu iertăciunea cea desăvârșită; că, nebăgându de tine seama, făcătorul meu cel de bine și cercetătorul meu, am slujit tot avuției, cu toată nevoința mea. Ci mă rog eu, robul cel ficlean și necredincios, iubirii și dragostii tale care o ai spre oameni, să-mi ierți cât vei vrea; că nu zic eu pentru cât să va cădea după lucrurile mele, ci numai cât va vrea mila ta. Că păcatele mele sunt făr' de număr, și fără măsură am făcut făr-delegi și necurății, și știu că nu sunt vrédnic să dobândesc nici o iertare, ci numai ci alergu cătră bunătatea ta, ca să mă spăsești în dar pre mine, care nu sunt harnic nici ceriului, nici pământului, pre mine, stăpâne, nevrédnicul, cu milosârdia ta cea făr' de număr. Că putérnică iaste iubirea ta, care o ai spre oameni, milostive, care sunt ca mine păcătoși și numai de-a se arunca în propastia periciunii. Și acéstea știu toți că sunt multe.

Iar deaca mă vei învrednici și pre mine, păcătosul, vreunii mântuiri, atunci va fi mai arătată și mai priimită adâncimea îndurărilor tale celor făr' de măsură, Doamne. Că împăratul cel bun atunci să proslăvește și să laudă, când dă viață și zile celor ce nu sunt vrédnici de-a trăi. Atuncea să vor mira de mine îngerii și să vor înfricoșa arhanghelii și toate puterile céle cerești, văzându mila ta cea nemăsurată, și te vor proslăvi cétele apostolilor și rânduialele prorocilor și te vor cânta gloatele mucenicilor cu veselie. Așijderea îți vor cânta și încungiurarea precuvioșilor preoți și toți te vor proslăvi în slavă, pentru spăsenia mea cea făr' de nădėje, că și eu, fiind nevrédnic de-a mă putea spăsi, iar tu pentru iubirea și dragostea cea nemăsurată care o ai spre oameni m-ai făcut de am dobândit partea și soarta celor spășiți. De acéia toți dreptii să vor bucura și-ți vor cânta cu veselie,

dimpreună cu toți sfinții, să vor umplea di părere bună, căci ai spăsit și ai miluit sufletul meu cel ticălos și sărac și pierdut și de totul tot căzut în oceianie, care au făcut multe păcate înaintea ta. Dar cine nu să va mira și cine nu să va spăimânta de dragostea milei tale cea multă ce o ai cătră oameni! Că multe minuni din veac ai făcut, o, stăpâne, Hristoase! Numai cu cuvântul poruncii tale și al înțelepciunii tale ai făcut ceriul și pământul și marea, și suntu și acestea lucruri mari și minunate. Iar aceasta va întréce toate minunile câte ai făcut, când vei milui pre robul tău cel neharnic și hiclean, care au fost fugit și dăpărtat. O, bunul meu stăpân, că eu n-am vrut, nici mi-au fost voia, iar tu m-ai întorsu cu tăriia milei tale cătră tine, care ești viața tuturor și ai spăsit pre mine, nebunul și nemulțumitoriul. O, stăpâne, cum nu va fi acesta lucru minunat și să întreacă toate cugetele omeneshi! Că din veac mulți tâlhari ai spăsit, Doamne, și multe curve și mulți vameși. Așijderea ai spăsit și pre Manasia, făcătoriul cel fărdelege și închinătoriul de idoli, făr' de nici o nădejde. Că acéstea toate au fost mai ușor milei tale, iar cătră mila ce ai arătat tu pre mine, nimic nu sunt acélea. Că întru mine, stăpâne, s-au arătat lucru luminat și slăvit, că niciodată n-au fostu altcineva păcătos ca mine. Dar, deaca n-au fost niciodată, nici nu s-au aflat din veac alt păcătos ca mine și apoi tu m-ai spăsit; iată că acum ai făcut altă minune, mai mare și mai strălucită decât toate céle dintâi. Că nu iaste nimene den câți au viețuit pre pământu să fie făcut păcate câte am făcut eu, ocaianicul și spurcatul! Că eu singur am mâniaat urgiia ta, Doamne, și am făcut înaintea ta hiclenie și răutăți mai multe decât toți câți au fost născuți pre pământ și niciodată n-am vrut să fac voia ta cea sfântă, nici am vrut să păzescu poruncele tale céle preacinstite și făcătoare de viață, și am lăcuit tot în lucruri spurcate și care nu să cuvin, nici să cad, și am

umblat pre căile céle strâmbe și nedrepte. Drept acéia, stăpâne Hristoase, căzând cu fața mea jos la pământ, mă rog cu lacrăme și zic: “Greșit-am, Doamne, greșit-am eu însuși înaintea ta, greșit-am mai mult decât toți oamenii și nu sunt harnic să caut spre înălțimea ceriului, pentru mulțimea păcatelor mele. Slăbește-mi, Doamne, slăbește-mi și-mi iartă toate fărdelegile méle, câte am făcut și de voie și de nevoie, cu știință și fără știință, și céle ce am făcut cu cuvintele céle réle și cu cugetele céle spurcate și cu faptele, care nu să cuvin. Ci să nu mă pierzi pentru iale, nici să-ți fie mânie pre mine, Doamne, cela ce nu ții mânie, nici să mă lépede mâna ta, pre cela ce mă căiescu cu tot sufletul, nici să mă osândeșri și să mă judeci focului celui vécinic și nestinsu. Că tu ești Dumnezeuul celor ce să căiescu și să întorcu cu toată inima. Pentru acéia arată întru mine toată bunătatea ta și mă spăsește în dar, Doamne, după mila ta cea multă și nespasă. Ca și eu, care am fostu făr’ de nici o nădėje, să fiu spăsit, să te cântu, dinpreună cu toți cei ce au făcut voia ta. Că ție cântă toate puterile céle cerești, și ție să cade toată slava și cinstea și închinăciunea, tatălui și fiiului și duhului sfânt, acum și pururea și în vécii vécilor, amin.

*XI. Învățătura a lui Ioan Neagoe voievod, care au învățat
pre fie-său Theodosie voievod și cătră alți domni,
ca să nu fie pizmătareți, nici să facă rău pentru rău*

Cuvânt al 24

Vino la mine, fătul meu Theodosie, vino și te apropie cătră învățătura și sfatul cel bun! Că eu, fătul meu, voi să te sfătuiescu foarte bine. Și mai întâi de toate să umpli învățăturile și poruncile care plac Dumnezeuului nostru, lui

Iisus Hristos, cu toate bunătățile și cu multă frică și cutremur. Apoi pizmă să n-aibi în inima ta, iar altuia să nu faci rău pentru rău, precum și Dumnezeu învață. Că iată că-ți aduc aminte, fătul meu, dă-ți va da Dumnezeu și te va dărui să stăpânești și să domnești tu țara aceasta în urma mea, să te nevoiești și să te silești să fii tuturor blând și bun. Că eu am auzit de niște oameni foarte înțelepți și temători de Dumnezeu lăudând mai mult bunătatea și îndulcirea, decât răutatea și amarăciunea. Pentru acéia-ți zic și eu ție; de te va dosădi cineva din slugile tale și nu va umplea voia ta în copilăria ta, până voi fi eu viu, sau și pre urma mea, ci de va căuta Dumnezeu cu milă asupra ta și te va pune să fii domn și vei ajunge în toată mintea și vârsta, iar tu să nu-ți aduci aminte de necazurile ce te va fi necăjit cineva în tinerétele tale. Măcar de te-ar fi necăjit cineva din tineréțile tale, și din slugile tale, sau alți streini cineva, să nu te nevoiești să-i faci rău pentru rău. Că toți oamenii fug de rău, iar de bine iar să apropie toți. Dreptu aceia, fătul meu, așa te învăț: în loc de rău, tu să silești să faci tuturor bine, ca să trimiță și Dumnezeu mila sa spre tine.

Pentru că de vei rămânea sărac de mine, pentru păcatele mele, măcar cât de mititel, să nu te întristezi căci ai rămas de mic sărac de mine. Că să știi, fătul meu, că așa iaste rândul și obiceiul lumii aceștia și toată veselii și bucuriia ei nu poate să fie într-alt chip, până nu să umple cu jale. Așijderea și jalea să umple cu veselie și cu bucurie. De-acéia zic, fătul meu, nici foarte să te veseléști de slava lumii aceștia, nici iar foarte să te întrestezi, ci neîncetat să mulțumești lui Dumnezeu de toate, măcar de vei și rămânea de mine sărac. Că n-ai rămas numai tu sărac și în tristăciuni, ci mulți feciori de împărați și de domni au rămas săraci, precum iaste obiceiul și tocmeala lumii

aceștia, și multe neazuri au pățit, și au pățimit întru împărățiile și domniile lor de la oamenii cei răi și nemulțumitori, iar alții nici domnie n-au ajunsu în urma părinților lor, deaca au rămas săraci de dâșii. Ci încă au fostu goniți și pribegi în țării dăpărtate și streine și în oameni neștiuți și necunoscuți, și deacii nimeni din țările lor nu-și mai aducea aminte de dâșii, nici îi mai socotea. Și încă toți domni, cându suntu domni în țările lor, multe neazuri au de slugile lor. Că unii le slujăscu în dreptate, iar alții făr' de dreptate și cu hiclesug și făr' de mulțumire. Ci pot fi făcut și ție cineva vreun neazu în tinerete și în copilăria ta, iar deaca vei ajunge la vârsta cea desăvârșită și la mintea cea întreagă, în vremea domniei tale, atuncea nu ți să cade să-ți aduci aminte de neazurile ce vei fi petrecut de cineva în tineretele tale și să le faci rău pentru rău, ci să cade pre slugile care-ți vor fi slujit în tineretele și în copilăria ta cu dreptate și te vor fi mângâiat, să le cinstești și să le miluiești. Iar și pre alte slugi, care nu foarte vor fi umblat în voia ta la copilăria ta, nici te vor fi mângâiat, încă să nu-i rușinezi, nici să-i urgisești și să le faci rău pentru rău. Ci numai de-acii înainte să-ți slujască în dreptate. Deacii căruia cum îi va fi slujba, așa-i va fi și cinstea.

Sau de va fi vreun domn de altă rudenie gonit într-altă țară, după moartea tătâne-său, și nu va fi apucat el la domnie în urma lui, deacii apoi după câtăva vreme să va milostivi Dumnezeu pre dânsul și-l va aduce iar în țara lui, și unora ca acelora le zic ca unor frați: "Deaca veți intra în țara voastră, iar voi să nu miluiți numai pre cei ce v-au slujit în lipsa și în pribegia voastră, și pre ceia ce sunt oamenii țării să-i uitați și să-i părăsiți, și să nu-i miluiți căci nu ș-au năpustit țara și moșiile și să vă slujască voao printr-alte țării streine, sau să țineți vreo pizmă pre dâșii

și să-i omorâți, să faceți pentru un rău, altul mai rău. Că de veți face așa, ce folos va fi? Ci, deaca vei fi domn gonit și pribeag și necăutat, ascultă să-ți spui și de aceasta: Cine fu gonit și mai pribeag decât Iosif cel frumos, fericitul fecior lui Iacov? Cu adevărat, ca dânsul nimeni n-au fost! Dar când fu frumosul Iosif trimis de tată-său, fericitul Iacov, ca să vadă pre feciorii lui și pre frații săi suntu sănătoși și deaca mărse la dâșii, iar ei, nemulțumitorii, în loc de a-i face bine pentru binele care au venit el la dâșii, să vadă de sănătatea lor, ei îi făcură rău. Că-l apucară de-l dăspuiară și-l băgară într-o groapă gol, nu ca când le-ar fi fost frate și sângele lor, ci ca pre un vrăjmaș cu mânie îl vândură madiamilor în 20 de galbeni. Și din odihna tătâne-său fu rob. Și-l duseră oamenii aceia în Eghipet și-l vândură ca pre un rob. Apoi fu băgat și în temniță, iar Dumnezeu lui Avraam și a lui Isac și Iacov i să făcu milă de dânsul și nu-l putu cuprinde întunérecul pușcării, ci-l scoase din tunérecul temniții la lumină și-l puse crai a toată țara Eghipetului. Deacii, după câtăva vréme, veniră frații lui la dânsul și nu-l cunoscără, nici cugetară ei să fie Iosif craiu a tot Eghipetului. Iar Iosif îi cunoscă și toate necazurile câte-i făcuse ei, le gândea; iar rău pentru rău nu vru să le facă, ci le spuse că le iaste frate și le zise: “Nu vă témereți, că a lui Dumnezeu rob suntu eu, nu suntu ucigătoriu de frați, ci iubitoriu de frați. Și voi mi-ați cugetat rău, iar Dumnezeu mi-au cugetat bine”.Și-i îmblânzi cu cuvinte dulci și-i dăruî bine și-i trimise la tată-său, fericitul Iacov, să-l aducă și pre dânsul. Și deaca auzi Iacov să veseli foarte și să duse la fie-său Iosif cel frumos și să întâmpină cu dânsul, și cu blagosloveniia lui Dumnezeu să cuprinsără în brațe feciorul cu tată-său. Și muri Iacov și-și déde sufletul în mâna lui Dumnezeu, iar blagosloveniia sa o lăsă fie-său, lui Iosif cel frumos.

Vedeți, fraților, cât iaste de bine să nu faci ceva rău pentru rău? Că noi, deaca să milostivește Dumnezeu pre noi și ne miluiască și ne rădică domni, iar noi nu vom să-i mulțumim, nici băgăm seama cuvintele lui, ci uităm binele și cinstea carea ne iaste de la Dumnezeu și nu ascultăm de poruncile lui, care totdeauna ne învață să nu facem rău pentru rău. Ce ascultăm năravurile cugetelor noastre celor rele, care le învață diavolul de ne îndemnează să facem rău și ne aduce aminte să facem rău celor ce ne-au făcut și noao rău.

Au doar n-am auzit, fraților, mărturisindu-ne neîncetat Sfânta Scriptură, cum au pățimit și au răbdat Domnul și stăpânul nostru Iisus Hristos ca să te izbăvească pre tine din robiiia muncilor? Cum au răbdat dosăzi și ocări, încă și scupiri peste fața obrazului și palme luo de la neamul jidovescu cel nemulțumitoriu. Și pământul, văzând acéstea, nu putu răbda, ci să cutremură, iar el răbdă și nu déde lor după hileniia lor, nici nu porunci pământului să să dăsfacă și să-i înghiță și să-i ducă de vii în iad? Ci încă mai vârtos să ruga tatălui celui fără' de început și zicea: "Tată, iartă, că nu știu ce fac". Acéstea făcându-le el, déde ție chip de răbdare și de nerăutate, ca să faci și tu așa celor ce te-au urât și țe-au făcut rău și să nu dai rău pentru rău, nici să-ți aduci aminte pentru rele, ci să-i miluiești și să-i ierți, cum și stăpânul tău Hristos s-au rugat pentru nemulțumitorii și neînțelepții jidovi. Că de vei face și tu așa celor ce te-au urât, deacii vei cére cu îndrăzneală de la Dumnezeu întru rugăciunea ta iertare păcatelor tale. Iar de nu vei ierta pre cei ce țe-au făcut necaz și te-au întristat, dar tu cum vei îndrăzni a mai zice: "Iartă noao păcatele noastre, cum iertăm și noi ale greșiților noștri"? Și deaca nu vei ierta pre vecini, ci vei avea pizmă pre dânșii și vei

călca porunca lui Dumnezeu, care au zis: “Deaca nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici tatăl vostru cel cerescu nu va ierta voao greșalele voastre”.

Pentr-acéia, fătul meu, să erți pre vecinul tău deaca-ți iaste voia să ți să iarte ție mai mult. Iartă pre vecinul tău de o sută de bani și ție ți să va ierta mii și întunérece de galbeni. Și va fi primită lui Dumnezeu rugăciunea ta, și va fi înaintea lui ca mirosul cel bun al tămâii și al smirnei. Ci te păzêște dar să nu schimbi acel miros frumos din vrémea sfintelor rugăciuni întru împutăciunea cea rea a pizmei, nici să întorci rugăciunea în blestem. Că el ce nu iartă greșalele celui ce i-au greșit, acela își întoarce rugăciunile în blestem. Ci sabiia care iaste ascuțită și gătită asupra vrăjmașilor celor nevăzuți, el însuși o înfinge în inima sa, neștiind ispitirea unui lucru ca acesta. Că am văzut pre doi inși mestecându-și vin dintr-un vas, și era chipul și fața vinului foarte frumoasă. Deci unul bea vin bun și cu miros frumos, iar altul bea băătură amară, ca de veninul morții. Că doi inși să ruga și zicea cătră Dumnezeu: “Doamne Dumnezeule, de am făcut eu aceasta sau de iaste nedreptate în mâinele méle, sau de am făcut rău celor ce mi-au făcut mie rău, să cazu dar de la vrăjmașii miei în deșărtu. Ci unul făcea lucruri bune și îndreptate înaintea lui Dumnezeu, iar altul, carele nu păzea nici umplea cuvintele rugăciunii, cu adevărat să afla în blestem.

Ia aminte, fătul meu, și socotéște de vezi putérea cuvântului rugăciunii, cât iaste de rea pizma cându face omul rău pentru rău. Dar ce lucru mai rău iaste decât să cază omul în deșărt de la vrăjmașii săi? Și nu iaste numai această răutate rea, ci iaste alta încă mai cumplită. Dar când zice prorocul: “să cazu dar de la vrăjmașii miei în deșărtu” și apoi mai adaoge și aceasta, de zice “să gonească

vrăjmașul sufletul meu și să-l ajungă“, auzi fătul meu acéstea și te tème și să nu ții pizmă, ci să te nevoiești și să scapi curând dintru acéstea patemi. Că nu iaste numai lucru înfricoșat, când va fi omul căzut de la vrăjmașii lui în dășartu și gonit, ci iaste mai înfricoșat când va fi prinsu de dânșii. Că a fi omul numai gonit, tot iaste un lucru de cuget de-a să mângâia și de iertare. Iar a fi prinsu și a nu scăpa de vrăjmași iaste un lucru de frică și de cutremur și fără de mângâiare. Și cu adevărat oare cum iaste înfricoșat a-și gândi omul aceasta, că iaste lucru lipsit de tot binele și de toată mângâierea? Că arată prorocul că cei ce vor avea pizmă și cei ce vor face rău pentru rău, pre aceia și vor ajunge lucruri groaznice ca acéstea și nicicum nu vru să lase acest cuvântu nearătat, ce-l arată aiave și de tot, pentru învățătura și îndreptarea noastră. Că acestu cuvânt ce zice: “să gonească vrăjmașii dar sufletul meu și să-l ajungă“ acesta arată blestemul celui ce nu va ierta, ci va ținea mânie sau pizmă. Și nu zise prorocul să se prinză numai de vrăjmași și păzit, ci încă să fie și nepomenit până în sfârșit, ci să piiae de totul tot duple pământu numele lui. Aceasta semnându el, zise: “Și să calce în pământu viața mea și să lăcuiască slava mea în țărână“.

O, vai de noi, fătul meu, cât iaste de rău pizma și a face rău pentru rău! Dar deacii, ce vom mai face noi ticăloșii, cei ce am spurcat porunca lui Dumnezeu cu ținerea de minte și de pizmă? Cum mai zice dumnezeiescul David: “Ținde-ș-va mâinele, să dea pre cei ce au spurcat porunca lui“. Și acéstea nu învață David numai cu cuvântul, ci și cu lucrul le-au făcut el. Că gonindu-l Saul și vrând să-l ucigă, el nu ținu pizmă, nici vru să facă rău pentru rău. Ci, deaca intră Saul înlăuntru, în peșteră, unde șădea David, iar oamenii care era cu David ziseră cătră dânsul: “Iată aceasta iaste ziua

care au zis Dumnezeu că va da vrăjmașul tău în mâinile tale și vei face cu dânsul cum îți va fi voia”. Deicii David să sculă noaptea într-ascunsu și mărse unde dormia Saul și-i tăie poalele dulămii, iar nu-l ucise cum zisese slugile lui. Aceasta făcu, că vru să încredințeze pre Saul să priceapă că el n-are hicleșug în inima sa. Și zise David slugilor sale: “Nici într-un chip nu voi face după cuvintele voastre, nici voi pune eu mâinile mele pre unsul lui Dumnezeu”. Și nu fu numai cât nu ucise el pre Saul, ci încă porunci și oamenilor săi și zise: “Nici voi încă să nu-l ucideți”. Iată, că nu vru să-i facă rău, iar Saul tot nu să părăsi de a face rău lui David și iar începu a-l goni ca să-l prinză să-l omoară. Deci, gonindu-l Saul cu oștile sale și căutându-l pre niște pustietăți, David iar mărse numai el cu o slugă, de intră în gloata lui Saul și-l află iar dormindu și putu să-l ucigă, iar el nu vru să-și rădice mâna spre dânsul. Iată că David de 2 ori avu putere să facă rău lui Saul, vrăjmașului său, ci numai nu vru să facă rău pentru rău. De aceasta te teme și tu, fătul meu, și fugi de pizma diavolului. Și măcar de ai fi fost și necăjit, tot să nu aibi mânie, nici urăciune spre vecinul tău, ca apoi ție ți-i face rană și, mai mult, vei călca și porunca lui Dumnezeu. Ci-l iartă și-l priméște pre cel ce-ți va fi făcut necazu, și de vei face așa, tu nu vei înfolosi pre acela, ci pre tine, că-ți va da Dumnezeu pentru aceasta plată. Și de ce te vei ruga Domnului, el nu te va întoarce fără de izbândă și fără de plată. Că zice Domnul: “Deaca-ți vei aduce prinosul la oltariu și acolo-ți vei aduce aminte că are fratele tău vreo mânie spre tine, tu păsa întâi de te împacă cu fratele tău și, atunci viind, adu-ți prinosul”. Așijderea și Iisus, feciorul lui Sirah, zicea: “Iartă necazul vecinului tău și atunci, deaca te vei ruga, vor fi păcatele tale dăzlegate”. Și într-alt loc iar zice: “De va flămânzi vrăjmașul tău, tu-l satură; iar de va însetoșa, tu îl adapă; și

de vei face așa, vei strânge cărbuni de foc în capul lui, și Dumnezeu îți va da cele bune”. Și iar: “De va cădea vrăjmașul tău, tu să nu te bucuri, nici în lunecarea lui să te înalți, că va căuta Dumnezeu spre dânsul și-și va întoarce mâniia și urgiia dăspre el”.

Fătul meu, rămânește blândului și dumneziescului bărbat, lui David, carele fu gonit din scaunul împărăției sale de fie-său Avesalom și căuta să-l ucigă. Iar el nu să mânia pre dânsul, nici avu pizmă pre dânsul, nici îl blestemă, ci cându auzi că fu spânzurat de păr de un crac de copaci și însăgetat, lui nu-i păru bine, nici să bucură, căci că i să cădea să să bucure de periciunea vrăjmașului său; ci să urcă în casele cele înalte și slobozi glas mare de plângere și zise: “O, fătul meu Avesalume! Avesalume, fiiul inimii mele și lumina ochilor miei, cine va da mie moarte pentru viața ta! Vai de mine, dragul meu și fiiul meu cel iubit, Avesalume! Vai de mine ticălosul, cum periși așa degrab’ și fără’ de veste, vederea și privirea ochilor miei, Avesalume, fătul meu!” Vezi dar că prorocul atâta iubii pre vrăjmașii săi, cât și la moartea lor plângea și să olecăia. Iar de vei zice că au plânsu căci i-au fost fecior, pentru acéia l-au durut inima de dânsul și l-au plânsu, iată că și pentru Saul împărat așijderea au făcut aceasta, cum am zis și mai sus. Că, deaca auzi că fu părăsit de Dumnezeu și ucis de păgâni, el își sparse hainele și plânse de dânsul, iar cându veni cela ce-l ucisese și spuse de moartea lui, el în loc să-i mulțumească și să-l dăruiască, cum iaste obiceiul a face oamenii, mai rău să mânia și porunci de-l uciseră și pre el, zicând: “Dacă vréme ce nu țe-au fost frică, ce ai rădicat mâinele tale asupra unsului lui Dumnezeu, fie sângele tău spre capul tău, că gura ta te-au pârât, zicând: «eu am ucis pre unsul lui Dumnezeu»”. Și când i să cădea

să să veselească de uciderea vrăjmașului său, atunci el zise unii slugi de ale sale de-i tăie capul celui ce ucisese pre Saul, vrăjmașul său, și zise: “Sângele tău fie pre capul tău, că tu ai zis că ai ucis pre unsul lui Dumnezeu”. Și în loc de a să bucura, el începu a vărsa lacrimi și a plânge mult. Și chemă pre toți israiliténii și făcu plângere și tânguire multă foarte pentru moartea lui Saul, vrăjmașul său.

Vezi, fătul meu, că prorocul acesta au fost iubit pre vrăjmașii săi, și în viața lor și după moarte încă nu i-au batjocorit, ci cu cinste mare i-au plânsu. Iar tu, având pizmă, porți mânie și te mânii în zadar și nu te mai părăsești. Ci încai de acuma rămânește prorocului și nu mai avea pizmă și te părăsește de mânie și lasă iuțimea și urgiia, cum au zis el, că iaste scris, de zice: “Omul mánios ațâță vrajbă și între cei împăcați pune mozavirie, și dintr-aceasta să ațâță pizma ca focul în trestie”. Drept acéia, fugi de mânie, care iaste rădăcina pizmei, și nu avea vrajbă spre vecinul tău și nu băga în seamă necazul, ci-ți ado aminte de poruncile poruncitoriului celui de sus, care însuși Dumnezeu le grăiaște în Sfânta Evanghelie, de zice: “Să iubiți pre cei ce v-au urât pre voi”. Că zice: “De veți iubi pre cei ce vă iubescu, ce plată veți avea?” Și în légea véche zice: “De vei afla boul vrăjmașului tău rătăcit sau fieștece dobitoc, tu îl întoarce de-l du la stăpână-său; iar de vei vedea asinul vrăjmașului tău căzut, însărcinat povărâi care iaste pre dânsul, tu să nu treci și să-l lași, ci să-i ajuți”.

Vezi, fătul meu, că și în légea veche zice să iubești și să faci bine vrăjmașilor, iar să nu le ții pizmă, nici să le faci rău pentru rău. Așijderea și Solomon zice: “Să nu zici: «ce voi face vrăjmașului meu, numai ce-i voi plăti precum au făcut el mie». Să nu fie aceasta, ci numai să-l lași pre plata lui Dumnezeu, iar Dumnezeu va fi ție ajutoriu”.

Acéstea socotéște, fátul meu, și nu-ți lása inima să fie biruită de niște lucruri blestamate și de nimic, ca acéstea, ca să nu fii osândit și judecat cu robul cel rău și ficlean, căruia îi iertă stăpânul pentru mila sa întunérece de talanți, iar apoi el nu vru să-și aducă aminte de mila stăpânului său, care-i iertase un întunérec de talanți, ci nu vru să iarte pre vecinul său pentru 100 de bani. Pentru acéia auzi de la stăpânul său: “Rob ficlean, dar nu ți să cădea și ție să miluiești pre fratele tău și pre vecin, cum și eu am miluit pre tine?” Décii pentru acéia ticălosul nu fu numai căzut de mila spāsitoriului, ci încă fu dat și în muncă pentru datoriia aceluia întunérec de talanți.

Vezi cât iaste de rea mânia și urgiia și pizma? Că acéste 3 sunt putreziciune și stricare sufletului. Și iaste mâniia ca un tată, iar urgiia ca o mumă, iar feciorul acestora iaste pizma, carea n-are Dumnezeu. Și acéstea sunt urâte lui Dumnezeu și nu le poate vedea, iar cei cu inimile slabe și neînțelepte sunt biruiți de dânsele. Vai de mine, păcătosul și pizmătariul, ce voi să fac cându ții mânie totdeauna și nici într-un chip nu mă întorcu, nici mă părăsescu de acéste lucruri réle și hicléne! Vai de mine, întunecatul și împietritul cu inima, că zice Scriptura: “Inima împietrită îngreuiază durerile, iar cei păcătoși adaogă păcate cătră păcate”. Vai de mine, protivitoriul și mániosul, că iar scrie și zice: “Ímprotivirea cuvintelor rădică toată răutatea și pre acela va trimite Dumnezeu íngerul cel nemilostiv”. Iar tu, Doamne, nu mă lása să pieiu până în sfârșit de cugetele céle hicléne și de cumplita pizmă, ci pleacă inima mea cea slabă și ticăloasă și o întoarce dintr-acéste spurcăciuni scárnave și ímpuțite și urâte și-mi dăruiăște inimă împăcătoare și dragoste sufletească și curată și nevinovată, cum ai po-

runcit să facă celor ce te iubesc pre tine, Doamne. Și-mi dă să gândesc în inima mea de-a pururea dragostea ta, carea o ai cătră noi păcătoșii, și pune într-însa frica ta cea dumnezeiască pre noi păcătoșii. Și să te iubesc cu tot sufletul meu și cu toată inima mea, cu toată puterea, cum și tu, Doamne, Dumnezeuul meu, m-ai iubit pre mine și ai dat pre tine morții pentru mine, stăpânul meu. Ca, împacându-mă sau inaripându-mă eu cu aprinderea dumnezeirii tale, să cântu și să proslăvescu numele tău, cel ce iaste iubitoriu de oameni și neurmat și neapropiat, cu inimă dreaptă. Pre tatăl și pre fiiul și pre duhul sfântu, acum și pururea și în vécii vécilor, Amin.

*XII. Vorba lui Ioan Neagoe voievod cătră fie-său
Theodosie voievod și cătră alți domni, carii vor fi
în urma lui biruitori țărâi aceștia, pentru pecetluirea
cărții aceștia. Că acéste cuvinte suntu în loc
de peceți cărții aceștia.*

Slovo 25

Preaiubitul meu și dulce fiiu, cât am putut, am silit și eu din cât am priceput și am cunoscut din mila lui Dumnezeu și am arătat ție. Iar acum, fătul meu, eu așa te învăț, să faci în urma mea sau și pre altul, pre care va alége Dumnezeu din neam bun și-l va pune păstoriu spre dumnezeiasca lui turmă, pre acela-l rog ca pre un frate al meu să-l înțeleptească Dumnezeu și să-l învéțe să-i fie milă de sufletul meu, în urma mea. Că acum eu am părăsit toată avuția mea și slava lumii aceștia. Și domniia mea să răsipi ca fumul, când îl bate vântul cel répede, și acum să nădăjduiaște sufletul meu numai pre mila lui Dumnezeu și pre tine,

alesul lui Dumnezeu și al meu iubit frate, ca să te învețe Hristos Dumnezeu să fii milostiv sufletului meu și să-mi fii într-ajutoriu cu milostenia într-această vreme de nevoie a sufletului meu. Iar Domnul nostru Iisus Hristos să-ți fie ție într-această lume cu milă, iar în céialaltă să te învrednicească a fi cu domnii și cu împărații cei buni și credincioși. Și să să înmulțească aici sămânța domniei tale, iar sufletul tău să înflorească ca chedrii Livanului și ca crinul cel frumos într-o împărăția ceriului, în vécii vérilor.

Deci de vei face milă pentru sufletul meu, și tu vei fi miluit, cum zice Sfânta Evanghelie: “Fericiți cei milostivi, că aceia vor fi miluiți”. Deputu acéia, oricarii să vor osteni și va sili cu milostenie pentru sufletul meu, acela va fi miluit de Dumnezeu și eu voi mulțumi aceluia și acela va lua plată într-o împărăția ceriului.

Dreputu acéia, tu, fătul meu, sau voi iubiții miei domni și frați, sau voi, boiarii miei, câți sunteți într-acest veac, mari și mici, bogați și săraci, toți vă chemați stăpâni caselor voastre; de acéia, tuturor câți sunteți mă rog cu smerenie, fraților, să nu vă amăgiți carea cumva într-această lume deșartă, că nu veți afla nici o îndreptare și nici o întemeiere într-însa, fără numai cât ne înșală și apoi va să tragă cu pohtele ei. Ci să ne îmbrăcăm în dragostea cea noao a Domnului nostru lui Iisus Hristos și pre dânsul să-l iubim cu tot sufletul, cum și el pre noi încă mai vârtos ne-au iubit. Că Dumnezeu n-are alt lăcaș mai drag decât trupul omului, care el însuși cu mâinele sale l-au zidit și-i déde suflet viu și iată că trăiaște. Iar apoi iar același Dumnezeu care-l făcuse muri pentru dânsul și-și vărsă sângele său pre cruce la Ierusalim, în zilele lui Pilat de la Pont. Pentr-acéia, fraților, să ne ferim, să nu greșim lui Dumnezeu niciodată în nimic, iar de vom greși, din păcate suntem și iar păcate facem.

Ci să cade, fraților, deaca vom greși, îndată să ne întoarcem cu pocăință către Domnul nostru Iisus Hristos. Că robul când greșea și face păcatul, într-acela ceas îl vede Dumnezeu că au greșit și au umplut voia diavolului. Porunca și legea Domnului nostru o am călcat, iar voia diavolului fu deplină; pre satana l-am veselit, iar pre Dumnezeu l-am întristat; pre ajutorii satanii i-am bucurat, iar pre îngeri și pre toate puterile cele cerești i-am schimbat în jale cu păcatul care am făcut. Dreptu acéia, fraților, de am și făcut păcat, ce vom face? Numai să alergăm către Domnul nostru Iisus Hristos și să zicem: “Greșit-am, Doamne, Dumnezeul nostru, greșit-am și am făcut rău înaintea ta, și am călcat porunca ta, și nu suntem vrednici să rădicăm ochii noștri în sus, și să căutăm spre înălțimea ceriurilor, și să vedem lăcașul tău cel sfântu, nici să ne chiemăm fii tăi. Ci n-avem pe altcineva cu milă, fără numai pre tine, carele ești făr’ de păcate însuși. Cătră tine scăpăm, Doamne, Dumnezeul meu, să ne miluești și să ne curățești de păcatele noastre”. Că Domnul și Dumnezeul nostru nu iaste pizmatareț, nici ține mânie în véci, nici plătește noao după fărdelegile noastre, ce într-acel ceas va ierta fărdelegile noastre. Și Dumnezeul nostru să va veseli, iar satana să va rușina; îngerii și puterile cele cerești să vor bucura, iar ajutorii diavolului să vor rușina.

Că ruga iaste ducere și împreunare omului cu Dumnezeu, iar după tocmeala lumii iaste pohtire și împăcare cu Dumnezeu, și mumă și apoi și fată lacrimilor; păcatelor iaste curăție, ispititurilor pod, întristăciunilor mângâiare, răsboaelor sfărâmare; lucru ingerescu, hrana celor făr’ de trup, veacului ce va să fie veselie, lucru netrecut, izvor bunătăților, solie darurilor, prisoseală nevăzută, hrana sufletului, lumina-rea minții, săcure oceaianiei, arătare nădejdiei, dăzlegare gri-jilor; bogăție călugărilor, negâlcevitorilor comoară; slăbi-

ciunea urgiei, arătare de pace; tocmire arătării, sol lucrurilor celor ce vor să fie, semnare slavei. Ruga cu adevărat iaste celui ce să roagă judecată mai nainte încă decât judecata lui Dumnezeu care va să fie.

Vedeți, fraților, cât iaste de bun și de dulce Dumnezeu nostru și iartă păcatele celui ce să întoarce cătră dânsul. Pentr-acéia, măcar deși greșim, iar să nu lăsăm pre satana să să veselească în multă vrême de păcatele noastre care am făcut, nici să dăm locul nostru lui, nici să lăsăm să să împruță ranele lui în trupurile noastre. Că de vom lăsa ranele lui céle putrede în trupurile noastre, nu să va împruți numai trupurile, ci și sufletul încă să va împruți împreună cu trupul, căci că iaste o tăetură véche și rea. Și nu numai ce au vătămat trupurile noastre, ce și pre alții pre mulți îngăduitori ai lui Dumnezeu i-au dăzlipit de fața Dumnezeului celui viu. Dreptu acéia, fraților, deaca am greșit lui Dumnezeu, iar cătră dânsul să alergăm, ca să ajungem pocăință; că Domnul nostru iaste adevărat Dumnezeu și mult milostiv și chiamă pre toți la sine și nu mai alége. Ci când cade omul în păcate, iar Dumnezeu tot îl așteaptă să să întoarcă cătră pocăință, ca să meargă duhul sfânt și să să sălășluiască iar într-însul și să-și facă lăcaș în trupul lui. Că deaca face omul păcatul, deacii nu mai poate duhul sfânt să lăcuiască într-însul, nici iar nu să îndură să să dăspartă și să fugă de la el. Pentr-acéia, fraților, până iaste Dumnezeu cătră noi cu mila sa, și ne așteaptă să ne pocăim, și duhul sfânt nu să îndură să să dăspartă de noi, iar noi să grăbim să alergăm cătră dânsul cu pocăință, să nu dăzlupim pre duhul cel sfânt de la noi. Că cum iaste obiceiul albinilor de lăcuiescu în fagurii lor, carii i-au câștigat iale, iar când li să adaoge fumul, iale nu pot răbda, ci fug din fagurii lor de fum (însă iar nu foarte să dăpărtează de câștigul lor și așteaptă cândai

doar s-ar potoli acel fum și să să întoarcă iar la locul lor, decii deaca văd că să împrăștiează fumul, iar să întorcu la lăcașul lor, care au agonisit; iar deaca văd că iaste tot fum mult, cu multă jale și obidă își năpustesc lăcașul său), așa și duhul sfânt după greșalele noastre, tot ne așteaptă, cândai doară ne vom întoarce spre pocăință, ca să să întoarcă și el iar în trupul omului, cum și albinile la agoniseala lor. Iar deaca vede că nu ne pocăim, ci să umple trupul nostru de păcate, deacii el fuge de la noi, ca și albinile de fum, și cu multă jale și întristăciune îl părăsește.

Deci, fraților, să ne nevoim, să ne curățim de păcate mai nainte până nu ni să umple trupul de acéle păcate réle și împrăștite, să nu fugă duhul sfânt de tot de la noi, iar satana să-și bată joc de noi. Și după păcatele noastre să nu facem oceaianie și să mâniem pre Dumnezeu, să-și pornească mâniia sa asupra noastră. Că deaca făcu Dumnezeu pre Adam și pre Eva și-i puse în rai și le déde toată hrana raiului și-i învăță cu dumnezeiasca și cinstita lui gură să nu calce în véci porunca lui, și le porunci zicând din toți pomii câți sunt în rai să mănânce, iar din pomul care era prin mijlocul raiului, numai dintr-acela să nu mănânce, iar diavolul, deaca căzu din cinurile îngerești, rădică pizmă și coarnele sale spre porunca lui Dumnezeu și spre neamul omenescu. Și să chibzuia cum va putea face să gonească făptura lui Dumnezeu, adecă să scoată pre Adam și pre Eva din rai. Și iată să îmbracă în chip de șarpe și șarpele să apropie de Evva și-i șopti la uréche și-i zise: “Căci nu mâncați din pomul carele iaste prin mijlocul raiului?” Iar Eva răspunzându, zise: “Noao așa ne-au poruncit Dumnezeu, să nu mâncăm dintr-acest pom”. Șarpele iară-i zise: “De-ați fi mâncat din pomul carele iaste prin mijlocul raiului, ați fi fost și voi dumnezei vii, cum iaste și Dumnezeu și ați

cunoaște binele și răul”. Iar Eva nu pricepu că sunt cuvinte înșălătoare și amăgitoare, ci să înșălă cu cuvintele lui și mărse la Adam și-i zise: “Spusu-mi-au șarpele și au zis că de vom mânca dintr-acest pom ales, carele iaste prin mijlocul raiului, vom fi dumnezei ca și Dumnezeuul nostru”. Deacii și Adam nu-și conteni cugetul și mintea, ci iubi și el acele cuvinte înșălătoare, ca să fie și el protivnic Dumnezului nostru, și gândiră să mănânce dintr-acele pom. Și făcură atunci 2 păcate foarte mari: unul, căci că călcară porunca lui Dumnezeu, iar altul, căci că vrură să fie și ei protivnici Dumnezeuului nostru, ca să mănânce dintr-acele pom fără porunca lui Dumnezeu. Și cum mănăcară, îndată să văzură amândoi goli. Și într-acele ceas pricepu Dumnezeu călcarea lor, și mărse la dânșii și-i chemă și le grăi cu blândete și-i păru rău și-i fu milă de dânșii, căci au greșit și au călcat porunca lui, iar voia satanii o au umplut. Și cu umilință le zise: “Adame, Adame, unde erai?” Iar Adam răspunse și zise: “Iată, Doamne, eu sunt aici, ci nu putem să ne arătăm la tine și să te vedem, că suntem goli”. Dumnezeu le zise: “Dar eu n-am făcut pre voi goli? Dar voao cine v-au poruncit să vă vedeți goliciunile voastre? Ci însă căci ai mănăcat din pomul care iaste prin mijlocul raiului și ai călcat porunca mea și ai făcut hicleșug înaintea mea, pentru aceia ai văzut goliciunea ta. Și până atuncea tot îl întreba Dumnezeu blândicel, că încă nu-și pornise Dumnezeu mâniia și urgiia asupra lor, ci aștepta Dumnezeu cândai doar va zice Adam: “Doamne, ce voi să fac? Greșitam!” Și să-l iarte. Iar el, deaca greși, nu să făcu vinovat lui Dumnezeu și să zică “greșit-am, Doamne”, ci zise: “Doamne, până fui eu singur în raiu nu greșii ție, ci deaca mi-ai dat în raiu soție pre Eva, ia m-au înșălat și am mănăcat din pomul acesta”. Și în loc de smereniia, care-l întrebase Dumnezeu cu blândete, el

nu să vinovăți și să zică, “greșit-am, Doamne”, ci iar băgă vina lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu nici de aceia nu-și vărsă mâniia spre dânșii, ci chemă pre Eva și cu multă blândețe și zise, ca doară încai s-ar vinovăți ia și să zică că au greșit, și să-i iarte. Și o întrebă Dumnezeu pre ia, zicându-i: “Evo, cine te-au înșălat, de-ai mâncat din pomul carele iaste singur în mijlocul raiului?” Iar Eva zise: “Doamne, eu în nimic n-am greșit ție. Ci ai băgat șarpele cu noi în raiu, și apoi el au ieșit afară și iar au intrat înlăuntru, în Edem, și ne-au adus cuvinte înșălătoare de la diavolul și el ne-au înșelat. Iar de aș fi fost numai eu cu Adam, n-aș fi greșit ție”. Într-acestaș chip nici Eva nu vru să să vinovățească lui Dumnezeu și să ia iertăciune de la dânsul, ci iar puse vina asupra lui Dumnezeu, până ce-și porni Dumnezeu mâniia sa spre dânșii și-i scoase din raiu, cu mare urgie, pentru nesmereniia lor, căci nu să smeriră și să ia de la Dumnezeu iertare până îi întrebă cu blândețe și până nu-și porni mâniia sa pre dânșii. Deacii, deaca să mânie Dumnezeu pre dânșii, îi blestemă și le zise: “O, Adame, călcat-ai cuvântul meu, pentru acéia-ți zic: până nu vei vedea ghimpi de mărăcini și de măceși în palmele tale, pân-atunci să nu guști din bunătățile pământului”. Și fu așa și încă nu fu atâta dăstul, ci deaca muri Adam, el mērse în pușcăriile iadului. Deci Dumnezeu iar să milostivi spre dânsul și pentru dragostea lui dēde-ți fața lui cea luminată spre lovire de palme; pentru mila lui Adam luo fața lui scuipire rușinoasă de la necredinciosul și nemulțumitoriul neam. Și pentru Adam, Hristosul meu, ai fost dus la judecată înaintea Caieafei. O, minune, robul șădea, iar împăratul sta în picioare! Anna ocăra pre împăratul ceriurilor, iar el să smerea. Pentru Adam te-ai înălțat pre cruce și pentru dânsul te adăpară cu oțet și cu hiiare. Pentru Adam ai luat piroane prin palme și când te împunseră

cu sulița prin coaste, Doamne, atunci ieși sânge și apă și să boteză capul lui Adam¹. Și zise așa Dumnezeu: “O, Adame, dentăi te făcui din tină cu mâinele méle și-ți dedei suflet din gura mea și viețuiși; iar acum a doao oară, iar te răscumpăr din pușcăriile iadului cu sângele meu. Că pentru călcarea și neascultarea ta toți dreptii mérseră în pușcăriile iadului, iar pentru sângele meu ieșiră toți din iad și intrară întru împărăția ceriurilor”.

Vedeți, fraților, cât iaste de mare mila lui Dumnezeu, cum greși Adam și iar îl iertă Dumnezeu? Că de ar fi grăbit Adam după greșala ce au greșit întâi, încă de atunci l-ar fi iertat Dumnezeu. Vedeți, câți ghimpi de mărăcini și de măceși au luat mâinile lui, și după moartea sa încă zăcu în iad sufletul lui 4603 de ani, iar numai de ar fi grăbit cându îl întreba Dumnezeu și să fie zis “greșit-am, Doamne”, el n-ar fi căzut într-atâta muncă și răutate, nici Dumnezeul nostru n-ar fi pătimit atâtea munci, ci încă atunci i-ar fi iertat greșala și l-ar fi pus iar în raiu, ca și pre Petru, mai marele apostolilor. Că el, deaca cunoscă păcatul său, că au greșit și s-au lepădat de Dumnezeul său, nu zăbovi ca Adam, ca să nu-și puie Domnul mâniia pre dânsul, ci într-acela ceas plânse cu amar și zise așa: “Greșit-am înaintea ta, Doamne, Dumnezeul meu, greșit-am și am făcut hicleșug înaintea ta, căci m-am lepădat de tine”. Deaciia, Dumnezeu într-acel ceas îl iertă și-l puse mai marele apostolilor și-i déde și cheaia împărăției ceriurilor pre mâna lui, pentru căci grăbi cătră pocăință, și-i zise: “Petre, orice vei lega pre pământ fi-va legat și în ceriu”.

Văzuși cum au dat Dumnezeu lui Adam tot raiul și-i zise: să

¹ Acest pasaj dovedește cunoașterea legendei apocrife despre *Lemnul crucii*.

fie biruitoriu preste tot raiul, iar numai din pomul care-i poruncise să nu mănânce? Într-acesta chip au dat Dumnezeu și noao. Lui Adam i-au dat hrana raiului, iar noao ne-au dat dulceața pământului într-această lume și din sporiul ei să ne hrănim. Și ne oprêște și pre noi să nu mîncăm de cêle ce nu plac lui Dumnezeu, și știm și noi cu adevărat care plac lui Dumnezeu și care nu-i plac și care porunci sunt preste voia lui. Deci carele dentru noi va umbla în voia lui, și Dumnezeu încă va umplea pohta sa; iar cel ce va greși dintru noi și va călca poruncile lui Dumnezeu, unuia ca acestuia nu i să va umplea pohta de la Dumnezeu, ci încă îl va munci și îl va căzni și mai rău decât pre Adam. Pentr-acéia și noi, fraților, deaca facem păcatul, să nu zăbovim cu pocăința, până nu pornêște Dumnezeu mâniia sa spre noi. Că de-l vom lăsa să să învechească în noi, el va face rană în sufletele noastre și cu multă greutate de abia-l vom curăți. Și cum facem păcatul, îndată să alegrăm cu pocăință cătră Dumnezeu, cum și apostolul grăbi, și să plângem cu lacrimi, ca și el. Că Dumnezeu iaste milostiv și nu să mînie până în sfârșit, nici va ținea pizmă în véci, ci ne va ierta, cum au iertat și pre apostol.

Drept acéia și tu, fătul meu, sau alt domn carele va alége Dumnezeu, sau din boiarii cei mari, sau din cei mici, sau din cei bogați, sau din cei săraci, să ne învățăm, fraților, să facem de-a pururea mila lui Dumnezeu și să îngăduim lui. Că Domnul Hristos vezi cât bine și câtă smerenie au făcut pentru noi, iar noi pentru dânsul ce am făcut? De acéia, când ne va chema Dumnezeu cătră sine, ca să vedem fața împărăției sale cea luminată și noi n-am făcut nici o bunătate de ale lui, ce ne va fi atunci? Ci încai de acum să nu ne lenevim pentru slăbiciunea noastră și pentru domolnicia noastră, care niciodată voia lui Dumnezeu n-am făcut. Însă iar, tot să ne nădăjduim spre mila lui Dumnezeu, că el

iaste mult milostiv și oricine va merge către dânsul, nici într-un chip nu să va dăpărta de acela.

Pentr-aceia și pre voi, ori pre care va alége Dumnezeu și-l va pune să fie păstor turmei sale, să fiți blânzi spre turma lui Hristos și cu multă frică și smerenie să o pașteți, ca să aveți cu ce vă arăta înaintea Domnului nostru Iisus Hristos, cum și David împăratul și prorocul fu blând și smerit și îngăduitoriu lui Dumnezeu. Pentr-acéia zise Dumnezeu: “Aflaiu pre David bărbat după inima mea”. Așijderea și voi, de veți fi blânzi și buni și smeriți, blândéțele lui David să va pogorî spre voi. Și să fiți înțelepți și chibzuiți de nu mai mult, încai ca albinile. Că vedeți că albina cât iase din uleiul ei și umblă prin flori de-și agoniséște mană și hrană cu multă osteneală, că tot câștigul și agoniseala ei din flori iaste, însă nu din tot féliul de flori. Că de ar fi aducând manna ei din tot felul de flori, n-ar fi fagurii ei așa de dulci; ce den toate florile alége care sunt mai dulci, de adună agoniseala sa dintr-însele. Pentr-acéia și fagurii ei sunt atâta de dulci și în toată vrémea să îndulcéște de dânsii, și nu numai albina, ci și alte făpturi ale lui Dumnezeu.

Așijderea și domnul care iaste ales și unsu lui Dumnezeu, aceluia-i sunt slugile ca și florile. Deci, de va priimi domnul toate cuvintele lor, și céle bune, și céle réle în inima sa, niciodată nu i să va îndulci inima, cum și fagurii albinii n-ar fi dulci, de ar fi strânsu mană din toate florile, și din céle dulci, și din cele amară; ci de céle amară ia să feréște, iar din céle buni și dulci ia. Pentr-acéia sunt fagurii așa de dulci. Vezi și socotéște, o, ticăloase ome, ce iaste albina, cum să socotéște și să feréște și nu să pune pe florile céle amară, fără numai pre céle dulci și își ia dintr-acélea hrană! Dară omul, carele iaste domn și ales de Dumnezeu și

pus stăpân preste toate lucrurile și făpturile, și iaste cu minte și cu socoteală și însuflețit și va să dea seamă înaintea judecății lui Dumnezeu, iar noi n-am avut atâta chibzuială, măcar ca o albină, să cunoaștem ce iaste dulce și ce iaste amar. Ce câte cuvinte auzim de la oameni, și bune, și réle, noi nu le alégem care sunt dulci și care sunt amară, ce cu toate ne umplem inima, și să află într-însele mai multe amară decât dulci. Pentr-acéia zice și Scriptura că “vorbele și cuvintele céle réle strică obicéiurile céle bune”, care în toată vrémea amărăscu inimile noastre și nu numai ale noastre, ci și ale altora a mulți, carii sunt supt biruința noastră. Dreptu acéia, să cade să fie domnul cela ce-l va fi ales Dumnezeu și-l va fi unsu spre domnie. Iar de nu să va smeri, nici să va pleca lui Dumnezeu, zice Sfânta Scriptură: “Cel ce să va înălța, acela să va smeri, iar cel ce să va smeri, acela să va înălța”. Așijderea și domnul carele va vrea să cunoască că un Domn iaste mai mare, carele au făcut ceriul și pământul, și să să smerească înaintea lui, acela să va înălța; iar domnul carele nu să va smeri înaintea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu-l va smeri pre dânsul, ca și pre Adam. Că el, ce domnie era în mâinile lui? Iar apoi ce fu? Dar cum nu fu domnie mare în mâinile lui, când Domnul nostru Iisus Hristos era tot cu dânsul și-i déde raiul în mâna lui, și cu raiul și déde 7 bunătăți? Iar Adam, pentru nesmereniia lui, ce pierdu întâi? Întâi pierdu că-și întoarse Dumnezeu fața sa de cătră dânsul în mânie. A doao ce pierdu? Pierdu acéle 7 bunătăți și le luo Dumnezeu de la dânsul. A treia ce păgubi? Păgubi hrana raiului. Adam, pentru nesmereniia lui, scoase-l Dumnezeu și-l smeri din cinstea și domniia lui care i-o dedése. Iar fericitul Iov, zăcând în gunoi gol și dăspuiat și cu multe bube, și-l mânca viermii, el tot mulțumiia lui Dumnezeu și zicea: “Mulțumescu-ți, Doamne, Dumnezeul meu,

mulțumescu-ți, că gol m-am născut din pântecul mâne-mea!”

Și într-acesta chip, Adam din biruința și puterea sa să smeri, iară Iov, cu smereniia sa, să înălță din gunoi. Așijderea și domnul carele nu să va smeri într-această lume și într-acestu veac și nu va împărți judecată dreaptă robilor lui Dumnezeu și fără fățarnicie. Că măcar împărat, măcar domn, măcar boiaru, măcar bogat, măcar sărac, toți pre o cale vom să mērgem la judecata lui Hristos și să stām înaintea lui. Și atunci nu să va cunoaște nici domn, nici împărat, nici boiaru, nici bogat, nici sărac, ci toți vor sta fieștecarele cu lucrurile sale, măcar bune, măcar réle. Deacii cu ce măsură vom fi împărțit noi aici oamenilor dreptatea, cu acēia și noao ni să va măsură. Cum și în Sfânta Evanghelie zice: “Cu ce măsură veți măsură, cu acēia vă să va măsură”. De acēia, de ne vom smeri noi lui Dumnezeu, iar Dumnezeu ne va înălță. Iar domnul cela ce să va ținea mare cu puterea sa și să va trufi și-i să va părea că nu iaste nimini ca dānsul, dar unul ca tine, o, ticāloase, când nu iaste întru tine puterea Celui de sus? Sau cel ce să laudă și să nādăjduiaște spre puterea sa și zice: “Putérnic sunt eu, și pentru puterea mea pre nimeni nu bag în seamă!” O, ticāloase ome, dar cum ești tare și putérnic când pre Dumnezeu l-ai māniat și de tārīia cea cerească te-ai lipsit? Ci deaca te-ai lipsit de acēstea de toate, dar ce te mai ții bogat și tare și putérnic? Sau zici: “Bogat suntu, cât nu iaste altul ca mine în lume”. Dar cum te vei chema bogat, când de bogăția și de bunătățile raiului, care-ți era gătite în véci, tu te-ai lipsit de dānsele în véci? Dar acum ce bogat ești? Sau de te vei îmbrăca în haine de frānghie, împodobite cu aur și cu mărgăritariu și cu pietri scumpe și vei căuta la dānsele și te vei vedea împodobit bine și frumos, și vei zice: “Nimeni nu iaste ca mine” și te vei umplea de bucurie și de veselie, iar trupul ți

l-ai spurcat, și duhul sfânt s-au depărtat de la tine? Dar cum poți să te bucuri și să te veselești, când duhul cel sfânt nu lăcuiaște întru tine, ci au rămas trupul tău pustiu, ca o casă când o părăsește stăpână-său? Că tot omul, măcar domn, măcar boiaru, măcar bogat, măcar sărac, de-ar dobândi toată lumea și deaca-și va piarde sufletul, deacii ce folos îi iaste? Ci numai “fericit bărbatul carele n-au mersu în sfatul necredincioșilor, și pre scaunul pierzătorilor n-au șazut, și în calea păcătoșilor n-au stătut, ci în légea Domnului au fostu voia lui și în légea lui să va învăța ziua și noaptea”. Și-i va fi gândul și cugetul tot la Dumnezeu. Că acela cu Dumnezeu iaste, și Dumnezeu cu dânsul! Deacii cu cel ce iaste Dumnezeu, acela iaste putérnic, că putérea celui de sus lăcuiaște într-însul. Și acela iaste bogat, căruia-i iaste dată împărăția ceriului și hrana raiului. Și acela iaste dăruiat căruia îi iaste dăruiată de la Dumnezeu fața sa cea luminată, să să lumineze ochii lui văzând-o de-a pururea. Și unuia ca acestuia i să cade să să veselească, carele va umplea voia lui Dumnezeu și trupul său și-l va păzi în curăție, că într-acesta să va pogorî duhul sfânt și să va sălășlui într-însul și va fi tot cu dânsul. O, cât iaste de bine a fi tot cu Dumnezeul nostru și să lăcuim cu el și să să sature privirea noastră pururea de vederea feții Domnului nostru, și să ia inima noastră îndulcire și veselie de la cântările cele multe și în multe feliuri ale îngerilor, care în véci niciodată nu vor tréce adevărat.

Iată fraților, că eu cât mă putui pricépe despre o parte, eu m-am silit pentru voi și v-am scris. Iar de voi fi greșit ceva într-această scrisoare a mea, voi, frații miei, să mă iertați, ca să iarte și Domnul Dumnezeu sufletele voastre. Căci că scrisoarea aceasta o am săvârșit, ci acum trebuie să să lége de dânsa și pecéte, pentru că cartea care iaste pece-tluită, acéia să créde. Iar eu, încă am socotit că de la Adam

până acum au fost mulți împărați și mulți domni, și multe feliuri de cărți s-au făcut și au scris și le-au pecetluit cu peceteți iar apoi toate au trecut ca roao cea de dimineață și acum nimic nu să cunoaște de acei împărați și de acei domni mari și puternici de atunci, nici de ei, nici de pecetețile lor, făr' numai lucrurile céle bune ce vor fi făcut în viața lor, acélea nu vor pieri în véci. Pentr-acéia și eu socotiiu și văzuiu că după puținea vréme și eu voi să mă petrec din lumea aceasta, și pecetețile méle vor să să strice. Drept acéia n-am legat pecéte. Iar de va fi cuiva necaz și dosadă, căci n-am legat pecéte de această scrisoare, voi să ascultați și să vă spuii carea iaste pecétea dreptilor, cea de veselie și de bucurie, iar noao păcătoșilor cu multă plângere și cu mare jale și nevoie cându va veni fiiul omenescu cu slava sa și toți sfinții îngeri împreună cu dânsul. Atunci va șădea pre scaunul măririi lui, și să vor aduna înaintea lui toate limbile, și va dăspărți pre unul de altul, cum dăsparte păstoriul oile din capre, și va pune oile despre dreapta, iar caprele dăspre stânga. Atuncea va zice împăratul celor despre dreapta lui: "Veniți, blagosloviții părintelui meu, de moșteniți împărăția care iaste gătită voao încă din-ceputul lumii. Că am flămânzit și mi-ați dat de am mâncat, însetoșat-am și m-ați adăpat, strein am fost și m-ați dus în casele voastre, gol am fost și m-ați îmbrăcat, bolnav am fost și m-ați cercetat, în temniță am fost și ați venit la mine!" Iar dreptii vor zice: "Doamne, când te-am văzut flămându și te-am săturat, sau setos și te-am adăpat? Când te-am văzut strein și te-am dus în casele noastre? Sau când te-am văzut gol și te-am îmbrăcat, și când te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la tine?" Iar împăratul, răspunzându-le, va zice: "Adevărat grăiescu voao, că pentru căci ați făcut unuia din cești mai mici, mie ați făcut".

Atuncea va zice și celor ce vor fi de-a stânga lui: “Duceți-vă de la mine, blestemaților, în focul cel de véci, care iaste gătit diavolului și ingerilor lui. Că am flămânzit și nu mi-ați dat să mănâncu, însetat-am și nu m-ați adăpat, strein am fost și m-ați dus în casele voastre, gol am fost și nu m-ați îmbrăcat, bolnav am fost și în temniță și nu m-ați cercetat”. Deacii și aceia vor răspunde și vor zice: “Doamne, dar când te-am văzut flămând și setos, strein sau gol, sau în temniță și nu țe-am slujit?” Iar el le va răspunde zicând: “Adevărat zic voao, căci n-ați făcut unuia din cești mai mici, mie n-ați făcut”. Și aceștea vor mérge în munca cea de véci, iar cei dreptți în viața cea de véci.

Vai de noi atunci, fătul meu și voi, fraților, vai de noi, când să vor dăspărți ochii noștri de la fața Domnului nostru cea dulce și-și va întoarce Dumnezeu cătră noi dosul cu mânie, și ne va dăpărta de la dânsul, și nu vom mai vedea fața lui în véci! Iar cei dreptți vor lua viața cea de véci, care nu să va tréce niciodată, iar noi vom lua munca cea de vecie, care iar în véci nu va tréce. Cei dreptți în bucurie, iar noi în tristăciune; cei dreptți vor merge în lumina cea cerească, cu multă veselie și părere bună, iar noi vom mérge în temnițele iadului cele întunecate, cu multe jale și plângere și vaiete. Cei dreptți vor mérge în mirosul cel bun al raiului, iar noi vom mérge întru împutăciunile iadului. Cei dreptți vor mérge în rai, ca să înflorească într-însul ca crinul în véci, iară noi vom rămânea ca niște pleave, iar și în focul cel nestinsu vom fi arși. Dreptții vor șádea la masa carea și-o au gătit cu ostenință lor și vor lua multe cântece îngerești și să vor veseli în inimile lor cu bucurii sufletești, care sunt nespuse și netrecătoare niciodată, iar noao ni să vor pune mése de foc nestinsu, și atunci să vor înfricoșa sufletele noastre de iadul care iaste plin de plângeri și de vaiete. Și

cei drepti neîncetat să vor bucura și să vor lumina de fața Domnului nostru Iisus Hristos, iar noi în toată vremea ne vom întuneca de fața satanii. Cei drepti să vor îndulci de fața Dumnezeului celui bun și milostiv și neconținut îi va mângâia și-i va veseli, iar noi vom rămânea fără de Dumnezeu. Deacii tu, fătul meu, și voi, fraților, deaca vom rămânea de fața cea luminată și dulce a Dumnezeului nostru, atunci ne vom chema săraci și dosădiți, și câte lacrimi și suspini și olecări ne vor împrejura într-aceleas și acel plânsu de atunci, cui vom plânge sau ce folos vom avea de dânsul? Au doar ne vom înfolosi de fața satanii cea groaznică și întunecată? Sau ne va face el vreun bine?

Vedeți, fraților, ce grijă și ce întristăciune va fi când să va dăspărți robul de fața stăpână-său cel dulce și bun? Deci, de vreme ce socotim noi că vom să avem mare jale și întristăciune când vom fi dimpreună lăcuiitori cu chipul și cu fața satanii cea scârnavă și groaznică, noi să ne îmbrăcăm în îndulcirea Dumnezeului nostru și să îndrăgim acea față luminată a lui Hristos, Domnul nostru, și lui neîncetat să-i lucrăm. Că lacrimile noastre numai aici într-această lume sunt de folos până suntem vii, iar după moarte noi nu putem nimic să lucrăm lui Dumnezeu. Că cei morți nu cred, cei morți nu mărturisescu, cei morți nu lucrează, celor morți nu să va dăscoperi nici o taină; cei morți nu fac sfaturile cele bune și înțelepte, cei morți nu pot lua plată. Mortul nebotezat și mai înainte de judecată să judecă. Iar cei vii și cei sănătoși, acéia vor lăuda pre Dumnezeu. Dreptu acéia, fraților, să ne nevoim să lucrăm lui Dumnezeu până suntem vii, ca să nu să apropie vremea și să ne afle nelucrați lucrurile lui Dumnezeu. Că deaca ne va apuca acea vreme fără îndreptare, deacii ce răspunsu vom da atunci Dumnezeului nostru? Au doar vom zice că n-am avut beserici,

sau n-am avut proroci, sau n-am avut mucenici? Dar scripturile céle dumnezeiești au n-am avut? Lucruri sufletești au nu sunt? Căci dar șădem aici în zadar? Au nu vedeți că soarele face umblarea sa? Au nu vedeți luna slujind celui ce o au făcut? Au nu vedeți făptura slujind făcătorului său? Au nu vedeți toate stihile lucrând, fieștecare precum îi iaste tocmeala și pre ce iaste făcută? Dar voi, căci șădeți în zadar dosădindu-vă firea voastră, căci vă potriviți idolilor celor morți, au nu aveți ochi să vedeți frumusețile făpturii și să cântați celui ce au făcut făptura? N-aveți gură și limbă să vă dășteptați spre lauda și spre mărirea cuvintelor celor ce-s spre dănsul? Au nu aveți mâini, să le tindeți spre milostenie? Picioare n-aveți, să alergați cătră cărările facerii de bine? Căci șădeți aici toată ziua în zadar, până cându vă apărați de stăpâniia mea? Iar ei ziseră lui, că pre noi nimeni nu ne-au luat. Dar cum vom putea zice: “Nu ne-au luat nici ne-am priimit nimini”? Că cuvântul mântuitoriului nostru, cum zice în Sfânta Evanghelie și totdeauna mărturisindu-ne, zice: “Cel ce va vrea să intre să lucréze în viia mea, sau în ceasul dentăi, sau la ceasul al șaselea, sau la ceasul al noalea, sau la ceasul al unsprăzécelea, tot va lua plată”. Pentr-acéia și la noi, fraților, măcar dă ne-am și lenevit și de cuvântul Dumnezeuului nostru n-am grijit și n-am grăbit să intrăm la lucrul Domnului în ceasul cel dintăi, după porunca lui, iar până stă sərbătoarea, noi încai de la al unsprăzécelea ceas să grăbim să intrăm, că Domnul nostru iaste mult milostiv, pentr-acéia ne va milui și pre noi. Că cât iaste de bună pocăința care o va face omul cătră Dumnezeu, că iaste ca și a celor dentăi! Că vor fi mulți din cei dintăi apoi, și din cei de apoi întâi.

O, fraților, vedeți cât iaste de bun Domnul Dumnezeuul nostru? Cum puse pre noi, cești de apoi, cu cei dintăi! Și

osteneala nu iaste tot într-o potrivă, iar plata într-o potrivă. Durerea neîntocma, iar îndăstulirea întocma. Nevoințele nu tot într-un chip, iar slava într-un chip. Cești de apoi, numai un ceas făcură. Un ceas plânse muierea cea curvă și-și dărăpână părul care rău și-l împletise, și sărutându picioarele tale Doamne; și aduse ție mirul cel cerescu, mir pământescu; și o dăruși cu dar ca acela, să fie fată ție. Un ceas alergă cătră tine tâlhariul, când te văzu răstignit pe cruce, zicând: “Adu-ți aminte, Doamne, de mine, când vei veni întru împărăția ta”. Și numai pentru acest cuvântu îi dăschiseși raiul. Pre Pavel, gonitoriul, căci plânse un ceas, făcuși-l ca evanghelist. “Cești de apoi numai un ceas au făcut, și i-ai făcut întocma cu noi, carii am răbdat greutatea și zăduhul zilii?” Dar iubitoriul de oameni Dumnezeu ce zice unora ca acestora? Că răspunse unuia dintr-înșii și-i zise: “Priiatene, nici o nevoie nu-ți fac, că eu în tot ceasul sunt gata să rabdu greșalele zidirii méle, care o am iubit, și în toată vrémea aștept, deaca au greșit, să să pocăiască. Și cel ce va veni cătră mine cât de puțin nu-l voi goni de la mine”. Iată, fraților, vedeți că totdeauna ne mărturiséște Domnul nostru și zice că cel ce va merge cătră dânsul, nu-l va goni de la el. Pentr-acéia și noi să ne nevoimu, până iaste târgul să târguim. Că deaca să va sparge târgul, decii nu vom mai afla nimic să ne cumpărăm; ci până ne iaste târgul la mână, noi să cumpărăm. Să iubim pre Dumnezeu cum să cade și în toată vrémea să facem lucrurile céle bune carele plac lui, că acesta iaste târgul. Și până nu apune soarele, că deaca va apune soarele, decii nimic nu vom putea lucra de céle ce plac lui Dumnezeu. Ce să ne nevoim, fraților, înaintea Dumnezeului nostru până nu apune soarele din ochii noștri. Că de-acii nu vom putea întra în ograda Dumnezeului nostru. Că așa s-au îndărăcnat și s-au lenevit și céle 5 fête și

n-au vrut să lucreze lui Dumnezeu și nu ș-au cumpărat untdelemnul până au fostu târgul. Pentr-acéia le încungiurară întunérecul neîndreptate și făr' de untdelemnul. Și cerșură untdelemnul de la cêlălalte 5 fête, care era acolo, și ziseră așa: "Voi ați lucrat lui Dumnezeu și ați umplut voia lui și până au fost târgu voi v-ați cumpărat untdelemn, iar noi n-am lucrat lui Dumnezeu, nici n-am umplut voia lui, și până au fost târgul noi nu ne-am cumpărat untdelemnul. Ci iată că ne-au încungiurat întunérecul. Ci ne dați și noao din untdelemnul al vostru, să ne aprindem candilile, ca să luminéze și ochii noștri într-acest întunérec". Deacii acéle 5 fête înțelêpte răspunseră celor nebune și le ziseră: "Dar de nu ne va ajunge acest untdelemnul și noao și voao? Ci păsați la cei ce vându și vă cumpărați". Iar iale, deaca merșeră la târgu, târgul fu spartu, și nu aflară să-și cumpere untdelemnul, să-și luminéze luminile lor, ci le încungiurară întunérec foarte cumplit și le încuiară porțile ceriului. Deacii iale strigară de-ntunérec și ziseră: "Doamne, Doamne, dășchide-ne!" Iar ginerile răspunzându zise: "Adevărat vă grăiescu, că nu vă știu cine sunteți".

Pentr-acéia, fraților, să ne nevoim până avem vrême, ca să nu ne apuie soarele și să nu fim intrați într-impărăția ceriului și să nu ne încungiure întunérecul, ca si pre céle 5 fête nebune, și să strigăm din' tunérec, când să vor încuia porțile céle cerești și soarele va apune. Să ne tēmем să nu se vatăme inima noastră, auzind cuvântul acela carele au zis céle 5 fête nebune, ci să cădem cătră Dumnezeu cu smerenie mai nainte, până nu vor fi porțile cerești încuiate și până grăiaște Dumnezeu cătră noi cu blândéțe și cu multă umilință ne întreabă și zice: "O, zidirea mea, eu am făcut pre voi din pământ cu mâinile méle și v-am dat suflet din gura mea, și ați fost vii. Pentru dragostea voastră, zidirea mea,

eu vărsai sângele meu. Pentru Adam sângele meu să vărsă, iar trupul cel căzut a lui Adam să rădică și firea lui Adam cea întunecată o schimbaiu, și nu numai a lui Adam, ci a toată zidirea mea, care mă va iubi și au fost din rădăcina lor, care o am izbăvit eu și pre voi, pre toți, de fața satanii cea scârnăvă și spurcată. Și v-am dăruit fața mea cea luminată, ca să vă luminați de dânsa toți în toată vrémea. Și totdeauna eu așteptu carele va vrea să vie cătră mine să să îndulcească pururea de fața mea. Iar voi, cu voia voastră înșivă, vă dați în fața satanii. Fața mea nu o ați iubit, iar fața satanii o ați iubit. Crez, eu v-am izbăvit de fața satanii, dar acum cine v-au sfătuit să luați iar întunérec de la fața lui? Fața mea nu o ați iubit, iar fața călcătoriului meu și a vrăjmașului vostru voi o ați iubit. Eu v-am gătit voao raiul meu și v-am dăruit cununi vécinice, împletite, iar voi, făptura mea, căci n-ați venit la raiul meu și să luați cununile care vă le-am gătit voao și să lăcuiți cu dânsule. Ci, în locul raiului meu, voi ați luat pușcăriile iadului. Că eu n-am gătit voao, făptura mea, pușcăriile iadului, ci le-am gătit satanii și îngerilor lui. Dar voi căci ați lăsat pe mine și raiul meu și-ați mersu în iad, care au fost gătit diavolilor. Că știți că voao am gătit raiul meu și vă l-am dăruit. Și masa mea cea dulce și neputrizitoare știți că de la mine voao au fost dăruită, zidirea mea, ca să vă bucurați de dânsa și denaintea voastră niciodată să nu să ia. Iar voi, căci n-ați luat darul meu și căci n-ați venit la masa mea să luați bucurie și veselie, ci masa mea o ați părăsit și ați mersu la masa focului celui nestinsu și la viermii cei neadormiți. Că și acéia masă, zidirea mea, încă nu o am gătit voao, ci o am fost gătit călcătoriului meu și vrăjmașului vostru, diavolului. Și în focul cel nestinsu și în viermii cei neadormiți, cine v-au poruncit să intrați, că eu nu v-am îndemnat să intrați,

nici am fost gătit voao, zidirea mea, ci am fost gătit tot călcătoriului meu și vrăjmașului vostru, diavolului. Iar voao, zidirea mea, v-am fost dăruit bucuria mea și glasul îngerilor miei pentru voi l-am fost gătit, ca să vă veseliți de glasurile lor și de fața mea cea dulce. Dar voi, făptura mea, căci v-ați lepădat de fața mea și ați iubit fața satanii. Crez, știut-ați voi că a mea zidire ați fost, iar nu ați fost a satanii. Și eu mi-am vărsat sângele meu să vă izbăvescu de la fața lui, și iată că ați fost izbăviți. Dar apoi, de voia voastră căci ați mersu iar la fața diavolului și căci ați mersu de voia voastră în tartarul cel réce și în vaietele cele neîncetate, unde iaste scrâșnirea dinților, iar glasul și cântările îngerilor miei voi le-ați părăsit. Că știți că n-am gătit eu voao, făptura mea, tartarul cel réce și vaiete cele neîncetate și scrâșnirii dinților, ci v-am gătit voao binele, care nu-l poate auzi omul cu urechile lui, nici îl poate socoti cu mintea sa, nici la inima lui n-au intrat, cum înșivă vedeți acum ce am fost gătit voao.

Și atunci cu multe blândéțe și cuvinte dulci va chema Dumnezeuul nostru pre cei drepți cătră dânsul și le va zice așa: “Veniți la mine, moșténii miei, care ați urmat tot cuvintelor méle și pre mine ați iubit! Luați-vă acuma darurile care vă le-am gătit!” Dar cu câtă bucurie vor merge dreptii și vor lua slavă de la Dumnezeuul nostru! Deacii atuncea va zice și celor păcătoși: “Păsați de la mine, neurmătorii miei, carii n-ați urmat niciodată cuvintelor méle, nici pre mine n-ați iubit! Păsați întru întunérecul cel osebit și în focul cel vécinic, care l-am fost gătit eu diavolului și îngerilor lui, iubiților voștri, pre carii voi totdeauna i-ați iubit și voirilor lor ați urmat. Că eu v-am fost izbăvit de fața lor, iară voi i-ați iubit. Pentr-acéia, deaca vréme ce ați iubit fața lor, iar voi lăcuiți cu dânșii întru întunérecele cele osibite și în

tartarul cel réce în véci! Și de acum să fiți dăspărțiți de mine în véci, și să fiți lipsiți de toate bunătățile méle, și să nu mai vedeți fața mea în véci, ci să fiți blestemați și în toată vrémea înfricoșați de fața diavolului, că voi de a voastră bună voie l-ați iubit”. Și așa vor mérge dreptii în bucuriia Domnului său și să vor bucura de-a pururea de fața lui Iisus Hristos, Dumnezeul nostru. Iar noi, cești păcătoși, vom rămânea blestemați ca să nu mai vedem fața Domnului nostru, nici ale dreptilor lui. Atuncea să va dăspărți Dumnezeu cu dreptii săi, iar noi cu multe lacrăme și umilință vom striga și vom zice: “Bucură-te, raiule, că au intrat în tine Domnul tău cu dreptii săi! Bucurați-vă și voi, dreptilor, priiatenii noștri, că acum ne dăspărțim unul de altul, și noi cu multă grijă, iar voi cu multă veselie. Că într-această lume am fost toți priiateni dinpreună; ci pentru căci ați iubit pre Domnul nostru, pentru acéia astăzi vă chemați iubiții lui Dumnezeu și priiatenii lui și vă veți veseli de fața lui în tot ceasul. Iar noi înșine ne-am pierdut și ne-am lipsit de fața lui și de bunătățile lui céle dumnezeiești, care le-au gătit tuturor care-l iubescu, iar noi înșine ne-am dat satanii și pre satana am iubit. Pentr-acéia și Dumnezeu satanii ne-au dat”. Dar acum ce vom să răspundem și ce vom să mai zicem, fără numai: “Dreptu ești, Doamne, și dreaptă iaste judecata cu carea ne-ai judecat. Că pentru volniciia noastră am dobândit fața satanii și lăcașul lui, și de astăzi înainte nu vom mai vedea luminata fața ta, și din temnițele iadului de acum niciodată nu vom mai ieși”. Vai de noi, vai de noi! Că acum ne dăspărțim de fața lui Dumnezeu și de bunătățile lui ne lipsim și judecătoria ne-au judecat, și porțile cerului s-au încuiat și s-au pecetluit, ca să nu să mai ia binele dreptilor din mâinile lor niciodată. Iar pre noi, cești păcătoși, ne va acoperi focul cel iute și întunérecul cel osebit. Și s-au

pus și noao peceti ca să nu mai ieșim de acolo niciodată, nici să avem nici o mângâiere. Că de am fi vrut să ne mângâiem, iar gurile noastre nu pot să înceapă să grăiască una cu alta, că s-au umplut de vaiete și de focul cel de véci. Sau de am vrea să căutăm cu ochii unul spre altul, să ne mângâiem și să ne împlânzim, iar vederile ochilor noștri văd alte vederi și nu mai pot căuta, că să orbescu de înmulțirea lacrărilor și să înfricoșază de fața satanii. Iar de am vrea să ne mângâiem cu cugetul, ce mângâiere va să fie când acea muncă n-are sfârșit, fără numai plângere și vaiete și dureri.

Drept acéia, fătul meu, Theodosie, și voi, alți frați toți, acéia iaste pecétea cea adevărată: a celor drepti întru bucuria cea de véci, iar a celor păcătoși pecéte iaste în iad, cu satana, în plângerea și în vaietele céle de véci. Deci, fraților, să alergăm cătră Dumnezeu nostru și să umplem voia lui, să iubim fața lui, ca să nu ne dăzlupească de fața sa când să vor pune pecéțile și să fim soții păcătoșilor în iad, ca ceia ce au iubit fața satanii. Ci să alergăm cătră Dumnezeu cu milostenie, cu pocăință, cu dragoste frătească, cu curăție și cu rugăciuni curate și să ne plecăm fetele pre pământ și să zicem așa: “Pleacă-te, fața mea, pre pământu, pleacă-te, că din pământ ești și iarăși în pământ vei să mergi!” Iar mintea noi să ni-o înălțăm sus, cătră Dumnezeu nostru, carele iaste în ceriuri, cu multă plângere și umilință ca să urmămu Domnului nostru și să zicem: “Milostivește-te spre noi, Doamne, milostivește-te, că am făcut rău și multe păcate înaintea ta și n-avem pre nimeni cu milă, fără numai pre tine, Dumnezeu nostru! Pentr-acéia alergăm cătră tine Doamne, Dumnezeu nostru, ca să ne miluești”. Iar Domnul nostru iaste mult milostiv și oricine mérge cătră dânsul nu-l gonește de la sine. Așa și noi, de vom mérge cătră dânsul, nu vom fi goniți, ci ne va da cămara sa cea bună și ne vom îndulci de dânsul în vécii vérilor, amin.

Și iar, fătul meu, Theodosie, și voi, iubiții miei frați și moșteni împărăției și domniei noastre, mai înainte de semnul peceții eu am cerșut de la voi iertăciune, ca să iertați pre mine păcătosul de voi fi greșitu, sau vă voi fi dosădit cu aceste cuvinte ce am scris aici. Că pentru voi m-am silit și m-am nevoit, și acum, la sfârșit, deaca sfârșiiu, iar plecai fața mea spre dragostea dumneavoastră. Că eu nu mă socotescu a fi vreun înțeleptu, sau să aibu minte desăvârșită, sau să fiu cu vreo vrednicie întregu sau slujitoriu și îngăduitoriu lui Dumnezeu, ci suntu mai păcătos decât toți câți suntu născuți pre pământu. Și înțeleg și auziiu gura lui Solomon zicându: “Dă înțeleptului pricină, și mai înțelept va fi”. Pentr-acéia și eu, măcar de nu suntu harnic și vrédnic să arātu cătră voi atâta ostenéle, iar dumneavoastră încă mai mult să adaogereți bunătate cătră Dumnezeu și cu dragostea cea dumnezeiască și cu cuvintele lui să o umpleți. Ca să împărățiți împreună cu Domnul nostru Iisus Hristos în ceriu, a căruia iaste slava, cu tatăl și cu duhul sfânt, acum și pururea și în vécii vécilor, amin.

*XIII. Rugăciunea lui Ioan Neagoe voievod,
care au făcut la ieșirea sufletului său cătră Domnul
nostru Iisus Hristos, și iertarea carea s-au iertat
de cătră coconii săi și de cătră cocoane
și de cătră boiarii săi cei mari și cei mici și de cătră
alte slugi ale sale, de cătră toate. Cu cuvinte de umilință*

Slovo 29

Miluiăște-mă, Iisusul meu cel dulce și Dumnezeuul meu, miluiăște-mă! Că tu ești înviarea și viața mea! Că acum eu intraiu în pomenirea morții, că cu totul mă îmbrăcai în grijă, în tristăciuni și în frică, cugetând cum voi să mă

întâmpin cu judecata ta cea înfricoșată și sufletul meu cel ticălos cum va trece prin vămile cele nefățarnice. Și văzui, Dumnezeul meu, ceasul morții mele apropiindu-se și fui părăsit de toți câți fuseră ai miei, și-mi fu a călători pe calea cea de întristăciune și să intru prin ușile strimtării. Și după acea cale de întristăciune și dintr-acéle uși strimte sau mă voi putea izbăvi, sau ba, ca să văzu și eu fața ta cea luminată, Dumnezeul meu. Ci știu că după păcatele mele nu mă voi putea izbăvi, ci acum toată nădejdea mea pre tine puiu, Dumnezeul meu, și căzui cu fața mea jos pre pământ și alergai cătră mila ta cea multă și, strigând cu glas de umilință și cu lacrimi amari, ziș: “O, împărate a toate țitori, care ai făcut ceriul și pământul, marea și tot ce iaste într-însa, bunule și iubitoriule de oameni! De tine să cutremură puterile cele cerești, pre tine cântă soarele, pre tine te slăvește luna, ție să roagă stelele, pre tine ascultă lumina, de tine să cutremură fărăfundurile, în voia ta fac izvoarele apelor! Tu ai întinsu ceriul ca o piiale, tu ai întărit pământul pre ape, tu ai îngrădit marea cu năsip, tu ai vărsat suflere tuturor jiganiilor! Puterile îngerilor celor mai mari ție slujăscu, cétele cele îngerești ție să închină, heruvimii cei cu ochi mulți și serafimii cei câte cu 6 aripi împrejurul tău zboară cu frică și să acopere!

Că tu, fiind Dumnezeul cel nescris, cel făr’ de început și negrăit, cu mila ta cea nespūsă m-ai rădicat pre mine, săracul, din gunoi, cum zice prorocul, și m-ai pus să fiu păstoriu și învățătoriu turmei tale. Iar eu, lenevosul și nebăgătoriul de seamă și nevrednicul, cu negrijirea mea nu am ferit porunca ta, nici am păzit ce mi-ai dat în seamă, ci am rămas de turma ta și nu i-am făcut nici un bine. Vai de mine, lenevosul că am pierdut turma ta! Dar acum, cu ce față mă voi arăta eu înaintea Dumnezeului meu și cu ce

îndrăzneală voi căuta la tine, când eu, Doamne, sunt înaintea ta vița cea pustie și smochinul cel sterpu? Eu, Doamne, sunt zidirea ta. Spurcat-am, Doamne, zidirea ta, spurcat-o-am și am întinat casa ta, și n-am cuvinte curate să rog pre mila ta cea multă, nici poci rădica ochii miei, Doamne, în sus, să văzu înălțimea ceriului tău. Nu mâniia, Doamne, urgiia ta, pentru fărdelegile méle! Că de unde voiu putea eu, Dumnezeul meu, să încep mai nainte și să plângu păcatele méle cătră mila ta? Că păcatele méle eu nu le poci socoti, că suntu ca stélele ceriului și ca năsipul mării, care am făcut eu înaintea ta, stăpânul meu. Ci însă, Doamne, eu sunt zidirea ta și casa ta, pentr-acéia nu mă lăsa în mâinile satanii, nici să fiu încuiat în pușcăriile iadului, să nu să bucure satana de mine, zidirea ta și robul tău NEAGOE.

Auzi, Doamne, într-acesta ceas și pre mine, pre Neago, robul tău cel păcătos și ticălos, nebăgătoriul de seamă și neînțeleptul, cum ai auzit și pre Iezechiia în ceasul morții! Într-același chip auzi și pre mine neharnicul, robul tău, că alt n-am cătră cine mai alerga, Doamne, fără numai cătră mila îndurării tale. Și nu mă priimi ca pre Iezechie, ci ca pre unul din năemnicii tăi cei mai proști.”

Și așa rugându-mă, ziș: “Bucură-te, stăpână, Fecioară Maria, născătoarea lui Dumnezeu, sprijinitoarea și ajutoarea cea grabnică a creștinilor și roagă pre Dumnezeu pentru mine. Bucură-te, cinstită și făcătoare de viață cruce, dupre care au izvorât viață a toată lumea! Bucurați-vă, toate puterile cerești, îngerilor, mai marii îngerilor și vă rugați pentru mine! Bucură-te și tu, cinstite proroace și predtece, botezătoriul Domnului și mărturisoriuil pocăinței; roagă-te pentru mine! Bucurați-vă, apostolilor, mărturisoriuil vestirii cei bune a lui Dumnezeu, carii ați scos

oamenii den înșălăciunea diavolilor céle întunecate și i-ați îndreptat cătră lumina dreptății și vă rugați pentru mine! Bucură-te, frumoase raiule, care te pohtescu toți cei ce au slujit bine lui Dumnezeu. Bucurați-vă, sfinților mucenici, care ați pățimit pentru Hristos și ați luminat pren temnițe și v-ați ispitit cu sabii ascuțite și nu v-ați înfricoșat de fierăle céle groaznice și cumplite, ci v-ați luptat și v-ați nevoit să vă asemănați patemilor lui Hristos și ați luat cununile céle neputrede și ați dobândit împărăția ceriului; ci, având îndrăzneală cătră Dumnezeu, rugați-vă pentru mine! Bucurați-vă, patriarșilor, sfinților, purtătorii de Dumnezeu părinți, carii ați mărturisit pren cetăți și pren orașe Sfânta Evanghelie și pre Hristos ați arătat, și ați luat daruri din ceriu și lumina cea făr' de înserare ați câștigat, rugați-vă pentru mine! Bucurați-vă, preacuvioșii lui Dumnezeu pustnici, carii ați lăcuit prin pustii și prin peștere și postul și privegherii v-ați învățat în sfintele lavre și ați îngăduit lui Dumnezeu și n-ați gustat din bunătățile pământului și cu dor mare v-ați înaripat cătră Dumnezeu și duhul cel sfânt au lăcuit întru voi și v-ați îndulcit de hrana raiului și pohta voastră ați umplut și ați umblat pe calea cea dreaptă, ca niște ucenici ai lui Hristos! Pentru acéia vă rugați pentru mine.

Spășiți-vă și voi, cești mai de apoi patriarși și preoți, care ați lăcuit pren orașă în traiul cel curat a lui Dumnezeu și ați mărturisit cuvintele lui Iisus Hristos în toată vrémea! Spășiți-vă și voi, călugărilor, carii lăcuiți în pustile céle întunecate și prin peștere și prin propastii, între hierăle céle iuți și réle. Spășiți-vă și voi, călugărilor carii lăcuiți prin lavre și prin mănăstiri, împodobitorii bisericilor și îngăduitorii lui Dumnezeu! Spășiți-vă, împăraților, domnilor, carii sunteți drepți slăvitori creștini și ați viețuit în frica

lui Dumnezeu și ați umblat pre calea lui și ați împărțit milostenie și cuvintele lui Dumnezeu le-ați umplut și le-ați păzit! Spășiți-vă și voi, boiarilor și judecătorilor! Spășiți-vă și voi, săracilor, și voi, feții miei și fetele mele! Spășiți-vă și voi, boiarii miei și slugile mele cele credincioase, carii mi-ați slujit bine! Spășiți-vă toți și rugați pre Dumnezeu pentru mine! Spăsește-mă, Doamne, și pre mine, pre Neago, robul tău cel lenevos și ticălos.”

Așa rugându-mă, eu văzui că mi să apropie ceasul cel de apoi. Deacii strigai cu glas de umilință și ziș: “Iată, acum mi să apropie ceasul morții, ci păsați de chemați pre iubiții miei coconi și pre dragile mele cocoane și pre dragii miei boiari și slugi”. Iar ei veniră toți la mine și stătură înaintea ochilor miei și le ziș: “Veniți, iubiții miei și dragii miei coconi, carii sunteți ochilor miei mai luminați decât strălucirile soarelui, avuția cea scumpă și comoara inimii mele! Că astăzi, feții miei, vă dăspărțiți de mine și săriți de la inima mea ca o scânteie când sare pre fața apei mării, în adâncurile cele întunecate și în valurile cele cumplite. Și astăzi toate valurile mării s-au pornit asupra voastră; deci de astăzi înainte, feții miei, cu care de acéstea veți să vă luptați întâi, când sunteți acum ca acea scânteie, care fu zisă mai nainte? Iar eu, acum, odraslele mele, voi să vă învăț, precum zice Solomon: «Fiiule, priméște învățătura tătâne-tău și ascultă sfatul mâne-ta, ca să trăiești în veci»”.

Dreptu acéia, feții miei, și eu vă învăț, mai nainte de toate, de acéstea: să aveți frica lui Dumnezeu în inimile voastre și să vă fie sufletele curate, dinpreună cu trupurile, și să iubiți săracii și mișăii și să le faceți milostenie și să vă rugați lui Dumnezeu și preacuratei lui maici cu tot de-adinsul, și nu numai din gură, ci cu toată inima și cu tot sufletul și cu tot cugetul. Că Domnul Dumnezeu și

stăpânul nostru Iisus Hristos iaste bun și îndurător și milostiv și cu mila sa va îmblânzi toate valurile mării, care sunt rădicate asupra voastră. Și veți trece cătră liniște cu bine și cu blândéțe, unde să vor unge trupurile voastre, și veți domni în lumea aceasta cu pace, iar sufletele vor dobândi sufletescul bine cel de véci, cu cei ce au îngăduit lui Dumnezeu din véci și pân' acum.

Veniți și voi, turturițile méle cocoane, iubitele pustiității, nu stați departe de mine, ci vă apropiați de mine! Că voi, cocoanele méle, de acum înainte sunteți ca turturea cea ce să dăsparte și-i piiiare soția. Deacii, multă jale și dor are pentru dânsa, și niciodată pre copaci verde nu să pune, ci tot pre uscat, și când va să bea apă, întâi o turbură cu degetele picioarelor și atuncea bea. Și niciodată inima ei nu mai dobândește veselie. Așijderea și voi, cocoanele méle și turturițile méle, acum vă dăspărțiți de mine și cădeți în grea sărăcie.

Veniți și voi, boiarii miei cei credincioși și slugile méle, carii mi-ați slujit bine în toată viața mea și luați astăzi aminte glasul gurii méle și-l ascultați! Că astăzi traiul vieții méle să sfârșaste și ceasul cel de apoi mi s-au apropiat. Astăzi lumina ochilor miei, cu care în toată vremea priviiam spre lucrurile céle trecătoare și spre slava cea deșartă a lumii aceștia și cu carii în toată vremea vă îmblânzeam, dragii miei, și voi luați de la dânsii veselie și bucurie, iată acum că apuseră, și altă privire dobândiiu și de acum nu-mi mai iaste a mai privi spre voi cu veselie. Astăzi limba mea, cu carea de-a pururea vă îndulceam și dinpreună cu voi petreceam și ne veseleam, acum să amărî și să încue și de acum nici o vorbă dulce nu vă poate răspunde și să vă grăiască. Astăzi frumséțea fétii méle, care o spălam în băile céle calde și în odihna cea bună și în slavă dășartă, acum

toate întunecară. Și urechile mele, cu care ascultăm vioarele și tobele și surlele și canoanele și alte feliuri de veselii multe, acum să astupară. Astăzi anii miei și zilele vieții mele toate să sfârșiră, carii i-am cheltuit în zadar în lumea aceasta, și slava mea trecu ca o umbră și să uscă ca florile câmpurilor. Astăzi mintea mea cea neînțeleaptă, cu carea niciodată n-am cugetat, nici am avut gându să mă gătescu de călătoria a aceștii căi, acum ce folos îmi iaste mie, celuia ce n-am făcut nici un bine înaintea Dumnezeului meu celui bun? Întâi, că n-am avut dragoste cătră dânsul; a doao, pentru înșălăciunea aceștii lumi amăgitoare, care de-a pururea o iubiam; a treia, încă mai mult pentru dragostea voastră cea multă și mare, că foarte mi-ați fost dragi, iubiții miei, cât am fost într-această lume înșălătoare și mincinoasă. Iar ia mă înșală și mă încungiură întunérecul, și mă află această vreme de nevoe fără' de nici un lucru bun, care să fi lucrat Dumnezeului meu. Și dragostea voastră cea multă, care ați avut cătră mine, eu acum o cunoscui și văz că foarte m-ați iubit. Pentr-acéia nu-mi iaste atâta jale, căci mă dăsparțu de lumea aceasta, nici de avuția mea cea multă, cât îmi iaste pentru sufletul meu (că nu știu unde va mérge, și n-are cine să-i ajute, fără' numai ce să nădăjduiaște acum spre mila lui Dumnezeu), iar alta pentru mila voastră. Că văzu ochii voștri plini de lacrimi și inimile voastre acum sunt săgetate cu multă jale și obidă pentru mine. Și văzu, iubiții miei, că de-ar fi vreo putere, voi mi-ați folosi într-această vreme de nevoe și toată viața voastră ați da pentru binele meu, ci nu puteți nimic să-mi folosiți, nici voi mie, nici eu voao. Că iaste vrémea céia să mă dăspărațu eu de voi și voi de mine și ați rămas dintr-această zi.

Și de acum veți începe a sluji altui domn, necunoscut și strein, care nu va cunoaște pre voi, nici voi pre dânsul.

Deci, boiarii miei și slugile mele cele dragi și iubite, eu voi să vă învăț și de aceasta. Domnului sau stăpânului neștiut și necunoscut, nevoe îi iaste a-i sluji sluga până îi va afla obiceiul lui. Că sluga cea ce îndrăznește cătră stăpânul neștiut și necunoscut, acéia iaste ca omul cela ce să razimă pre frunza care plutéște pre fața apei. Deci când va să apuce de dânsa și să-i folosească, atunci să îneacă și piiare. Așijderea și voi, până veți afla firea și obiceiul domnului acéluia, multă minte vă trebuiaste să aveți. Că mintea iaste cap și învățatură dulce tuturor bunătăților și sfârșitul ei foarte iaste proslăvit. Mintea iaste avuție și comoară netrecătoare, care nu să cheltuiaste niciodată. Mintea cea curată să urcă mai pe desupra cerurilor și soléște dreptățile sufletului și ale trupului înaintea atotțitoriului împărat. Mintea iaste viața priiatenilor și împăcare fraților. Mintea trează iaste priiaten mai bun și mai cinstit împăraților și domnilor decât toată avuția și bogăția lor cea multă. Un bărbat înțelept mulțime de oameni stăpânește, iar un bărbat nebun și fără de minte mulțime de oameni piiarde. Mintea cea bună iaste cercare înaintea domnilor celor necunoscuți și trup nevătămat și față nerușinată și neînfruntată, cum zice prorocul: “Cinstiți înțelepciunea, ca să împărățiți în véci”.

Iată și eu, cât am putut de am înțeleș și am priceput dăspre o parte, acum într-această vréme dă nevoie, atâta v-am învățat, luminile mele și slugile mele cele credincioase și priiatenii miei. Ci d-acum voi n-aveți a mai vedea pre mine, nici eu pre voi, și încă și trupul meu acum să dăsparte de la voi și de odihna voastră, care odihneați, și va să meargă în pământu. Că din pământu iaste și iar în pământu să va întoarce, după porunca lui Dumnezeu. Și sufletul meu încă va mérge unde-și va fi gătit, sau la bine, sau la rău.

Dreptu acéia, lumina mea și slugile méle céle dragi, să nu uitați sufletul meu dentru voi așa curând și să fiu așa de pripă nepomenit de voi sau de feciorii miei. Ci, de le va dărui Dumnezeu lor domniia în urma mea, într-această țară, dar voi fi făcut și eu voao vre un bine cât am trăit într-această lume cu voi. Că mie multă milă mi-au fost de voi și de feciorii voștri. Ci dar vă va învăța Dumnezeu și pre voi să vă fie milă de sufletul meu și de coconii miei, cum îmi fu și mie milă de voi și de feciorii voștri în viața mea aceasta, cât lăcuim cu toți dinpreună. Că de veți uita voi sufletul meu sau coconii miei, eu vă aduc aminte că vă veți osândi. Că după 40 sau 50 de ani și pre voi, pre toți, vă va acoperi pământul, ca și pre mine acum. Și să nu vă paie că acum mă dăsparțu de voi și nu ne vom mai vedea, ci să știți că iar vom să ne adunăm toți la a doao venire cea înfricoșată a Domnului nostru Iisus Hristos. Însă atuncea nimeni nu va putea folosi unul altuia, nici eu voao, nici voi mie, ci care cum îi vor fi lucrurile, așa-i va fi și folosința. Și de acum nu mai poci lungi cuvinte cătră voi că s-au apropiat ceasul și vrémea sfârșitului meu, ci numai veniți de vă iertați cu iertarea cea de apoi.

Veniți și voi, iubiții miei coconi și dragile méle turturițe și cocoane, că iată că voi să mergu pre calea céia ce n-am mersu niciodată. Mergu la judecătoria cel nefățarnic, unde vom sta cu toți într-o potrivă și întocma, împărații și domnii, boiarii și slugile, bogații și săracii, toți vor fi într-un chip.

Deacii, sau să vor osândi, sau să vor proslăvi fieștecare după lucrul său. Pentr-acéia, eu de astăzi înainte nu mă mai grijăsc de iubiții miei coconi, nici de dragile méle cocoane, nici de boiarii miei cei credincioși, nici de slugile méle, nici de avuție, nici de rudenii, nici de podoabe sau de

lucrurile céle dăşarte ale lumii aceştia, nici de altceva de nimic, făr' numai ce-mi iaste grijă de sufletul meu şi acum voi tréce prin vămile cele înfricoşate.

Spune-mi acum, ticăloase suflete, unde iaste domnia noastră, unde iaste muma noastră, unde sunt feciorii şi fétele noastre, unde iaste slava cea dăşartă a lumii aceştia şi bucuria ei? Unde sunt băile cele calde şi umplerea voci trupului nostru? Unde sunt grădinile noastre céle frumoase, cu mésele céle întinse şi cu cǎrnuri cu miros bun şi frumos? Unde iaste vinul, carele totdeauna veselea inima noastră? Unde sunt vioarǎle şi tobele şi surlele? Unde sunt caii noştri cei frumoşi şi împodobíţi cu rafturi poleite şi cu şale ferecate? Unde sunt inélele noastre céle cu pietri scumpe? Unde sunt diadimele céle împărăteşti, care era împodobite cu mǎrgăritariu şi cu pietri de mult preţ? Unde sunt gurile hainelor împărăteşti? Unde iaste aurul şi argintul dintr-această lume, ticăloase suflete? Cǎ pentru lăcomia aurului şi a argintului tău şi a altora, care nu iubéşte Dumnezeu, tu te-ai dǎspărţit de faţa cea dulce a Dumnezeului tău. Ci de acum temniţile iadului vor sǎ te sature şi vei sǎ auzi, o, vai de tine, sufletul meu, în gheena focului celui de véci, cǎ n-ai crezut niciodatǎ cǎ vei sǎ mori şi sǎ te dǎsparţi aşa, sau de munca în care vei sǎ te munceşti, ci ca un făr' de moarte şi ca un orbu ai greşit lui Dumnezeu. O, lcome şi nesăţiosul meu suflet, vai de mine! Au n-ai auzit glasul carele striga în pustie, al lui Ioan Botezǎtoriul, care mărturisea cu glas mare şi zicea cǎtrǎ toţi: "Carele vine dupre mine, acela iaste mai tare decát mine, cǎruia nu-i sunt vrédnic sǎ-i dǎzleg încǎlţămintele. Acela vǎ va boteza cu duhul cel sfântu, cǎruia îi iaste lopata în mâinile lui şi va rǎni ariia sa şi va aduna grǎul

său în jicnițele sale, iar pleavele va arde cu focul cel nestinsu”. Iar tu, sufletul meu, încă te-ai aflat pleave înaintea Domnului nostru Iisus Hristos, iar tu, acum, pentru faptele tale, ești înghițire iadului și focului celui de véci.

Vai de mine, sufletul meu, vai de mine, într-acesta ceas ce gândești? Ce seamă vei să dai, unde vei să te ascunzi, în ce peșteră vei să intri! Amar ție, sufletul meu, amar! Ce vom să facem acum, ce nădėje ai și la cine vom nădăjdui, într-această vréme dă nevoie, să ne priimească, cându noi n-am făcut nici un bine înaintea lui Dumnezeu, ca să ne ajute. Ci însă, Iisuse, Doamne Dumnezeul meu cel dulce, pre tine mă nădăjduiescu într-această vréme dă nevoie, să mă izbăvești din focul cel nestinsu și din tartarul cel réce, cum ai izbăvit pre Iona din mațele chitului. Și ascultă, Doamne, rugăciunea mea cea necurată, cum ai ascultat rugăciunea Manasiei, când era încuiat de păgâni în boul cel de aramă. Că întâi să rugă cu rugăciune necurată idolilor, Artemidei și lui Apolon și lui Vaal, până la miezul noptii, și nu-i folosiră nimic; iar de la miezul noptii el să trezi, ca cum ar fi fost beat și nebun de vin, și-și întoarse dosul său cătră idoli, iar mintea și gândul și-l rădică sus cătră Dumnezeu și plânse cu lacrăme amară și iuți, zicând: “Miluiaște-mă, Dumnezeule al lui Avraam, a lui Isaac, a lui Iacov!” Deci numai pentru această întoarcere, ce-și întoarse fața cătră Dumnezeu, iar dosul cătră idoli, tu, Dumnezeul meu, într-acel ceas l-ai izbăvit din boul acela de aramă, dentru care era încuiat. Ci, cum izbăviși pre Manasia dentru acea nevoie mare, așa și pre mine, ticălosul, mă miluiaște Dumnezeu lui Avraam, a lui Isaac, a lui Iacov, și nu după păcatele méle céle făr’ de număr, Dumnezeul meu, ci după mila ta cea multă. Și cum ai miluit pre Manasia, așa și pre mine mă miluiaște, Dum-

nezeul meu! Ascultă, Doamne, pre mine, ocaianicul și streinul într-acestu ceas de nevoie, cum ai ascultat pre tâlhariul care fu răstignit pre cruce cu tine și cătră tine strigă și zise: “Miluiaște-mă și-ți adu aminte de mine, Doamne, când vei veni într-impărăția ta!” Și numai cu un cuvânt fu priimit milii tale. Priiméște-mă, Dumnezeul meu, cum ai priimit vameșul și curva, că curva puținel plânse și fu mântuită. Dreptu acéia, și eu auziuu bogăția milii tale și cum că chemi pre toți păcătoșii la tine, zicând: “Cel ce va veni la ceasul cel dintâi va lua plată dreaptă, iar cel ce va veni după al treilea ceas să mulțumească milii tale, iar cel ce va ajunge după al șaselea ceas de nimic nu să va lipsi, iar cel ce să va lipsi până al noaolea ceas să să apropie cătră tine fără de nici o îndoială. Iar de va veni și la al unsprăzecelea ceas, nimic să nu să teamă că s-au zăbovit. Că ești iubitoriu de oameni și priimești pre cel de apoi, ca și pre cel dintâi, și mângâi pre cel de la al unsprăzecelea ceas ca și pre cel din ceasul dintâi. Și celuia dai, iar pre cesta-l dăruiești; și lucrul îl cinstești și ce iaste pus înainte lauzi. Drept acéia vor intra în bucuriia Domnului său și vor lua plată și cei dintâi, și cei de apoi de la mila ta cea bogată. Într-acestași chip priiméște-mă și pre mine, ticălosul, într-această vréme dă nevoie, și să nu pornești urgiia ta pre mine pentru negrijirea mea, căci nu m-am grijit să lucrez poruncilor tale din ceasul cel dintâi, nici de al treilea ceas nu m-am nevoit să mă grijăscu și să umplu poruncile Dumnezeului meu. Ci mă aflai la al șaselea ceas nefăcut nici un lucru bun, iar de la al noaolea ceas rămaș rușinat de alți lucrători carii au lucrat ție, iar de la al 11-lea ceas eu mă trezviiu, ca dintr-un somnu greu al păcatelor, și văzui pre cei ce țe-au lucrat ție de la ceasul cel dintâi și de la al unsprezecelea ceas, că luară toți de la tine bucurie,

Dumnezeul meu cel dulce! Iară eu nu mă aflaiu nici cu cei dintâi, nici cu cei de apoi să fiu lucrat ție, Dumnezeul meu, și rămaș de soțiile mele și mi să închiseră porțile ceriului și mă dăsparțu de fața ta, și de acum nici o îndrăzneală nu mai am cătră tine, mântuitoriul meu, să mă rog. Că n-am făcut nici un bine sufletului meu, ci eu însumi i-am fost vrăjmaș și l-am ucis și l-am dăzlupit de fața ta cea luminată, și de la mine nu mai așteaptă el de acum înainte nici o folosință, ci numai ce să nădăjduiaște sufletului meu spre mila ta cea mare, și tu să-l miluești, Hristosul meu! Și nu pentru fărdelegile nebunii mele, nici pentru negrijirea mea, căci n-am grijit de poruncile tale, ci am grijit și am lucrat tot diavolului. Că din dăstul îmi era cât am lucrat diavolului să fiu lucrat și ție, că aș fi fost miluit de mila ta cea multă. Iar eu nu m-am aflat să fiu făcut nici un lucru bun înaintea ta, ci căci am umplut tot voia diavolului, pentr-acéia fui lepădat și rămas rușinat de fața ta, Dumnezeul meu! Ci numai ce să nădăjduiaște sufletul meu pre mila ta, că tu singur ești Dumnezeul cel milostiv și mărturisești tuturor păcătoșilor, zicând: “Tot cel ce va veni cătră mine nu-l voi scoate afară“. Drept acéia și eu, ticălosul, alergu cătră tine, Dumnezeul meu, și să nu-mi plătești după mulțimea păcatelor mele, ci după mulțimea milii tale, Dumnezeul meu, să mă priimești în cămara ta cea luminată, care iaste în ceriuri, netrecătoare și neschimbătoare, niciodată, în vécii vécilor, amin.

Acum, trupule și sufletul meu, toată slava lumii aceștia o am lăsat și mărétele și trufiia noastră o am părăsit și să răsipiră de la noi ca un fum, când îl lovéște un vânt mare și cu o ploae répede, de care noi nu ne temeam. Iar acum, o, suflete, noi rămasem pentru niște griji ca acéstea

rușinați și batjocoriți, că feciorii și fetele tale nimic nu-ți pot folosi, numai ci cerem acum milă de la Domnul nostru Iisus Hristos și ajutoriu de la preacurata a lui maică, zicând: “Milostivește-te spre mine, Doamne, Dumnezeuul meu, milostivește-te spre mine, Neagoe, robul tău, și nu după nebunele mele păcate, ci după mila ta cea multă în care mă nădăjduiescu eu, bunul meu și Dumnezeuul meu. Că înfricoșată iaste judecata ta, Doamne, îngerilor a-ți sta înainte, oamenilor a să aduna, cărților a să dășhide, lucrurilor și faptelor a să întreba, gândurilor a li să lua seama. Atuncea ce judecată va fi mie, celui ce sunt zămislit în păcate? Cine-mi va stinge văpaia focului? Cine-mi va lumina întunérecul, de nu mă vei milui tu, Hristosul meu, cea ce ești iubitoriu de oameni? Ci acum într-această vréme dă nevoie, eu la tine cazu, Hristosul meu, să mă miluiești pre mine, pre Neagoe, robul tău cel neharnic și nebăgător în seamă. Că eu am spurcat trupul meu și am întinat zidirea ta și m-am însărcinat cu lénea cea făr’ de măsură, și nici vreun bine sau vreo milostenie n-am făcut pentru numele tău cel sfânt.

O, amar ție ocaianice și ticăloase Neagoe, căci ai lăcomit spre avuție! Au doar n-ai auzit, nici ai înțeles cuvintele prorocului, care au zis: “Strânge și nu știe cui strânge?” Ci acum încă le cunoști, și le vezi că sunt adevărate, iar mai nainte tu n-ai vrut să faci milostenie din avuția ta săracilor și iată că vor să o ia alții și să o răsipească, carii nu o au câștigat. Iar de ai fi lucrat voiei lui Dumnezeu, avuția ta o ai fi împărțit săracilor, după cuvântul domnului nostru Iisus Hristos, care mărturisește în Sfânta Evanghelie zicând: “Cel ce-și va ascunde avuția sa în pământ, veni-vor furii și o vor fura și moliile o vor mânca, iar cel ce o va trimite întru împărăția ceriului, fii-va jertvă vie

și nevinovată“. Iar de ți-e voia să știi în ce chip ți-i trimite
avuțiia întru împărăția ceriului, tu ascultă pre fericitul
Ioan cel cu rostul de aur zicând: “Îngroapă-ți avuțiia ta în
pântecile săracilor, celor ce sunt flămânzi și setoși, pre
carii mărturiséște Domnul nostru Iisus Hristos, de zice că
suntu frații lui”. Deaci, deaca vei îngropa avuțiia ta în
pântecile săracilor, furii nu o vor fura, nici moliile nu o
vor mânca, ci te vei afla pentru dânsa fiiu adevărat împă-
răției ceriului, unde iaste veselii și viața cea netrecătoare
și neschimbată în véci, amin.

Sfârșitul *Învățăturilor* lui Ioan Neagoe Voievod.

CUVÂNT DE ÎNVĂȚĂTURĂ AL BUNULUI
CREȘTIN DOMN NEAGOE VOIEVOD, DOMNUL
UNGROVLAHII, CĂTRĂ 2 SLUGI CREDINCIOASE ALE
SALE ȘI DRAGI, CARELE SE LEPĂDARĂ DE LUME
ȘI SĂ DÉDERĂ VIETȚII CĂLUGĂREȘTI

Laud nevoința, fericesc pre cela ce iaste grăbitoriu întru bunătați. Bună cuvântare cu adevărat ție, suflete, și sfințire, după cum zice apostolul: “Câți să poartă de duhul lui Dumnezeu, aceia sunt fiii lui Dumnezeu” și slujitorii Sfintei Troițe. Deci și voao să vă dea Dumnezeu tărie.

Ție, fătul meu Iosafe, că eu, fătul meu, aveam mult gând și cuget bun spre tine, să te miluesc și să te cinstesc, iar tu, fătul meu, ai părăsit cinstea mea, și mila, și odihna. Dirept acéia, Domnul Dumnezeu să-ți dea cinste întru împărăția ceriului și odihnă cu cei ce au plăcut lui.

Iară tu, fătul meu Varlaame, chieile domnii méle și cămara mea era în mâinile tale; iară tu te lepădași de cheile méle și cămara mea o ai năpustit. Dirept acéia, să mi-ți deșchiză Domnul Dumnezeu cămara ceriului, și să mi-ți fie ușile deșchise și neoprte, unde sunt vămile céle înfricoșate în văzduh.

Că se nu vă paie, feții miei, că ați făcut lucru mic, ce ați făcut lucru foarte mare și mult Domnului nostru, lui Iisus Hristos, și multă bucurie iaste acum în cer de fapta voastră. Dirept acéia, feții miei, priveghiați și vă rugați

Domnului zioa și noaptea, că aceasta iaste bucuriia Domnului nostru Iisus Hristos și a puterilor celor cerești, iară diavulului și slugilor lui rana cea mare. Ce mult să vă păziți, feții miei, de satana, și de cursele lui, și de spurcații lui ingeri, și de ale lui scârnave cugete și gânduri. Că această bucurie ce ați făcut voi Domnului Hristos, mare necaz și dosadă ați făcut pângăritului aceluia duh — și iaste meșter și domirit spre răutatea fiirei și neamului nostru cestui omenesc. Că, dentâiu făcu Dumnezeu pre om, adecă pre Adam, pre chipul său și-i déde pricepere, și-l puse să împărățească și să biruiască toate câte era făcute pre pământ și paserile ceriului, și-i déde poruncă și învățătură den gura sa, și-i déde raiul în seama lui. Iară dușmanul nostru, satana, să îmbracă în trup de șarpe, și merse de șopti cu meșteșugu la uréchia Evei, și-i zise să mânce den pomul care poruncise Dumnezeu să nu mănânce, nici să să atingă de dânsul. Deci ia luo de mâncă și déde și lui Adam de mâncă, și să înșălară, socotind că vor fi dumnezei — că așa-i amăgise și-i înșălară satana. Decii fură goniți den raiu și den dulceața și din răpaosul lui. Ce încă și aceasta de se o știți și să o socotiți, feții miei: că Adam nu era născut den păcate, dupe cum suntem noi, ce era zidit de însuși Dumnezeu, și iată că-l înșălă sămănătoriul de păcate, adecă vrăjmașul nostru, diiavolul.

Dirept acéia, feții miei cei dragi, socotiți aceasta și vă păziți în toată vréme pentru mântuirea voastră, ca se nu vă întoarcă acel vrăjmaș dentr-acest lucru bun ce ați început și l-ați pohtit, și să mâniați pre stăpânul cel bun și milostiv, Dumnezeu. Că sluga carea știe voia și pohta stăpânului său și nu o va face, acela va fi mult căznit și aruncat în temniță, iar sluga carea nu știe voia și pohta stăpânului său, nu va fi bătut mult. Iar diavolul totdeuna îndeamnă

să facem păcate; ce se nu vă paie că veți birui pre spurcatorul acela cu tăria voastră sau cu lucrul ce ați făcut, ce numai cu ajutoriul Domnului Iisus Hristos.

Dirept acéia, feții miei, să mi vă sculați noaptea, în vrémea céia ce se odihnesc și pasările ceriului și peștii apelor, și să mi vă rădicați mâinile spre cer, cu rugăciuni cătră milostivul Domn și stăpân Iisus Hristos și cu lacrimi și cu suspini să strigați, zicând: “O, Doamne, împărate atotțiitoriule, noi suntem zidirea ta; ce nu lăsa pre noi, zidirea ta, să fim batjocora satanii!” Și, așa, Domnul Hristos, fiind bun, nu va lăsa pre voi, zidirea sa, să fiți de răsul satanii, ce vă va milui și vă va îngrădi cu mila lui, și veți călca pre acel șarpe cumplit supt picioarele voastre.

Și, mai întâiu de toate, feții miei, să aveți între voi încuibată cu dragoste frica a lui Dumnezeu. Că frica a lui Dumnezeu iaste mumă tuturor bunătăților. Că den frica a lui Dumnezeu să naște postul, iară den post curăția, iar den curăție rugăciune, iară rugăciunea naște smerenie, smerenia naște dragostea, iar dragostea toată legea și proocie razămă. Cum iar mărturisește apostolul și zice: “Măcar și trupul de l-am da să-l arză, și să n-avem dragoste, nici un folos nu ne va fi”. Deci lucrul acesta lucrează și face cununi celora ce l-au dobândit, care sunt gătite de Domnul nostru Iisus Hristos, să dea celor ce-l iubesc, cându va veni să judece zidirea sa, de la Adam, omul cel dentâiu, și până astăzi, și până în sfârșit.

Dirept acéia, feții miei, priveghiați și vă păziți, să nu cumva să fiți lipsiți de acele cununi, că voi sunteți via Domnului Savaoth și pomul cel bun, care-și dă roada la vrémea sa. Deci, feții miei, priveghiați ca, cându va veni Domnul viei, să afle pomul său cu rod și înflorit și cu poame. Deca-l va afla înflorit și cu poame, lui îi va fi milă de dânsul și-l va

îngrădi și-l va păzi de paserile cele rele și zvăpăiate. Iar de va afla pomul său fără de roadă și neînflorit, el îl va urî și va sparge și gardul numaidecât, și va slobozi la dânsul paserile cele réle și cumplite, și-l va tăia den pământ, și-l va dăzrădăcina, și-l va arunca în matca focului celui de veac.

Pentr-acéia, feții miei, mi vă păziți, când va veni Domnul Iisus Hristos, ca se nu vă afle ca pre pomul cel fără de rod, ca se nu vă năpustească în groaza și în spaima îngerilor celor drăcești și să nu vă arunce afară, peste gardul viei, ca pre acea viță, și în propastii, și în foc, și să nu lăcuiți și voi cu îngerii drăcești cei groaznici. Ce se mi vă aflați ca vița cea bună, cu rod bun și înflorit, și să fiți îngrădiți și miluiți.

Și să nu vă fie nădejdea numai pre post fără de rugăciune, sau spre rugăciune fără de post, sau pre post și pre rugăciuni fără de plecată smerenie, ce se fie acéstea toate lipite și împreunate. Căce că cununa, de ce se învrăstează cu de tot feliul de flori, deci iaste mai frumoase.

Dirept acéia vă aduc aminte, feții miei, să amestecați postul cu ruga, și cu post, și plecată smerenie, și cu dragoste; iar Domnul nostru Iisus Hristos va amesteca toate bunătățile în cununile voastre. Că corabia carea o lovéște vântul în mijlocul mării, și de-i va fi funea împletită numai într-o viță, iar vântul o bate și o clătéște pân' rumpe funea, deacia corabia să îneacă afund și să cufundă; iar corabia cării îi iaste funea împletită în multe vițe, pre acéia, deaca o bate vântul, iar vițele să ajută una cu alta, și nu o poate rumpe, ce o scoate den fund și den adânc, și nu-i iaste nimic.

Dirept acéia vă zic, feții miei, să mi vă îngrădiți cu dragostea lui Dumnezeu și mintea să mi vă fie sus cătră Dumnezeu.

Că mintea iaste steagul trupului și, pân' stă steagul la

războiu, tot iaste războiul acela nebiruit și nepierdut, iar deaca cade steagul, războiul iaste biruit, și nu știe unul pre altul cum piere. Așijderea și omul: pân' îi iaste mintea cătră Dumnezeu, el iaste ca oastea céia ce-i stă steagul neclătit și nu piere, iar omul ce nu-și rădică mintea cătră Dumnezeu, el iaste ca oastea céia ce-i cade steagul, și-i iaste trupul aruncat în tunérecul cel împăclat și în focul cel vécinic.

Dirept acéia mi vă zic, feții mei, să vă aflați de pururea cu minte și să vă păziți de înșălăciunea satanei, că lui îi iaste mare năcaz și dosadă de acest lucru al vostru ce ați făcut. Și așa, să știți că cum să bat valurile mării, așa să bate diavulul cu cugetele sale cele spurcate pentru voi. Iar de va vedea că nu poate isprăvi nimic nici așa, el va meșteșugi și va îndemna, și va rădica asupra voastră oamenii care va părea voaă că sunt mai buni între alți oameni, preoți și călugări. Și așa, vă vor dosădi călugării și vor vrea să vă slăbească postul și ruga, și vor zice: “Pentru ce faceți mai mult decât noi?”, și încă și cu urăciune mai mult vă vor urî, cât nu va putea ajunge la firea omească. Iar voi, feții miei, să știți că acelea arătări ale lor nu vor fi de la dânșii, ce vor fi vrajbe și arătări dievolești. Sau, măcară de vor zice oamenii, sau va veni gând sau cuget la inima voastră, socotind pentru ce vă chinuiți trupul vostru cu post, că “deaca va da Domnul zile și viață, atuncea la îmbătrânéțe ne vom posti” — acélea vorbe și acélea gânduri să nu le crédeți, că să știți adevărat că sunt unile sfaturi ca acélea tot ale împiedecătoriului nostru, ale diavolului, că bătrânéțele, cându vor veni, vor veni slăbiciune, și cu slăbiciunea va veni și moartea. Că Domnul caută de la tot omul după cât îi iaste putérea țării lui, iară mai mult nu cére.

Așjidirea și voi, feții miei, până puteți, faceți nevoință,

iar când nu veți putea, Dumnezeu știe de acéia că nu puteți, ce nu va cere de la voi mai mult, ce numai împotriva — ca și omul. Că omul pân' iaste tânăr și poate, el se grijéște și strânge. Deci, la bătrânețe, de mai are putere a strânge, el mai strânge, iară deaca n-are, îi iaste destul ce au strâns la tinerețe.

Dirept acéia, feții miei, pân' sunteți tineri, voi vă grijireți și strângeți, ca de vă va ajunge oarecând bătrânețele și veți slăbi, iar Dumnezeu va ști de acéia că n-aveți putere, ce veți avea ce ați strâns la tinerețe — însă nu altă strânsore, ce bunătați sufletești, și o vor ajunge la bătrânețe, iar de vă va ajunge moartea în tinerețe, ce se zice nevoința spre Dumnezeu, fericiți veți fi. Așa priveghiați, cu postul și cu ruga și cu smerenie, pentru că ruga și postul și smerenia iaste un lucru mare.

Iată că vă arăt, feții miei, ruga și postul și smerenia cât iaste de mare și de puternică. Că Moisi cu postul grăi cu Dumnezeu Savaoth în muntele Sinai, față fățis, ca cum ar grăi cineva cu o soție a lui, și trecu pren fundul mării ca pre uscat. Ilie proroc cu postul încuie ceriul de nu ploa trei ani și șase luni, și-l sui Dumnezeu cu căruța de foc la ceriu. Pavel apostol cu ruga și cu osteneala trupului să sui cu trupul pân' la al treilea cer și acolo auzi graiure nespuse, de care nu iaste cu putere a grăi omul — însă zice că au auzit numai de o parte.

Vedeți, feții miei, cât iaste de mare tăria postului și a smereniei și a rugăciunei? Așa mi vă nevoiți și voi, să auziți acéle glasure, care au auzit și Pavel apostol. Și să nu vă despărțiți de dinsele, că vă va fi multă jale deaca vă veți deslupi de dinsele și veți fi necăjiți și nemiluiți. Și încă să vă feriți să nu cumva să auziți glasul cela ce-l auziră céle cincî fete, care striga din afară, pre ginerile

Domnul Hristos, de zicea: “Doamne, Doamne, deschide-ne!”, iar el să vă răspundă, zicându: “Adevărat, nu vă știu!”

Dirept acéia, feții miei, vă păziți de acel glas, să nu-l auză urechile voastre, că cela ce aude glasul acela, mult plânge și să tânguiască foarte cu amar, și nimea nu-i folosește. Și iară, să mi vă fie mintea și cugetul cătră Dumnezeu, în toată vrémea, zioa și noaptea, când va veni Fiul omenesc să judece zidirea sa de-nceputul lumiei, cum să vor arăta atuncea soțiile voastre, ceia ce au fost obiditi și scârbiți în ceastă lume pentru direptate, și cu câtă podoabă vor veni atuncea ceia ce au purtat pre duhul cel sfânt într-înșii pentru nevoința lor. Și atuncea vor veni cetele céle de mucenici, carele și-au vărsat sângele pentru Hristos, de-și vor lua cununile céle împletite și înfrâmșetate. Așijdirea și direpții, și cei ce au lucrat pre voia lui Dumnezeu acéstea vor dobândi. Și va împărți pre cei direpți den cei păcătoși, cum împarte păcurariul oile den capre, și va pune pre cei direpți de-a dreapta, iară pre cei păcătoși de-a stânga. Și atuncea cu multă dulceață va grăi celor de-a dreapta lui și le va zice: “Venți cătră mine, toți cei osteniți și însărcinați, să vă dau răpaos!” Și vor intra atuncea în bucuria Domnului lor, tot câte, câte: apostoli, proci, mucenici și gloatele de preapodobnici. Și direpții atuncea vor lua cineși roada sa ce au sămănat și ce rău au pățimit și au răbdat într-acest veac. Atuncea vor mânca roada ostenințelor lor și va plăti Domnul tuturor după ostenințele lor. Atuncea să va umplea gura lor de bucurie și inimile lor de veselie nespuse. Auziți ce răspunsu va răspunde celor de-a stânga, că le va zice: “Duceți-vă de la mine, blestemaților, unde iaste gătit diavolului și îngerilor lui, pentru că n-ați ascultat învățăturile méle!”

Decii mi vă zic, feții miei, să nu cumva să rămâneți de

soțiile voastre, cum zice *Ioan Léstvicinic*: “Să alergăm feții miei, să alergăm, pân’ iaste vremea de alergat, pentru că am rămas de soțiile noastre cele bune”.

De acum să ne întoarcem iar la cuvântul cest mai dendărăt. Atunci să va strânge ceriul ca o trambă și stélele vor cădea și soarele va întuneca și nu va da lumina sa. Atuncea să vor deschide ceriurile și îngerii vor alerga înaintea lui, strigând: “Iată că vine ginerile!” Și atuncea să va cutremura tot pământul de fața lui, ca apa mării. Și atuncea va fi o turmă și un păstor și să vor bucura toți dreptii, dempreună cu îngerii la un loc, în bucuria Domnului lor. Și amar celor ce să vor lipsi de acea bucurie, că vor rămânea triști și rușinați și vor fi dați în mâinile celor îngeri nemilostivi și ale dracilor celor negri și groaznici!

Luăți aminte, feții miei, și socotiți câtă obidă și jale va fi atunci în inimile noastre și dencătroo vor începe a ne bate mai nainte și a ne lovi preste obraz, încă a ne zmulge și părul! Și câte lacrimi vor cură atuncea den ochii noștri! Socotiți suspinile, de ce moarte vom povesti, sau de ce nevoie! Căci că, de va omul să facă milostenie, iar vrăjmașul nostru, diavolul, totdeuna împiedecă ca se nu miluiască, și-i sunt urâte toate bunătățile și lucrurile lui Dumnezeu. Dirept acéia, feții miei, în toată vrémea să vă aduceți aminte de acel dor și pohtă, ce fu zis mai sus, și de tânguirile și obida cea mare. Ce mai bine să vă obidiți și vă rugați și se suspinați aici. Iar întru împărăția ceriului voi să mi vă mângâiați și să mi vă veseliți, și să mi vă postiți aici. Iar Domnul nostru Iisus Hristos să mi vă sature denpreună cu cuviosii săi, că toate nevoințele și îndreptările, feții miei, sunt aici. Ce tânguiți până stă târgul, de nu se sparge, faceți neguțatoriile ce se zice, până iaste sufletul în trup. Iară deaca să va sparge târgul, adecă deaca să va deslupi

sufletul den trup, decii nice o îndreptare nu se mai poate isprăvi.

Așijdirea și voi, feții miei, în loc de răs și de bucurie, pân' avem vréme, adaogeți plângerea și întristăciunea, ca nu cumva, apoi să plângeți în temnițele iadului și să nu folosiți nimic.

Și încă vă mai rog și vă învăț, dragii miei fii și coconii miei, carii v-am născut pren duhul sfânt, să nu cumva să vă slăbească oamenii, că vor zice că de bucate și de ostenea-lă dreaptă nu iaste păcat, că toate lucrurile satanei satanei să ijdărăsc den bucate și den băuturi, adecă den lăcomie. Că și Adam nu greși într-alt chip, nici pentru altceva, ce numai pentru lăcomia și pentru neascultarea — însă pohti mai vârtos a fi Dumnezeu, și așa să înșelă. Drept acéia fu gonit den hrana raiului.

Deci, feții miei, trupul omului iaste ca focul, iar mâncarea cea peste măsură iaste ca lémnele, ce cât bagi lémne în foc, atâta se ațâță și să aprinde focul mai mare și arde — cum zice unul din sfinții cei mai mari; iar de bagi lémne puține, și focul arde mai încet. Într-același chip iaste și trupul omului: când mănâncă mult fără măsură, el să încinde ca și focul. Drept aceia, mi vă nevoiți cu postul și cu rugăciunea, să vă smeriți trupul. Că toate bunătățile de la post izvorăsc. Iar Domnul nostru Hristos nimic nu iubéște ca trupul omului, ca și cum iubéște stupul albinele în fagurii săi cei cu miare. Iar și stupul, măcară deși iubéște și pohtéște pre albini în fagurii săi, iară ele, deca fug de fum, năpustescu fagurii și fug, și-i lasă pustii. Așijdirea și duhul sfânt fuge de cugetele cele spurcate.

După acéia, feții miei, de va vrea Dumnezeu să mă împreune cu voi, câte voi ști, noi vom vorbi și mi-o voi învăța, iară nu den mintea mea, ce den învățătura Domnului

Dumnezeului Iisus Hristos. Însă, feții miei, Iosafe și Varlaame, tot să mi vă aduceți aminte și de mine, nechibzuitul și lenevosul, că, cu adevărat, eu sunt vița cea rea, carea nu face rod, și oaia cea rătăcită și pierdută în propastie și în surpăturile cele adânci, și dăspărțit den turma Domnului nostru Iisus Hristos, și sunt încungiurat de fierăle céle rele, și zvăpăioase, și mânioase, și cu dinții ascuțiți, și slobozesc den ochi scânteii ca fulgerul.

Dirept acéia, feții miei, mi vă rog să pomeniți și pre mine în sfânta voastră rugăciune și nu uitareți pre mine, cela ce sunt oaia cea rătăcită și tatăl vostru, ca se priimească și pre mine, păcătosul, Domnului nostru Iisus Hristos, pentru rugăciunea voastră cătră turma sa. Însă nu ca pre îngăduitorii săi, nici ca pre voi, feții miei, ce ca pre unul den argații cei mai proști. Iară de mi se va întâmpla moarte mai naintea voastră, voi să-mi fiți iertați, și voi, dragii miei, încă să mă iertați, ca, pentru voi, să dobândesc milă și odihnă în zioa judecării, cu ruga preacuratei fecioară și a noastră stăpână Maria și cu ajutoriul sfinților, câți au slujit Domnului bine den véci. Amin.

Altă învățătură, asemene ceștiialte

Cu adevărat, ale rădăcinii cei bune, bune sunt și odraslele, și din curtea cea sfântă și fii sfinți vor ieși, și de nu va fi cetatea împăratului sfântă, nici fii nu vor ieși sfinți. Ce, cela ce iaste de dar, dar să i să dea; cela ce iaste de mertic, mertic să i se dea; cela ce iaste de cinste, cinste să i se dea; cela ce iaste de miluit, să-l miluiești; și cine iaste de a-i fi ieftin, ieftin să-i fie. Ce tu, fiind luminat, și fiii tăi sunt luminați; tu fiindu iubitoriu de Hristos, și fiii tăi vor fi iubitori de Hristos.

Preaiubitul meu Ioasafe, tu ai fost lumina ochilor miei și lumânarea cea prea luminată a inimii mele. O învățătură oarece mi-ți scrisesem să te înveți de la mine; ce Domnul nostru Iisus Hristos să mi te priimească și să mi te învețe, cu ugodniciei săi, întru împărăția ceriului. Deci această învățătură acum eu n-am cum o trimit, ci o voi trimite unde-ți va zăcea trupul.

Și iar voi, sfinți părinți, carii vă veți afla a lăcui la acel loc, una, pentru voia Domnului nostru, lui Iisus Hristos, alta, pentru voia voastră, am grijă a milui acolea și a întări, ca să nu zacă acel trup sângur. Și oare ce va trebui la acel loc, măcar odăjdii, măcar bucate, măcar fieștece, eu am a mă osteni ca se aibă acel loc de toate den destul¹.

¹ Evident că această “învățătură” este în realitate o scrisoare — act de cancelarie (cu *preambulul* caracteristic) care se adresează călugărilor mănăstirii în care murise Iosaf.

GLOSAR¹

A

- adinsu ei-și* — între ei.
amalic (patimile amalicului) — lăcomie.
aorea — uneori, câteodată.
apești v. pesti.
armaș — mic dregător a cărui atribuție era de a aduce la îndeplinire execuțiile capitale.
aspidă — un fel de viperă, năpârcă.
așapoc — așchie, țeapă.

B

- basnă* — poveste mincinoasă.
bdenie — denie, slujbă religioasă de seară sau de noapte.
blăm — imper., să mergem.
bozi, pl. — idoli.
bun slăvitor — pravoslavnic, ortodox.

C

- capiște* — templu păgân
chivotul legii — ladă în care se aflau tablele legii (în *Biblie*).
cislă — număr.
cortul legii — cortul ce adăpostea tablele legii și alte obiecte sfinte (în *Biblie*).
corună — coroană.
costandă — denumirea muntenească a monedei de argint

¹ Alcătuit de G. Mihăilă

de trei groși numită *troiac* (aceeași monedă se numea în Moldova *potronic*).

coștă — castel.

crăvi (*a se*) — a se hrăni, a se întări.

creștere (în text: pl. *creștiri*) — plantă.

D

diadimă — diademă, coroană împodobită.

dosadă — chin, întristare.

dosădire — supărare.

dosădit — supărat, necăjit.

E

efud — veșmânt liturgic la vechii evrei, preluat și în ritualul creștin.

G

gherdan — colan împodobit.

ghinghiresă — probabil un cuvânt corupt în loc de *giupâneasă*, *jupâneasă* (cucoană, femeie); pasajul respectiv din *Biblie* (I *Regi* 18,6) are *femeile*.

giudea, pl. *giudăe* — sulică, lance.

gâlceavă — sfadă, întrebare.

gârtan — gâtlej.

glavă — capitol.

gomot — zgomot.

gripsor — sgripsor, vultur imperial.

H

hadâm — eunuc.

harap — negru.

hrăbor — curajos, viteaz.

hrisolatac (formă redată greșit, în loc de *hrisolatru*) — închinător aurului.

I

i proci, *i procee* (slavonism) — și celelalte.

idolatru — închinător la idoli.

izbândă — răzbunare.

izbândi (a) — a se răzbuna.
izjdârâre — zămislire, izvor.
izvrătire — întoarcere, abatere.

Î

împrejurean — vecin.
împresura (a) — a înăbuși.
împuta — a dojeni, a muștra.
împuțaciune — dojană, muștrare.
înceta (a se) — a intra în ceată, a se alătura unei cete.
îndărâcna (a se) — a se îndărâtnici.
îngreca (a) — a zămisli, a deveni grea.
întortare — întoarcere, abatere.
întunérec — zece mii, mulțime mare.

J

jitniță — hambar (de grâu).

L

lavră — mănăstire mare.
lăcricioară — lădiță.
Lésvicinicul, Ioan — Ioan Scărarul, Ioan Climax.

M

mangâr — cea mai mică monedă de aramă (turcească).
mertic — porție de hrană.
miloserdie — milă, îndurare.
mișălie — lepră.
mârșăvire — ticăloșie, decădere.
mâșcoi — catâr.
moștean — moștenitor.
mozavirie — defăimare.
muncitoriu — călău, chinuitor, tiran.

N

nastavnic — conducător (al unei mănăstiri), egumen.
năpusti (a) — a părăsi.
nemeri (a) — a găsi, a afla.

O

oblăduință — cârmă, stăpânire.
obrezanie — tăiere împrejur, circumciziune.
ocaianic — blestemat.
ocăinicie — nenorocire.
oceaianie — deznădejde.
ocoli (a) — a asedia (de jur împrejur).

P

panaghie — prescură sfințită.
pasă — imper., du-te.
pesti (a) — a zăbovi, a întârzia.
plehupă — capac, acoperământ.
pocaianie — pocăire, pocăință.
pohvală — laudă, fală.
ponciș (în) — pieziș, împotriva.
popriște — milă, stadiu (măsură de distanță).
posadnică — țiiitoare, concubină.
poslușanie — ascultare.
poslușnic — călugăr (subordonat starețului).
Predteciu, Ioan — Ioan Prodromul, Înaintemergătorul (Ioan Botezătorul).
prestevi (a se) — a răposa, a muri.
priceștui (a se) — a se împărtăși.
prost — simplu.

R

raft — ham (la cal).
ranț — fald (la veșmânt).
răveni (a se) — a se umezi.
rucodelie — lucru de mână.

S

sad — grădină.
scăpăta (a se) — a pierde (un bun), a fi lipsit.
scopot — melodie, cântec.
sealbed, salbed — pl. masc. *selbezi*, fem. *selbede* — veșted, palid.

siclu, pl. *sicle* — monedă (la vechii evrei) cântărind patru drahme antice.
soț — însoțitor, tovarăș.
soție — soț, însoțitor.
spăsenie — izbăvire, mântuire.
spăsi (a se), — a se izbăvi.
sprijini (a) — (impropriu aici) a strânge.
steag — seminție, neam (în *Biblie*).
stâlpare — ramură verde.
surguci — mănunchi de pene împodobit cu pietre scumpe, egretă.
șugubină — amendă pentru răscumpărarea unei nelegiuiri sau crime.

T

tagă — tăgăduială; *a prinde*, a tăgădui, a contesta.
talant — monedă de aur sau de argint.
târpi (a) — a îndura, a răbda, a suferi.
târsină — împletitură din păr de capră.
troiță — treime.

U

ucide (a) — a bate rău, a stâlci.
usărdie, userdie — osârdie, sânguință.

V

vlastelin, pl. *vlasteli* (în terminologia feudală din Țara Românească) — mare boier.

Z

zatocenie — exil.
zăblău, pl. *zăblae* — țol, pătură.
zăveasa bisericii — catapeteasmă, perdeaua ce se coboară în timpul slujbei spre a acoperi vederea spre altar.
zemnic — bordei.
zlătar — aurar.
zlobiv — rău, răutăcios.

REFERINȚE CRITICE

Cea dintâi lucrare care ni aparține în ce privește inspirația sunt *Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie*. [...] ...Un întreg capitol din *Învățături* cuprinde sfaturile asupra felului cum trebuie să se poarte domnul în toate împrejurările; cum să stea domnul la masă, cum să vorbească el cu boierii, cum să primească soliile străine, ce atitudine să aibă față de turci, cum să meargă la război, cum să se poarte în pribegie, care a avut pe vremea aceea un anume caracter. Este un suflu războinic admirabil în această parte a operei discutate.

Este, evident, o epocă în care turcii veneau altfel decât în vremea lui Matei Basarab. Acesta nu-și ascundea bogățiile: el traia când sultanul se bătea în Mesopotamia și țara era cu desăvârșire scutită de astfel de întâmplări; aici este momentul din secolul al XVI-lea când se crezuse cu puțință ca un Basarab lepădat de lege, un Mohamed-beg, să ajungă în scaunul lui Vlad Țepeș; este oglindirea unei întregi epoci războinice pe care nu putea să o cunoască acolo, în pacea mănăstirii, călugărul din secolul al XVII-lea, care nu avuse unde auzi sunete de trâmbiță și glasuri de asalt.

Pe alocuri pare că vezi toată purtarea lui Mihai Viteazul la Călugăreni. Și, arătând că domnul trebuie să steie totdeauna pe un anume loc în luptă, lângă steaguri, scriitorul îl îndeamnă încă o dată să nu părăsească țara: “din țara voastră să nu ieșiți, ci să ședeți cu boierii voștri”, adecă tocmai ceea ce a făcut Ștefan cel Mare la 1476, ceea ce a făcut Petru Rareș la 1538, când s-au băgat cu toții în adâncul Carpaților. Și, la urmă, în acest pasagiu privitor la război,

se spune: “măcar de ți s-ar întâmpla și moarte, iar numele tău va rămânea pe urmă în cinste”.

Toată cartea aceasta ar trebui desfăcută și răspândită, căci este o adevărată carte de învățătură pentru vitejie. Înainte de toate să avem simțul realităților și simțul realităților ni spune că aceste “învățăături” sunt un produs al spiritului militar de la începutul secolului al XVI-lea.

Dar Neagoe a putut foarte bine să scrie acestea. Ce însemna să “scrii” pe vremea aceea? Însemna să lucrezi în colaborație cu un altul. Împăratul Constantin Porfirogenetul a “scris” cutare carte cu privire la administrația Imperiului bizantin? Desigur nu a scris-o cu mâna lui: a avut înaintea lui izvoare și a fost cineva care a redactat supt auspiciile lui. Și Neagoe a avut desigur un astfel de ajutor, dar sunt fără îndoială și părți dictate de dânsul. De altfel știri că astfel de dictări se puteau face la noi în acea vreme le avem și prin scrisorile lui Petru Șchiopul — foarte interesante. Ar fi de cel mai mare interes ca un om familiarizat cu sintaxa latină să facă un studiu asupra acestor scrisori ale lui, un studiu de sintaxă românească așa cum se poate găci supt cuvintele scrise în latinește. Vestitele scrisori ale lui Mihai Viteazul scrise în latinește au fost și ele dictate. Și, dacă s-a scris în sensul arătat la 1600, de ce nu s-ar fi putut scrie pe la 1520 de Neagoe Basarab?

Sensul cuvântului “autor” este cu totul altul pentru aceea vreme și cu totul altul pentru timpul nostru. Nu trebuie să ne luăm după sensul foarte precis, foarte conștient și integru al nostru, pentru o epocă de aceasta, instinctivă, în care orișice găseai bun într-o operă veche rețineai pentru a face o operă nouă.

Dar să ne mai gândim la un lucru: Neagoe Basarab este însurat cu o principesă sârboaică, având ambiții bizantine, crescută în tradiția literară a Bizanțului și, precum o dovedește Biserica Episcopală din Arges, și în tradiția artistică a Bizanțului. S-a văzut că Elena-Ecaterina din Moldova, soția lui Petru Rareș, a provocat opera lui Macarie, din care a ieșit pe urmă opera cealaltă, imitată după Manase. Atuncea de ce Despina Milița, de la București, nu ar fi îndemnat la

același lucru la care a îndemnat Elena-Ecaterina de la Suceava? Dar însuși numele acesta de Theodosie însemna o ambiție. Căci Theodosie nu e după Theodosie cel Mare, ci după Theodosie al II-lea, împăratul bizantin foarte bine cunoscut din secolul al V-lea. A numi pe cineva Theodosie, indiferent dacă numele venise de la tată sau venise de la mamă, arată o altă concepție a domniei: concepția care se vede din atmosfera literară a timpului, o mare mândrie imperială. Dacă ar fi fost vorba de fiul, numit cu nume de țară, al unui biet domn fără legături cu tradiția împărătească bizantină, ar fi altfel; dar este vorba de Neagoe și nu se poate admite pentru dânsul o lipsă de intenție în numirea fiului Theodosie.

Și adaug: călugărul ar fi trebuit să fie, pe lângă toate, și foarte bine informat în ce privește familia lui Neagoe, să știe care ar fi fost fiii lui, morți înainte de momentul când s-a alcătuit cartea și despre care vorbește atât de duios. El ar fi trebuit să știe cine era mama lui, și ea plânsă în aceste frumoase rânduri de jălanie. Locul acesta, s-ar zice, putea să-l știe un călugăr de la Argeș. Dar în cazul acesta călugărul ar fi spus ceva în legătură cu biserica aceea de care atârna el, și asupra acestui așezământ, artistic și religios, care venea de la Neagoe, nu este nici un cuvânt.

Iată, sunt plângeri, așa-numite “threnes”, de acestea în literatura bizantină, dar, întru cât pot judeca eu, psihologicește, nu filologic, mi se pare că greu s-ar putea nemeri o notă așa de sinceră, de cineva care ar fabrica, pe numele lui, sau pe numele altuia, o operă literară, ca în cuvintele cu privire la Petru, fiul lui Neagoe, mort în cea mai fragedă copilărie.

Iar, dacă este vorba de o ultimă dovadă, formală, atunci dovada este următoarea: între cărțile lăsate de Petru Șchiopul, când a murit la Tirol, la Bozen-Bolzano, și care au intrat în colecția arhiducelui Ferdinand, se află și învățăturile către domn în privința felului cum trebuie să se poarte cu boierii la masă. Acestea sunt însă un capitol al *Învățăturilor lui Neagoe*. Prin urmare, la 1594, când a murit Petru-Vodă, *există forma slavonă a Învățăturilor*, Petru-Vodă avea un fiu, față de care simțea tot atâta duioșie ca și Neagoe pentru Theodosie, și acel fiu era menit ca și Theodosie să se stângă în floa-

rea vrăstei între străini — Theodosie a murit la Constantinopol, iar Ștefan, frumosul fiu de domn cu părul bălan revărsat pe umeri, cu ochii albaștri și fața albă surzătoare, s-a prăpădit între nemți, la Innsbruck — cu aceleași preocupări. El a strâns deci cu atâta grijă capitolul acesta care servea pentru învățătura în străinătate a fiului lui. Ștefan era întovărășit de un călugăr, care a ajuns în urmă mitropolit, și printre hârtiile lui Petru Șchiopul s-a găsit o foaie în care se cuprinde o lecție de cronologie pentru coconul domnesc: anii pe cari trebuia să-i învețe el pe de rost. Și prin urmare capitolul acela făcea și el parte, ca și foaia care din fericire ni s-a păstrat, din cărțile de școală ale copilașului domnesc.

Mi se pare că este greu să se aducă o argumentație mai deplină decât aceasta. Aș putea să mai trimet la cutare scrisoare a lui Stan Jianu, tipărită de mine în *Studii și documente*, VIII, în care se poate vedea, pe la 1790, aceeași dragoste a unui părinte față de copilul la care ține ca la ochii din cap și aceeași durere părintească.

Nicolae IORGA

[...] Cel mai de seamă monument al cugetării și simțirii românești în limba slavă îl formează însă *Învățăturile lui Neagoe către fiul său Theodosie*. Acest prețios monument este legat de numele domnului care a ridicat minunata mănăstire de la Curtea de Argeș și mitropolia din Târgoviște și care a fost protectorul călugărului sârb Macarie, patronând imprimarea primelor cărți de slujbă bisericească pe pământ românesc. Un adevărat voievod al culturii românești și un mare sprijinitor, prin darurile trimise, al creștinătății din întreg Răsăritul ortodox, oprimat sub apăsarea păgână, “ctitor mare a toată Sfetagora”, cum îl numește Gavril, protul Muntelui Athos. *Învățăturile lui Neagoe* au fost utilizate și de N. Bălcescu în studiul său despre *Puterea armată și arta militară la români*, apărut în 1844 în revista “Propășirea” de la Iași, și fuseseră publicate pentru întâiași dată cu un an mai înainte, în tipografia colegiului Sf. Sava. La epoca apariției, și multă vreme mai târziu, se credea că aceste învățături au fost scrise de evlaviosul domn al Munteniei în limba

țării. În 1894 învățatul rus Lavrov, descoperind însă în Biblioteca Națională din Sofia o redacțiune slavonească a *Învățăturilor*, a închis discuția, deoarece, în urma acestei descoperiri, toți istoricii noștri literari sunt astăzi de acord că *Învățăturile* au fost redactate în limba slavonă. [...]

N. CARTOJAN

[...] *Învățăturile* reprezintă, prin autorul și conținutul lor, o operă indiscutabil românească: întâia mare carte a culturii românești. Aceasta nu înseamnă, firește, că opera e în întregime originală. Se știe bine că autorii râvneau pe vremea aceea mai puțin la originalitate, cât la adevăr impersonal; iar cu atât mai puțin un domnitor se va strădui să dea totul numai de la el. Pe urmă, *Învățăturile lui Neagoe* conțin precepte morale, religioase, sau sfaturi general omenești, care erau cu atât mai utile cu cât erau mai verificate, sau spuse mai cu autoritate. Deci nu e de mirare dacă vor figura în lucrare multe citate din *Biblie*, alături de pasaje din *Omiliile Sf. Ioan Crisostomul*, din *Viețile Sfinților*, din *Legendele populare*, sau din tratatele unor autori nu întotdeauna citați. Dar Neagoe vorbește fiului său nu numai despre puterea lui Dumnezeu și slăbiciunea omului, despre împărații cei răi, pedepsiți de Dumnezeu, și despre obligația domnitorului de a asculta marile comandamente religioase și morale —, ci și despre lucruri mai personale, cum ar fi înmormântarea maicei sale, doamna Neaga, dându-i alteori sfaturi cum să cinstească, domn fiind, pe boieri și pe slugi, cum să primească pe soli, cum să poarte războaie, cum să judece, cum să domnească. E greu de spus că locurile acestea din urmă nu sunt originale.

Este însă un fapt că până la urmă totul se scaldă în perspectiva eternității. E o problemă cum același Neagoe, care făptuiește orgolios, după modelul slăvit al împăraților bizantini, se miră împreună cu proorocul: “Ce este omul, Doamne, de-ai făcut pentru el atâta mărire”; e o problemă cum o conștiință care refuză religios lumea, se împacă practic cu ea; — dar problema e a noastră, nu e a

lui Neagoe. El nu simte conflictul, și totul sfârșește la el pe dimensiunea eternității. Din orice regiune a lumescului, de pe orice plan al istoriei omenești, Neagoe îndreaptă gândurile fiului său către cele veșnice. “Mulți împărați au împărțit și viețuit pe această lume, iar împărăția cerească puțini au dobândit-o”. De aceea fiul său Theodosie trebuie să se gândească mai ales la treptele care-l pot urca spre contemplație. Și într-un pasaj, care poate fi dintr-un tratat ascetic, dar care exprimă, revelator ca un poem, sensibilitatea în același timp religioasă și filosofică a unui cuget românesc din veacul al XVI-lea, Neagoe arată fiului său care sunt treptele desăvârșirii: “Că, mai întâi de toate este tăcerea, iar tăcerea face oprire, oprirea face umilință și plângere, iar plângerea face frică, și frica face smerenie, smerenia face socoteală de cele ce vor să fie, iar cea socoteală face dragoste, și dragostea face sufletele să vorbească cu îngerii. Atuncea va pricepe omul că nu este departe de Dumnezeu”. [...]

Pe planul eternității, unde sfârșește conștiința lui Neagoe, după ce a călătorit printre singurătăți și spaime, nu poate fi vorba nici de cunoaștere, nici de efort etic, pentru că nu e în joc spiritul pur și simplu. Nici un moment Neagoe Basarab nu va sfătui pe fiul său să se închine efortului de luminare proprie, după cum nu-l va îndemna nici să făptuiască potrivit cu norme omenești. Contactul e între om și Dumnezeu, nu între om și propria sa conștiință legislatoare.

Iată deci ce înseamnă perspectiva eternității, pentru care op-tează spiritualitatea românească din veacul al XVI-lea. Conflictul de fapt dintre planul etern și cel istoric este soluționat direct, prin renunțarea la spirit, sau prin ocolirea spiritului cu tot ce implică el: cunoaștere, acțiune, afirmare omenească. Omul nu se afirmă aici; el este pus să mărturisească, doar.

Constantin NOICA

Pentru literatura românească veche, negreșit că *Învățăturile* lui Neagoe constituie cea dintâi operă de compoziție și inspirație poetic laică. Originalitatea ei e mai pronunțată decât aceea a cronicilor în slavonește, care se mulțumesc să nareze faptele istorice. Scrisoarea

aceasta înseamnă, deci, un fapt de cultură din cele mai de seamă. Cu această lucrare suntem departe de simplele copii și tipărituri slavone și de probabile traduceri românești ale vremii. Avem de a face cu o primă scriere originală masivă încheșată din gândire și simțire românească. Faptul acesta ar fi trebuit să primeze în ochii istoricilor literari, fiindcă opera își păstrează însușirea enunțată chiar dacă s-ar plasa în secolul XVII, cum cred unii învățați. Nu se poate găsi ușor în această vreme o operă care să o egaleze din punctul de vedere al compoziției și stilului.

Traducerea în limba română, efectuată, după câte se vedește, în secolul XVII, aparține unui cărturar de talent și este una din cele mai reușite ca limbă literară. Traducătorul are un deosebit simț al limbii. Folosește un grai viu care își menține prospețimea și căldura, și topește într-o frază de rezonanță românească forme personale sau termeni adoptați din textul slav. Nimic nu dă impresia unei limbi cărturărești artificiale.

*

[...] În *Învățăturile lui Neagoe Basarab* atenția se îndreaptă lăric către zbuciumul ființei omenești, care are idealuri pământești și sociale, și către educarea omului pentru viața în societate și în stat, iar în istoriografia moldoveană din vremea lui Ștefan cel Mare, către imaginea națională a istoriei, într-o vreme de dominare a religiozității și cosmopolitismului cronografelor bizantine și slave.

Se pune întrebarea: de unde vine această închipuire spre un umanism local, în paralelă cu umanismul occidental în limba latină? Se poate spune că s-a trecut ușor peste substratul local de tip popular care a generat acest umanism. Umanismul occidental a luat naștere prin descoperirea antichității clasice și s-a manifestat pe scară mare în limba latină (într-o anumită tentă livrescă). Umanismul din sud-estul Europei, inclusiv din țările românești, și-a tras seva, în primul rând, din cultura populară, cu fondul ei străvechi, superficial atins în mase de ideile bisericesti, în al doilea rând, din acțiunile unor așa-zise "erezii", în realitate curente democratice, accesibile și valabile în masele populare largi, precum bogomilismul,

a cărui extindere și persistență nu mai poate fi astăzi negată, în urma celor mai noi studii. [...]

Așadar, Occidentul a descoperit cărțile și spiritualitatea greco-latină, sud-estul Europei a descoperit direct valorile umane în cultura vie a maselor populare. De aci două umanisme (nimeni până acum nu a vorbit de un umanism sud-est european *sui-generis* în această epocă), care, deși amândouă cultivă și prețuiesc omul, idealurile, năzuințele sociale, sentimentele lui, realitățile vieții, au totuși tentă deosebită. Și, dacă ținem seama de alte forme de cultură, precum arhitectură și pictură, cu linii în bună măsură în spirit și concepție populare, atunci această diferență devine și mai evidentă.

De aceea nu este nevoie ca activitatea lui Neagoe Basarab să fie etichetată cu firme de curente occidentale, iar personalitatea lui asemănată cu personalități occidentale, pentru că Neagoe Basarab nu este nici Niccolò Machiavelli cu al său *Il principe* (1531), nici Montaigne, *ci este Neagoe Basarab* (după cum Ștefan cel Mare nu este vreun condotier sau conchistador, *ci este Ștefan cel Mare*), expresie deci a unui autohtonism, care face cinste prin originalitate culturii românești și îmbogățește în același timp, prin noutate de spirit și creație, patrimoniul culturii și literaturii europene. Încât și el ar fi putut să spună, ca și Horațiu, dacă știa ce-i va aduce vremea: *non omnis moriar*.

Ion C. CHIȚIMIA

[...] O lucrare de valoare și proporțiile *Învățăturilor* nu putea să se ivească decât în perioada de înflorire a culturii în limba slavonă la noi, la începutul secolului al XVI-lea, și nu putea să fie concepută decât de un strălucit reprezentant al acestei culturi în Țara Românească cum a fost voievodul Neagoe Basarab. [...]

Învățăturile alcătuiesc în totalitatea lor un manual de educație morală și politică menit a servi unui viitor domn. [...]

Cu toate că împrumută pasaje întregi din scrierile pe care le folosește, nu se poate tăgădui lui Neagoe îndemânarea elocvenței,

cadența de mare vibrație retorică, mai ales când vorbește (după Ion Zlatoust) despre fragilitatea vieții, întreruptă de moarte [...]

Patetică este plângerea fiului Petru, cea mai mișcătoare pagină elegiacă din literatura română în limba slavonă [...]

Alexandru PIRU

[...] Cei care au ținut cu orice preț să arate caracterul mozaical al scrierii și n-au căutat să meargă mai departe, spre a ilustra poezia tipic medievală, s-au situat pe o poziție unilaterală. Căci pornind de la citate, autorul, voievodul Neagoe Basarab, dă sentințe și exemplificări din viața-i proprie ori a poporului, adaugă o foarte lungă parte izvorâtă din mintea sa cultivată și sufletu-i sensibil la frumuseți și datorii ale vieții.

Dar ca *Învățăturile lui Neagoe* să-și atingă scopul, autorul folosește nu numai exemplul asociativ, ci și foarte colorat. Opera se distinge printr-un limbaj poetic simbolic, metaforic. Se dovedește a fi stăpân pe literatura ecleziastică, din al cărei izvor figurativ se adapă și opera sa, bun exemplu de scriere poetică medievală. [...]

Sunt imagini care se referă la Cosmos. În această privință paginile devin ilustre, putându-se asemăna cu ale lui Francesco D'Asisi închinare soarelui, apelor, cerului. Iată ceva în acest sens din *Învățăturile lui Neagoe*: "Căci nu am de unde să încep a plânge păcatele mele către milostivirea ta, că păcatele mele s-au înmulțit ca stelele cerului și ca nisipul mării, pe care le-am păcătuit în fața ta, Doamne!

O, stăpâne, împărate atotțiitor, făcătorule cerului și al pământului și al mării și ale tuturor din ele, milostive, iubitorule de oameni, de tine se cutremură toate puterile cerurilor; pe tine te cântă soarele, pe tine te mărește luna; pe tine te laudă stelele; de tine ascultă lumina..." Dar sfera metaforei din *Învățături* e cu mult mai largă, păstrând însă ca trăsătură dominantă, în întregul sistem comparativ, asociația. Astfel, vorbind de milostenia nevirtuoasă, ea se aseamănă "... unei grădini, care are tot felul de poame și flori, izvor de apă însă nu are". Cuvântul e dorit să fie înțelept și cuminte, "ca să meargă ca o răsplată

ascuțită în inima domnului lui”. Iar mintea și puterile trebuie să fie în om “... ca și steagul în mijlocul oștirii”. [...]

Din succinta înfățișare a ideii de compoziție și stil a limbajului poetic al *Învățăturilor lui Neagoe*, rezultă că ne aflăm în fața unei opere de adevărată literatură, de mare valoare poetică, tipică evului mediu. Părăsind vechiul drum bătătorit, al surselor și al unor discuții de natură speculativă, folosind analiza textului din perspectiva unor probleme de teorie literară, ajungem în miezul unor probleme legate de soarta fiecărei opere artistice mari. Fără să facem abstracție de mulțimea de elemente eterogene din care se compune lucrarea, părțile originale sunt demarcabile și ele trebuie puse în lumină, prin studii cât mai diverse.

Scrisă în una din limbile de circulație, din acea epocă a începutului secolului al XVI-lea, opera lui Neagoe formează un tot organic cu frescele bisericilor bucovinene, cu strălucita artă miniaturală, cu costumul popular, cu tot ce constituie esențe ale sufletului românesc, exprimat în forme artistice de mare valoare.

Gh. VRABIE

[...] Un lucru se impune fără dificultate celui ce a terminat de parcurs ultima pagină a *Învățăturilor*: ele sunt un imens *testament*, ideologic și pedagogic, în a cărui redactare s-a făcut apel la resursele remarcabile ale unei arte a compoziției, cultivată în contact cu literatura bizantino-slavă, a cărei lectură destul de întinsă o găsim atestată la fiecare pas.

Dar această artă nu se nutrește exclusiv din livresc, așa cum s-a afirmat, ci își are sursele primordiale în experiența de viață personală a unui individ și în experiența lui *socială*, prin care stabilește legătura cu experiența *colectivă* pluriseculară a poporului său. Ceea ce asigură unitatea operei și transfigurează izvoarele, sudându-le într-un singur tot, este tocmai incandescența unei trăiri plenare, pe toate coardele sufletului omenesc, de la iubirea fiului față de mama sa, la durerea tatălui ce-și plânge copiii morți, sau contempla cu melancolie sfârșitul său apropiat, care va lăsa pradă unei lumi pline de adversități pe

unicul fiu rămas, și de la lirismul religios al smereniei creștine la patosul puterii pământești, al iubirii “de moșie” și al gloriei. În spatele acestei opere, alcătuită după canoanele evului mediu, care nu se sfia să împrumute copios, putem întrezări contururile unei *personalități* originale, puternic reliefată. E o trăsătură ce distanțează *Învățăturile* de creațiile tipic medievale, impersonale cel mai adesea, și o proiectează pe fundalul noii epoci, moderne.

Intensitatea *trăirii* este egalată de intensitatea *gândirii*. *Învățăturile* sunt în primul rând, prin însăși destinația lor, o operă *ideologică*. Ea vrea să *învețe*, să *educe*, dar nu se limitează la generalități morale, ci posedă și transmite un *sistem*, o foarte clară concepție personală asupra unei serii de probleme complexe, sociale, politice, militare, diplomatice. Cu puțin efort la început, acest sistem de idei, care constituie armătura interioară a edificiului, poate fi perceput cu deplină claritate. El conferă *Învățăturilor lui Neagoe Basarab* un loc original în excepțional de bogata literatură “parenetică”, ilustrată de scrieri pe teme similare în aproape toate literaturile lumii, de la anticul Egipt și străvechea Indie, trecând prin Elada, Roma și Bizanț, până la bogata eflorescență a genului în Renaștere, care a dat pe Machiavelli.

În sfârșit, acest *om*, căruia nimic nu-i este străin, și acest *gânditor* este un excepțional *artist*. Ne-o dovedesc gustul și meșteșugul cu care-și alege, prelucrează și assemblează izvoarele (mai mult de o treime din *Învățături* este construită cu astfel de “prefabricate”), tehnica unitară trădând, de la un capăt la altul, aceeași mână. Ne-o dovedește, și mai clar, partea din opera sa ce i-o putem atribui fără rezerve, pe care a alcătuit-o dând glas propriilor sale meditații și sentimente. Evident, vom admira pe creator și acolo unde textul nu este al lui pentru măiestria cu care a ales. Dar ne vom limita, în acest caz, să-i ghicim intențiile după felul cum mânuiește foarfecele. Dreptul la o adevărată analiză și judecată de valoare îl au însă, în primul rând, pasajele și capitolele în care ne vorbește fără intermediar. [...]

Din acest scop imediat, central al cărții, care este unul pedagogico-politic, precum și din necesitatea de a expune și a impregna în

cititor ideologia generală a societății feudale — ceea ce lărgeste sfera *Învățăturilor* și face din ele oglinda complexă a concepției despre lume și viață a societății medievale românești — a rezultat *structura* literară a *Învățăturilor*.

Potrivit scopului central și scopurilor adiacente pe care și le propusese autorul, trăsătura definitorie a *Învățăturilor lui Neagoe Basarab* o constituie tocmai caracterul lor “enciclopedic”. *Învățăturile* ne apar, astfel, în același timp ca o operă de instrucție și de educație religioasă și morală, un breviar de ascetică și mistică răsăriteană, o antologie de texte pedagogice selectate și aranjate potrivit scopului general al lucrării, un tratat de teorie politică a monarhiei bizantine de drept divin, un manual original de teorie și tehnică a guvernării autoritare moderne, prin limitarea și dominarea puterii feudalilor, o sinteză a experienței și gândirii diplomatice românești, o carte de tactică și strategie militară și una din cele mai autentice și mai valoroase creații literare din cultura română. Pentru fiecare din aceste fațete ale unui diamant aproape perfect șlefuit putem găsi corespondențe în alte literaturi; nicăieri ele nu se întâlnesc *toate* în cuprinsul aceleiași scrieri și într-o formă atât de unitară sub raport literar. Hasdeu avea deplină dreptate să numească *Învățăturile* “un falnic monument de literatură, politică, filozofie și elocuență la străbunii noștri”.

*

[...] Dacă Ștefan încheie șirul măreț și tragic al “cavalerilor”, inaugurat de Mircea cel Bătrân și ilustrat până la dânsul de un Ioan de Hunedoara, Dan al II-lea, Vlad Țepeș, la rândul lui, Neagoe Basarab este prototipul marilor maestri ai diplomației situațiilor critice, teoreticianul genial al acestei “arte a supraviețuirii, căreia îi consacră capitolul VII “Despre solii și războaie” din opera sa monumentală *Învățăturile lui Neagoe Basarab* către fiul său Theodosie. Mănăstirea celebră de la Curtea-de-Argeș ridicată între 1512 și 1517 și devenită o a doua Sfântă Sofia pentru ortodoxia veacului al XVI-lea, precum și această operă scrisă, denumită de Constantin Noica “întâia mare carte a culturii românești”, sunt cele două titluri de glorie ale lui Neagoe în fața istoricilor moderni. [...]

Legătura dintre cultură și politică, asocierea artei cu opera de educație civică o inaugurasă, de fapt, Ștefan cel Mare, care zidește biserici pe locul tuturor marilor sale bătălii și le dictase inscripții ce sunt adevărate file de cronică. Ce mijloc mai abil — în vremi de credință ferventă — de a perpetua în popor, care nu citea cronică, amintirea epopeii și de a-i cultiva simțul istoric? Dacă Moldova a dat pe cei mai mari istorici români, faptul se explică nu printr-o trăsătură specială a spiritului locuitorilor, ci prin *amintirea legendară a lui Ștefan, coborât în folclor și basm*. Neagoe este al doilea făurar de geniu al *tradiției militante* a literelor și artei românești, dând el însuși exemplu ca scriitor și concepându-și totodată glorioasa ctitorie de la Argeș ca un mesaj cifrat adresat contemporanilor și posterității. [...]

De fapt, în vremea lui Ștefan cel Mare și a lui Neagoe Basarab, prin opera complementară a moldoveanului și a munteanului, s-au pus bazele națiunii române și culturii sale naționale și s-a decis, pentru o jumătate de mileniu, viitorul.

Dan ZAMFIRESCU

Cel mai de seamă scriitor psihologic din vechea noastră literatură.
[...]

De aceea spiritul lui Neagoe Basarab de pe la 1500 seamănă uneori atât de izbitor, în aceste operații atât de delicate, cu spiritul occidental de pe la 1600. Bunăoară, unele sfaturi pentru domnie administrate de Neagoe Basarab fiului său Theodosie ne dau iluzia că avem în față sfaturile, tot pentru domnie, date de Don Quijote lui Sancho Panza, pregătit să plece ca ocârmuitor al preținsei insule Baratoria. [...] Se descoperă, și într-un caz și în celălalt, aproape aceeași subtilă analiză cazuistică îndreptată către examenul conștiinței.

Unul din efectele pătrunderii psihologice a lui Neagoe este urmărirea succesului prin trezirea uluirii, a uimirii în cugetul altora, foarte apropiată de ceea ce va fi mai târziu în Occident acea *maraviglia* barocă. Domnul îi “va face de se vor mira toți de răspunsurile

lui” — adică puterile străine care au trimis la el soli. De fapt, însăși ctitoria unui edificiu ca acela al Curții de Argeș se vede că are în vedere aceeași maraviglia.

“*Tu erai stâlparea mea cea înflorită...*” Neagoe Basarab era și un incontestabil poet. Capitolul III din partea a doua, asupra căruia atrage atenția și Dan Zamfirescu, acela cu plângerea pentru amintirea mamei sale decedate și pentru moartea fiului său Petru, cuprind unele din cele mai frumoase și mai nobile pagini de lirism elegiac din întreaga noastră literatură. Vibrația patetică a durerii atinge o notă de intensitate pe care n-am întâlnit-o în asemenea împrejurări decât la poeții arabi, în epoca preislamică la o Al Khansa și mai târziu, în vremea Abasizilor, la un Ibn-Ar-Rumi. [...]

În sfârșit, Neagoe Basarab utilizează procedee retorice de extracție mai veche, pe care le-am întâlnit deopotrivă în textele Renașterii apusene. Anume elocuția care cuprinde o bogată dezvoltare a unei înfierări de ordin moral sfârșește printr-un elan liric al revoltei, o izbucnire interjecțională. Să dăm un exemplu. Leonardo da Vinci, acuzând funcțiunea distrugătoare a metalului și, în altă parte, răutatea omului, termină respectiv prin: “O, animal monstruos”... și prin: “O, cerule, cum nu te deschizi...” La fel întâlnim și la Neagoe Basarab: “O, frică și minune! Cum robul șădea iar împăratul sta în picioare” sau: “O, Iroade, cum umpluși paharul tău de sângele dreptului...” [...] În Renaștere era un lucru obișnuit ca o lucrare să fie scrisă într-o limbă veche (în cazul lui Neagoe slavona, una din limbile universale ale Răsăritului), ceea ce nu-l scotea pe autorul respectiv din aria culturii pentru care a scris. *Elogiul nebuniei* al lui Erasm sau *Utopia* lui Thomas Morus, deși scrise în latinește, nu aparțin culturii latine, ci celei olandeze prima și celei engleze a doua. [...]

Edgar PAPU

[...] De aici până la Sadoveanu e numai un pas. Și pasul a fost făcut, fără știrea lui Sadoveanu, în slavona cărturărescă a sec. XVI, apoi în limba desăvârșită a sec. XVII românesc.

Nu mă îndoiesc de cariera universală a cărții lui Neagoe, care reprezintă manualul de omenie, etică, înțelepciune al poporului nostru vechi, pildă a capacității românești de a înțelege și dura, de a se lega prin actul spiritului cu durata. Și s-ar putea să se petreacă și un alt paradox: s-ar putea ca acest surprinzător voievod cărturar al Țării Românești să-i ducă de mână în universal, pe Eminescu, pe Sadoveanu, pe Blaga, pe Arghezi. Suntem totuși în preajma unei astfel de întemeieri.

Paul ANGHEL

[...] Urcat pe tron în împrejurări tulburi, în ianuarie 1512, pe când avea, probabil, 30 de ani, Neagoe își revendica nu numai aparența la puternica familie a Craioveștilor, care-l adoptase, ci și ascendența domnească (fiu postum al lui Basarab cel Tânăr, zis Țepeluș), singura care îngăduia pe atunci obținerea celei mai înalte demnități în ierarhia țării. Unii cercetători au văzut în el un domn fără mari calități politice și militare, deoarece în cei aproape zece ani de domnie n-a purtat nici un război, neținând seama de faptul că integritatea Țării Românești a fost apărată de el cum nu se poate mai bine, fără vărsare de sânge, prin înțelepciune și tact diplomatic, consolidând granițele atât la sud cât și la nord prin tratative încununate de succes.

Pe de altă parte, uimitoarea ctitorie de la Curtea de Argeș, care constituie și astăzi fala arhitecturii și picturii românești din veacurile de mijloc, ca și sprijinul generos acordat altor lăcașuri similare din țară și de peste hotare, au fost interpretate doar ca o manifestare de exagerată evlavie, și nu ca un act politic și cultural, în coordonatele vremii, de înălțare artistică și de rezistență împotriva cotozirii unui feudalism rapace și distrugător.

Dar poate cea mai însemnată moștenire pe care ne-a lăsat-o înțeleptul voievod, "acest Marc-Aureliu al Țării Românești — cum l-a caracterizat B.-P. Hasdeu —, principe, artist și filosof", este cartea sa de *Învățătură către fiul său Theodosie*, atât de controversată de mai bine de un secol, de când a fost scoasă la iveală. [...]

Dar, dincolo de aceste chestiuni încă controversate, avem în față o operă de o excepțională valoare literară, politică, diplomatică, didactică și filozofică, într-o traducere românească din secolul al XVII-lea, de o inegalabilă frumusețe. [...]

Vom adăuga, de altfel, că paternitatea lui Neagoe Basarab asupra acestei opere, ce reprezintă una din culmile cele mai strălucite ale literaturii de expresie slavonă din Europa răsăriteană, n-a fost niciodată pusă la îndoială de cercetătorii din alte țări (Lavrov, Romanski, Sărcu, Iațimirski), fiind cu toții de acord că ea este o excepțională întruchipare a gândirii românești.

G. MIHĂILĂ

În general, concepția lui Neagoe despre domnie este aceea a unei domnii autoritare. Comparând sfaturile pe care Neagoe le dă în *Învățăături* despre felul în care trebuie să se poarte un domn și titulatura domnului din documente, ne dăm seama că există o concordanță perfectă între terminologia care sugera o domnie autoritară și viziunea lui Neagoe despre domnie. De fapt, Neagoe, în opera lui scrisă, n-a făcut altceva decât să sintetizeze concepția românească despre domnie, așa cum se realizase ea în gândirea oamenilor care locuiau spațiul carpato-dunărean în cele două secole de existență a Țărilor Române. Teoretizând această concepție, Neagoe ne-a lăsat un monument de gândire politică ce face cinste poporului din sânul căruia s-a născut, atât pe plan spiritual cât și pe cel uman. Pentru că, alături de sfaturile pe baza cărora Neagoe clădește imaginea unei domnii autoritare, există sfaturile care pledează pentru omenie, pentru respectarea și cinstirea omului, deci pentru demnitatea omenească. Demnitate, omenie, cumpătate, înțelepciune sunt caracteristicile unui domn bun, iar aceste caracteristici, prin pana lui Neagoe, ilustrează de fapt calitățile unui întreg popor.

Manole NEAGOE

CUPRINS

<i>Notă asupra ediției</i>	2
<i>Tabel cronologic</i>	3

Începutul învățăturilor bunului credincios Ioan Neagoe, voievodul
Țării Ungrovlahiei, carele au învățat pre fiu-său Theodosie vodă

Partea dintâi. Cuvântul 1	15
Aicia muriră feciorii lui Iliia preotul de sabie în războiu, și chivotul legii vechi fu luat de păgâni	37
Aici sfătuiră feciorii lui Israil să ceară de la Dumnezeu împărat	39
Aicea zise Dumnezeu că-i pare rău căci au făcut pre Saul împărat	41
Judecata cea dintâi a lui Solomon	52
Aici văzură toți israiliténii judecata lui Solomon și să temură de dânsul și pricepură că lăcuiaște într-însul înțelepciunea lui Dumnezeu	53
Aici să dăspărți Solomon de la Dumnezeu și începu a face biséricsi și capiști idolilor muierilor sale, iar Dumnezeu să mânia pe dânsul, căci nu păzi légea lui	54
Iată aici Ahia prorocul déde lui Ierovaam zéce sorți ai stea- gurilor israiliténilor și zise: “Iată țe-au dat Dumnezeu zéce steaguri israilitenești”	57

Aici veniră la Rovoam împărat, feciorul lui Solomon, israiliténii zicând: “Iată, tată-tău Solomon ne-au îngreuiat jugul foarte, ci încai tu ni-l mai ușurează“. Iar el nu vru să-i asculte. Cartea a 3-a a împăraților	58
Și deaca văzură toți israiliténii că nu folosiră nimic la Rovoam, ei să răsipiră și ziseră: “Nu ne iaste noao a lăcui în neamul lui Iesei”	59
Aicea zice pentru Ahav împărat. A treia împărăție.....	62
Aici muri Ahav împărat săgetat în război, și-l îngropară în Samaria și să umplu cuvântul lui Dumnezeu, care grăise cu gura lui Iliia prorocul. Cartea împăraților, Glava 12	66
Aici Iue împărat săgetă pre Iuaram, feciorul lui Ahav, și zise să fie pentru moartea lui Navutheiu	67
Aici Iue împărat pătrunse pre Iezavela împărăteasa cu 2 giudéle și o scoaseră din cetate și mâncară trupul ei câinii, precum zisese Iliie proroc pentru dânsa	68
Aici au venit Senaherim împăratul Asiriei la Ierusalim să-l ia, iar îngerul lui Dumnezeu omorî numai într-o noapte 185.000 de oameni den tabăra asiriiianilor	75
Aici să războli Ezechiiia împărat al Iudei, cătră moarte, iar el plânse cătră Dumnezeu cu amar și văzu Dumnezeu smerenia lui și-i mai adaoase viață încă 15 ani	76
Povéste pentru marele Costandin împărat	79
Aici s-au sculat Avesalom asupra tătâne-său, lui David.....	101
Pildă din Evanghelie	107
Povéste a fericitului Varlaam și a lui Iosaf, feciorul lui Avenir împăratu	118
Pildă a aceluiași Varlaam. Pentru priveghetoare	121
Învățătura pentru facerea de bine și pentru îngăduiala și așteptarea lui Dumnezeu	138

Partea a doua a învățăturilor lui Neagoe voievodul Basarab, domnul Țării Muntenesti, care au învățat pe fiu-său Theodosie, așijderea și pre alți carii vor fi în urma lui de Dumnezeu unși, încorunați domni și biruitori țării aceștia, pentru multe și bogate lucruri cari sunt domnilor folositoare de sufletu și vrednice de cinstea și pohvala domniei, așijderea și pre toți boiarii săi pre cei mari și pre cei mici

I. Carea să începe pentru cinstea icoanelor Capul 1	140
II. Învățatură a celui Neagoe voievod către fiu-său Theodosie și către alți domni, către toți. Așijderea către patriiarși, către vlădici, către episcopi, către boiari și către egumeni, către bogați și către cei săraci. Spunere și încredințare pentru frica și dragostea lui Dumnezeu Slovo 5	157
III. Cartea lui Neagoe voievod către chir vlădica Macarie și către alți egumeni și ieromonahi și preoți și către tot clirosul, cându au îngropat a doao oară, în mănăstire la Argeș, oasele mume-sei, doamnei Neagăi, și ale coconilor lui, Petru voievod și Ioan voievod, și a doamnei Anghelinii. Cu cuvinte și învățături de umilință. Cuvântul al șaselea	165
IV. Pildă pentru ceia ce fac milostenie, și pentru viața lumii aceștia. Din cartea lui Varlaam. Cuvântul al șaptelea	175
Pildă cu șarpele. Cuvântul al 9	184
Ș-altă pildă, cu porumbul	185
Altă pildă, pentru stratocamil, adecă gripsor. Cuvântu al 11	185
V. Altă învățatură, iarăși a lui Neagoe voievod către iubitul său cocon și către alți domni. Cum și în ce chip vor cinsti pre boiari și pre slugile lor care vor sluji cu dreptate. Slovo 12	187
VI. Învățatură iar a lui Neagoe voievod către coconii săi și către alți de Dumnezeu aleși domni. Cum vor pune boiarii și slugile lor la boierie și la cinste și cum îi vor scoate dintr-acéstea, pentru lucrurile lor. Cuvântu 13	190
VII. Iar a lui Neagoe voievodul învățatură către fie-său Theodosie și către alți domni, către toți. Cum să cade	

domnilor să șază la masă și cum vor mânca și vor bea. Slovo 14	193
VIII. Învățătura a lui Neagoe voievod către fie-său Theodosie voievod și către alți domni, către toți, pentru solii și pentru războaie	202
IX. Cuvânt pentru judecată, care au învățat Ioan Neagoe voievod pre fie-său Theodosie și pre alți domni, pre toți. Cum și în ce chip vor judeca. Cuvânt al 20	229
X. Învățătura a lui Neagoe voievod către fie-său Theodosie vodă și către alți domni, către toți, ca să fie milostivi. Cuvântul al 21-lea	237
XI. Învățătura a lui Ioan Neagoe voievod, care au învățat pre fie-său Theodosie voievod și către alți domni, ca să nu fie pizmătareți, nici să facă rău pentru rău. Cuvânt al 24	259
XII. Vorba lui Ioan Neagoe voievod către fie-său Theodosie voievod și către alți domni, carii vor fi în urma lui biruitori țării aceștia, pentru pecetluirea cărții aceștia. Că aceste cuvinte sunt în loc de peceți cărții aceștia. Slovo 25	270
XIII. Rugăciunea lui Ioan Neagoe voievod, care au făcut la ieșirea sufletului său către Domnul nostru Iisus Hristos, și iertarea carea s-au iertat de către coconii săi și de către cocoane și de către boiarii săi cei mari și cei mici și de către alte slugi ale sale, de către toate. Cu cuvinte de umilință. Slovo 29	293
Cuvânt de învățatură al bunului creștin domn Neagoe voievod, domnul Ungrovlahii, către 2 slugi credincioase ale sale și dragi, carele se lepădară de lume și să déderă vieții călugărești	308
Altă învățatură, asemenea ceștiaalte	317
<i>Glosar</i>	319
<i>Referințe critice</i>	324

**ÎNVĂȚĂTURILE
LUI NEAGOE BASARAB
căt̃re fiul s̃au Theodosie**

Apărut: 1997. Format: 70x108¹/₃₂
Coli tipar: 15,05. Coli editoriale: 14,20. Tiraj: 5000 ex.

Casa de editură «LITERA»
str. B. P. Hasdeu, nr. 2, Chișinău, MD 2005, Republica Moldova
Procesare computerizată: LITERA
Redactor de carte: *Tudor Palladi*
Corector: *Elena Bivol*
Director fondator: *Anatol Vidrașcu*

Tiparul executat sub comanda nr.
Combinatul Poligrafic, str. Mitropolit Petru Movilă, nr. 35,
Chișinău, MD 2004, Republica Moldova

Departamentul Edituri, Poligrafie și Comerțul cu Cărți